

Chulalongkorn University

Chula Digital Collections

Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)

2021

สังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย

สุทธิดา สุวรรณวงษ์
คณะอักษรศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

Part of the [Arts and Humanities Commons](#)

Recommended Citation

สุวรรณวงษ์, สุทธิดา, "สังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย" (2021). *Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)*. 5332.

<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/5332>

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

สังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคนิย

น.ส.สุทธิดา สุวรรณวงษ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CONTEMPORARY URBAN SOCIETY IN PHAKHINAI'S HORROR FICTION

Miss Suttitda Suwannawong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Thai
Department of Thai
FACULTY OF ARTS
Chulalongkorn University
Academic Year 2021
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	สังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย
โดย	น.ส.สุทธิดา สุวรรณวงษ์
สาขาวิชา	ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร.ชัยรัตน์ พลमुख

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

.....	คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.ไกรล้ง อามระดิษ)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.ชัยรัตน์ พล मुख)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นันทนัย ประสานนาม)	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สุทธิดา สุวรรณวงษ์ : สังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย. (CONTEMPORARY URBAN SOCIETY IN PHAKHINAI'S HORROR FICTION) อ.ที่ปรึกษาหลัก : อ. ดร.ชัยรัตน์ พลमुख

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์นวนิยายและเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของภาคินัยจำนวนทั้งสิ้น 12 เรื่องในด้านการนำเสนอปัญหาในสังคมเมืองร่วมสมัยและกลวิธีการสร้างความหลอกหลอนเพื่อถ่ายทอดประเด็นปัญหาดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนอปัญหาในสังคมเมืองร่วมสมัยหลายประเด็น ได้แก่ การถ่ายทอดให้เห็นว่าสังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งการกดขี่ โดยเฉพาะการกดขี่ทางเพศ สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความเสื่อมถอยทางจริยธรรม ทั้งจากการแก่งแย่งแข่งขันในระบบทุนนิยมและการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ และสังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความแปลกแยกและความสัมพันธ์ที่ล้มเหลว อันเป็นผลมาจากแรงบีบคั้นของสังคมทุนนิยมและการให้ความสำคัญกับเปลือกนอก

ในด้านการกลวิธีการสร้างความหลอกหลอน พบว่าภาคินัยนำเสนอความหลอกหลอนทั้งในด้านการสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉาก ประการแรก เนื้อหาในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยประกอบไปด้วยเหตุการณ์หรือชุดเหตุการณ์ที่สร้างความน่าสะพรึงกลัว ได้แก่ การฆาตกรรม การทรมาน การกักขัง และการปรากฏตัวของผี ผู้แตงนำเนื้อหาเหล่านี้มาร้อยเรียงเป็นโครงเรื่องที่หลากหลาย ได้แก่ โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน โครงเรื่องแบบทำภารกิจ โครงเรื่องแบบเน้นปัญหาทางจิต และโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวัง เพื่อเน้นให้เห็นความผิดปกติ ความสยดสยอง และความรุนแรงที่ล้นเกิน ด้านกลวิธีการสร้างตัวละคร ผู้วิจัยพบว่าภาคินัยมักนำเสนอตัวละครที่สร้างความหลอกหลอน โดยเฉพาะตัวละครผีและตัวละครฆาตกร ที่มีรูปลักษณ์และพฤติกรรมนำเสนอให้เห็นความโหดร้ายและความอยู่ยงดิฐธรรมในสังคมเมือง และประการสุดท้าย ฉากในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมักจะเป็นฉากในสังคมเมืองร่วมสมัยที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวันและเป็นสถานที่ที่ผู้อ่านคุ้นเคยมาเป็นองค์ประกอบในการสร้างความน่าสะพรึงกลัว เพื่อเร้าอารมณ์ความรู้สึกหวาดระแวงและความวิตกกังวลของผู้อ่าน รวมถึงเผยให้เห็นถึงความรุนแรงที่ซ่อนเร้นแอบแฝงอยู่ในสังคมเมือง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา ภาษาไทย

ปีการศึกษา 2564

ลายมือชื่อนิสิต .....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

6180171522 : MAJOR THAI

KEYWORD: PHAKHINAI'S HORROR FICTION, CONTEMPORARY URBAN SOCIETY, HAUNTING

Suttitda Suwannawong : CONTEMPORARY URBAN SOCIETY IN PHAKHINAI'S HORROR FICTION.

Advisor: CHAIRAT POLMUK, Ph.D.

This thesis aims to analyze Phakhinai's horror fiction which includes 12 novels and short stories in terms of their presentations of problems in contemporary urban society and in terms of their uses of literary techniques to create haunting effects and to convey these problematic issues. The results of this study indicate that Phakhinai's horror fiction addresses several issues in contemporary urban society through presentations of urban society as a site of oppression, especially sexual and gender oppressions, as a locus of moral deterioration that stems from hostility of capitalism and the manipulation of technology, and as a space of alienation and broken sociality that are rooted in the pressures of living under capitalism and an obsession with superficiality.

In terms of literary techniques and the creation of haunting effects, it is found that Phakhinai deploys various strategies in the crafting of contents and plots, characters, and settings to produce haunting effects. First, the contents of Phakhinai's horror fiction consist of events or a series of events that produce dreadful feelings such as murder, torture, confinement, and ghostly presence. These events are framed through different kinds of plots, namely, an investigative plot, a mission-driven plot, a plot focusing on mental issues, and an unrequited love plot to foreground disturbance, brutality, and excessive violence. In terms of characterization, Phakhinai often presents haunting effects through characters of ghosts and perpetrators with horrendous appearances and behaviors that convey cruelty and injustice. Finally, the settings in Phakhinai's horror fiction are often quotidian and familiar environments in the contemporary urban society that create haunting effects and feelings of paranoia and anxiety in the exposure of suppressed violence in urban society.

Field of Study: Thai

Student's Signature .....

Academic Year: 2021

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ชัยรัตน์ พลमुख อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้ชี้แนะแนวทางให้ผู้วิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ออกมาได้สำเร็จลุล่วง อีกทั้งยังเป็นครูผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และให้ความเมตตากรุณาแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ผู้วิจัยยังได้รับความกรุณาและคำแนะนำอันเป็นประโยชน์จากอาจารย์ ดร.ไกล่รุ่ง อามระดิษ และรองศาสตราจารย์ ดร.นันทนัย ประสานนาม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ตลอดจนอาจารย์ ดร.วันชนะ ทองคำเกา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. น้ำผึ้ง ปัทมกลางคูล ที่กรุณาให้คำแนะนำในการจัดทำโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณ พิชัช สถิตยทุธการ คณภูมิ รตินที กวินสรา สุดใจ ชนะพล สมบูรณ์ รัตนาวดี สวຍบารຸງ รวมถึงเพื่อนร่วมรุ่นทุกคนที่ผ่านเรื่องราวเหตุการณ์ทั้งทุกข์สุขและมีความห่วงใยให้กันและกันเสมอ

ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณความห่วงใยและความปรารถนาดีของกรกฎ คำแหง ที่มีต่อเพื่อนคนนี้ ขอขอบคุณที่คอยรับฟังปัญหาและความทุกข์ใจ ทำให้เพื่อนคนนี้ผ่านช่วงเวลาเลวร้ายไปได้ และผู้วิจัยก็ต้องขอขอบคุณคุณศุภลักษณ์ หอมชื่น และสิริมาส บารุงสิน ที่คอยสร้างรอยยิ้ม ความสุข และเสียงหัวเราะให้กับผู้วิจัยเสมอมา

หนึ่งในบุคคลสำคัญที่ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งคือ พี่ธนพร ศิริพันธ์ พี่ผู้เป็นต้นแบบแห่งน้ำกลางทะเลทรายของผู้วิจัย พี่ผู้เป็นที่เคารพและยังเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา รับฟังเรื่องราวทุกข์สุขของผู้วิจัยด้วยความเต็มใจ และคอยเติมพลังบวกให้กับผู้วิจัยตลอดมา

อีกบุคคลสำคัญในชีวิตที่ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งคือ ณัชนพนต์ วิไลพันธุ์ ผู้ที่คอยเดินอยู่เคียงข้างทั้งในเส้นทางที่โรยไปด้วยกลีบกุหลาบ ตลอดจนเส้นทางที่เต็มไปด้วยขวากหนาม เป็นบุคคลที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถผ่านช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่แสนยากเย็นในชีวิตไปได้

ผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณพ่อและแม่ บุคคลที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้วิจัย และเป็นผู้ที่คอยสนับสนุนในทุกเส้นทางชีวิตที่ลูกคนนี้เลือกเดิน โดยเฉพาะแม่ คุณวิลาวัลย์ แซ่ตั้ง ผู้เป็นทุกอย่างในชีวิตของผู้วิจัย เป็นผู้ที่ยืนเคียงข้างและปลอบประโลมในยามท้อ แม่เป็นกำลังและที่ยึดเหนี่ยวทางใจที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถฝ่าฟันทุกอุปสรรคในชีวิตและก้าวเดินต่อไปได้

ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณตัวเอง ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่อดทนและเพียรพยายามจนสามารถทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้ และสุดท้ายนี้ผู้วิจัยอยากจะบอกกับตัวเองในอนาคตว่าจงภาคภูมิใจในทุกเส้นทางที่ตัวเองเลือกและจงสร้างรอยยิ้มและความสุขให้กับตัวเองในทุกช่วงขณะของชีวิต

สุทธิดา สุวรรณวงษ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	10
1.3 สมมติฐานของการวิจัย	10
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	11
1.5 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย	12
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	12
1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
1.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย	12
1.7.2 เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องสยองขวัญ.....	15
1.7.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาทฤษฎีในการสร้างความหลอกหลอนในเรื่องสยอง ขวัญ.....	15
1.7.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับประเด็นทางสังคมในเรื่องสยอง ขวัญ.....	17
1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น	21
บทที่ 2 ภูมิหลังของวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย.....	23
2.1 ภูมิหลังของผู้แต่ง	23
2.2 งานเขียนของภาคินัยในบริบทวรรณกรรมสยองขวัญของไทย	25

2.3 การแบ่งประเภทย่อยวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย	30
2.3.1 วรรณกรรมสยองขวัญแนวผี.....	30
2.3.1.1 นางชฎา	31
2.3.1.2 ห้องคลอตรณะ	32
2.3.1.3 ตีตัวไปตาย.....	33
2.3.1.4 บ้านพญาสัตบรรณ	34
2.3.1.5 ต่อดัดสัมพันธ์	35
2.3.1.6 ทำคนเป็นเห็นคนตาย.....	36
2.3.1.7 ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง.....	37
2.3.1.8 จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี	38
2.3.2 วรรณกรรมสยองขวัญเชิงจิตวิทยา.....	39
2.3.2.1 ขนมหสมศพ.....	39
2.3.2.2 ถวิล.....	40
2.3.2.3 กล่อม.....	40
2.3.2.4 เหยากันสองคน.....	41
บทที่ 3 ปัญหาสังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย	43
3.1 สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งการกดขี่	43
3.1.1 การกดขี่ผู้หญิงผ่านมายาคติเกี่ยวกับความงาม	44
3.1.2 การกดขี่ผู้หญิงผ่านการจำกัดบทบาททางเพศ	55
3.1.2.1 บทบาทการเป็นลูกสาว.....	56
3.1.2.2 บทบาทการเป็นภรรยา.....	61
3.1.3 การกดขี่ผู้หญิงในฐานะวัตถุทางเพศ.....	66
3.1.4 การกดขี่ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ.....	71
3.2 สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความเสื่อมถอยทางจริยธรรม.....	79

3.2.1 ความเสื่อมถอยทางจริยธรรมจากการแก่งแย่งแข่งขันในระบบทุนนิยม	80
3.2.2 ความเสื่อมถอยทางจริยธรรมจากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่.....	90
3.2.2.1 เทคโนโลยีสมัยใหม่นำไปสู่การบ่มเพาะความรุนแรง	92
3.2.2.2 เทคโนโลยีสมัยใหม่นำไปใช้แสวงหาผลประโยชน์.....	95
3.3 สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความแปลกแยกและความสัมพันธ์ที่ล้มเหลว	101
3.3.1 ความแปลกแยกจากแรงบีบคั้นของสังคมทุนนิยม	101
3.3.2 ความสัมพันธ์ที่เน้นเปลือกนอก	112
บทที่ 4 กลวิธีการสร้างความหลอกหลอนในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย	117
4.1 กลวิธีการสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง	117
4.1.1 การสร้างเนื้อหาที่สร้างความน่าสะพรึงกลัว.....	118
4.1.1.1 การฆาตกรรม.....	118
4.1.1.2 การทรมาน.....	119
4.1.1.3 การกักขัง	121
4.1.1.4 การปรากฏตัวของผี.....	122
4.1.2 การสร้างโครงเรื่อง.....	123
4.1.2.1 โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน	124
4.1.2.2 โครงเรื่องแบบทำภารกิจ.....	137
4.1.2.3 โครงเรื่องแบบเน้นปมปัญหาทางจิต.....	145
4.1.2.4 โครงเรื่องแบบรักไม่สมหวัง.....	151
4.2 กลวิธีการสร้างตัวละคร	155
4.2.1 ประเภทของตัวละครที่สร้างความหลอกหลอน	156
4.2.1.1 ตัวละครผีและเหยื่อของความรุนแรง	156
4.2.1.2 วัตถุสิ่งของที่หลอกหลอน	159
4.2.1.3 ตัวละครฆาตกร	162

4.2.2 กลวิธีการสร้างความลอกหลอนผ่านตัวละคร	166
4.2.2.1 การบรรยายรูปลักษณะที่น่าสะพรึงกลัว	166
4.2.2.2 การบรรยายพฤติกรรมที่โหดเหี้ยม	170
4.3 กลวิธีการสร้างฉาก	171
4.3.1 ประเภทของฉากที่สร้างความลอกหลอน	172
4.3.1.1 “บ้าน ” พื้นที่แห่งความรุนแรง	172
4.3.1.2 พื้นที่สาธารณะกับการลอกหลอน	179
4.3.2 กลวิธีการสร้างความลอกหลอนผ่านการสร้างฉาก	183
4.3.2.1 ฉากที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของความตายและการสูญเสีย	183
4.3.2.2 ฉากที่แสดงให้เห็นความเสื่อมโทรมทั้งทางกายภาพและศีลธรรม	185
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	188
บรรณานุกรม	193
ประวัติผู้เขียน	198

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

สังคมไทยมีความเชื่อเรื่องผีที่หลากหลายและได้รับการสืบทอดต่อ ๆ กันมา ทั้งในรูปแบบการเล่าแบบมุขปาฐะและการบันทึกเป็นลายลักษณ์ จนกระทั่งความเจริญของสื่อและเทคโนโลยีเข้ามา มีบทบาท วัฒนธรรมความเชื่อเกี่ยวกับผีจึงได้รับการถ่ายทอดอย่างเป็นระบบมากขึ้น จากเดิมที่เป็นเพียงแค่เรื่องเล่าที่พัฒนามาอยู่ในรูปของวรรณกรรมเชิงสารคดีและบันเทิงคดี (ธนัท อนุรักษ, 2555: 2) ปัจจุบันความนิยมเกี่ยวกับเรื่องผีมิได้ถูกจำกัดแค่เพียงวรรณกรรมเท่านั้น แต่ได้รับการดัดแปลงสู่รูปแบบความบันเทิงประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพยนตร์สยองขวัญเรื่องนางนาก (2542) รายการโทรทัศน์ *คนอวดผี* (2553) และเกมสยองขวัญ *Home Sweet Home* (2560)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับผีมีปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญซึ่งนักวรรณคดีศึกษาจัดเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง การใช้คำว่า “สยองขวัญ” (horror) ซึ่งเป็นคำบอกความรู้สึกมาตั้งเป็นชื่อประเภทวรรณกรรมแสดงให้เห็นว่างานเขียนประเภทดังกล่าวให้ความสำคัญกับประสบการณ์ทางผัสสะและอารมณ์ นักวิชาการอธิบายว่าลักษณะสำคัญของเรื่องสยองขวัญคือความล้นเกิน (excess) โดยเฉพาะความรุนแรงที่ถูกนำเสนออย่างโจ่งแจ้งจนชวนสยดสยอง โดยเฉพาะความรุนแรงต่อร่างกายที่สร้างความเจ็บปวดหรือนำไปสู่ความตาย ความล้นเกินดังกล่าวสร้างความเข้มข้นทางอารมณ์ที่ช่วยกระตุ้นการตอบสนองทางร่างกายของผู้อ่านหรือผู้ชม เช่นอาการขนลุกหรือกรีดร้อง อันเป็นประสบการณ์ทางผัสสะที่ผู้เสพวรรณกรรมหรือภาพยนตร์แนวดังกล่าวต้องการ (Williams, 1991: 3-4) นอกจากนี้ วรรณกรรมสยองขวัญยังสร้างความน่าสะพรึงกลัวผ่านความคลุมเครือที่ชวนให้หวาดระแวง อันเป็นผลมาจากการที่เส้นแบ่งขอบเขตต่าง ๆ ถูกทำลายลง เช่น สิ่งที่ควรอยู่ภายในถูกเผยสู่ภายนอก มนุษย์กับสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์มาอยู่ร่วมกัน เป็นต้น ในเชิงประวัติศาสตร์ วรรณกรรมสยองขวัญมักสะท้อนความวิตกกังวลทางศีลธรรม การเมือง และเศรษฐกิจ เนื่องจากวรรณกรรมประเภทดังกล่าวมักทำทนายกรอบของศีลธรรมและแสดงให้เห็นความปั่นป่วนที่ถูกกดทับเอาไว้ภายใต้ความเป็นระบบระเบียบของสังคม ปัจจุบันวรรณกรรมสยองขวัญเป็นวรรณกรรมยอดนิยมประเภทหนึ่งในวัฒนธรรมประชานิยม (Jones, 2021: 48-50)

ในบริบทสังคมไทยพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญกำเนิดขึ้นครั้งแรกเมื่อประมาณรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในระยะแรกวรรณกรรมประเภทนี้มีลักษณะเป็นวรรณกรรมผจญภัยผสมผสานกับความเชื่อเรื่องสิ่งเร้นลับและมักมีเรื่องราวเลียนแบบนวนิยายตะวันตก (สุพรรณิ

วราทร, 2519: 189) ในระยะต่อมาการแต่งวรรณกรรมสยองขวัญได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางและพัฒนาเนื้อหาให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมในแต่ละยุคสมัย โดยมีนักเขียนกลุ่มใหญ่ที่นับว่าประสบความสำเร็จในการแต่งวรรณกรรมประเภทนี้ เช่น เหม เวชกร จินตวิโรจน์ วิวัฒน์ (นามปากกาของจินตนา ภักดีชายแดน) ตรี อภิรุณ (นามปากกาของเทพ ชุมสาย ณ อยุธยา) พงศกร (นามปากกาของพงศกร จินดาวัฒนะ) เป็นต้น

ในแวดวงวรรณคดีศึกษาของไทยยุคแรกเริ่ม วรรณกรรมสยองขวัญมักจะไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นวรรณกรรมที่มีคุณค่า เนื่องจากรูปแบบของวรรณกรรมประเภทดังกล่าวที่มีองค์ประกอบเกี่ยวกับภูติผีปิศาจและสิ่งมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ จึงมักจะถูกเพ่งเล็งว่าเป็นการมอมเมาผู้อ่านให้เชื่อในเรื่องราวที่ไม่มีเหตุผลและหาสาระแก่นสารกับสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง (สุรเดช โชติอุดมพันธ์, 2551: 45) ผู้วิจัยพบว่าในปัจจุบันการศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น เห็นได้จากงานวิจัยหลายฉบับที่มักหยิบยกวรรณกรรมสยองขวัญมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษา โดยมักจะศึกษาในเชิงวิพากษ์สังคมและกลวิธีการแต่ง การศึกษาในเชิงวิพากษ์สังคมจะพบว่านวนิยายสยองขวัญที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับผีหรือวิญญาณ นอกจากจะมีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอความสนุกสนานตื่นเต้นระทึกใจให้แก่ผู้อ่าน แต่หากพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่านวนิยายประเภทนี้ไม่ได้เพียงแต่สร้างความบันเทิงเท่านั้น หากยังเชื่อมโยงการหลอกหลอนกับประเด็นทางสังคม ดังเช่นบทความเรื่อง “การละเมิดกรอบจารีตสังคมในวรรณกรรมกอธิคไทย: กรณีศึกษาชนชั้นและเพศสถานะในปราชญ์มิด” ของสุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2551) ซึ่งให้เห็นบทบาทของวรรณกรรมกอธิคซึ่งเป็นวรรณกรรมสยองขวัญประเภทหนึ่งที่ไม่เพียงนำเสนอเรื่องภูติผีปิศาจและเรื่องลึกลับเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกตื่นเต้นสยองขวัญเท่านั้น หากแต่วรรณกรรมกอธิคยังนำเสนอข้อละเมิดเกี่ยวกับเพศสถานะและชนชั้นที่สังคมพยายามปฏิเสธหรือปิดกั้นผ่านองค์ประกอบที่เหนือจริง โดยมุ่งศึกษาวรรณกรรมกอธิคตะวันตกสองเรื่อง ได้แก่ *Jane Eyre* ของชาร์ลอตต์ บรอนเต (Charlotte Bronte) และ *Rebecca* ของดาฟเน ดู โมริเย (Daphne du Maurier) เปรียบเทียบกับวรรณกรรมกอธิคของไทยเรื่อง *ปราชญ์มิด* ของจุลดา ภักดีภูมินทร์ ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของวรรณกรรมกอธิคตะวันตกสู่วรรณกรรมกอธิคไทยและการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมของไทย

ประเด็นเรื่องเพศสถานะยังได้รับการศึกษาในบทความเรื่อง “บ้านผีสิง: การหลอกหลอนกับความรุนแรงทางเพศใน เพรงสนธยา” ของชุดิมา ประภาศวุฒิสาร (2556) ความสำคัญของบทความนี้คือการช่วยให้ผู้อ่านหันกลับมาทบทวนความสำคัญของตัวละครและการหลอกหลอนในวรรณกรรมสยองขวัญ การปรากฏตัวของผีไม่เพียงเป็นองค์ประกอบที่สร้างความบันเทิง แต่ยังเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงความรุนแรงในอดีตที่ยังไม่ได้รับการชำระสะสาง ตัวละครผีจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียกร้อง

ความยุติธรรมให้กับผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงโดยส่วนใหญ่มักเป็นสตรีเพศ รวมไปถึงประเด็นเรื่องค่านิยมของชนชั้นที่มักปรากฏควบคู่ไปกับการหลอนในวรรณกรรมโดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้

ด้านการศึกษาทวิวิธีการแต่งวรรณกรรมสยองขวัญก็มียานวิจัยที่มุ่งศึกษาองค์ประกอบของเรื่อง เช่น โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บรรยากาศ เป็นต้น ยกตัวอย่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “วิเคราะห์ทวิวิธีการแต่งเรื่องสั้น แนวสยองขวัญของเหม เวชกร ของทฤษฎี เสมา (2541) ได้ศึกษาวิเคราะห์ทวิวิธีการแต่งและรูปแบบอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเหม เวชกร ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของเหม เวชกร มักมีโครงเรื่องแบบเรื่องสั้น ผู้แต่งมักสร้างฉากที่นำมาจากสถานที่จริงและฉากที่ผู้แต่งจินตนาการขึ้นเอง และนิยมนำประเพณีและวิถีชีวิตของผู้คนในชนบทมาใช้สร้างบรรยากาศ เพื่อแสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในสังคมยุคนั้น นอกจากนี้เหม เวชกรมักจะวาดภาพประกอบที่สื่อถึงเนื้อเรื่องแทรกไว้ในหน้าแรกอีกด้วย งานเขียนเกี่ยวกับผีของเหม เวชกร มีมากมายหลายเรื่อง เช่น *วิญญาณที่เร่ร่อน* (2509) *ปีศาจของไทย* (2509) *ผู้ที่ไม่มีย่างกาย* (2510) เป็นต้น วิทยานิพนธ์ “เรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของจินตวีร์ วิวัธน์” ของวลีรัตน์ สิงหระ (2528) ได้ศึกษาลักษณะของเรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัธน์ ทั้งในด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ผลการศึกษาพบว่าจินตวีร์ วิวัธน์มักสร้างโครงเรื่องให้มีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างสิ่งเหนือธรรมชาติกับสิ่งเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ นอกจากนี้ จินตวีร์ยังมักหยิบยกข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ตำนาน และวรรณคดีโบราณของไทยและตะวันตกมาเป็นข้อมูลในการสร้างสรรค์นวนิยาย ส่วนฉากและบรรยากาศจินตวีร์มักสร้างฉากแบบสมจริง และฉากเหนือธรรมชาติที่มีลักษณะเป็นภาพลวงตาหรือภาพความฝันที่ตัวละครเหนือธรรมชาติบันดาลให้เกิดขึ้นกับตัวละครอื่น ตัวอย่างงานเขียนของจินตวีร์ เช่น *อมฤตาลัย* (2519) *มาแต่หิมพานต์* (2521) *ภูตพระจันทร์* (2525) เป็นต้น จากวิทยานิพนธ์ที่ยกมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้แต่งวรรณกรรมสยองขวัญใช้ทวิวิธีการแต่งที่หลากหลาย เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตื่นเต้นและหวาดกลัว

งานวิชาการที่ศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญมักมุ่งเน้นประเด็นเรื่องการหลอกหลอน (haunting) ทั้งในแง่ทวิวิธีการสร้างความหลอกหลอนผ่านองค์ประกอบทางวรรณกรรม และการเชื่อมโยงการหลอกหลอนเข้ากับประเด็นทางสังคม โดยทั่วไปการหลอกหลอนมักใช้บรรยายการกระทำของภูตผีปีศาจหรืออำนาจเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ที่ในที่นี้ ผู้วิจัยใช้คำว่า “การหลอกหลอน” เพื่อสื่อถึงการสร้างความรู้สึกสะพรึงกลัวหรือความหวาดระแวงทั้งจากการกระทำของผีและการกระทำของมนุษย์ที่กระทำต่อมนุษย์ด้วยกันอย่างโหดร้ายทารุณ ดังที่เอเวอรี กอร์ดอน (Avery Gordon, 2008: xvi) กล่าวว่า การหลอกหลอนเป็นประสบการณ์ของความหวาดผวามันเป็นผลมาจากการเผชิญ

อันตรายหรือการประสบกับความสูญเสีย โดยเฉพาะจากความรุนแรงเชิงสังคมทั้งในอดีตและปัจจุบัน¹ การหลอกหลอนสื่อถึงความรู้สึกหวาดระแวงว่าการกระทำเหล่านี้ยังไม่สิ้นสุดลงหากแต่ยังรอการสะสาง คำอธิบายนี้สอดคล้องกับถึงลักษณะสำคัญของวรรณกรรมสยองขวัญที่สามารถแบ่งเป็นประเภทย่อยได้ทั้งเรื่องสยองขวัญแนวผี เรื่องสยองขวัญแนวฆาตกรรม หรือเรื่องสยองขวัญเชิงจิตวิทยา

ในแวดวงวรรณกรรมสยองขวัญร่วมสมัย *ภาคินัย* ซึ่งเป็นนามปากกาของนายภาคินัย กลีรักษ์ เป็นนักเขียนที่มีผลงานตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องและได้รับความนิยมแพร่หลาย ผลงานในช่วงแรกของภาคินัยมักจะเป็นเรื่องสั้นและบทกวีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก เช่น *ความรักกัศขา (วันที่หมาติดปาก)* (2547) *เมื่อไหร่ฉันกับเธอจะรวมกันเป็นเรา* (2549) *POST LOVE พัดโบกกับของขวัญ ณ วันรักคืนใจ* (2549) จุดเปลี่ยนที่สำคัญเกิดขึ้นเมื่อภาคินัยเริ่มหันมาเขียนนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความลึกลับเหนือธรรมชาติ เช่น *นางชฎา* (2551) *รองเท้าอาถรรพ์* (2551) *โรงมหรศพ* (2552) *เคหาสน์สาปสยอง* (2552) *ลิฟท์ซ่อนศพ* (2552) เป็นต้น นามปากกาของภาคินัยเริ่มปรากฏขึ้นในวงวรรณกรรมเมื่อนวนิยายสยองขวัญชุด *7 วันจองเวร* ได้รับการนำไปสร้างเป็นบทละครโทรทัศน์เมื่อปี 2558 และประสบความสำเร็จอย่างสูงในหมู่ผู้ชม ถือเป็นจุดที่สร้างชื่อเสียงและความนิยมแก่ภาคินัยอย่างสูง จากนั้นภาคินัยก็มีผลงานตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องมีทั้งนวนิยายชุดและนวนิยายที่ออกมาเล่มเดียวซึ่งก็ได้รับการกระแสดอรับเป็นอย่างดี ปัจจุบันผลงานของภาคินัยได้รับการตีพิมพ์รวมแล้วมีจำนวนมากกว่า 50 เรื่อง วรรณกรรมสยองขวัญของ ภาคินัยยังได้รับการซื้อลิขสิทธิ์ไปแปลและวางจำหน่ายในหลายประเทศ เช่น *Penjara* (แปลจากเรื่องนางคุก) *Hantu Gadis Opera* (แปลจากเรื่องโรงมหรศพ) *Vila Puaka* (แปลจากเรื่องเคหาสน์สาปสยอง) เป็นต้น รวมถึงได้รับการนำไปดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์อีกมากมาย เช่น *นางชฎา* ออกอากาศเมื่อปี 2558 *นางแค้น* ออกอากาศเมื่อปี 2560 และละครเรื่องล่าสุด *บ่วงสไบ* ออกอากาศเมื่อปี 2562

ผู้วิจัยยังพบว่าผลงานของภาคินัยมีจุดเด่นในการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติ โดยหยิบยกความเป็นสังคมร่วมสมัยมาใช้เป็นองค์ประกอบในการสร้างความหลอกหลอนเพื่อนำเสนอปัญหาทางสังคม เช่น การนำอาถรรพ์ความเชื่อที่ปรากฏในสื่อออนไลน์และการใช้เทคโนโลยีและสื่อสมัยใหม่มาสร้างเป็นโครงเรื่อง การสร้างฉากในสังคมเมืองที่ผู้อ่านคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน การสร้างตัวละครให้มีความหลากหลายทางเพศเพื่อแสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน ความเป็นสังคมเมืองร่วมสมัยที่ปรากฏในงานของภาคินัยยังแสดงให้เห็นถึงรูปแบบของวรรณกรรมสยองขวัญที่แปรเปลี่ยนไปตามบริบททางสังคม กล่าวคือ วรรณกรรมสยองขวัญในยุคก่อนหน้ามักนำเสนอประเด็นการต่อสู้เพื่อความรัก

¹ ต้นฉบับภาษาอังกฤษกล่าวว่า “Haunting is a frightening experience. It always registers the harm inflicted or the loss sustained by a social violence done in the past or in the present.”

ประกอบกับฉากอันลึกลับน่าสะพรึงกลัว และการคลี่คลายปมปริศนาเกิดขึ้นคู่ขนานไปกับพัฒนาการของความรักของตัวละครเอกซึ่งเรียกวรรณกรรมกลุ่มนี้ว่าวรรณกรรมกออิกริมานซ์ (สุรเดช โชติอุดมพันธ์, 2551: 62) โดยผู้แต่งมักนำเสนอผ่านโครงเรื่องที่สร้างขึ้นจากความเชื่อดั้งเดิมและกลวิธีการสร้างฉากเหนือธรรมชาติในจินตนาการและฉากในพื้นที่ห่างไกล ในขณะที่งานของภาคินัยมิได้นำเสนอประเด็นเรื่องความรักที่มากวนกับความน่าสะพรึงกลัว แต่มุ่งนำเสนอความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ซึ่งได้รับผลกระทบจากอำนาจที่ก่อให้เกิดความรุนแรง เช่น ปัญหาสามีทำร้ายภรรยา ปัญหาเด็กกำพร้า ปัญหาการค้ามนุษย์ในสังคมทุนนิยม เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจประเด็นเรื่องสังคมเมือง (urban society) ในงานของภาคินัย ความเป็นเมืองในที่นี้สื่อถึงลักษณะทางกายภาพของเมืองในฐานะศูนย์กลางทางการปกครองและเศรษฐกิจ มีประชากรอยู่อาศัยอย่างหนาแน่น มีเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า และระบบสาธารณูปโภคที่เอื้อต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (นิภาพรรณ เจนสันติกุล, 2556: 82) ขณะเดียวกันความเป็นเมืองก็สื่อถึงวิถีชีวิตของผู้คนในเมืองด้วยนักวิชาการที่ศึกษาเมืองจากมิติทางสังคมศาสตร์เสนอว่าระบอบทุนนิยมที่คอยกำกับวิถีชีวิตและปฏิสัมพันธ์ของผู้คนในเมืองมักนำไปสู่ความรู้สึกแปลกแยกต่อกัน การแสวงหาผลกำไรและการสั่งสมทุนมักนำไปสู่ความรุนแรงทั้งในเชิงโครงสร้างและความรุนแรงในรูปแบบอื่นๆ อีกด้วย (ไพโรจน์ คงทวีศักดิ์, 2552: 18-24) เมื่อพิจารณาความเป็นเมืองในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย พบว่าผู้แต่งนำความหลอกหลอนของวรรณกรรมประเภทดังกล่าวมาเผยให้เห็นความรุนแรง ความวิตกกังวล และความรู้สึกแปลกแยกในสังคมเมืองอย่างน่าสนใจ

ในประเด็นแรก ภาคินัยมักนำเสนอให้เห็นว่าสังคมเมืองเป็นสังคมแห่งการกดขี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกดขี่เพศหญิงและกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้แต่งใช้กลวิธีการสร้างตัวละครโดยมักกำหนดให้ตัวละครเป็นผู้หญิงและกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง ยกตัวอย่างนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอডมรณะ* ผู้แต่งนำเสนอภาพของตัวละครหญิงเพชรพลับพลึงโดยการกำหนดภาพลักษณ์ให้เป็นผู้หญิงอ่อนหวาน เรียบร้อย และอ่อนต่อโลก ทำให้เธอต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้เป็นสามีโดยเฉพาะอำนาจทางเศรษฐกิจ ผ่านการกำหนดบทบาทของเพชรพลับพลึงให้อยู่ในพื้นที่บ้าน เช่น การดูแลบ้าน การทำอาหาร และการเป็นภรรยาที่อยู่ในโอวาทของสามี การกดขี่ทางเพศยังแสดงให้เห็นผ่านการปลูกฝังค่านิยมของสังคมว่าผู้หญิงที่ดีต้องมีบทบาทเป็นภรรยาและแม่ เห็นได้จากการที่เพชรพลับพลึงพยายามที่จะมีบุตรเพราะมองว่าการเป็นแม่และการมีครอบครัวที่สมบูรณ์คือเป้าหมายสูงสุดในชีวิต อีกทั้งยังมองว่าการมีบุตรยังช่วยสมานและเติมเต็มความสัมพันธ์ที่ร้าวฉานของตนเองและผู้เป็นสามี

ความน่าสนใจของวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องนี้ที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงยังปรากฏชัดในด้านการสร้างโครงเรื่อง ผู้วิจัยพบว่านวนิยายเรื่อง *ห้องคลอডมรณะ* ผู้แต่งหยิบยก

ความเชื่อที่มาจากสื่อออนไลน์เกี่ยวกับอาถรรพ์ประจำวันเกิดของผู้ที่เกิดวันอาทิตย์ “มักมีจิตสื่อกับคนท้อง ยิ่งพวกวิญญาณมักจะมาให้คนเกิดวันอาทิตย์เห็นยามที่คนวันอาทิตย์เข้าใกล้ผู้หญิงที่ท้องหมอนะเป็นหมอสูดีย่อมเจอคนท้องเป็นประจำอยู่แล้ว ไม่ต้องแปลกใจหรอกที่หมอจะถูกเลือกจากผีสาวตนนั้น” (ห้องคลอตมรณะ, 2553: 59) การใช้ความเชื่อดังกล่าวมาเป็นกลวิธีในการสร้างโครงเรื่องทั้งนี้เพื่อสนับสนุนปัญหาการใช้ความรุนแรงทางเพศ การใช้ความน่าสะพรึงกลัวของความเชื่อดังกล่าวมีเพียงสร้างความรู้สึกหวาดผวาก็แก่ผู้อ่านเท่านั้น แต่ความกลัวยังส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความตระหนักในปัญหาดังกล่าว นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมิได้เป็นเพียงเครื่องมือในการสะท้อนปัญหาสังคมเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในการช่วยให้ความเชื่อที่เป็นเพียงสิ่งเลือนลอยมีมิติทางสังคม โดยการผูกโยงเข้ากับประเด็นทางสังคมเมืองที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ

การสร้างฉากใน *ห้องคลอตมรณะ* ยังสัมพันธ์กับตัวละครในการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิง กล่าวคือ ผู้แต่งใช้กลวิธีสร้างเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรง การทำร้ายร่างกาย และการฆาตกรรมให้ปรากฏขึ้นภายในโรงพยาบาลซึ่งเป็นฉากที่ผู้คนต่างคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังเป็นพื้นที่ที่สัมพันธ์กับความคิดแบบวิทยาศาสตร์ในโลกสมัยใหม่ ฉากห้องคลอตมรณะยังเป็นการสนับสนุนให้เห็นถึงบทบาทของผู้หญิงที่มีหน้าที่ให้กำเนิดบุตร เพื่อทำให้เห็นว่าห้องคลอตมรณะในโรงพยาบาลซึ่งเป็นสถานที่ที่ถูกมองว่าเป็นพื้นที่แห่งการให้กำเนิดกลับกลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความรุนแรงและความตายที่ซ่อนเร้นอยู่ ดังเห็นได้จากการที่เพชรพลับพลึงถูกฆาตกรรมเสียชีวิตภายในห้องคลอตมรณะของโรงพยาบาล วิญญาณของเธอถูกจองจำอยู่ในสถานที่ดังกล่าว และพยายามขอให้หมออื่นช่วยเปิดโปงความลับเพื่อให้เธอได้หลุดพ้น

“ถ้าหมอคิดอย่างนั้นแล้วสบายใจก็ตามใจหมอ แต่ผมขอบอกว่า
 เอมมีตัวตน ผู้หญิงที่ยืนข้าง ๆ หมอตอนนี้เขาต้องการความช่วยเหลือจาก
 หมอ ช่วยหาความยุติธรรมให้กับเธอ เธอบอกว่าเธอถูกทำให้ตายที่นี้
 วิญญาณของเธอยังวนเวียนอยู่”

(ห้องคลอตมรณะ, 2553: 59)

ผู้แต่งใช้กลวิธีสร้างบรรยากาศในบริเวณโดยรอบพื้นที่ให้มีความเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ฆาตกรรมลึกลับซึ่งส่งผลให้บรรยากาศภายในโรงพยาบาลดูขลังและน่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังใช้เหตุการณ์ธรรมชาติมาเป็นองค์ประกอบในการสร้างความสยองขวัญ เช่น “ส่งกลิ่นทวีความรุนแรงขึ้นจนเหม็นคล้ายกลิ่นศพเน่า” (ห้องคลอตมรณะ, 2553: 23) องค์ประกอบเหล่านี้ช่วยขับเน้นบรรยากาศเดิมที่เงียบวังเวงอยู่แล้วให้ดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น ส่วนภายในโรงพยาบาลผู้แต่งนำเสนอให้เห็นถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น โดยการกำหนดให้ผีเงาสิงกลับเดินไปมา ตัวละครมนุษย์ได้ยิน “เสียงเคาะ

ดั่งขึ้นจนเปลือยร้องแหกปาก มันดั่งขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนมีคนตั้งใจทุบพันธนาการที่ปิดไว้ให้เปิดออก” (ห้องคลออดมรณะ, 2553: 52) เป็นต้น จะเห็นได้ว่าความน่ากลัวของสถานที่ดังกล่าวไม่เพียงทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะพรึงกลัวเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์กับตัวละครในแง่การนำเสนอให้เห็นถึงความรุนแรงต่อเพศหญิงอีกด้วย

การนำเสนอให้เห็นประเด็นความรุนแรงต่อผู้หญิงและการทวงคืนความยุติธรรมยังปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยอีกหลายเรื่อง ยกตัวอย่างเช่นนวนิยายเรื่อง *นางชฎา* ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงทางเพศ จนเป็นสาเหตุให้ตัวละครหญิงอย่างเสียชีวิตอย่างทารุณ วิญญาณของเธอจึงหวนกลับมาเพื่อแก้แค้นคนรักและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมเธอ ผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นถึงภัยร้ายที่อยู่รอบตัวผู้หญิง ซึ่งมีใช่แค่เพียงความรุนแรงที่เกิดจากการทำร้ายร่างกายเท่านั้น แต่หากเป็นความรุนแรงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *ดีตัวไปตาย* ที่มีเนื้อหาเล่าถึงพนักงานโรงภาพยนตร์ที่ถูกเพื่อนร่วมงานข่มขืนแล้วฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหด นอกจากนี้วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยยังสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศ โดยนำเสนอผ่านตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศ ยกตัวอย่างเช่นเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” ใน *มั่งมีศรีศพ* ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างตัวละครเกย์ที่ไม่สมหวังเนื่องมาจากการถูกปฏิเสธจากสังคมภายนอก อีกทั้งผู้แต่งยังแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงที่สังคมกระทำต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

ในประเด็นเรื่องผลกระทบของทุนนิยมในสังคมเมือง ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยได้ถ่ายทอดให้เห็นถึงความรุนแรงและความเสื่อมถอยทางศีลธรรมของผู้คนในสังคมทุนนิยม ดังเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งนำเสนอให้เห็นถึงสภาพสังคมที่กำลังถูกลัทธิทุนนิยมเข้าครอบงำ ผู้คนต่างกระหายการแข่งขันและมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ที่เกิดจากการเอารัดเอาเปรียบเพื่อสนองตัณหาของตน ผู้แต่งใช้กลวิธีการสร้างตัวละครมนุษย์ในช่วงแรกให้มีลักษณะอุปนิสัยเป็นมิตร ยิ้มแย้ม สดใสร่าเริง แต่ในตอนท้ายกลับพบว่าตัวละครมนุษย์มีลักษณะตรงกันข้ามกับในตอนแรกกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว หวังทำลายผู้อื่น อุปนิสัยที่แปรเปลี่ยนไปเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผลมาจากบริบทแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมทุนนิยมทั้งสิ้น เห็นได้ชัดจากตัวละครชะพลูหญิงสาวต่างจังหวัดที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ แต่ด้วยภาวะเศรษฐกิจย่ำแย่ทำให้เธอต้องเข้าร่วมการแข่งขันเอาชีวิตรอดในโรงแรมร้างแห่งหนึ่งเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินรางวัลจำนวนมาก ผู้แต่งได้แสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวของมนุษย์ที่ตกอยู่ภายใต้ความโลภและความเห็นแก่ตัวจนหลงลืมความมีมนุษยธรรม ดังตัวอย่างในตอนท้ายที่ชะพลูขโมยเงินรางวัลแล้วทิ้งเพื่อนของตนไว้ที่เกาะร้างแห่งหนึ่ง

สันดานดิบของมนุษย์ปรากฏขึ้นโดยที่เขามิทันได้ตั้งตัว...เงินในกระเป๋านี้ล้านบาทถูกกอดไว้แนบกับอกด้วยความหวงแหน จะมีใครรู้บ้างว่ากว่าจะได้เงินจำนวนนี้มาเธอต้องเจอกับอะไรบ้าง ทั้งผี ทั้งคน เสี่ยงตายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เพราะฉะนั้นมันเป็นรางวัลที่เธอสมควรได้โดยไม่มีข้อกังขาใด ๆ คนฉลาดเท่านั้นที่จะเอาตัวรอดได้ในสังคม คนดีมันตายไปหมดแล้วบนโลกใบนี้!

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 227)

ในนวนิยายเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* ผู้แต่งพยายามชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่แฝงอยู่เบื้องหลังความสำเร็จและความร่ำรวยที่สังคมทุนนิยมยกย่องคือ ความน่าสะพรึงกลัว ความโหดเหี้ยมอำมหิต ภาพความสำเร็จของชะพลูไม่ได้เกิดจากการกระทำที่บริสุทธิ์ หากแต่เป็นการใช้เล่ห์กลทำลายผู้อื่นเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนปรารถนา ความน่าสะพรึงกลัวของมนุษย์ที่ตกเป็นทาสระบอบทุนนิยมถูกขบขันให้เห็นอย่างเด่นชัดผ่านองค์ประกอบด้านฉาก โดยผู้แต่งกำหนดให้ฉากเป็นโรงแรมร้างแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางเกาะอันห่างไกล อีกทั้งยังสร้างเรื่องราวเล่าขานเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้ว่าเคยเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติจนทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมากและวิญญาณยังคงวนเวียนอยู่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าสถานที่ดังกล่าวมีความน่าสยดสยองและเป็นสถานที่ที่ต้องห้ามที่มนุษย์ไม่ควรรุกล้ำเข้าไป แต่ด้วยอำนาจเงินตราที่เป็นปัจจัยสำคัญในยุคทุนนิยม เงินจึงถูกนำมาใช้เป็นสิ่งล่อลวงให้ผู้คนต่างเข้ามาแย่งชิงโดยไม่สนใจอันตรายที่จะเกิดขึ้น

ความเลวร้ายของระบบทุนนิยมมิได้แปรเปลี่ยนแคในระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในระดับครอบครัว ดังปรากฏในเรื่องสั้น “กล่อม” ที่อยู่ใน *มังมีศรีศพ* ผู้แต่งนำเสนอเรื่องราวของนิติและครอบครัวที่ตกอยู่ในภายใต้อำนาจระบอบทุนนิยม จนเป็นสาเหตุให้ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวเกิดความร้าวฉาน วิถีชีวิตของผู้คนในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายและการให้ค่ากับทรัพย์สินเงินทองถูกสะท้อนผ่านตัวละครผู้เป็นพ่ออย่างนิติที่ให้ความสำคัญกับงานจนหลงลืมความสัมพันธ์ภายในครอบครัว โดยพิจารณาได้จากฉากที่ผู้แต่งใช้เทคนิคสร้างให้บ้านมีลักษณะแปรเปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ ผู้แต่งใช้การบรรยายฉากบ้านที่ “เต็มไปด้วยความสุข” (มังมีศรีศพ, 2559: 117) การสร้างบรรยากาศแห่งความอบอุ่นของครอบครัวโดยใช้เสียงหัวเราะและการวิ่งเล่นของเด็ก ๆ เพื่อสร้างความสุข แต่เมื่อนิติตกอยู่ภายใต้มายาคติของทุนนิยมที่มองว่าเงินคือสิ่งที่ยกระดับความสุขของครอบครัวได้ ทำให้เขา “มัวแต่ทำงานจนลืมว่ามีสองชีวิตรออยู่ที่บ้าน” (มังมีศรีศพ, 2559: 118) จนทำให้บรรยากาศภายในบ้านกลายเป็นพื้นที่เงียบสงัด สมาชิกภายในบ้านต่างคนต่างอยู่ ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวเริ่มห่างเหิน

ผู้แต่งใช้กลวิธีการสร้างโครงเรื่องแบบหักมุม โดยกำหนดให้ตัวละครนิติเป็นผู้ชายที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน มีฐานะความเป็นอยู่ที่มั่นคง แต่ในขณะเดียวกันตัวละครนิติกลับมีแววตาและสีหน้าเศร้าสร้อยอยู่ตลอดเวลา นิติมักมองเห็นลูกสาวของตัวเองวิ่งเล่นในบ้านและทำกิจกรรมต่างๆ แต่ในตอนจบของเรื่องผู้อ่านจะรู้สึกตกใจและสพรึงกลัว เนื่องจากพบว่าภาพของลูกสาวที่อาศัยอยู่กับผู้เป็นพ่อกลับกลายเป็นเพียงแค่ภาพหลอน เพราะลูกสาวของเขาได้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่มีผู้เป็นพ่อขับขี่ การปรากฏตัวของวิญญาณผู้เป็นลูกจึงเป็นภาพสะท้อนของบาดแผลที่เกิดจากระบบทุนนิยมที่ตามหลอกหลอนผู้เป็นพ่ออย่างนิติ

เนื่องจากวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมักเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่สังคมเมืองซึ่งปรากฏอย่างเด่นชัดในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” ที่อยู่ใน *อยู่ดีมีศพ* ที่มีเนื้อหาเล่าถึงวิถีชีวิตของผู้นคนในสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย การใช้ชีวิตแบบเร่งรีบ และการแก่งแย่งแข่งขันของผู้นคนในสังคม ภาพดังกล่าวส่งผลให้ผู้นคนรู้สึกแปลกแยกซึ่งสะท้อนผ่านตัวละครหนุ่มอย่างสกาย การที่ผู้แต่งกำหนดให้สกายหลงรักหุ่นโชว์เสื้อผ้าซึ่งไร้ชีวิตแต่กลับพูดจาและสื่อสารกับสกายได้ ความรักที่เกิดขึ้นจึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงสภาวะทางจิตใจที่ผู้นคนในสังคมเมืองต่างรู้สึกโดดเดี่ยวและแปลกแยก และในท้ายที่สุดผู้แต่งได้นำเสนอให้เห็นถึงการกระทำความรุนแรงของผู้นคนในสังคมทุนนิยมเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการ โดยสะท้อนผ่านการที่สกายพยายามกำจัดผู้ที่ขัดขวางความรักระหว่างเขากับหุ่นแสดงเสื้อผ้า ในนวนิยายเรื่อง *ต่อดัดสัมผัสผัว* ผู้แต่งนำเสนอความเห็นแก่ตัวและความไร้ซึ่งเมตตาของมนุษย์ในสังคมทุนนิยมที่แสวงหาความสุขส่วนตัวและเหยียดความหายนะให้กับผู้อื่น โดยสะท้อนผ่านตัวละครแพทย์กลุ่มหนึ่งที่ร่วมมือกันทำผิดกฎหมายโดยไม่โตของผู้นป่วยเพื่อแลกกับเงิน ผู้แต่งยังนำเสนอให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นและฐานะของผู้นคนในสังคมเมืองซึ่งสะท้อนผ่านตัวละครเป้และเอ็นสองพี่น้องที่มีฐานะยากจน แต่กลับถูกเอารัดเอาเปรียบจากกลุ่มนายแพทย์ที่มีฐานะร่ำรวยและมีชื่อเสียงในสังคม จนเป็นเหตุให้ตัวละครเป้ต้องเสียชีวิต การปรากฏตัวของวิญญาณเป้จึงแสดงให้เห็นถึงการหวนกลับมาเพื่อทวงคืนความยุติธรรมให้กับตนเองซึ่งไม่สามารถทำได้ในขณะที่ยังมีชีวิต นอกจากผลกระทบที่เกิดจากระบบสังคมทุนนิยมอันส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและสภาวะทางจิตใจของผู้นคนในสังคมเมือง ภาคินัยยังนำเสนอให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดจากการใช้สื่อและเทคโนโลยีทันสมัยที่มาพร้อมกับรูปแบบสังคมดังกล่าว ดังเช่นนวนิยายเรื่อง *อวิล* ที่มีเนื้อหาตีแผ่ด้านมืดของผู้นคนที่ใช้เครื่องมือจากเทคโนโลยีสารสนเทศไปในทางที่ผิด ส่งผลให้สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มีแค่เพียงการสร้างความเป็นเท่านันแต่ยังเป็นพื้นที่ที่ก่อให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบ การหลอกลวงผู้นอื่น จนนำมาซึ่งความรุนแรงและความตาย

จากการสำรวจวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญ ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีผู้ศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยในแง่ของการนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับสังคมร่วมสมัย ผู้วิจัยจึง

เล็งเห็นว่าผลงานของภาคินัยมีความน่าสนใจอย่างมาก โดยเฉพาะการนำเสนอปัญหาทางสังคมผ่านกลวิธีการสร้างความสยองขวัญ ที่หลากหลาย ได้แก่ กลวิธีการสร้างฉากที่มีลักษณะสมจริงและมักเป็นฉากในสังคมเมืองที่เราคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน เช่น คอนโดมิเนียม โรงพยาบาล โรงภาพยนตร์ เป็นต้น ฉากที่ภาคินัยใช้ยังมีความเชื่อมโยงกับตัวละครซึ่งมักเป็นพื้นที่ที่เคยเกิดเหตุการณ์ความรุนแรง นอกจากนี้ ยังมีการใช้เหตุการณ์เหนือธรรมชาติมาเป็นองค์ประกอบในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับฉาก ด้านกลวิธีการสร้างตัวละคร ผู้วิจัยพบว่าภาคินัยมักสร้างตัวละครให้เป็นเพศหญิงหรือกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศที่ถูกกระทำรุนแรงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ตัวละครเหล่านี้มีลักษณะเป็นตัวละครชายขอบ เมื่อยังมีชีวิตก็มักอยู่ในสถานภาพที่ไม่อาจต่อรองกับอำนาจที่เหนือกว่าได้ ในด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่องพบว่า ภาคินัยใช้กลวิธีการสร้างโครงเรื่องที่หลากหลาย เช่น การสร้างโครงเรื่องจากภาพยนตร์ การสร้างโครงเรื่องจากข่าวสาร การสร้างโครงเรื่องจากรายการโทรทัศน์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้โครงเรื่องมีความร่วมสมัยอันจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจและตระหนักถึงปัญหาที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอผ่านกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง นอกจากนี้ ภาคินัยยังนิยมใช้กลวิธีการปิดเรื่องโดยการจบแบบหักมุมผิดความคาดหมายซึ่งเป็นกลวิธีที่ผู้แต่งใช้เพื่อกระชากอารมณ์ของผู้อ่านทำให้เกิดความรู้สึกตกใจและสะพรึงกลัว ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนอกจากจะมุ่งสร้างความสนุกสนานตื่นเต้นระทึกขวัญให้แก่ผู้อ่านแล้ว หากพิจารณาในเชิงบริบททางสังคมจะพบว่าภาคินัยก็ไม่ได้เพิกเฉยต่อปัญหาทางสังคมแต่กลับนำเสนอประเด็นเรื่องการใช้ความรุนแรงทางเพศและการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ผลกระทบจากทุนนิยมในสังคมเมือง และปัญหาเชิงจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งล้วนแต่เป็นประเด็นทางสังคมที่สำคัญในสังคมร่วมสมัย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมประเภทสยองขวัญกับสังคม โดยจะมุ่งศึกษาประเด็นปัญหาทางสังคมและกลวิธีการประพันธ์ที่ผู้แต่งใช้สร้างความหลอกหลอน เพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกสะเทือนอารมณ์แก่ผู้อ่าน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1. เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างความหลอกหลอนในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย
- 1.2.2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการสร้างความหลอกหลอนกับการเสนอปัญหาต่าง ๆ ในสังคมเมืองร่วมสมัย

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

- 1.3.1. วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยใช้กลวิธีสร้างความหลอกหลอนจากการปรากฏตัวของผีและสิ่งเหนือธรรมชาติซึ่งเผยให้เห็นความรุนแรงที่แฝงอยู่ในสังคมร่วมสมัยผ่านฉากชีวิตประจำวัน

ที่มีความน่าสะพรึงกลัวซ่อนเร้นอยู่ โครงเรื่องที่สร้างจากความเชื่อทางไสยศาสตร์ในสื่อร่วมสมัย และตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อของความโหดร้ายและอยุติธรรมของสังคมเมือง

1.3.2. วรรณกรรมสยองขวัญของภาคนิยน์ใช้กลวิธีการสร้างความหลอกหลอน เพื่อนำเสนอปัญหาสังคมเมืองร่วมสมัยอันหลากหลาย เช่น ความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงในครอบครัว ผลกระทบของลัทธิทุนนิยม ปัญหาเชิงจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือการวิเคราะห์นวนิยายและเรื่องสั้นสยองขวัญของภาคนิยน์ โดยผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการหลอกหลอนซึ่งเกิดจากตัวละครผี วิญญาณ หรืออำนาจ เหนือธรรมชาติเป็นหลัก มีจำนวนทั้งสิ้น 12 เรื่อง ได้แก่

1. นวนิยายเรื่องนางชฎา (2551)
2. นวนิยายเรื่องห้องคลอডมรณะ (2553)
3. นวนิยายเรื่องดีดัวไปตาย (2553)
4. นวนิยายเรื่องทำคนเป็นเห็นคนตาย (2553)
5. นวนิยายเรื่องต่อตัดสั้มผีผวา (2555)
6. นวนิยายเรื่องบ้านพญาสัตบรรณ (2555)
7. นวนิยายเรื่องขนมผสมศพ (2555)
8. นวนิยายเรื่องถวิล (2556)
9. เรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” ในหนังสือรวมเรื่องสั้นมั่งมีศรีศัพ (2559)
10. เรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” ในหนังสือรวมเรื่องสั้นมั่งมีศรีศัพ (2559)
11. เรื่องสั้น “กล่อม” ในหนังสือรวมเรื่องสั้นมั่งมีศรีศัพ (2559)
12. เรื่องสั้น “เหงากันสองคน” ในหนังสือรวมเรื่องสั้นอยู่ดีมีศัพ (2560)

1.5 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1.5.1 ศึกษาและรวบรวมหนังสือ วิทยานิพนธ์ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัย

1.5.2 อ่านและคัดสรรตัวบทวรรณกรรมของขวัญของภาคินัยที่จะนำมาใช้

1.5.3 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมของขวัญ

1.5.4 ศึกษาวิเคราะห์ประเด็นทางสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมของขวัญของภาคินัย

1.5.5 ศึกษาวิธีการสร้างความสยองขวัญในวรรณกรรมของภาคินัย

1.5.6 สรุปผลการวิจัย

1.5.7 เสนอรายงานการวิจัยเป็นรูปเล่ม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการสร้างความหลอกหลอนกับการเสนอปัญหาสังคมในวรรณกรรมของขวัญของภาคินัย

1.6.2 เป็นแนวทางการศึกษาวรรณกรรมของขวัญของไทยในเชิงสังคมวัฒนธรรมต่อไป

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมของขวัญของภาคินัย

ในส่วนนี้เป็นการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณกรรมของขวัญของภาคินัยจากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวรรณกรรมของขวัญของภาคินัยมีจำนวนไม่มาก ได้แก่ วิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายผีชุด “Six Scream” ของภาคินัย ของปรีชญา สุขมี (2563) ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากงานของภาคินัยเพียงชุดเดียวเท่านั้นนั่นก็คือ นวนิยายชุด *Six Scream* ซึ่งมีทั้งหมด 6 เรื่อง ได้แก่ *บันราก็หน้ากากรวม* *พอร์ชเลนตุ๊กตาอาฆาต* *สาปอัปสร* *สวนสนุกแดนนรก* *น้ำสังข์อาบศพ* และ *พิพิธภัณฑน์หุ่นหั่นหัว* โดยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้แบ่งแยกการศึกษาออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งของภาคินัย อีกส่วนหนึ่งเป็นการศึกษาแนวคิด จากการศึกษพบว่างานวิจัยฉบับนี้เริ่มจากการศึกษาโครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก พบว่าในด้านโครงเรื่องของงานกลุ่มนี้

ภาคินัยมักเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาเหตุการณ์ระทึกใจเพื่อแนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง ส่วนการดำเนินเรื่องนอกจากจะมีการดำเนินเรื่องแบบลำดับปฏิทินแล้ว ภาคินัยยังใช้การดำเนินเรื่องแบบย้อนต้นเพื่อให้ผู้อ่านคาดเดาทิศทางของเรื่องได้ยากและสนใจที่จะติดตามต่อไป ในส่วนของการผูกปมปัญหาพบว่า มีทั้งปมปัญหาระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ซึ่งพบเป็นส่วนใหญ่และมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ส่วนการปิดเรื่องภาคินัยมักใช้กลวิธีการหักมุมในตอนจบเพื่อพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกระทึกใจ ด้านกลวิธีการสร้างฉากพบว่าภาคินัยใช้ฉากในอดีตชาติสลับกับปัจจุบันเป็นส่วนใหญ่ ด้านตัวละครพบว่าภาคินัยมักสร้างตัวละครแบบสมจริงและตัวละครแบบเหนือจริงซึ่งภาคินัยได้เสริมสร้างความน่าสะพรึงกลัวโดยการเล่าถึงภูมิหลังของความพยายามให้แก่ตัวละครเหนือจริงเพื่อสร้างความน่ากลัวให้เป็นไปอย่างสมเหตุสมผล ส่วนการศึกษาแนวคิดพบว่างานของภาคินัยกลุ่มนี้มุ่งนำเสนอแนวคิดเรื่องเวรกรรมตามหลักพุทธศาสนาและแนวคิดที่ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์นั้นน่ากลัวกว่าผีซึ่งช่วยให้ผู้อ่านเกิดการตระหนักถึงความน่ากลัวของมนุษย์ในสังคม

งานวิจัยชิ้นต่อมาคือบทความเรื่อง การใช้ภาษาสร้างจินตภาพในนวนิยายสยองขวัญชุด 4 ทิศตายของภาคินัย ของ วราพรรณ ทังโคตร และนนทชา คัยนันท์ (2562) ซึ่งมุ่งศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาเพื่อสร้างจินตภาพในนวนิยายสยองขวัญชุด 4 ทิศตายของภาคินัย จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ *นางแค้น* *นางคุก* *นางครวญ* *นางคอย* จากการศึกษาชี้ให้เห็นว่าภาคินัยมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างจินตภาพอันหลากหลายให้กับผู้อ่าน โดยมุ่งสร้างจินตภาพความโหดร้าย ความน่าสะพรึงกลัว ความทุกข์ทรมาน และความหดหู่ซึ่งทั้งหมดก็สอดคล้องกับเนื้อหาในงานของภาคินัยที่เกี่ยวกับความสยองขวัญและความรุนแรง ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพและเข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอได้อย่างชัดเจน งานวิจัยชิ้นนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าภาคินัยมักจะใช้คำที่สร้างจินตภาพการมองเห็น เช่น แสงสี บรรยากาศ เพื่อให้สอดคล้องกับนวนิยายชุดดังกล่าวที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิญญาณและสิ่งเหนือธรรมชาติ ดังนั้น ผู้แต่งจึงจำเป็นต้องเขียนเรื่องที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เช่น รูปลักษณะของวิญญาณ ความตายอันน่าสยดสยอง และเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัว นอกจากนี้ยังพบว่างานของภาคินัยมีลักษณะเด่นอีกประการ คือ การใช้คำแสดงอาการและการเคลื่อนไหว ผ่านอาการปฏิกิริยาของตัวละครที่พบเจอเหตุการณ์ไม่คาดคิด การนำเสนอจึงเน้นให้เห็นกายภาพหรือพฤติกรรมของตัวละครที่ดูอ่อนแอ ไม่สงบ และการเคลื่อนไหวก็มักจะเป็นการเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว เพื่อสร้างความตื่นเต้น ลุ้นระทึกและเร้าอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน

นอกจากงานวิจัยที่มุ่งศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยโดยเฉพาะแล้ว ยังพบว่ามีงานวิจัยที่หยิบยกงานของภาคินัยบางเรื่องมาใช้เป็นกลุ่มข้อมูล เพื่อศึกษาวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวนั่นก็คือ วิทยานิพนธ์เรื่อง มโนทัศน์และการสร้างความกลัวในสื่อบันเทิงคดีสยองขวัญของไทย ของธนัท อนุรักษ (2555) ซึ่งเป็นการศึกษาวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวที่ปรากฏในสื่อ

บันทึกคดีสยองขวัญของไทย ได้แก่ นวนิยาย ละครเวที ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ โดยกลุ่มข้อมูลของงานวิจัยชิ้นนี้ มีการหยิบยกนวนิยายสยองขวัญของภาคินัยมาใช้ในการศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 7 เรื่อง ได้แก่ *ห้องคลอডมรณะ* *กระจกัลงตาย* *อาถรรพ์เรือนลั่นทม* *ตีตัวไปตาย* *12ชั้นบันไดผี* *ท้าคนเป็นเห็นคนตาย* และ *ศพเช่นศาล* จากการศึกษาพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยกลุ่มนี้มีองค์ประกอบสำคัญในการสร้างความกลัวอยู่ 8 ประการ ได้แก่ การวางโครงเรื่อง ตัวละครผี ตัวละครมนุษย์ ฉากและบรรยากาศ จังหวะและโอกาส สิ่งน่าขยะแขยง บทสนทนา และความเชื่อแบบไทย ในด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่องพบว่าภาคินัยมักใช้โครงเรื่องแบบผีมาร้ายที่ปรากฏตัวเพื่อหลอกหรือทำร้ายให้ตัวละครมนุษย์ได้รับบาดเจ็บ โดยตัวละครผีมักจะถูกนำเสนอว่าเป็นผู้ที่มีความแค้นแต่ไม่สามารถเอาชนะตัวละครมนุษย์ได้จึงต้องตามมาคุกคามตัวละครมนุษย์หลังจากที่เสียชีวิตไปแล้ว ด้านการสร้างตัวละครผีพบว่า รูปลักษณ์ที่น่าเกลียดน่ากลัวของตัวละครผีส่งผลต่อความรู้สึกของผู้อ่าน เนื่องจากผู้อ่านมองว่าตัวละครดังกล่าวแตกต่างไปจากมนุษย์ทั่วไป ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกและไม่ไว้วางใจ ด้านการสร้างความกลัวผ่านตัวละครมนุษย์พบว่า ภาคินัยมักกำหนดให้ตัวละครมนุษย์แสดงออกถึงความหวาดกลัวแบบบ้าคลั่งเวลาที่พบเจอตัวละครผีซึ่งเป็นการแสดงออกที่มีความชัดเจนและสามารถดึงผู้อ่านรู้สึกหวาดกลัวได้ง่าย ในด้านกลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศพบว่า ภาคินัยมักสร้างความกลัวโดยการใช้สถานที่ที่มักมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับผี ทำให้ผู้อ่านรู้สึกกลัวได้ง่าย เพราะมีความคิดอยู่ก่อนแล้วว่าในสถานที่แห่งนั้นจะมีการปรากฏตัวของผีและสถานที่ทั่วไปในชีวิตประจำวันที่ผู้คนไม่ได้มีความหวาดระแวงต่อการปรากฏตัวของผี ส่วนโอกาสและจังหวะการปรากฏตัวของผีพบว่าตัวละครผีในงานกลุ่มนี้มักปรากฏตัวแบบกะทันหันซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตกใจร่วมไปกับตัวละครมนุษย์ นอกจากนี้ยังพบว่าภาคินัยใช้สิ่งน่าขยะแขยงมาสร้างความน่าสะพรึงกลัว เช่น รอยแผลเลือด และรูปลักษณ์ของผีที่ใกล้เคียงกับศพ ส่วนบทสนทนาของตัวละครพบว่ามักจะเป็นบทสนทนาด้วยถ้อยคำ หยาดกายของตัวละครผีซึ่งแสดงให้เห็นถึงความโกรธแค้น ช่วยทำให้ตัวละครผีดูน่าสะพรึงกลัวมากขึ้นและกลวิธีสุดท้ายก็คือการนำความเชื่อแบบไทยมาใช้ในการสร้างความน่ากลัวซึ่งเป็นความเชื่อเกี่ยวกับสัมผัสผีของผู้ที่เกิดวันต่าง ๆ ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหวาดกลัวในแง่ของผู้ที่เกิดวันเดียวกับตัวละคร

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ทำให้พบข้อสังเกตว่าการศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยยังมีจำนวนไม่มากและมักเป็นการศึกษาที่มุ่งศึกษาวิธีการประพันธ์เพื่อสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้แก่ผู้อ่าน ทั้งในด้านโครงเรื่อง ตัวละครฉากและบรรยากาศ การใช้ภาษาเพื่อสร้างจินตภาพ รวมไปถึงความเชื่อและบริบททางสังคมที่นำมาใช้ในวรรณกรรมสยองขวัญ ส่วนในด้านแนวคิด ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยกลุ่มนี้มักศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพุทธศาสนาเป็นหลัก แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีแนวคิดเกี่ยวกับการนำเสนอประเด็นทางสังคมร่วมสมัย ดังนั้น

งานวิจัยข้างต้นจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษารูปแบบกลวิธีที่ภาคินัยใช้ในการสร้างความหลอกหลอนเพื่อนำเสนอแนวคิดการวิพากษ์สังคมในประเด็นต่าง ๆ

1.7.2 เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องสยองขวัญ

1.7.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษากลวิธีในการสร้างความหลอกหลอนในเรื่องสยองขวัญ

วิทยานิพนธ์เรื่อง เรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของจินตวิโรจน์ วิวัธน์ ของวลีรัตน์ สิงห์รา (2528) ศึกษาเนื้อหาของนวนิยายเหนือธรรมชาติของจินตวิโรจน์พบว่า มีแหล่งที่มาทั้งจากส่วนที่จินตนาการของผู้แต่งและส่วนที่เป็นตำนานประวัติศาสตร์ โบราณคดี วรรณกรรมไทย วรรณกรรมต่างประเทศ และคติความเชื่อของไทย ในด้านโครงเรื่องจินตวิโรจน์มักกำหนดให้เกิดความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างสิ่งเหนือธรรมชาติกับสิ่งเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ในด้านตัวละครจินตวิโรจน์สร้างตัวละครเหนือธรรมชาติไว้อย่างหลากหลาย เช่น ผี ปีศาจ เทวดา รวมไปถึงตัวละครจากวรรณคดี ส่วนด้านฉากจินตวิโรจน์มักสร้างฉากที่มีความสมจริง และฉากเหนือธรรมชาติที่มีลักษณะเป็นภาพลวงตา หรือความฝันที่ตัวละครเหนือธรรมชาติบันดาลให้เกิดขึ้นกับตัวละครมนุษย์ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ชี้ให้เห็นว่าจุดเด่นของนวนิยายจินตวิโรจน์คือ การนำเอาองค์ความรู้ในวิทยาการด้านต่าง ๆ ของผู้แต่งมาใช้เป็นองค์ประกอบ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่างานวิจัยชิ้นนี้เป็นแนวทางในการศึกษาการประพันธ์ของภาคินัยอีกด้วย

วิทยานิพนธ์เรื่อง วิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของเหม เวชกร ของทฤษฎีเสมา (2541) ศึกษาวิธีการแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของเหม เวชกร ในด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง การสร้างฉากและบรรยากาศจากหนังสือรวมเรื่องสั้นจำนวน 5 ชุด รวมทั้งสิ้น 88 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่าด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง ผู้แต่งมักเปิดเรื่องด้วยการบรรยายสภาพแวดล้อมดำเนินเรื่องด้วยการสร้างปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครมนุษย์กับตัวละครเหนือธรรมชาติและตัวละครมนุษย์ด้วยกันเอง ส่วนกลวิธีการสร้างความสนใจใคร่ติดตามปรากฏอยู่หลายวิธี เช่น การใช้ตัวละครเดิมในการดำเนินเรื่อง และการจบเรื่องด้วยโศกนาฏกรรม ด้านกลวิธีการสร้างฉาก ผู้แต่งบรรยายฉากอย่างตรงไปตรงมา มีทั้งฉากที่นำมาจากสถานที่จริงและฉากที่ผู้แต่งจินตนาการขึ้นล้วนแล้วแต่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเหตุการณ์ นอกจากนี้ ฉากและบรรยากาศยังแสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนวิถีชีวิตของคนไทยในชนบทของยุคสมัยนั้นอีกด้วย วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการวางโครงเรื่องซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับงานของภาคินัยจำนวนมาก ทั้งการสร้างปมขัดแย้งของตัวละครและการจบเรื่องด้วย

โศกนาฏกรรม ในด้านฉากนั้นผู้วิจัยพบว่างานของเหม เวชกรกับภาคนัยมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ งานของเหม เวชกร จะมุ่งนำเสนอภาพของสังคมชนบทที่เต็มไปด้วยประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิม ในขณะที่งานของภาคนัยมุ่งนำเสนอภาพของสังคมเมืองร่วมสมัย

วิทยานิพนธ์เรื่อง กลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญไทย ของนิคม กองเพชร (2543) ศึกษา กลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญไทยในด้านกลวิธีการวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก และบรรยากาศจากนวนิยายสยองขวัญจำนวน 8 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ด้านกลวิธีการวางโครงเรื่อง มีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศ การดำเนินเรื่องโดยการสร้างความขัดแย้งระหว่าง ตัวละครมนุษย์กับตัวละครผี และจบลงด้วยความรักหวานชื่นของตัวละครมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ การสร้างตัวละครมีทั้งตัวละครมนุษย์ฝ่ายดีและฝ่ายร้าย ส่วนตัวละครผีมักแสดงพฤติกรรมการปรากฏตัวให้ผู้คนเห็นในสภาพบุคคลที่ยังมีชีวิตและการ ปรากฏตัวในลักษณะสิ่งลึกลับในสิ่งของต่าง ๆ ด้านกลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ ผู้แต่งมักใช้บรรยากาศที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติหรืออารมณ์ ความรู้สึกของสัตว์บางประเภท รวมถึงการสร้างฉากที่เป็นสิ่งประติษฐ์ของมนุษย์อันนำไปสู่ความน่า ตื่นเต้นในนวนิยายประเภทนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาเพียงกลวิธีเท่านั้นซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทาง ในการศึกษากลวิธีการแตงในงานของภาคนัยทั้งในด้านการวางโครงเรื่อง ฉาก บรรยากาศ ตัวละคร

วิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของเหม เวชกร ของกาญจนา เจษฎาคุม (2552) ศึกษาลักษณะสิ่งเหนือธรรมชาติและกลวิธีการสร้างตัวละครเหนือธรรมชาติในเรื่อง สั้นของเหม เวชกร ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะสิ่งเหนือธรรมชาติของเหม เวชกร แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ เรื่องผี เรื่องไสยศาสตร์ และเรื่องเครื่องรางของขลัง ซึ่งเรื่องไสยศาสตร์และเครื่องราง ของขลังมักเป็นเพียงส่วนประกอบในการเล่าเรื่องผีเท่านั้น ด้านกลวิธีการสร้างตัวละครพบว่า การสร้างสรรค์ตัวละครผีที่มีลักษณะเหมือนกับคน สามารถปรากฏแก่สายตาคนทั่วไปโดยที่ไม่ทราบได้ พบกับผี นอกจากนี้ งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีปมเอดิปัส ของซิกมันด์ ฟรอยด์มาใช้ในการวิเคราะห์ ทำให้เห็นว่าเหม เวชกร อาจจะสร้างตัวละครขึ้นมาจากประสบการณ์ จิตใต้สำนึก จินตนาการ และความกลัวของเขา เช่น ตัวละครมนุษย์ส่วนใหญ่มักเป็นเพศชายและมีลักษณะที่อ้างอิงกับชีวประวัติ ของผู้แต่ง วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความโดดเด่นในการนำทฤษฎีจิตวิเคราะห์มาประยุกต์ใช้ ซึ่งสอดคล้อง กับงานของผู้วิจัยที่ต้องการนำทฤษฎี *Uncanny* ของฟรอยด์มาใช้ ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงทำให้ ผู้วิจัยเห็นถึงความหลากหลายในการใช้ทฤษฎีมาวิเคราะห์และเป็นแนวทางในการต่อยอดมุมมอง ต่อไปได้

วิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร ของจิณณะ รุจิเสนีย์ (2554) ศึกษาหาสิ่งเหนือธรรมชาติที่ปรากฏและกลวิธีการนำเสนอสิ่งเหนือธรรมชาติเหล่านั้นมาสร้างเป็น นวนิยายของพงศกรจำนวน 13 เรื่อง ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่านวนิยายของพงศกรมีสิ่งเหนือธรรมชาติ

ทั้งสิ้น 7 ประเภท คือ ฝี่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ อำนาจจิต ไสยเวท เครื่องรางของขลัง อาถรรพ์ และนางสังหรณ์ โชคลาง โดยพงศกรนำเสนอเนื้อหาธรรมชาติดังกล่าวมาสร้างเป็นนวนิยายผ่านการสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร และฉากได้อย่างแนบเนียน นอกจากนี้ยังนำเสนอแนวคิดสำคัญที่ปรากฏในงานของพงศกร ได้แก่ แนวคิดทางพุทธศาสนาเรื่องกิเลส อภัยทานและกฎแห่งกรรม

วิทยานิพนธ์เรื่อง การสร้างความน่าสะพรึงกลัวใน “หนังผี” อเมริกัน เกาหลี และไทย ของ ทศพร กรกิจ (2550) มุ่งศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างด้านกลวิธีสร้างความน่าสะพรึงกลัวใน ภาพยนตร์สยองขวัญอเมริกา เกาหลี และไทย ผลการศึกษาพบว่าสิ่งที่ทำให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวใน ภาพยนตร์ผีทั้งสามสัญชาตินั้นมีความแตกต่างกัน ได้แก่ ตัวละครผี ตัวละครผีในภาพยนตร์อเมริกามัก เชื่อมโยงกับการต่อต้านศาสนาคริสต์ ตัวละครผีในภาพยนตร์เกาหลีมักเป็นผีผู้หญิงที่ได้รับอิทธิพลมา จากผีญี่ปุ่น ส่วนตัวละครผีไทยมีทั้งแบบผีไทยดั้งเดิมที่นำมาตีความใหม่และตัวละครผีที่รับเอา วัฒนธรรมอื่นมาผสมผสาน ซึ่งทั้งหมดต่างก็มีการปรับเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรม ค่านิยม ตลอดจน วิถีชีวิต นอกจากนี้งานวิจัยชิ้นนี้ยังมีการศึกษาวิเคราะห์โครงเรื่องซึ่งพบว่ามีทั้งหมด 3 รูปแบบ ได้แก่ โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน โครงเรื่องแบบทำภารกิจ และโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรม โดยส่วนใหญ่ภาพยนตร์ผีจะมีโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าวรรณกรรม สยองขวัญของภาคินัยที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษามีความสอดคล้องและสามารถแบ่งโครงเรื่องได้ตาม งานวิจัยชิ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการกรอบแนวคิดในการศึกษาโครงเรื่องของงานวิจัยฉบับนี้มาใช้เป็น แนวทางในการศึกษาของภาคินัย

1.7.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับประเด็นทางสังคมในเรื่องสยองขวัญ

เนื่องจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายต้องการศึกษากลวิธีการสร้างความหลอกหลอนและ การนำเสนอปัญหาสังคมในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษางานวิจัยที่ศึกษา เกี่ยวกับวรรณกรรมสยองขวัญกับการวิพากษ์ประเด็นทางสังคม เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษา งานของภาคินัย พบว่ามีอยู่จำนวนหลายชิ้น ได้แก่ บทความเรื่อง การละเมิดกรอบจารีตสังคมใน วรรณกรรมกอธิกไทย: กรณีศึกษาชนชั้นและเพศสถานะในปราสาทมิด ของสุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2551) ศึกษานวนิยายไทยเรื่อง ปราสาทมิด ของจุลลดา ภักดีภูมิรินทร์ โดยเปรียบกับนวนิยายกอธิก ของตะวันตกสองเรื่อง ได้แก่ Jane Eyre ของชาร์ลอตต์ บรองเต (Charlotte Bronte) และ Rebecca ของดาฟเน ดู โมริเย (Daphne du Maurier) เพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่าง ผลการศึกษา จากการเปรียบเทียบวรรณกรรมทั้งสามเรื่อง ทำให้เห็นว่าวรรณกรรมกอธิกมักจะเกี่ยวข้องกับประเด็น ชนชั้นและเพศสถานะของตัวละคร การศึกษาดังกล่าวทำให้เห็นอิทธิพลของวรรณกรรมกอธิกตะวันตก ที่มีต่อวรรณกรรมกอธิกไทย นอกจากนี้ยังทำให้เห็นว่าวรรณกรรมกอธิกไม่ได้เป็นเพียงวรรณกรรมที่

นำเสนอเรื่องภูตผีปีศาจและเรื่องลึกลับให้ผู้อ่านรู้สึกตื่นเต้นหรือสยองขวัญเท่านั้น หากแต่นำเสนอให้เห็นการละเมิดในประเด็นเพศสถานะและชนชั้นซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมไม่สามารถยอมรับได้

การศึกษาประเด็นเรื่องเพศสถานะและความรุนแรงยังปรากฏให้เห็นในบทความเรื่อง บ้านผีสิง: การหลอกหลอนกับความรุนแรงทางเพศในพรองสนธยา ของชุตินา ประภาสวุฒินาส (2556) ที่มุ่งศึกษานวนิยายสยองขวัญเรื่องพรองสนธยา ของพงศกร ผ่านแนวคิด *Uncanny* ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า แม้นวนิยายเรื่องนี้จะเน้นการสร้างอารมณ์ระทึกขวัญและสืบทอดขนบติดตามให้กับผู้อ่าน หากแต่การปรากฏตัวของวิญญาณในเรื่องยังได้สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงทางเพศ และความรุนแรงในครอบครัว เพราะวิญญาณหญิงสาวที่ผูกติดกับพื้นที่บ้านเป็นตัวแทนที่กลับมาหลอกหลอนตัวละครมนุษย์เพื่อเรียกร้องความยุติธรรม ขณะเดียวกันการที่ตัวเอกหญิงถูกวิญญาณหลอกหลอนในบ้านของตนเอง เปรียบเหมือนการทำลายความเชื่อที่ว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่อบอุ่นปลอดภัย แต่บ้านกลับกลายเป็นสถานที่ที่คุกคามความรุนแรงและความปรารถนาทางเพศ อีกทั้งยังสะท้อนประเด็นความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นในสังคมร่วมสมัย งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ในการชี้ให้เห็นความสำคัญของวรรณกรรมสยองขวัญซึ่งเป็นพื้นที่ในการบอกเล่าและการนำเสนอประเด็นทางสังคม โดยเฉพาะประเด็นความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงในครอบครัวต่อผู้หญิงและค่านิยมของชนชั้นกลางในสังคมไทย

ผู้วิจัยยังพบว่าวิทยานิพนธ์เรื่อง ใต้เงาแห่งอดีต : การศึกษาเปรียบเทียบการสร้างภาพแทนแบบกอธิคในงานเขียนของจินตวีร์ วิวัจน์ กับพงศกร จินดาวัฒนะ ของวีรี เกวลกุล (2552) ก็มีเนื้อหา มุ่งศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญกับประเด็นทางสังคมเช่นเดียวกับงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ งานวิจัยชิ้นนี้จะเน้นไปที่การศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายสยองขวัญในยุคก่อนหน้าและยุคปัจจุบันเพื่อ ทำให้เห็นถึงการรับอิทธิพลและการปรับเปลี่ยนกลวิธีและแนวคิดให้สอดคล้องกับสังคมสมัยใหม่ โดยมุ่ง ศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัจน์ กับพงศกร ผ่านรูปแบบและเนื้อหาในกรอบ ของนวนิยายแนวกอธิค (Gothic) ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่างานของพงศกรแสดงให้เห็นถึงการปรับ ขนบวรรณกรรมกอธิคของตะวันตกให้มีลักษณะที่ยืดหยุ่นและยังได้รับอิทธิพลมาจากงานของจินตวีร์ อีกด้วยนำรูปแบบการเขียนแนวกอธิคของวัฒนธรรมตะวันตกมาปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบท สังคมไทย ขณะทำงานของพงศกรมีลักษณะการประยุกต์ใช้ขนบวรรณกรรมกอธิค ในลักษณะที่ยืดหยุ่น มากกว่า ด้านเนื้อหาของนวนิยายของพงศกรสะท้อนมิติทางสังคมที่แสดงความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทั้งชาติพันธุ์และเพศมากกว่างานของจินตวีร์ กล่าวได้ว่า วิทยานิพนธ์นี้มีความสอดคล้องกับวรรณกรรม สยองขวัญของภาคินัยทั้งในด้านการปรับใช้วรรณกรรมสยองขวัญให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงมิตินัยยะทางสังคม ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยนำมา ต่อยอดมุมมองในงานของภาคินัยต่อไปได้

ประเด็นเรื่องความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับสตรีเพศ ยังปรากฏให้เห็นในวิทยานิพนธ์เรื่อง เลื่อนราง พราง-เผย หลอกหลอน : เรื่องเล่าบาดแผลของเหยื่อความรุนแรงในครอบครัว ของกรองกาญจน์ อัมมาเยสุนทร (2556) ที่ศึกษาเรื่องเล่าบาดแผลที่เกิดจากความรุนแรงทางเพศในครอบครัวซึ่งส่งผลกระทบต่อจิตใจของตัวละครเอกหญิงในบริบทของสังคมอิตาลีในนวนิยายเรื่อง *La Lunga Vita di Marianna Ucria* เรื่อง *Voci* และเรื่อง *Bagheria* ของดาชา มารราอีนี (Dacia Maraini) งานวิจัยชิ้นนี้ได้ชี้ให้เห็นว่าแม้บริบททางของชนชั้น ยุคสมัย และวัฒนธรรมทั้งสามเรื่องจะแตกต่างกัน แต่อุดมการณ์ปิตาธิปไตยที่ครอบงำสังคมอิตาลีก็ทำให้เกิดความรุนแรงทางเพศได้เช่นเดียวกัน ผู้แต่งนำเสนอบาดแผลดังกล่าวผ่านความเจ็บและเสียง ได้แก่ การสื่อสารที่ไร้เสียง การเล่านิทานที่ต้องตีความสัญลักษณ์ และการเล่าเหตุการณ์บาดแผลซ้ำ ๆ บทความนี้ ยังแสดงให้เห็นว่านวนิยายทั้งสามเรื่องต่างก็พยายามส่งเสียงเพื่อต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเพศชายและเพศหญิง และเพื่อต่อต้านอุดมการณ์ปิตาธิปไตย ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่างานชิ้นนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาประเด็นเรื่องความรุนแรงทางเพศและบาดแผลทางจิตใจที่เกิดขึ้นกับผู้ตกเป็นเหยื่อซึ่งประเด็นเหล่านี้ล้วนแต่เป็นประเด็นสำคัญที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในงานของภาคินัย ดังนั้น งานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นแนวทางที่ผู้วิจัยจะใช้ในการศึกษาประเด็นเรื่องความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับตัวละครหญิงในวรรณกรรมสยองขวัญของ ภาคินัย

นอกจากประเด็นเรื่องความรุนแรงทางเพศแล้ว ผู้วิจัยยังได้รวบรวมงานวิจัยที่มุ่งศึกษาเกี่ยวกับทุนนิยมและสังคมเมืองในวรรณกรรมสยองขวัญเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาประเด็นดังกล่าวในงานของภาคินัย ได้แก่ บทความเรื่อง มารและเหยื่อมาร: อุปลักษณะคนกินคนและความรุนแรงเชิงเศรษฐกิจในเหยื่อมาร ของ ชุตินา ประกาศวุฒิสาร (2563) ที่มุ่งศึกษาวรรณกรรมไทยเรื่อง เหยื่อมาร ของพระจันทร์ พิมพ์ทอง พบว่าวรรณกรรมเรื่องนี้มุ่งวิพากษ์ระบอบทุนนิยมที่เน้นการบริโภคซึ่งกำลังครอบงำสังคมไทย โดยการนำเสนอประเด็นดังกล่าวผ่านบทบาทของตัวละครหญิงชนชั้นกลางที่ยึดมั่นในอุดมการณ์ทุนนิยมอย่างเคร่งครัด เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ วรรณกรรมเรื่องนี้ได้เผยให้เห็นถึงเบื้องหลังความสำเร็จที่เต็มไปด้วยความละโมภ การเอารัดเอาเปรียบ ความเห็นแก่ตัว และการแก่งแย่งกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ในวิทยานิพนธ์เรื่อง ญี่ปุ่นในความหลอน: วิกฤตอัตลักษณ์ การสูญเสียและการโหยหาอดีตในเรื่องเล่าแนวสยองขวัญญี่ปุ่นร่วมสมัย ของพีระดา สายบัว (2559) ก็มีการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นทุนนิยมกับสังคมด้วยเช่นกัน โดยงานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาบทบาทของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงการสูญเสียและการโหยหาอดีตในเรื่องเล่าแนวสยองขวัญญี่ปุ่นร่วมสมัย ผลการศึกษาพบว่าเรื่องเล่าแนวสยองขวัญญี่ปุ่นร่วมสมัยมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับผีและการหลอกหลอน การโหยหาอดีต การกลับคืนสู่โลกในวัยเด็ก การสร้างแฟนตาซีเกี่ยวกับความตาย การเกิดขึ้นของโลกคู่ขนาน สิ่งนี้เหล่านี้นสะท้อนให้เห็นถึงวิกฤตอัตลักษณ์ของตัวละครที่ตกอยู่ในภาวะรู้สึกแปลกแยกและแว้งคว้างซึ่งเป็นผลกระทบต่อเนื่องมาจากความพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่อเมริกาเข้ามามี

บทบาทในการปรับเปลี่ยนสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมของประเทศญี่ปุ่นในช่วงเวลานั้น งานวิจัยนี้แสดงถึงการนำวรรณกรรมสยองขวัญมาวิพากษ์ระบอบสังคมทุนนิยมที่เข้ามาแทนที่วิถีชีวิตแบบดั้งเดิม แม้ว่าเศรษฐกิจจะเติบโตมั่นคงแต่ผู้คนกลับรู้สึกโดดเดี่ยวซึ่งประเด็นเหล่านี้ก็ปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ดังนั้น งานวิจัยทั้งสองชิ้นนี้จึงเป็นประโยชน์ที่ผู้วิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการศึกษาประเด็นทุนนิยมกับสังคมเมืองที่ปรากฏในงานของภาคินัย

วิทยานิพนธ์ เรื่องผีของเหม เวชกร : ประวัติศาสตร์สังคมและวัฒนธรรมไทย (พ.ศ. 2475-2513) ของ พิชยะพัฒน์ นัยสุภาพ (2561) ชี้ให้เห็นว่าเรื่องผีของเหม เวชกรเป็นพื้นที่ที่ผู้แต่งใช้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกหวาดกลัว ความตึงเครียด และความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอันเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในช่วงปลายทศวรรษ 2470 ถึงต้นทศวรรษ 2510 หลังจากการล่มสลายของสังคมระบอบเก่า เรื่องผีบางเรื่องของเหมก็แสดงให้เห็นถึงสภาพความตกต่ำที่เกิดขึ้นแต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สังคมระบอบเก่าก็พยายามกลับมาใช้อำนาจ ส่งผลให้เกิดการทับซ้อนระหว่างสังคมระบอบใหม่และสังคมระบอบเก่าจนนำมาซึ่งความขัดแย้งระหว่างผู้ที่ยึดถือในสังคมเก่ากับสภาพสังคมแบบใหม่ ผีในเรื่องผีของเหมบางเรื่องจึงไม่เพียงนำเสนอภาพความตกต่ำเสื่อมถอยของสังคมเก่าเท่านั้น แต่การปรากฏตัวของผีซึ่งเป็นภาพแทนของสังคมระบอบเก่ายังแสดงให้เห็นถึงการโยนหาอดีตของตัวเหมเองด้วย นอกจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมระบอบเก่าไปสู่สังคมระบอบใหม่จะสร้างความตึงเครียดในสังคมแล้ว ความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบทก็เป็นประเด็นสำคัญที่สร้างความตึงเครียดและความกลัวขึ้นในสังคมไทยเช่นเดียวกัน ความเป็นสมัยใหม่ที่ไม่สามารถพัฒนาประเทศได้อย่างทั่วถึง ส่งผลให้เมืองกับชนบทกลายเป็นพื้นที่ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ชนบทกลายเป็นพื้นที่ของโรคระบาด การเดินทางที่ยากลำบาก สภาวะนอกกฎหมาย และความมืดซึ่งถูกนำเสนอผ่านบทบาทของผี ที่ตามหลอกหลอนผู้คนในสังคมชนบท ความเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรมในช่วงเวลาดังกล่าวยังส่งผลต่อรูปแบบความรัก ความรักในสังคมระบอบใหม่ดำเนินไปด้วยสำนึกของความเท่าเทียมและเสรีภาพในการเลือกคู่ครอง ส่วนความรักที่ต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพ่อแม่ บรรทัดฐานสังคม และชนชั้นถูกผลักดันให้กลายเป็นค่านิยมล้าสมัยของสังคมระบอบเก่า อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเรื่องผีของเหมที่มักจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรมของคู่รัก ซึ่งก็แสดงถึงทัศนะของเหมที่มีต่อความรักของสังคมระบอบใหม่ว่าเป็นสิ่งที่เปิ่นไปอย่างเสรีนั้นเป็นไปได้ เพราะความรักต้องวางอยู่บนเงื่อนไขของบรรทัดฐานทางสังคม โดยเฉพาะฐานะและชนชั้นของคู่รัก นอกจากนี้ พิชยะพัฒน์ยังชี้ให้เห็นอีกว่าเรื่องผีของเหมยังแสดงให้เห็นถึงความกระอักกระอ่วนต่อการดำรงอยู่ของอัตลักษณ์จีนในสังคมไทย เหมผู้ซึ่งเชิดชูความเป็นไทยแท้จึงนำอัตลักษณ์จีนมาประกอบไว้ในเรื่องผีซึ่งช่วยสร้างความกลัวและความตึงเครียดให้สังคมที่พยายามธำรงไว้ซึ่งความเป็นไทยแท้

บทความเรื่อง ลำนํ้าจากปรโลก: เสียงผี สื่ออิเล็กทรอนิกส์และภาวะสมัยใหม่ในเรื่องสั้นผีไทย (ทศวรรษ 2480-2510) ของ วันชนะ ทองคำเภา (2564) ที่มุ่งศึกษาการนำเสนอเสียงและเสียงเพลง รวมไปถึงการศึกษาบทบาทของผีที่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ปรากฏในเรื่องสั้นผีของ เหม เวชกร และ อ.อรรถจินดา ในช่วงทศวรรษ 2480-2510 จากการศึกษาทำให้เห็นว่าเรื่องผีของ นักเขียนทั้งสอง แสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลต่อดนตรีไทยที่กำลังเข้าสู่ระบอบทุนนิยมสมัยใหม่ซึ่ง อาจส่งผลให้ดนตรีไทยสูญเสียคุณค่าดั้งเดิม รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลที่ผู้คนในสังคมมีต่อ เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เข้ามาสร้างความตื่นตะลึง แต่ขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในจิตใจ ของผู้คนที่มีความคุ้นเคยแบบเก่า

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องสยองขวัญของไทย ทำให้พบข้อสังเกตว่า งานวิจัยในกลุ่มแรกเป็นการศึกษาพฤติกรรมการประพันธ์เพื่อสร้างความหลอกหลอนให้แก่ผู้อ่าน ทั้งใน ด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ส่วนในด้านแนวคิด ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยกลุ่มนี้มักจะ เป็นการศึกษานวนคิดทางพุทธศาสนาและความเชื่อ แต่ยังไม่ได้มีการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับสังคม เมืองร่วมสมัย ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการหลอกหลอนและการนำเสนอประเด็น ทางสังคม ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่างานวิจัยกลุ่มนี้ไม่ได้มุ่งศึกษาพฤติกรรมการประพันธ์ที่ก่อให้เกิดจินตภาพ แก่ผู้อ่านเหมือนอย่างงานวิจัยกลุ่มแรก หากแต่เป็นการมุ่งศึกษาสังคมในประเด็นต่าง ๆ โดยเฉพาะ ประเด็นเรื่องเพศสถานะซึ่งนำเสนอผ่านบทบาทของตัวละครผี นอกจากนี้งานวิจัยกลุ่มดังกล่าวยัง นำเสนอให้เห็นถึงความสำคัญของวรรณกรรมสยองขวัญที่ไม่ใช่แค่เพียงสิ่งที่สร้างความบันเทิงเท่านั้น หากแต่เป็นพื้นที่ที่บอกเล่าเรื่องราวบางอย่างที่สังคมกระแสหลักพยายามปิดกั้น งานวิจัยเหล่านี้จึง นับว่ามีแง่มุมที่สามารถขยายไปสู่กลุ่มข้อมูลที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษาในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ได้ ทั้งการ วิเคราะห์ตีความตัวบทและการเชื่อมโยงกับบริบทเพื่อนำไปสู่แนวคิดเกี่ยวกับประเด็นทางสังคมร่วม สมัยที่ปรากฏในงานของภาคินัย ดังนั้น งานวิจัยข้างต้นจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้ เป็นแนวทางในการศึกษาด้านรูปแบบกลวิธีที่ภาคินัยใช้ในการสร้างความหลอกหลอนเพื่อนำเสนอ แนวคิดเกี่ยวกับสังคมเมืองร่วมสมัย

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.8.1 คำว่า “วรรณกรรมสยองขวัญ (horror fiction)” ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หมายถึง นวนิยายหรือเรื่องสั้นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการหลอกหลอนที่เกิดจากภูตผีปีศาจ อำนาจเหนือธรรมชาติ หรือฝีมือของมนุษย์ ซึ่งเนื้อหาก็มักจะเกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง ความตาย ความทุกข์ทรมาน ความสยดสยองโดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อเร้าอารมณ์สะพรึงกลัวให้กับผู้อ่าน

1.8.2 คำว่า “การหลอกหลอน (haunting)” ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หมายถึง การสร้างความรู้สึกสะพรึงกลัว ความวิตกกังวล ความอึดอัดใจ และความหวาดระแวงให้แก่ผู้อ่าน

1.8.3 ข้อความ “วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย” ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความหมายเฉพาะวรรณกรรมที่เลือกมาศึกษาเท่านั้น มิได้ครอบคลุมวรรณกรรมทั้งหมดของภาคินัย และวรรณกรรมของภาคินัยที่ไม่ได้เลือกมาศึกษานั้นก็อาจไม่จำเป็นต้องมีลักษณะเช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยอภิปรายไว้ในวิทยานิพนธ์ก็ได้

บทที่ 2

ภูมิหลังของวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย

ในบทนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาลักษณะวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย โดยในส่วนแรกผู้วิจัยจะเริ่มจากการกล่าวถึงภูมิหลังของภาคินัยเพื่อให้ผู้อ่านรู้จักประวัติความเป็นมา รวมไปถึงอิทธิพลของวรรณกรรมสยองขวัญยุคก่อนและสื่อสมัยใหม่ที่มีผลต่อการสร้างสรรค์งานเขียนของภาคินัย ในส่วนที่สองผู้วิจัยจะจัดประเภทย่อยของวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญ โดยที่งานแต่ละกลุ่มต่างก็มีรูปแบบการนำเสนอการหลอกหลอนที่แตกต่างกัน รวมทั้งเนื้อเรื่องย่อยของแต่ละเรื่องที่ผู้วิจัยหยิบยกมาใช้เป็นกลุ่มข้อมูลในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีในบทต่อไป

2.1 ภูมิหลังของผู้แต่ง

ภาคินัย เป็นนามปากกาของภาคินัย กสิรักษ์ เขาเคยให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับตัวตนและเส้นทางชีวิตการเป็นนักเขียนของตนเองไว้ว่า หนทางการเป็นนักเขียนเริ่มจากในสมัยยังเด็กตนเองเป็นเด็กกิจกรรม ชื่นชอบการแต่งกลอน การเขียนเรียงความ และงานเขียนต่าง ๆ เวลายามว่างก็มักจะชื่นชอบการอ่านหนังสือ โดยเฉพาะหนังสือการ์ตูนซึ่งเรื่องที่เขาชื่นชอบมากเป็นพิเศษก็คือเรื่อง *ขวัญผวน* นวนิยายผีขนาดสั้นของสำนักพิมพ์มิตรไมตรี ตีพิมพ์เป็นตอนและจบในเล่ม โดยเขาให้เหตุผลว่า นวนิยายเรื่องนี้มีขนาดสั้นและอ่านง่าย อีกทั้งยังสร้างความรู้สึกกลัวได้เป็นอย่างดี นอกจากความชื่นชอบในการเสพเรื่องสยองขวัญแล้ว เขายังมีนักเขียนผู้เป็นแรงบันดาลใจให้เขาสนใจงานเขียนประเภทนี้นั่นก็คือ สรจักร นามปากกาของสรจักร ศิริบริรักษ์ซึ่งเป็นนักเขียนวรรณกรรมสยองขวัญประเภทเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียงของไทย ภาคินัยเคยให้สัมภาษณ์ในนิตยสาร *อล แม็กกาซีน* (all magazine) เกี่ยวกับความชื่นชอบในงานสยองขวัญของสรจักรไว้ว่า “ผมชอบงานของคุณสรจักร อ่านตั้งแต่ ม.2 ชอบทั้งชุดศพข้างบ้าน ศพท้ายรถ ศพใต้เตียง จริง ๆ นิยายคุณสรจักรไม่ใช่นิยายผีอย่างเดียวนะครับ แต่เป็นนิยายสะท้อนจิตใจคน ผมว่ามันมีเสน่ห์มากอยากเขียนได้แบบนี้ พยายามศึกษา มาเรื่อย ๆ” (ภาคินัย, 2560: 36)

จะเห็นได้ว่าภาคินัยมีความชื่นชอบและสนใจในงานประเภทสยองขวัญมาตั้งแต่เด็ก ด้วยอุปนิสัยรักการอ่านโดยเฉพาะงานประเภทสยองขวัญ รวมเข้ากับความชื่นชอบในลีลาการเขียนของนักเขียนที่เป็นแรงบันดาลใจ จึงทำให้ภาคินัยเริ่มสนใจเส้นทางในการเป็นนักเขียน เขาจึงเลือกศึกษาต่อในคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อหวังจะเป็นนักเขียนตามที่ตนใฝ่ฝัน อยากรักดี

แม้ว่าภาคินัยจะสนใจงานวรรณกรรมสยองขวัญ แต่ในช่วงแรกหลังจากที่เขาจบการศึกษา ภาคินัยกลับทดลองฝึกฝนทักษะการเป็นนักเขียน โดยเริ่มจากการเขียนกลอนวัยรุ่นและลงส่งผลงานของตนเองไปยังสำนักพิมพ์ต่าง ๆ พัฒนาต่อเนื่องมาจนถึงการเขียนบทความ และได้รวมเล่มเป็นครั้งแรกกับสำนักพิมพ์อักษรบ้านเทิงเมื่อปี พ.ศ. 2547 กอปรกับเคยได้มีโอกาสเข้าทำงานเขียนบทละครที่บริษัทอาร์เอส โปรโมชัน สิ่งเหล่านี้จึงจุดประกายให้ภาคินัยเข้ามาอยู่ในเส้นทางของการเป็นนักเขียนอย่างเต็มตัว ผลงานในช่วงแรกของภาคินัยมักจะเป็นเรื่องสั้นและบทกวีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักในวัยหนุ่มสาว เช่น *ความรักกัฏขา (วันที่หมาติดปาก)* (2547) *เมื่อไหร่ฉันกับเธอจะรวมกันเป็นเรา* (2549) *POST LOVE พัดโบกกับของขวัญ ณ วันรักคืนใจ* (2549) เป็นต้น แม้ว่าภาคินัยจะประสบความสำเร็จในการเป็นนักเขียนวรรณกรรมแนวรักโรแมนติก แต่ด้วยพื้นเพความชอบในวรรณกรรมสยองขวัญตั้งแต่สมัยยังเด็ก เขาจึงรู้สึกว่าการเขียนนวนิยายรักโรแมนติกไม่ใช่แนวการเขียนที่ตนเองชื่นชอบ เพราะด้วยอุปนิสัยเป็นคนชื่นชอบในการดูหนังสยองขวัญ ชอบฟังเรื่องผีและสิ่งเร้นลับ จึงทำให้เขาอยากจะทำผลงานประเภทสยองขวัญบ้าง ผนวกกับช่วงเวลานั้นงานแนวลึกลับสยองขวัญยังมีจำนวนไม่มาก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ภาคินัยสนใจเปลี่ยนรูปแบบการเขียนจากงานแนวรักโรแมนติกมาเป็นงานประเภทสยองขวัญ

การเป็นนักเขียนวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย เริ่มจากผลงานเรื่องแรกคือนวนิยายเรื่อง *นางชฎา* ที่ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2551 ซึ่งนับได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญที่ทำให้นามปากกาของภาคินัยเริ่มปรากฏขึ้นในแวดวงวรรณกรรม เมื่อนวนิยายเรื่องนี้ได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก เพราะมีเนื้อหาที่สนุกสนาน อีกทั้งยังนำเสนอความน่าสพรึงกลัวและความโหดร้ายทารุณได้อย่างตรงไปตรงมา นอกจากนี้ การที่ภาคินัยเคยทำงานเป็นนักเขียนบทละครมาก่อน จึงส่งอิทธิพลให้วรรณกรรมสยองขวัญของเขามีลักษณะของความเป็นละครซึ่งสร้างความเพลิดเพลินให้กับผู้อ่านเหมือนดูละครโทรทัศน์ แตกต่างจากวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องอื่นในช่วงเวลานั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นวนิยายเรื่อง *นางชฎา* ถูกนำไปสร้างเป็นบทละครโทรทัศน์เมื่อปี 2558 และประสบความสำเร็จอย่างสูงในหมู่ผู้ชม ถือเป็นจุดที่สร้างชื่อเสียงและความนิยมแก่ภาคินัยอย่างสูง จากนั้นภาคินัยก็มีผลงานตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องมีทั้งนวนิยายชุดและนวนิยายที่ออกมาเล่มเดียวซึ่งทั้งหมดต่างก็ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี ปัจจุบันผลงานของภาคินัยได้รับการตีพิมพ์รวมแล้วมีจำนวนมากกว่า 50 เรื่อง เช่น *รองเท้าวาฬ* (2551) *ลิปต์ซ่อนศพ* (2552) *ห้องคลอสมรณะ* (2553) *บ้านพญาสัตบรรณ* (2555) เป็นต้น นอกจากกระแสความนิยมในประเทศแล้ว วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยยังได้รับการซื้อลิขสิทธิ์ไปแปลและวางจำหน่ายในหลายประเทศ เช่น *Penjara* (แปลจากเรื่องนางคุก) *Hantu Gadis Opera* (แปลจากเรื่องโรงมหรสพ) *Vila Puaka* (แปลจากเรื่องเคหาสน์สาปสยอง) เป็นต้น รวมถึงผลงานอีกหลากหลายเรื่องก็ได้รับการนำไปดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์

อีกมากมาย เช่น 7 วันจองเวร ออกอากาศเมื่อปี 2558 นางแค้น ออกอากาศเมื่อปี 2560 และละครเรื่องล่าสุด บ่วงสไบ ออกอากาศเมื่อปี 2562

ลักษณะเด่นในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ทั้งการนำเสนอภาพความน่าสะพรึงกลัวและความสยดสยองอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา การนำเสนอในรูปแบบละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการเป็นนักเขียนบทละครมาก่อน และความชื่นชอบในการชมภาพยนตร์สยองขวัญระทึกขวัญ นอกจากนี้ วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยยังหยิบยกองค์ประกอบซึ่งเป็นเรื่องราวเหตุการณ์ สถานที่ และวัตถุสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัวของผู้อ่านมาใช้ในการสร้างสรรค์ ดังที่เขาเคยกล่าวไว้ว่าตนเองชื่นชอบการเขียน เรื่องใกล้ตัวที่ผู้อ่านสามารถสัมผัสได้ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงเรื่องราวได้ดี โดยมีแรงบันดาลใจมาจากสิ่งที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ข้าวของเครื่องใช้ สถานที่ ข้าวสาร บ้านเมือง ด้วยเหตุนี้วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยจึงไม่เพียงแต่สร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่าน แต่ยังนำเสนอแนวคิดและประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันจนกลายเป็นที่นิยมและได้รับการยอมรับจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะกลุ่มคนวัยทำงานซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ชื่นชอบงานของภาคินัยและเป็นตลาดกลุ่มใหญ่ที่สุด ดังที่นิตยสารออล แม็กกาซีน (all magazine) ได้กล่าวถึงภาคินัยในคอมลันน์ “ล่องวงอ่านเรื่องสยองของภาคินัย” (ภิญญ์สินี, 2560: 36-38) ที่แสดงให้เห็นถึงกระแสความนิยมในงานสยองขวัญของภาคินัยว่าเป็นนักเขียนวรรณกรรมสยองขวัญอันดับหนึ่งแห่งยุค “เป็นดาวเจิดแสงแห่งวงการนิยายลึกลับสยองขวัญ” ที่มีผลงานมากมายและนำไปสร้างเป็นละครดั่งจำนวนหลายเรื่อง นอกจากนี้ ในโลกออนไลน์ยังมีผู้กล่าวถึงผลงานของภาคินัยเป็นจำนวนมากว่าเป็นนวนิยายที่ดำเนินเรื่องคล้ายกับการชมภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ที่มีฉากระทึกขวัญ การนำเสนอความน่าสะพรึงกลัวอย่างตรงไปตรงมา การใช้ภาษาสละสลวย การพูดถึงประเด็นสังคมได้ดี รวมถึงมีตอนจบของเรื่องที่ซับซ้อนกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความปรารถนาจะติดตามอ่านต่อไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชื่อของภาคินัยกลายเป็นที่รู้จักในฐานะนักเขียนวรรณกรรมสยองขวัญแห่งยุค

2.2 งานเขียนของภาคินัยในบริบทวรรณกรรมสยองขวัญของไทย

ในแวดวงวรรณกรรมไทย วรรณกรรมสยองขวัญเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีพัฒนาการมาอย่างยาวนาน โดยพัฒนามาจากเรื่องเล่าผีซึ่งปรากฏอย่างแพร่หลายในวัฒนธรรมไทย ดังนั้นก่อนที่ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย จึงจะได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของวรรณกรรมประเภทดังกล่าวของไทย เพื่อแสดงให้เห็นอิทธิพลของงานเขียนในยุคก่อนหน้าและลักษณะเฉพาะในงานเขียนของภาคินัยด้วย

ยุคเริ่มต้นของวรรณกรรมสยองขวัญของไทยมีหลักฐานว่ากำเนิดขึ้นครั้งแรก เมื่อประมาณรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในระยะแรกวรรณกรรมประเภทนี้มีลักษณะเป็น

วรรณกรรมผจญภัยที่สอดแทรกความลึกลับและเหตุการณ์เหนือธรรมชาติมาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *เกาะกาเกี* แต่งโดยพันธุ์งาม (นามปากกาของหม่อมเจ้าพงศ์รุจา รุจวิชัย) เมื่อปี พ.ศ. 2469 นวนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการผจญภัยที่มีเหตุการณ์ลึกลับเหนือธรรมชาติและสิ่งมหัศจรรย์เป็นส่วนประกอบสำคัญในเรื่อง อย่างไรก็ตาม นวนิยายเรื่องนี้ก็มีลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงการรับอิทธิพลโดยตรงจากนวนิยายตะวันตกเรื่อง *สาวสองพันปี* ของเซอร์ เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด (Sir Henry Rider Haggard) ที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยโดยหลวงวิลาศปริวัตร (เหลืยม วินทุพราหมณกุล) (สุพรรณิ วราทร, 2519: 189) เนื่องจากเนื้อหาที่มีความสนุกสนานและตื่นเต้นเร้าใจทำให้มีผู้นิยมเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้วรรณกรรมประเภทนี้ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยในช่วงแรกวรรณกรรมสยองขวัญของไทยส่วนใหญ่ก็ยังคงดำเนินไปในลักษณะของการนำวรรณกรรมสยองขวัญของตะวันตกมาแปลเป็นภาษาไทยแล้วตีพิมพ์ลงตามนิตยสารฉบับต่าง ๆ เช่น นวนิยายเรื่อง *Jane Eyre* ของชาร์ลอตต์ บรองเต (Charlotte Bronte) แปลเป็นภาษาไทยในชื่อรักของ *เจนแอร์* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์สหประชาชาติปี 2478 เป็นต้น ต่อจากนั้นวรรณกรรมสยองขวัญของไทยก็ได้เริ่มมีพัฒนาและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมของไทยมากขึ้น (วีรี เกวลกุล, 2552: 2)

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 2470 วรรณกรรมสยองขวัญของไทยก็มีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบกลายมาเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นซึ่งได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างแพร่หลาย ทำให้มีนักเขียนหลายคนสนใจเขียนเรื่องสั้นแนวนี โดยเฉพาเหม เวชกรซึ่งนับว่าเป็นนักเขียนเรื่องสั้นสยองขวัญที่ประสบความสำเร็จอย่างมากในช่วงเวลานั้น เรื่องสั้นสยองขวัญของเหม เวชกร ได้รับการตีพิมพ์เป็นชุดรวมเรื่องสั้น เช่น หนังสือชุด *ปีศาจของไทย*, *วิญญาณที่เร่ร่อน*, *ผู้ไม่มีร่างกาย* เป็นต้น (กาญจนา เจษฎาคุม, 2552: 2) ลักษณะเด่นในงานของเหม เวชกรคือการนำความเชื่อเรื่องผีของไทย ตลอดจนวิถีชีวิตในชนบทหรือองค์ประกอบของความเป็นไทย เช่น คนตรีไทย บ้านทรงไทยมาสร้างความสยองขวัญ ลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอันเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในช่วงปลายทศวรรษ 2470 ถึงต้นทศวรรษ 2510 หลังจากการล่มสลายของสังคมระบอบเก่า เรื่องผีบางเรื่องของเหมก็แสดงให้เห็นถึงภาพความตกต่ำที่เกิดขึ้น แต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สังคมระบอบเก่าก็พยายามกลับมาใช้อำนาจ ส่งผลให้เกิดการทับซ้อนระหว่างสังคมระบอบใหม่และสังคมระบอบเก่า จนนำมาซึ่งความขัดแย้งระหว่างผู้ที่ยังยึดถือในสังคมเก่ากับสภาพสังคมแบบใหม่ ผิในเรื่องผีของเหมบางเรื่องจึงไม่เพียงนำเสนอภาพความตกต่ำเสื่อมถอยของสังคมเก่าเท่านั้น แต่การปรากฏตัวของผีซึ่งเป็นภาพแทนของสังคมระบอบเก่ายังแสดงให้เห็นถึงการโหยหาอดีตของตัวเหมเองด้วย นอกจากนี้ความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบทก็เป็นประเด็นสำคัญที่สร้างความตึงเครียดและความกลัวขึ้นในสังคมไทยเช่นเดียวกัน ความเป็นสมัยใหม่ที่ไม่สามารถพัฒนาประเทศได้อย่างทั่วถึง ส่งผลให้เมืองกับชนบทกลายเป็นพื้นที่ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ชนบทกลายเป็นพื้นที่ของโรคราบาด การเดินทางที่ยากลำบาก สภาวะนอกกฎหมาย และความมืดซึ่งถูก

นำเสนอผ่านบทบาทของผีที่ตามหลอกหลอนผู้คนในสังคมชนบท (พิชยะพัฒน์ นัยสุภาพ, 2560: 156-162)

ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมในช่วงเวลาดังกล่าวยังส่งผลต่อรูปแบบความรัก ความรักในสังคมระบอบใหม่ดำเนินไปด้วยสำนึกของความเท่าเทียมและเสรีภาพในการเลือกคู่ครอง ส่วนความรักที่ต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพ่อแม่ บรรทัดฐานสังคม และชนชั้นถูกผลักดันให้กลายค่านิยมล้าสมัยของสังคมระบอบเก่า อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเรื่องผีของเหมที่มักจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรมของคู่รักซึ่งก็แสดงถึงทัศนะของเหมที่มีต่อความรักของสังคมระบอบใหม่ว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปอย่างเสรีนั้นเป็นไปได้ เพราะความรักต้องวางอยู่บนเงื่อนไขของบรรทัดฐานทางสังคม โดยเฉพาะฐานะและชนชั้นของคู่รัก (พิชยะพัฒน์ นัยสุภาพ, 2560: 134-135) นอกจากนี้ พิชยะพัฒน์ (2560: 154) ยังชี้ให้เห็นอีกว่าเรื่องผีของเหมยังแสดงให้เห็นถึงความกระอักกระอ่วนต่อการดำรงอยู่ของอัตลักษณ์จีนในสังคมไทย เหมผู้ซึ่งเชิดชูความเป็นไทยแท้จึงนำอัตลักษณ์จีนมาประกอบไว้ในเรื่องผีซึ่งช่วยสร้างความกลัวและความตึงเครียดให้สังคมที่พยายามธำรงไว้ซึ่งความเป็นไทยแท้

ต่อมาในช่วงปลายทศวรรษ 2510 ก็มีวรรณกรรมสยองขวัญของนักเขียนอื่นที่ได้รับความนิยมเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะจินตวีร์ วิวัธน์ซึ่งนับได้ว่าเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากในช่วงเวลานั้น ผลงานสำคัญเช่นนวนิยายเรื่อง *อมฤตาลัย* *คฤหาสน์ดำ* *บ้านศิลาทราย* และ *สาบพรุนสิงห์* เป็นต้น ลักษณะเด่นในงานของจินตวีร์ วิวัธน์ มักจะมีการนำตำนานปรัมปราของกรีก ตำนานของไทย รวมไปถึงความเชื่อและประเพณีพิธีกรรมพื้นบ้านต่าง ๆ มาเป็นองค์ประกอบในการสร้างความหลอกหลอน (วลีรัตน์ สิงหราช, 2528: 296) ในงานของจินตวีร์ซึ่งตีพิมพ์ในช่วงปลายทศวรรษ 2510 ถึงต้นทศวรรษ 2530 ยังนำเสนอภาพสังคมไทยที่ให้ความสำคัญกับความเป็นเมืองและวัฒนธรรมที่กำลังถูกปรับเปลี่ยนไปสู่สภาวะสังคมที่เจริญทันสมัยแบบตะวันตก มีการผุดขึ้นของบริษัท โรงแรม และยานพาหนะที่สัญจรไปมา ในช่วงเวลาดังกล่าวชนชั้นกลางที่กำลังเป็นกลุ่มคนที่กำลังเติบโตและเข้ามามีบทบาทในสังคมไทย (วีรี เกวลกุล, 2552: 76) แม้ว่าจะงานของจินตวีร์ในช่วงปลายทศวรรษ 2510 จะนำเสนอภาพชนชั้นกลางที่กำลังเข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนประเทศ แต่ขณะเดียวกันชนชั้นสูงก็ยังคงปรากฏให้เห็น หากแต่เป็นการปรากฏตัวที่แสดงให้เห็นถึงความตกต่ำเสื่อมถอยของชนชั้นสูงและสังคมระบอบเก่า

แม้ว่างานของจินตวีร์จะฉายภาพของความเสื่อมถอยของชนชั้นสูง แต่ความเสื่อมถอยดังกล่าวก็ไม่ได้ตกต่ำลงจนถึงขีดสุด หากแต่เป็นความเสื่อมถอยในลักษณะที่ยังพอมีอิทธิพลและบทบาททางสังคมอยู่บ้าง ทั้งนี้งานของจินตวีร์ก็มักจะจบลงตรงที่ตัวละครผีซึ่งเป็นภาพแทนของสังคมระบอบเก่าต้องถูกกำจัดหรือไม่ก็ดำรงอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับสังคมระบอบใหม่ เพื่อให้สังคมมุ่งไปสู่การเป็นสมัยใหม่ ในทางหนึ่งก็เพื่อตอบสนองความต้องการของคนรุ่นใหม่ซึ่งเป็นกลุ่มคน

กระแสหลัก แต่ในอีกทางก็สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของสังคมระบอบใหม่ที่เข้ามาควบคุมจินตวิรีที่ไม่อาจย้อนกลับมาสู่วิถีของสังคมระบอบเก่า (วีรี เกวลกุล, 2552: 87) วรรณกรรมสยองขวัญของจินตวิรีจึงเป็นเครื่องมือที่ใช้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและมุมมองทางสังคมซึ่งแสดงให้เห็นถึงการปะทะกันระหว่างศีลซึ่งเป็นภาพแทนของสังคมระบอบเก่าที่ยังคงตามหลอกหลอนตัวละครมนุษย์ซึ่งเป็นภาพแทนของผู้คนในสังคมระบอบใหม่ นอกจากนี้ งานของจินตวิรียังแสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลและความขัดแย้งทางวัฒนธรรมต่อการควบคุมเรือนร่างของผู้หญิง ผ่านวาทกรรมสายสัมพันธ์แห่งรักที่พ่อแม่มีต่อลูกสาว เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในบรรทัดฐาน วีรี เกวลกุล (2552: 139-140) ยังชี้ให้เห็นว่าการควบคุมเรือนร่างของผู้หญิงไม่เพียงแต่เป็นเรื่องภายในครอบครัวเท่านั้น หากแต่ยังถูกเชื่อมโยงเข้ากับสังคมระบอบเก่าที่พยายามรักษาความเป็นไทยที่ผู้หญิงจะต้องประพฤติตนตามบรรทัดฐาน แตกต่างจากสังคมระบอบใหม่ที่ให้เสรีภาพในการเลือกคู่ครอง

ในช่วงทศวรรษ 2530 นักเขียนที่มีชื่อเสียงและมีผลงานเป็นที่นิยมของผู้อ่านในช่วงเวลานั้นอีกคนหนึ่งคือ แก้วแก้ว (นามปากกาของวินิตา ดิถียนต์) ซึ่งแม้งานเขียนของแก้วแก้วจะมีหลากหลายแนว แต่งานเขียนประเภทสยองขวัญก็ได้รับความนิยมเช่นเดียวกัน เช่น *คนเหนือดวงหน้ากาสดอกซ่อนกลิ่น นิรมิต* เป็นต้น ลักษณะเด่นในงานของแก้วแก้วคือ การนำขนบธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อของผู้คนในสังคมมาสอดแทรกไว้ในเนื้อหาของนวนิยายแต่ละเรื่อง ซึ่งคติความเชื่อเหล่านี้ก็มักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับคำสอนทางศาสนา ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณและสิ่งเหนือธรรมชาติ ตลอดจนไสยศาสตร์เวทมนตร์คาถา ความเชื่อเหล่านี้ก็ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับวิถีชีวิตของผู้คนมาอย่างช้านาน (กฤษณา วงษ์รัชช์, 2542: 3)

ต่อมาในช่วงทศวรรษ 2540 ถึง 2550 นักเขียนวรรณกรรมสยองขวัญที่มีชื่อเสียงในช่วงเวลาดังกล่าวคือ พงศกร จินดาวัฒนะ ผลงานที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *เบื่องปรรพ์ สร้อยแสงจันทร์* และ *สาปภูเขา* เป็นต้น ลักษณะเด่นในงานของพงศกรคือการนำข้อมูลที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมไทย เช่น ความเชื่อ ประเพณี ขนบธรรมเนียมพื้นบ้านมาผสมผสานเข้ากับข้อมูลอื่นได้อย่างลงตัว เช่น ประวัติศาสตร์ วรรณคดี โบราณคดี เป็นต้น ทั้งนี้การนำข้อมูลคติชนมาใช้ในการสร้างสรรค์งานก็มีเพียงเพิ่มอรรถสให้กับงานเท่านั้น หากแต่ช่วยส่งเสริมการวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากบรรยากาศให้มีความสัมพันธ์กับบริบททางสังคมในหลากหลายมิติ (ศรัณย์ภัทร บุญฮก, 2558: 4) นอกจากนี้ งานของพงศกรยังนำเสนอสภาพสังคมที่เคลื่อนไปสู่การพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของเมืองและเทคโนโลยีที่ทันสมัย การนำเสนอภาพของเมืองซึ่งกลายเป็นพื้นที่ของชนชั้นกลาง ส่วนชนชั้นสูงก็ยังคงปรากฏให้เห็นไม่ได้ถูกลบล้างบทบาทออกไปจากพื้นที่เมือง แต่ถึงอย่างไรการดำรงอยู่ของชนชั้นสูงในงานของพงศกรก็แสดงให้เห็นถึงความเสื่อมโทรมและตกต่ำของชนชั้นสูงเป็นอย่างมาก จนอาจกล่าวได้ว่าชนชั้นสูงในงานที่ปรากฏในงานของพงศกรไม่หลงเหลืออำนาจอีกต่อไป วีรี เกวลกุล

(2552: 115) ยังชี้ให้เห็นถึงการเปิดพื้นที่ให้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและเชื้อชาติของผู้คนในสังคมช่วงเวลานั้น ผ่านการกำหนดให้ตัวละครเอกเป็นคนไทยเชื้อสายจีนที่เข้ามามีบทบาทและอิทธิพลในสังคมซึ่งความหลากหลายทางวัฒนธรรมและเชื้อชาติที่ปรากฏผ่านตัวละครเหล่านี้ ได้แสดงให้เห็นถึงการยอมรับปัญญาชนชั้นกลางเชื้อสายจีนให้มีสถานภาพทัดเทียมกับชนชั้นกลางไทย แตกต่างจากงานในยุคก่อนหน้านี้ที่เชื้อสายจีนมักถูกกดให้อยู่ในสถานภาพที่ต่ำกว่าเชื้อชาติไทย

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญในยุคก่อนหน้านี้มักจะหยิบนำความเชื่อตำนาน พิธีกรรม ประเพณีพื้นบ้าน และความเชื่อทางไสยศาสตร์มาใช้เป็นองค์ประกอบในการสร้างความหลอกหลอนในด้านการถ่ายทอดแนวคิด จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญในยุคก่อนหน้านี้มักจะถ่ายทอดแนวคิดทางศาสนาเป็นหลัก เช่น ความเชื่อเรื่องนรก-สวรรค์ ความเชื่อเรื่องโชคกลาง ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย เป็นต้น ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับสังคม ผู้วิจัยพบว่างานกลุ่มนี้มักจะถ่ายทอดประเด็นความหวาดกลัวและความวิตกกังวลของผู้คนที่สัมผัสสภาพสังคมในช่วงเวลานั้น เช่น ความวิตกกังวลต่อการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ความวิตกกังวลต่อโรคระบาด เป็นต้น

นอกจากอิทธิพลของวรรณกรรมสยองขวัญยุคก่อนที่ส่งผลต่อการสร้างสรรค์งานเขียนของภาคินัยแล้ว อิทธิพลของสื่อสมัยใหม่เองก็มีผลต่องานเขียนของภาคินัยเช่นเดียวกันซึ่งภาพยนตร์ก็เป็นสิ่งที่ส่งผลต่องานเขียนของภาคินัยมากที่สุด พิจารณาได้จากที่ภาคินัยเคยกล่าวไว้ว่าตนเองชื่นชอบการชมภาพยนตร์แนวสยองขวัญของไทย เช่น *เด็กหอ ลัดดาแลนด์ สี่แพร่ง* เป็นต้น (ภาคินัย, 2564) ซึ่งเป็นช่วงของการฟื้นตัวจากภาวะ “ภาพยนตร์ไทยตายแล้ว” (ปิรันลัน ปุณณูประภา และสามินี รัตนยงค์ไพโรจน์, 2559: 9) และภาพยนตร์ในช่วงทศวรรษนี้ก็น่าจะมีอิทธิพลต่อความคิดและงานเขียนของภาคินัยมากที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกล่าวถึงลักษณะของภาพยนตร์สยองขวัญในช่วงทศวรรษ 2540 เพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อสมัยใหม่อย่างภาพยนตร์สยองขวัญที่มีผลต่องานเขียนของภาคินัย ซึ่งผู้วิจัยก็พบว่าเป็นช่วงเวลา que ภาพยนตร์สยองขวัญได้รับความนิยมจากผู้ชมเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากการปรับเปลี่ยนของภาพยนตร์คลื่นลูกใหม่ที่มาพร้อมกับความแตกต่างหลากหลายและความซับซ้อน ทั้งในด้านโครงเรื่อง ตัวละคร และมิติเวลา เพื่อตอบสนองวิกฤตในสังคมยุคหลังสมัยใหม่ที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้คน ด้วยเหตุนี้ภาพยนตร์สยองขวัญในช่วงเวลานี้จึงพยายามปฏิเสธกรอบเกณฑ์ของภาพยนตร์สยองขวัญในยุคก่อนหน้านี้ที่มีความเป็นมหรสพและความไม่สมจริง ทำให้ภาพยนตร์สยองขวัญถูกแยกออกจากความเป็นจริง ดังนั้น ภาพยนตร์สยองขวัญในช่วงทศวรรษ 2540 จึงสร้างความแปลกที่แตกต่างจากงานยุคก่อนเพื่อค้นหารรรณรสใหม่ ภาพยนตร์สยองขวัญในยุคนี้จึงมักจะนำเสนอให้เห็นถึงมิติของปัจเจกบุคคล โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร (ปิรันลัน ปุณณูประภา และสามินี รัตนยงค์ไพโรจน์, 2559: 9) ซึ่งจากการศึกษาวรรณกรรมสยองขวัญในยุคก่อนหน้านี้และสื่อสมัยใหม่อย่างภาพยนตร์ ผู้วิจัยพบว่างานทั้งสองกลุ่มต่างก็ส่งอิทธิพลต่องาน

เขียนของภาคินัยด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งในด้านรูปแบบและการนำเสนอแนวคิด ดังจะได้วิเคราะห์ในบทต่อ ๆ ไป

2.3 การแบ่งประเภทย่อวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย

ภาคินัยเป็นนักเขียนที่นิยมเขียนวรรณกรรมสยองขวัญที่บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ วิญญาณ ภูตผีปีศาจ และเหตุการณ์ระทึกขวัญน่าสะพรึงกลัวต่าง ๆ วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนอในรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งวรรณกรรมเรื่องเดี่ยว วรรณกรรมชุด และวรรณกรรมแบบเรื่องสั้น โดยแต่ละเรื่องต่างก็มีแนวทางการนำเสนอเรื่องราวและประเด็นที่แตกต่างกันออกไป โดยไม่ได้ยึดโยงความหลอกหลอนกับผี วิญญาณ และสิ่งเหนือธรรมชาติเท่านั้น แต่ความหลอกหลอนในงานของภาคินัยยังมาในรูปแบบจิตวิทยา และเหตุการณ์ระทึกขวัญอื่น ๆ ซึ่งทุกเรื่องล้วนต่างก็มุ่งเน้นการสร้างอารมณ์ความรู้สึกสะพรึงกลัว สืบสน และตื่นตระหนกให้กับผู้อ่าน โดยเรื่องราวส่วนใหญ่ก็มักจะบอกเล่าถึงการถูกคุกคามจาก สิ่งชั่วร้ายหรือสิ่งแปลกปลอม อาจเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติที่รุกเข้ามามีในประสบการณ์ชีวิตประจำวันของมนุษย์ อีกทั้งวรรณกรรมสยองขวัญบางเรื่องยังคาบเกี่ยวกับงานประเภทอื่น เช่น งานเขียนแนววิทยาศาสตร์ หรืองานเขียนแนวโรมานซ์ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้หยิบยกวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมาใช้เป็นกลุ่มข้อมูลในการศึกษาจำนวน 12 เรื่อง โดยแต่ละเรื่องต่างก็นำเสนอประเด็นทางสังคมออกมาได้อย่างชัดเจน เห็นได้จากรายละเอียดของแต่ละเรื่องดังต่อไปนี้

2.3.1 วรรณกรรมสยองขวัญแนวผี

วรรณกรรมสยองขวัญแนวผี มีเนื้อหามุ่งนำเสนอเรื่องราวความน่าสะพรึงกลัว ผ่านตัวละครผี วิญญาณ และเหตุการณ์ประหลาดเหนือธรรมชาติ สอดคล้องกับคำอธิบายที่ว่า เนื้อหาของนวนิยายสยองขวัญมักจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ และสิ่งเหนือธรรมชาติ โดยงานประเภทนี้จะเน้นที่ความน่าสยดสยอง ความน่าเกลียดน่ากลัว และพฤติกรรมสั่นประสาทของตัวละครภูตผี (นิคม กองเพชร, 2543: 2) งานของภาคินัยกลุ่มนี้จึงมุ่งเน้นการสร้างความหลอกหลอนด้วยรูปลักษณ์น่าสยดสยองของตัวละครผี บรรยายภาพวังเวง รวมไปถึงพฤติกรรมโหดร้ายที่ผีใช้ในการแก้แค้นมนุษย์ ดังจะเห็นได้จากงานดังต่อไปนี้

2.3.1.1 นางชฎา

นวนิยายเรื่องนางชฎา เล่าถึงเรื่องราวของ “เตชิต” และ “ชมพู” สองสามีภรรยาที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากต่างประเทศและกำลังมองหาบ้านหลังใหม่เพื่อใช้เป็นเรือนหอของพวกเขา จนวันหนึ่งในขณะที่ทั้งสองกำลังเดินทางเพื่อไปดูบ้าน พวกเขาเกิดพลัดหลงจนเป็นเหตุให้ทั้งคู่พบเจอกับบ้านเรือนไทยหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่ในแถบชานเมือง ชมพูเกิดความรู้สึกประหลาดเมื่อเข้ามาภายในบ้าน ส่วนเตชิตกลับเกิดความหลงใหลในบ้านเรือนไทยเป็นอย่างมาก เขาจึงตัดสินใจซื้อบ้านหลังนี้ โดยไม่ฟังคำคัดค้านของชมพู

การย้ายเข้ามาอาศัยในบ้านเรือนไทยหลังนี้ ทำให้ชมพูมักจะเจอเหตุการณ์ประหลาดและฝันเกี่ยวกับวิญญาณของริลณีในชุดไทยที่ออกมาร้ายรำพร้อมกับหลอกหลอน จนทำให้ชมพูเกิดความรู้สึกหวาดกลัว วันหนึ่งชมพูได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของ “ประวิทย์” เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่ถูกฆ่าตายอย่างปริศนา ชมพูจึงตัดสินใจเดินทางไปร่วมงานศพ ทำให้เธอพบเจอกับเพื่อนกลุ่มเดียวกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งหมดจึงรวมตัวกันเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ประหลาดและการถูกหลอกหลอนจากวิญญาณของริลณีที่แต่ละคนพบเจอ รวมไปถึงบอกเล่าเรื่องราวเลวร้ายที่พวกเขาเคยร่วมกันกระทำต่อริลณีซึ่งเป็นสาเหตุให้วิญญาณของริลณีเกิดความอาฆาตแค้นและตามฆ่าพวกเขา ชมพูยังได้รู้อีกว่านอกจากการกลั่นแกล้งและการใส่ร้ายที่พวกเขาหมักหมมกระทำต่อริลณี ริลณียังถูกประวิทย์และเพื่อนคนอื่น ๆ ร่วมกันลักพาตัวและฆ่าอย่างเหี้ยมโหดภายในบริเวณเรือนไทยซึ่งปัจจุบันเป็นบ้านที่ชมพูและเตชิตอาศัยอยู่

การเสียชีวิตอย่างโหดร้ายทารุณของเหล่าเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย รวมไปถึงพฤติกรรมเลวร้ายที่ชมพูเคยกระทำต่อริลณี ทำให้ชมพูเกิดความรู้สึกหวาดกลัววิญญาณของริลณีที่พยายามตามเอาชีวิตเธอเป็นอย่างมาก เธอจึงพยายามหลีกเลี่ยงและไม่กลับไปที่บ้านเรือนไทยหลังนั้นอีก วันหนึ่งในขณะที่ชมพูและเตชิตกำลังเที่ยวเล่นอยู่ในงานวัดแห่งหนึ่ง ชมพูก็เกิดอยากเล่นชิงช้าสวรรค์ แต่แล้วเธอก็พบกับวิญญาณของริลณีที่ตามติดเธอมา ทำให้ชมพูเกิดความหวาดกลัวและพลัดตกจากชิงช้าสวรรค์ จนเป็นเหตุให้เธอเสียชีวิต วิญญาณของริลณี จึงเข้าสิงร่างของชมพูและมาอาศัยอยู่ที่บ้านเรือนไทยกับเตชิต โดยที่เตชิตไม่รู้ว่ามีวิญญาณของริลณีกำลังสิงร่างของชมพู

การที่วิญญาณของริลณีเข้าสิงร่างของชมพูไม่ได้สร้างความสงสัยให้กับเตชิตเลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งวันหนึ่งเตชิตได้ยินเสียงกรีดร้องของชมพู เขาจึงรีบวิ่งไปช่วยเธอ แต่เตชิตกลับพบว่าหญิงสาวที่เขาอาศัยอยู่ด้วยนั้นไม่ใช่ชมพู แต่เป็นริลณีที่มีใบหน้าเต็มไปด้วยบาดแผล เตชิตเกิดความรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง จนทำให้เขาเกิดพลัดตกบันไดเป็นเหตุให้เตชิตกลายเป็นอัมพาต ไม่สามารถขยับเขยื้อนตัวได้ วิญญาณของริลณีในร่างของชมพูจึงฉายภาพเหตุการณ์ในอดีตที่เธอเคยมี

ความสัมพันธ์ในฐานะคนรักกับเตชิต แต่ด้วยสถานภาพทางสังคมที่ต่างกัน ทำให้นานวันเตชิตจึงพยายามตีตัวออกห่างจากริลณี จนกระทั่งริลณีพบว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์ลูกของเตชิต เธอจึงเดินทางไปที่บ้านของเตชิตเพื่อบอกให้เขาทราบ แต่เตชิตกลับบ่ายเบี่ยงและปฏิเสธความรับผิดชอบ อีกทั้งยังบอกให้เธอไปทำแท้ง ริลณีจึงจำใจต้องทำแท้งลูกของเธอ ความเจ็บปวดและความแค้นที่เธอมีต่อเตชิต ทำให้วิญญาณของริลณีต้องการแก้แค้นเตชิตที่ทำให้เธอต้องพบกับทุกข์ทรมาน โดยการบังคับให้เขาต้องอยู่กับเธอตลอดไป

2.3.1.2 ห้องคลอดมรณะ

นวนิยายเรื่อง*ห้องคลอดมรณะ* เนื้อหาเล่าถึงเรื่องราวของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีสุดท้ายนามว่า “อ้น” ที่มาทำงานเป็นแพทย์ฝึกหัดประจำแผนกสูตินารีเวชของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง วันหนึ่งในขณะที่หมออ้นกำลังผ่าตัดทำคลอดอยู่นั้น เขาก็ถูกเด็กทารกที่เพิ่งคลอดออกจากท้องของผู้เป็นแม่กระโจนเข้ากัดที่ลำคอพร้อมกับกรีดร้องด้วยเสียงอันโหยหวน แต่แล้วหมออ้นก็สะดุ้งตัวตื่นขึ้นและพบว่าเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน

การมาทำงานเป็นแพทย์ฝึกหัดประจำแผนกสูตินารีเวช ทำให้หมออ้นมักจะพบเจอกับวิญญาณของหญิงสาวปริศนาและเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นภายในแผนกสูตินารีเวช วันหนึ่งในขณะที่หมออ้นกำลังเดินทางกลับที่พัก เขาได้พบเจอกับชายชราคนหนึ่งซึ่งบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องราวของวิญญาณหญิงสาวที่คอยตามหลอกหลอน ทำให้หมออ้นรับรู้ว่าการที่วิญญาณของหญิงสาวคอยตามหลอกหลอนตนนั้นก็เนื่องมาจากตนเองเกิดวันอาทิตย์ และผู้ที่เกิดวันอาทิตย์ก็มักจะมีสัมผัสพิเศษเกี่ยวกับคนท้อง หมออ้นเป็นผู้ที่เกิดวันอาทิตย์และทำงานอยู่ใกล้ชิดกับคนท้อง ทำให้วิญญาณจึงมักมาปรากฏตัวให้หมออ้นเห็นเพื่อขอความช่วยเหลือ

หลังจากที่หมออ้นรู้ถึงสาเหตุที่เขาจะพบเจอกับวิญญาณของหญิงสาวปริศนา จู่ ๆ หมออ้นก็เกิดอาการเป็นลมและเห็นภาพเหตุการณ์ในอดีตของวิญญาณหญิงสาวที่มีนามว่า “เพชรพลับพลึง” ผู้เป็นภรรยาของ “ไตรทิพย์” หลังจากที่ได้แต่งงานกันแล้วทั้งคู่ต่างก็พยายามหาหนทางเพื่อจะมีลูก แต่ไตรทิพย์กลับตรวจพบว่าตนเองมีภาวะการมีบุตรยาก ทำให้เขาเกิดความโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเพชรพลับพลึงเริ่มแยลง จนในที่สุดเพชรพลับพลึงก็แอบนอกใจไตรทิพย์ไปมีความสัมพันธ์กับ “หมอกวี” ซึ่งเป็นเพื่อนของไตรทิพย์และเป็นผู้ชายที่เพชรพลับพลึงแอบรักมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย จนทำให้เพชรพลับพลึงเกิดตั้งครรภ์ เมื่อไตรทิพย์รู้ว่าเพชรพลับพลึงกำลังตั้งครรภ์ เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเพชรพลับพลึงนอกใจ โดยที่เขาไม่รู้ว่าผู้ชายที่เป็นชื่อนั้นก็คือหมอกวีเพื่อนของเขา ด้วยความโมโหไตรทิพย์จึงจับเพชรพลับพลึงไปที่โรงพยาบาล เพื่อหวังที่จะให้เธอ

ทำแท้ง แต่แล้วเขาก็เกิดเปลี่ยนใจเมื่อคิดขึ้นได้ว่าเพชรพลับพลึงไม่ซื้อสัตย์ อีกทั้งการตายของเธอยังจะทำให้เขาได้รับเงินมรดกเป็นจำนวนมาก ดังนั้น ไตรทิพย์จึงร่วมมือกับหมอกวีวางแผนฆ่าเพชรพลับพลึง เพื่อแบ่งเงินมรดก โดยที่เพชรพลับพลึงไม่รู้ว่าไตรทิพย์มีส่วนร่วมในการตายของเธอ

การช่วยเหลือสืบหาเบาะแสของหมออื่น ทำให้วิญญาณเพชรพลับพลึงได้รู้ความจริงที่ถูกปกปิดไว้ อีกทั้งเธอยังได้รู้ว่าไตรทิพย์ ผู้เป็นสามีนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมเธอ วิญญาณของเพชรพลับพลึงจึงตามหลอกหลอนและฆ่าทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเธอ ไตรทิพย์เมื่อรู้ว่าวิญญาณของเพชรพลับพลึงฆ่าทุกคน ทำให้เขาเกิดความหวาดกลัวเป็นอย่างมากและหนีไปบวชที่วัดแห่งหนึ่ง แต่ในท้ายที่สุดวิญญาณของเพชรพลับพลึงก็ตามมาหลอกหลอนและฆ่าไตรทิพย์อย่างโหดร้ายทารุณ หลังจากที่เหตุการณ์ทุกอย่างจบลงแล้ว วิญญาณของเพชรพลับพลึงก็ไม่ได้ปรากฏตัวให้หมออื่นเห็นอีก จนกระทั่งวันหนึ่งในขณะที่หมออื่นยืนอยู่ในลิฟต์ เขาก็พบกับวิญญาณเพชรพลับพลึงที่ตามหลอกหลอนและฉายภาพเหตุการณ์ในอดีตให้หมออื่นเห็นว่าตัวเขาเองก็เป็นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเธอเช่นเดียวกัน เพราะในตอนนั้นไตรทิพย์มาตรวจสุขภาพเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการมีบุตร หมออื่นซึ่งเป็นแพทย์ผู้รับผิดชอบในการตรวจกลับประมาท จนเป็นเหตุให้ผลการวินิจฉัยคลาดเคลื่อน ทั้งที่แท้จริงแล้วไตรทิพย์ไม่ได้มีภาวะการมีบุตรยาก แต่ด้วยความเข้าใจผิดจึงเป็นสาเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเพชรพลับพลึงและไตรทิพย์เริ่มเกิดความบาดหมาง และนำมาซึ่งจุดจบของชีวิตเธอ วิญญาณของเพชรพลับพลึงจึงเกิดความแค้นต่อหมออื่นและฆ่าเขาตายเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

2.3.1.3 ตีตัวไปตาย

นวนิยายเรื่องตีตัวไปตาย มีเนื้อเรื่องเล่าถึง “ออรินทร์” พนักงานสาวของโรงภาพยนตร์ มาสเตอร์เจียร์เตอร์ที่ถูกบุคคลปริศนาฆ่าข่มขืนและทำพิธีสะกดดวงวิญญาณไม่ให้เธอจดจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความหวาดกลัวให้กับบรรดาพนักงานคนอื่นเป็นอย่างมาก รวมถึง “รดา” พนักงานสาวที่ทำงานที่เดียวกับออรินทร์ วันหนึ่งรดาได้ไปร่วมงานศพเพื่อไว้อาลัยให้กับออรินทร์ แต่หลังจากที่เธอเดินทางกลับมายังห้องพักแล้ว รดาก็พบเจอกับวิญญาณของออรินทร์ที่ตามมาหลอกหลอน เพื่อขอให้เธอช่วยตามหาฆาตกรและเปิดโปงเรื่องราวต่าง ๆ

การพบเจอวิญญาณออรินทร์ที่คอยตามหลอกหลอน สร้างความหวาดกลัวให้กับรดาเป็นอย่างมาก เธอจึงจำใจต้องช่วยวิญญาณของออรินทร์ในการสืบเบาะแส จนกระทั่งรดาพบว่าออรินทร์เคยมีความสัมพันธ์ชู้สาวกับ “เอก” ผู้เป็นหัวหน้างานของพวกเธอ ทั้งที่เอกเองก็มีภรรยาอยู่แล้ว แต่นานวันความสัมพันธ์ของเอกและออรินทร์ก็เริ่มจืดจาง จนในที่สุดเอกก็ขอเลิกกับออรินทร์ ทำให้เธอเกิดความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง เธอจึงพยายามเปิดเผยเรื่องราวความสัมพันธ์ของ

เธอและเขา เอกจึงทำร้ายร่างกายและข่มขู่ไม่ให้อรอรินทร์ เผยถึงเรื่องราวระหว่างเขาและเธอนอกจากเอกที่รดาสงสัยว่าเขาอาจเป็นผู้ที่ฆ่าอรอรินทร์แล้ว รดายังได้รู้อีกว่า “ชั้นน้ำทอง” ผู้เป็นภรรยาของเอกก็พยายามทำร้าย และหาทางกำจัดอรอรินทร์ออกไปจากชีวิตของเธอและเอกผู้เป็นสามี เมื่อวิญญาณของอรอรินทร์รู้ว่าเอกและชั้นน้ำทอง น่าจะมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับการตายของเธอ วิญญาณของอรอรินทร์จึงตามหลอกหลอนและฆ่าทั้งคู่เพื่อเป็นการล้างแค้น

การตามฆ่าล้างแค้นเอกและชั้นน้ำทอง ทำให้วิญญาณของอรอรินทร์จากไปอย่างสงบสุข ส่วนรดาาก็กลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติสุข แต่แล้ววันหนึ่งที่รดาต้องทำงานในโรงภาพยนตร์ช่วงเวลา กลางคืน ขณะที่เธออยู่เพียงลำพัง รดาก็ตกเป็นเหยื่อฆาตกรฆ่าข่มขืน ทำให้รดาได้รับรู้ได้ก่อนที่เธอจะเสียชีวิตว่าแท้ที่จริงแล้วฆาตกรที่ฆ่าข่มขืนอรอรินทร์นั่นก็คือ “ขวัญ” เพื่อนร่วมงานที่เธอทั้งสองสนิทสนม แต่รดาที่บออรอรินทร์กลับไม่เคยรู้เลยว่าร่างกายภายนอกของขวัญแม้จะเป็นผู้หญิง แต่ขวัญกลับมีความผิดปกติทางร่างกายตั้งแต่กำเนิด ทำให้ขวัญมีอวัยวะและความรู้สึกเช่นเดียวกับผู้ชาย ด้วยเหตุนี้ขวัญจึงทำการล่องละเมิดทางเพศอรอรินทร์และรดา โดยที่ไม่มีใครสงสัยว่าขวัญคือฆาตกรฆ่าข่มขืน

2.3.1.4 บ้านพญาสัตบรรณ

นวนิยายเรื่องบ้านพญาสัตบรรณ มีเนื้อหาเล่าถึง “พสุธา” เด็กชายที่พบเจอกับวิญญาณของหญิงสาวภายในสวนของบ้านหลังหนึ่ง เป็นเหตุให้พสุธาประสบอุบัติเหตุพลัดตกลงในหลุมดินขนาดใหญ่ จนเกือบเสียชีวิต หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นพสุธาก็กลายเป็นคนที่มีสัมผัสพิเศษเกี่ยวกับวิญญาณ และมักจะมียูนิคอร์นมาปรากฏตัวให้เขาเห็นอยู่บ่อยครั้ง เมื่อเติบโตขึ้นพสุธาก็ได้ทำงานเป็นสถาปนิกให้กับบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง วันหนึ่งพสุธาก็ได้รับมอบหมายงานให้ไปดูแลการซ่อมบำรุงบ้านโบราณที่ตั้งอยู่ภายในสวนที่เต็มไปด้วยต้นพญาสัตบรรณ เมื่อพสุธาเห็นบ้านหลังดังกล่าว เขาก็เกิดความหลงใหลในความงามของบ้านเป็นอย่างมาก แต่ขณะเดียวกันบรรยากาศและความงามของบ้านก็ทำให้พสุธารู้สึกหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย เนื่องจากพสุธารับรู้ได้ว่าสถานที่แห่งนี้เคยเกิดเหตุการณ์เลวร้ายขึ้น จนในตอนทีพสุธากำลังจะเดินทางกลับบ้าน แต่แล้วเขาก็พบเจอกับวิญญาณนามว่า “รัชลิน” ที่มาร้องขอความช่วยเหลือจากเขา เพื่อเปิดโปงเรื่องราวความรุนแรงที่ถูกปิดซ่อนไว้ ขณะที่พสุธากำลังหวาดกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็พบว่าผู้ชายใบนามว่า “พล” มาเคาะกระຈก พสุธาจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้พลฟัง เมื่อพลได้ฟังดังนั้นเขาก็รู้ได้ทันทีว่าวิญญาณตนนั้นคือรัชลินผู้เป็นน้องสาวต่างพ่อที่หายตัวไปอย่างปริศนา พลจึงขอให้พสุธามาช่วยในการสืบหาเบาะแสการตายของรัชลิน

การเข้ามามีส่วนพัวพันเกี่ยวกับเรื่องราวของรัชลินและสมาชิกในครอบครัวของเธอ ทำให้พสุธาได้รู้ว่ารัชลินต้องอาศัยอยู่กับพ่อ แม่เลี้ยง และน้องสาวต่างพ่อที่มักจะใช้งานเธออย่างหนัก

รวมถึงกลั่นแกล้งให้รัชลินต้องเสียใจอยู่เสมอ มีเพียงพลที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กับเธอ จนวันหนึ่งรัชลินได้พบกับ “เรือนชาย” ชายหนุ่มที่เธอแอบรักมาตั้งแต่เด็ก แต่เพราะเรือนชายเป็นลูกศัตรูของผู้เป็นพ่ออย่าง “ธีระ” ทำให้ทั้งคู่ต้องแอบคบหากัน จนกระทั่งวันหนึ่งธีระรู้ว่ารัชลินกำลังคบหากับเรือนชาย ธีระจึงบังคับให้รัชลินเลิกกับเรือนชายและข่มขู่ไม่ให้เรือนชายมาข้องเกี่ยวกับรัชลินผู้เป็นลูกสาวของตนอีก ด้วยความกลัวรัชลินและเรือนชายจึงวางแผนที่จะหนีไปอยู่ด้วยกัน แต่แล้ววันหนึ่งในขณะที่รัชลินกำลังเดินทางไปหาคนรัก เพื่อที่ทั้งสองจะได้หนีไปอยู่ด้วยกันนั้น เธอกลับพบว่าเรือนชายได้ทอดทิ้งเธอและหนีไปเพียงลำพัง ด้วยความเสียใจทำให้ รัชลินเกิดทะเลาะวิวาทกับผู้เป็นน้องสาวต่างพ่อที่คอยกลั่นแกล้งเธอ เมื่อธีระตามมาเจอเข้าจึงเข้าใจผิดคิดว่า รัชลินกำลังทำร้ายผู้เป็นน้อง เขาจึงยิงปืนเพื่อหวังให้ทั้งสองคนหยุดทะเลาะวิวาทกัน แต่ธีระกลับยิงพลาด จนเป็นเหตุให้รัชลินเสียชีวิต เขาจึงฝังศพของรัชลินไว้ภายในสวนของบ้านพญาสัตบรรณ เพื่ออำพรางคดีและหลีกหนีความผิดที่ตนได้ก่อขึ้น

การที่พสุธาเข้ามามีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับการตายของรัชลิน ทำให้ความจริงทั้งหมดถูกเปิดเผย ธีระจึงพยายามหนีความผิด โดยการกำจัดผู้ที่มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันที่เขาได้ปลั้งมือฆ่ารัชลินผู้เป็นลูกสาว และคนสุดท้ายที่ธีระพยายามฆ่าเพื่อปกปิดความผิดก็คือพสุธา แต่ในขณะที่ธีระกำลังจะลงมือฆ่าพสุธานั้น วิญญาณของรัชลินก็ได้มาช่วยเหลือเขาให้พ้นจากน้ำมือของธีระ เมื่อธีระเห็นวิญญาณของรัชลิน เขาก็เกิดสำนึกผิดในสิ่งที่เขาเคยกระทำไว้ต่อเธอและฆ่าตัวตายเพื่อชดใช้ความผิดที่ตนได้กระทำเอาไว้

การคลี่คลายปริศนาการเสียชีวิตของรัชลิน ทำให้วิญญาณของรัชลินจากไปอย่างสงบสุข ส่วนพสุธาก็กำลังเดินทางกลับบ้าน แต่ในขณะที่พสุธากำลังขับรถเพื่อเดินทางกลับบ้านนั้น เขาก็พบว่าเบรกรถยนต์ไม่สามารถทำงานได้ เป็นเหตุให้รถของพสุธาชนเข้ากับรถบรรทุกจนพสุธาเสียชีวิต วิญญาณของพสุธาได้รู้ ความจริงว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเขาเป็นฝีมือของพลที่ต้องการกำจัดเขา เพื่อป้องกันไม่ให้เรื่องราวทั้งหมดถูกเผยแพร่ออกไป เพราะด้วยความรักที่เขามีต่อคนในครอบครัว เขาจึงจำเป็นต้องกำจัดพสุธา

2.3.1.5 ต่อดัดสัมผัสผัว

นวนิยายเรื่อง *ต่อดัดสัมผัสผัว* มีเนื้อหาเล่าถึง “ณดา” หญิงสาวที่ป่วยเป็นโรคไตเรื้อรังและจำเป็นต้องได้รับการรักษา ความทรมาณจากความเจ็บป่วยสร้างความทุกข์ระทมให้กับเธออย่างมาก ณดาจึงขอร้องให้พี่ชายที่มีอาชีพเป็นแพทย์นามว่า “ณเดช” ช่วยเหลือโดยการหาไตใหม่มาปลูกถ่ายให้กับเธอ ด้วยความรักที่ ณเดชผู้เป็นพี่ชายมีให้ต่อน้องสาว เขาจึงไม่ต้องการเห็นณดาเจ็บปวด

ณเดชจึงพยายามหาวิธีในการช่วยเหลือผู้เป็นน้อง โดยการลักลอบผ่าตัดนำไตของคนไข้อื่นมาปลูกถ่ายให้กับณดา หลังจากที่ได้มีการผ่าตัดเปลี่ยนไตแล้ว เธอก็มักจะพบเห็นวิญญาณของชายปริศนาที่มักคอยตามหลอกหลอนและพยายามที่จะเอาชีวิต

การพบเจอกับวิญญาณของชายปริศนาที่หมายจะเอาชีวิต ทำให้ณดาเกิดความรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมาก เธอจึงเริ่มค้นหาเบาะแสเกี่ยวกับที่มาของไตที่ได้รับการเปลี่ยนถ่าย จนพบว่าแท้ที่จริงแล้วไตที่ ณดาได้รับมานั้นเป็นไตของ “เ็น” หญิงสาวที่ต้องการผ่าตัดบริจาคไตของตนเองให้กับน้องชายนามว่า “เป้” ชายหนุ่มที่ป่วยเป็นโรคไตเรื้อรังเช่นเดียวกับณดา โดยที่เ็นไม่ยินยอม แต่เ็นกลับถูกณเดชและ “หมอเต้” ซึ่งเป็นแพทย์ที่ทำหน้าที่ผ่าตัดให้กับเ็นนั้น ลักลอบนำไตของเธอไปปลูกถ่ายให้กับณดา อีกทั้งเ็นยังถูกกลุ่มแพทย์เหล่านี้ใช้อำนาจและความมีชื่อเสียงข่มขู่ไม่ให้เธอแพร่งพรายเรื่องราวต่าง ๆ เมื่อเป้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นเขาก็เกิดความรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก เป้จึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย เพื่อไม่ให้ตัวเองเป็นภาระของผู้เป็นพี่สาว วิญญาณของเป้จึงเกิดความอาฆาตแค้นและต้องการฆ่าทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการลักลอบผ่าตัดไตของเ็น

หลังจากการเสียชีวิตของณเดชและหมอเต้ ณดาก็ได้รู้ความจริงว่าณเดชได้ร่วมมือกับหมอเต้ลักลอบผ่าตัดไตจากเ็น เพื่อนำมาเปลี่ยนถ่ายไตใหม่ให้กับตนเอง ณดาจึงเกิดความรู้สึกผิดที่มีส่วนทำให้เ็นต้องเสียใจ จนเป็นเหตุให้เขาต้องฆ่าตัวตาย ณดาจึงพยายามติดต่อเ็นเพื่อขอโทษต่อเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่เ็นกลับไม่ยอมให้อภัย อีกทั้งเ็นยังร่วมมือกับคนรักของเธอในการลักพาตัวณดาเพื่อหวังที่จะฆ่า แต่ “วิทย์” คนรักของณดาก็สามารถมาช่วยเธอไว้ได้และเกิดการต่อสู้ จนทำให้คนรักของเ็นเสียชีวิต ด้วยความเสียใจ เ็นจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย เพื่อหวังให้วิญญาณของตนกลับมาแก้แค้นณดา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CHULALONGKORN UNIVERSITY

2.3.1.6 ทำคนเป็นเห็นคนตาย

นวนิยายเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* มีเนื้อหาเล่าถึงเรื่องราวของ “ชะพลู” พนักงานสาวบริษัทเอกชน ที่ต้องตกงาน เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้ชะพลูต้องมีชีวิตอยู่อย่างลำบาก วันหนึ่งในขณะที่ชะพลูกำลังฟังวิทยุอยู่นั้น เธอก็ได้ยินข่าวการรับสมัครผู้เข้าแข่งขันในรายการเรียลลิตี้ล่าท้าผี เพื่อชิงเงินรางวัล ชะพลูจึงสมัครเข้าร่วมเกมการแข่งขัน

เมื่อถึงวันแข่งขัน ชะพลูและทีมงาน รวมไปถึงผู้เข้าแข่งขันคนอื่น ๆ ได้เดินทางไปโรงแรมศิรามันอันตราซึ่งตั้งอยู่บนเกาะห่างไกล โดยโรงแรมจะมีทั้งหมดหกชั้น ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนจะต้องไปทำภารกิจตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นที่ตนเองจับสลากได้ เมื่อเริ่มเกมการแข่งขัน ทีมงานจึงสั่งให้ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนปฏิบัติภารกิจที่แตกต่างกันออกไป วิญญาณที่สิงสถิตอยู่ที่โรงแรมแห่งนั้นจึงเกิดความ

ไม่พอใจที่มีคนมาลบหลู่พวกตน จึงพากันมาหลอกหลอนและทำร้ายผู้เข้าแข่งขันและทีมงานจนเสียชีวิต เหลือเพียงชะพลู เช่น และตุ่นที่รอดชีวิต แต่ด้วยความเห็นแก่ตัว ทำให้ตุ่นปรารถนาที่จะครอบครองเงินรางวัลแต่เพียงผู้เดียว ทำให้ชะพลูและเซ่นต้องพยายามยื้อแย่งเงินรางวัลมาจากตุ่น จนในที่สุดตุ่นก็เกิดพลาดท่า ทำให้เขาถูกเซ่นใช้มีดแทงจนเสียชีวิต ชะพลูกับเซ่นจึงตกลงที่จะแบ่งเงินรางวัลกัน แต่ชะพลูกลับเห็นเรือที่กำลังแล่นมารับพวกเขา เธอจึงออกอุบายให้เซ่นช่วยไปหยิบน้ำมาให้กับเธอ ส่วนชะพลูก็นำเงินรางวัลทั้งหมดขึ้นเรือแล้วหนีไปเพียงลำพัง

หลังจากที่ชะพลูกลับมาถึงท่าเรือและกำลังเดินทางกลับกรุงเทพฯ ชะพลูก็กังเอิญได้ยินข่าวจากโทรทัศน์ที่รายงานเกี่ยวกับเหตุการณ์หญิงสาวที่พลัดตกเรือ บริเวณท่าเรือข้ามฟาก โดยหญิงสาวที่ชะพลูได้ยินนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตนเอง ชะพลูจึงได้นึกย้อนเหตุการณ์ในอดีตวันที่เธอกำลังเดินทางมาที่บริษัทของทีมงานรายการล่าท้าผี แล้วเธอก็พบว่าแท้ที่จริงแล้วเธอนั้นเสียชีวิตมาตั้งแต่วันที่เริ่มเดินทางแล้ว หลังจากนั้นภาพที่ชะพลูเห็นก็กลับกลายเป็นภาพของเธอที่กำลังนอนอยู่ในโลงศพ พร้อมกับมีเสียงสวดอภิธรรมให้กับเธอ

2.3.1.7 ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง

เรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” ใน *มังงะมีศรีศพบี* เนื้อหาเล่าถึง “ต๋าร” พนักงานออฟฟิศหนุ่มที่ได้รับทุนการศึกษาไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ หลังจากที่ต๋ารจบการศึกษาและกลับมาประเทศไทย เขาก็มักจะพบเจอกับเหตุการณ์ประหลาดและมักจะเห็น “เจ” ชายหนุ่มซึ่งเป็นอดีตคนรักของเขา ที่มักจะมาปรากฏตัวให้เขาเห็นอยู่บ่อยครั้ง จนทำให้ต๋ารระลึกถึงความสัมพันธ์และเหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้นกับเขาและเจ

ภาพความทรงจำในอดีตของต๋ารปรากฏชัดขึ้น ทำให้ต๋ารระลึกถึงเหตุการณ์ในวันที่เขาได้พบกับเจ ชายหนุ่มรูปร่างเล็กที่เข้ามาจีบต๋าร จนทั้งสองเริ่มพัฒนาความสัมพันธ์จากเพื่อนจนกลายเป็นคนรัก แต่แล้ววันหนึ่งต๋ารก็กลับได้ยินคำพูดและเห็นพฤติกรรมท่าทีของเพื่อนร่วมงานและคนรอบตัวที่เปลี่ยนไป หลังจากที่เขาเริ่มสงสัยว่าต๋ารเป็นเกย์ ต๋ารเกิดความรู้สึกอับอายและไม่อาจยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ จึงทำให้ต๋ารตัดสินใจบอกเลิกเจ แต่เจกลับปฏิเสธคำบอกเลิกจากต๋ารและพยายามทำให้ต๋ารกลับมาคืนดี จนวันหนึ่งต๋ารก็ได้รับข้อความจากเจที่ขอร้องให้ต๋ารมาพบเจอกับเขาที่ร้านกาแฟ ซึ่งเป็นร้านที่เจทำงานอยู่ และเป็นร้านประจำของเขาทั้งสอง ต๋ารจึงตอบตกลง แต่เมื่อถึงเวลานัดหมายต๋ารกลับไม่กล้าที่จะเผชิญหน้ากับเจ เขาจึงเดินทางกลับบ้านไม่ไปตามที่นัดหมายเอาไว้ ส่วนเจในขณะที่เขา กำลังรอต๋าร เจก็ถูกคนร้ายที่พยายามจะชิงทรัพย์ทำร้าย จนเป็นเหตุให้เจเสียชีวิต โดยที่ต๋ารไม่เคยรับรู้ถึงเรื่องราวดังกล่าว

การระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ทำให้ดาร์เกิดความรู้สึกผิดต่อสิ่งที่เขาได้เคยทำไว้ต่อเจ ดาร์จึงเดินทางกลับไปร้านกาแฟซึ่งเจเคยทำงานอยู่ที่นี่ เพื่อจะขอโทษต่อสิ่งที่เขาได้เคยกระทำไว้ แต่ดาร์ก็รู้ว่าเจได้เสียชีวิตไปแล้วในวันที่ดาร์ไม่มาตามนัดหมาย เมื่อดาร์รู้ดังนั้นเขาก็เกิดความรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังรู้ว่าการที่เขาัมจะพบเจอยู่บ่อยครั้ง แท้จริงแล้วนั่นก็คือวิญญาณของเจที่ยังคงวนเวียนอยู่ใกล้ตัวเขา ดาร์จึงขอร้องให้วิญญาณของเจออกมาปรากฏตัวให้เขาเห็นอีกครั้ง เพื่อที่เขาจะได้ขอโทษกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่แล้วในขณะที่ดาร์กำลังเสียใจอยู่นั้น วิญญาณของเจก็ปรากฏตัวขึ้นและให้อภัยกับดาร์และวิญญาณของเจก็จากไป ส่วนดาร์ก็พบว่าตัวเองได้เสียชีวิตไปแล้ว และภาพเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ก็ได้ปรากฏขึ้น ทำให้ดาร์รู้ว่าทั้งหมดเป็นแผนการของเจที่ต้องการแก้แค้นเขา โดยการให้ดาร์มาเป็นวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ ณ ที่แห่งนี้แทนที่เขา

2.3.1.8 จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี

เรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” ในมังงะมีศรีศพบมีเนื้อหาเล่าถึงเรื่องราวของหญิงสาวนามว่า “ไบสน” ที่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ จนทำให้เธอสูญเสียความทรงจำ แต่ไบสนก็ได้รับการดูแลจากขามหนุ่มที่เธอไม่รู้จกนามว่า “ภาพ” ที่คอยดูแลปรนนิบัติไบสน อีกทั้งยังนำไบสนมาอาศัยอยู่ที่บ้านของตน จนวันหนึ่งความทรงจำของไบสนเริ่มกลับมา ทำให้เธอเริ่มนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตและรู้ว่าภาพคือคนที่ทำให้เธอประสบอุบัติเหตุ เมื่อภาพรู้ว่าไบสนเริ่มจำเรื่องราวในอดีตได้แล้ว เขาก็จับตัวเธอมากักขังทรมาน พร้อมกับเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เธอฟัง

ภาพได้เล่าเรื่องราวในอดีตให้ไบสนฟังว่าแท้จริงแล้ว คนรักของไบสนก็คือ “แบงค์” เพื่อนสนิทของภาพที่ภาพแอบหลงรักมาเนิ่นนาน จนวันหนึ่งด้วยความใกล้ชิดสนิทสนม ทำให้ภาพและแบงค์มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน ภาพจึงสารภาพความรู้สึกที่เขามีต่อแบงค์ แต่แบงค์กลับปฏิเสธ เพราะเขามองว่าผู้ชายไม่สามารถรักกับผู้ชายด้วยกันได้ หลังจากเหตุการณ์นั้นแบงค์ก็เริ่มตีตัวออกห่างจากภาพ และหันไปคบหาดูใจกับไบสนจนวางแผนที่จะจัดงานแต่งงานขึ้น เมื่อภาพรับรู้ถึงความสัมพันธ์ของแบงค์และไบสน เขาก็เกิดความโมโหและวางแผนที่จะทำให้รถยนต์ของไบสนเกิดอุบัติเหตุ แต่วันนั้นแบงค์กลับเดินทางไปกับไบสน จึงทำให้แบงค์เสียชีวิต ส่วนไบสนได้รับบาดเจ็บสาหัสและต้องสูญเสียความทรงจำ ภาพโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมากที่ต้องสูญเสียชายคนที่เขารัก เขาก็เกิดความแค้นและต้องการที่จะทรมานไบสนและฆ่าเธอเพื่อแก้แค้น ภาพจึงสร้างทำดีกับไบสน เพื่อรอคอยวันที่เธอสามารถจดจำเรื่องราวทั้งหมดได้ก่อนที่จะฆ่าเธอ

ไบสนได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมด เธอจึงรู้ว่าภาพต้องการฆ่าเธอ แต่ในขณะที่นั้นวิญญาณของแบงค์ชายคนรักของเธอก็ได้ปรากฏตัวขึ้นและพยายามหลอกหลอนภาพ เพื่อช่วยเหลือไบสนให้รอดจาก

น้ำมือของภาพ ภาพเกิดความรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมาก จนทำให้เขาเกิดอุบัติเหตุถูกรถยนต์พุ่งเข้าชนจนเสียชีวิต ส่วนวิญญาณของแบงค์ก็ได้บอกรักไบสันและขอให้เธออภัยให้กับภาพ แล้ววิญญาณของแบงค์ก็หายไป

2.3.2 วรรณกรรมสยองขวัญเชิงจิตวิทยา

วรรณกรรมสยองขวัญเชิงจิตวิทยาเป็นประเภทย่อยของวรรณกรรมสยองขวัญที่มีหัวใจสำคัญคือการสร้างความรู้สึกหวาดกลัวให้กับผู้อ่าน แต่ความหวาดกลัวในงานประเภทย่อยนี้จะไม่เกิดจากสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ หากแต่เป็นการสร้างความกลัว ความกดดัน และความอึดอัดภายในจิตใจของผู้อ่าน ผ่านการนำเสนอด้านมืดและความผิดปกติทางจิตใจของมนุษย์ รวมไปถึงเรื่องราวและประสบการณ์ร่วมระหว่างตัวละครและผู้อ่านเพื่อสร้างความหลอกหลอน ดังคำว่า “Psychological horror is a subgenre of horror fiction focusing on mental, emotional, and psychological states to unsettle, disturb, and frighten its audience. Psychological horror focuses on the darker side of human psyche, which we often repress, exploring our emotional and psychological vulnerabilities.” (North, 2021) ดังจะเห็นได้จากงานดังต่อไปนี้

2.3.2.1 ขนมนผสมศพ

นวนิยายเรื่อง*ขนมนผสมศพ* มีเนื้อหาเล่าถึง “ปิ่นมุก” นักศึกษาหญิงที่มีรูปร่างอ้วน และตกเป็นเหยื่อของบรรดาเพื่อนร่วมคณะที่มักจะล้อเลียนและดูถูกรูปร่างหน้าตาของเธอ แต่ปิ่นมุกกลับไม่ได้สนใจ จนวันหนึ่งปิ่นมุกพบว่าชายคนรักของเธอนามว่า “โดม” ซึ่งคบหาอยู่กันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมนอกใจเธอ โดยการคบหากับหญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตาสะสวย แตกต่างจากเธออย่างสิ้นเชิง เมื่อปิ่นมุกรู้ว่าโดมนอกใจและขอตัดขาดความสัมพันธ์กับเธอ ปิ่นมุกก็เกิดความโกรธแค้นในใจและพยายามหาวิธีที่จะลดน้ำหนัก เพื่อให้ตัวเองมีรูปร่างที่ดีและหวังให้โดมกลับมารักเธอ แต่ปิ่นกลับพบว่าวิธีการลดน้ำหนักที่เธอเคยลองปฏิบัตินั้นไม่ได้ผล จนวันหนึ่งปิ่นมุกก็ได้บังเอิญพบกับสถาบันลดน้ำหนักฟอรัญคุกก็ ที่เข้ามาชักชวนให้เธอมาใช้บริการ เมื่อปิ่นมุกได้ฟังข้อเสนอของสถาบันลดน้ำหนักดังกล่าวจึงเกิดความสนใจและเข้าร่วมภารกิจเพื่อการลดน้ำหนัก

การที่ปิ่นมุกมีรูปร่างอ้วนและมักตกเป็นเหยื่อของบรรดาเพื่อนร่วมคณะที่มักจะล้อเลียนเธอ ได้สร้างความเจ็บปวดทางจิตใจให้กับปิ่นมุกเป็นอย่าง เธอจึงพยายามปฏิบัติภารกิจที่สถาบันฟอรัญคุกก็มอบหมายให้ในแต่ละวัน แต่แล้ววันหนึ่งปิ่นมุกก็พบว่าตนเองไม่ต้องการเข้าร่วมกับสถาบัน

ดังกล่าวอีกต่อไป ปิ่นมุกจึงพยายามปฏิเสธภารกิจต่าง ๆ แต่เธอกลับพบว่าเหตุการณ์เลวร้ายเริ่มเกิดขึ้นกับตัวเธอและคนรอบข้าง ทำให้ปิ่นมุกจำใจที่จะต้องปฏิบัติภารกิจให้ครบตามที่กำหนด จนภารกิจสุดท้ายที่ปิ่นมุกได้รับมอบหมายก็คือการฆ่าโดมชายคนรักของเธอ หากเธอไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จได้ ผู้เป็นพ่อของเธอจะต้องเสียชีวิต ทำให้ปิ่นมุกต้องฆ่าโดม เพื่อช่วยชีวิตพ่อของเธอเอาไว้

ปิ่นมุกสามารถปฏิบัติภารกิจได้ตามที่กำหนด แต่ขณะเดียวกันเธอก็เกิดความแค้นขึ้นในใจ ทำให้ปิ่นมุกเดินทางไปยังสถาบันลดน้ำหนักฟอร์จูนคูกี้และพยายามเปิดโปงความชั่วร้ายของสถาบันดังกล่าว แต่เธอก็ถูกรถยนต์พุ่งเข้าชน จนเป็นเหตุให้ปิ่นมุกได้รับบาดเจ็บสาหัส อีกทั้งเธอยังสูญเสียขาทั้งสองข้างซึ่งทำให้น้ำหนักตัวของเธอลดลงไปตามที่เธอปรารถนา

2.3.2.2 ถวิล

นวนิยายเรื่องถวิล มีเนื้อหาเล่าถึงเรื่องราวของคนสิบคนที่ถูกจับตัวมากักขังไว้ในสถานที่ลับขององค์กรที่ชื่อว่า “PHUB” ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อบำบัดผู้คนที่มีนาเทคโนโลยีสารสนเทศไปใช้ในทางที่ผิด โดยคนเหล่านี้ต่างก็มีอดีตที่เกี่ยวกับการเสพติดสังคมออนไลน์ และมักนำสังคมออนไลน์มาใช้ในทางที่ผิดจนสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เป็นเหตุให้พวกเขาต้องถูกจับตัวมาเพื่อบำบัด โดยการเข้าร่วมทำภารกิจเพื่อแข่งขันเอาชีวิตรอดซึ่งมีเพียงคนเดียวเท่านั้น

การแข่งขันทำภารกิจเพื่อเอาชีวิตรอด ทำให้ทั้งสิบคนต่างก็ต่อสู้และพยายามทำภารกิจเพื่อให้ตนเองกลายเป็นผู้ชนะและรอดชีวิต หากใครไม่สามารถทำภารกิจในแต่ละด้านได้สำเร็จก็ต้องเข้าห้องลับที่ชื่อว่า “ถวิล” เพื่อทำภารกิจพิเศษที่เกี่ยวข้องกับอดีตของตนเอง หากทำไม่สำเร็จก็ต้องถูกฆ่า จนในที่สุด “มุก” ก็สามารถเป็นผู้ชนะ เธอดีใจอย่างมากที่ตนเองจะได้กลับไปใช้ชีวิตตามปกติ แต่แล้วมุกกลับพบว่าภารกิจการแข่งขันเอาชีวิตรอดนั้นยังไม่ได้จบลง และเธอก็เป็นเพียงผู้ชนะของกลุ่มเท่านั้น ดังนั้น เธอจึงจำเป็นต้องไปแข่งขันกับผู้ชนะในกลุ่มอื่นต่อไปอีกเรื่อย ๆ

2.3.2.3 กล่อม

เรื่องสั้น “กล่อม” มีเนื้อหาเล่าถึงเรื่องราวชีวิตครอบครัวของ “นิติ” ที่ประกอบไปด้วยผู้เป็นพ่อ แม่ และลูกสาวอีกสองคน นิติเป็นชายหนุ่มที่ทุ่มเทกับการทำงานอย่างหนัก เพื่อหวังให้ครอบครัวของเขาสุขสบาย แม้ว่าการงานหนักของนิติจะทำให้ครอบครัวของเขาใช้ชีวิตที่ดี แต่ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ของนิติและสมาชิกในครอบครัวกลับค่อย ๆ ห่างเหินมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดครอบครัวของเขาก็เกิดการหย่าร้างกัน ทำให้นิติต้องย้ายออกมาอาศัยอยู่ภายในคอนโดมิเนียมเพียงลำพัง

วันหนึ่งผู้เป็นภรรยาของนิติจำเป็นต้องเดินทางไปธุระที่ต่างจังหวัด เธอจึงขอให้นิติช่วยดูแลลูกสาวคนเล็กที่มีนามว่า “นิชา” นิติจึงรับนิชาเข้ามาอาศัยอยู่กับเขาภายในคอนโดมิเนียม แต่แล้วนิติก็พบว่าเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น พร้อมกับการปรากฏตัวของตุ๊กตาเด็กผู้หญิงซึ่งสร้างความหวาดกลัวให้กับนิติเป็นอย่างมาก นิติจึงพยายามหาวิธีที่จะกำจัดตุ๊กตาตัวดังกล่าวออกไปจากที่พักของเขา แต่เขากลับพบว่าตุ๊กตาตัวนั้นก็กลับมาเองได้เสมอ นิติจึงตัดสินใจจับตุ๊กตาตัวดังกล่าวกดน้ำภายในสระว่ายน้ำของเขา หลังจากนั้นเขาจึงโทรหาผู้เป็นภรรยา เพื่อสอบถามเกี่ยวกับตุ๊กตาเด็กผู้หญิงทำให้นิติย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เป็นบาดแผลฝังใจของเขา

ภาพเหตุการณ์เลวร้ายในอดีตได้ปรากฏชัดขึ้นในความทรงจำของนิติ วันหนึ่งในขณะที่นิติกำลังเร่งรีบออกไปทำงาน เขาก็ได้ขับรถพลัดไปทับร่างของนิชา ผู้เป็นลูกสาวคนโตที่กำลังเล่นตุ๊กตาเด็กผู้หญิงจนเสียชีวิต เหตุการณ์ดังกล่าวได้สร้างความเสียใจให้กับนิติเป็นอย่างมาก จนทำให้เขามีอาการทางจิตเวช เมื่อนิติคิดได้ดังนั้นแล้ว เขาก็พบว่าแท้ที่จริงแล้วเขาไม่ได้จับตุ๊กตากดน้ำ หากแต่เป็นนิชาผู้เป็นลูกสาวคนเล็กของเขา นิติโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมากที่ต้องสูญเสียลูกสาวอันเป็นที่รักทั้งสองคนจากน้ำมือของเขาเอง นิติจึงตัดสินใจกระโดดน้ำฆ่าตัวตายตามลูกสาวของเขา

2.3.2.4 เหยากันสองคน

เรื่องสั้น “เหยากันสองคน” ในอยู่ดีมีสุข มีเนื้อหาเล่าถึงเรื่องราวชีวิตของชายที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ฯ เพียงลำพังนามว่า “สกาย” ที่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท ชีวิตของสกายเป็นไปในรูปแบบเดิมซ้ำ ๆ จนทำให้สกายเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว วันหนึ่งในขณะที่สกายกำลังเดินไปที่ป้ายรถประจำทาง สกายก็พบว่าบริเวณนั้นมีร้านจำหน่ายเสื้อผ้าที่เพิ่งเปิดใหม่ และทำให้เขาพบเจอกับหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่ตั้งอยู่หน้าร้าน หลังจากที่สกายเดินทางกลับมาจากที่ทำงานและกำลังเดินทางกลับที่พักของตน โดยผ่านหน้าร้านเสื้อผ้าร้านใหม่ เขาก็พบว่าหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขาพบเจอก่อนหน้านี้ กำลังสนทนากับเขา สกายเกิดความรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมาก แต่ขณะเดียวกันสกายก็กลับรู้สึกว่าตนเองไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป

การพบเจอและได้พูดคุยกับหุ่นแสดงเสื้อผ้า ทำให้สกายรู้สึกว่าตนเองไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป วันหนึ่งสกายก็ได้รู้ว่าเจ้าของร้านเสื้อผ้านี้คือ “เอมิกา” เพื่อนสาวสมัยมัธยมของเขา แต่สกายกลับไม่เคยรู้ว่าเอมิกาแอบรักเขามาโดยตลอด วันหนึ่งเอมิกาพบว่าสกายกำลังพูดคุยกับหุ่นแสดงเสื้อผ้า เอมิกาจึงรับรู้ได้ทันทีว่าสกายมีอาการป่วยทางจิตเวช เธอจึงขอร้องให้เขาไปรับการรักษา แต่สกายปฏิเสธและพยายามขโมยหุ่นแสดงเสื้อผ้า เอมิกาเห็นดังนั้นจึงพยายามขัดขวางและช่วยเหลือเขา จนเป็นเหตุให้สกายทำร้ายเอมิกาจนเสียชีวิต

สกายเดินทางกลับบ้าน พร้อมกับหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขารัก สกายได้จัดงานฉลองที่เขาและหุ่นที่เขารักได้มาอยู่ด้วยกันขึ้นภายในบ้าน จนเป็นเหตุให้เกิดไฟไหม้ขึ้น สกายที่สามารถหนีเอาชีวิตรอดออกมาจากบ้านได้แล้ว แต่เขากลับพบว่าหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขารักยังอยู่ภายในบ้าน สกายจึงกลับเข้าไปภายในบ้านและขอหุ่นแสดงเสื้อผ้าแต่งงาน จนทำให้สกายเสียชีวิต

จากการศึกษาภูมิหลังของวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย จะเห็นได้ว่างานของภาคินัยสืบทอดประเด็นที่มีในวรรณกรรมสยองขวัญยุคก่อนหน้า เช่น ประเด็นเรื่องความแตกต่างของเมืองกับชนบท การนำความเป็นไทยมาใช้เป็นบรรทัดฐานให้กับผู้หญิง และความวิตกกังวลของผู้คนที่มีความรู้สึกไม่สบายใจใหม่ ขณะเดียวกันก็งานของภาคินัยก็มีความแตกต่างอย่างชัดเจนจากงานยุคก่อนหน้า ในแง่ของการใช้ฉากที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นสังคมเมืองว่าเป็นสถานที่อันตรายและไม่ปลอดภัย เช่น โรงภาพยนตร์ โรงพยาบาล คอนโดมิเนียม ร้านกาแฟ เป็นต้น และยังมีการนำวรรณกรรมสยองขวัญแนวผีและวรรณกรรมสยองขวัญเชิงจิตวิทยามาใช้ในการถ่ายทอดปัญหาต่าง ๆ ในสังคมเมือง เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสภาวะจิตใจ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น

บทที่ 3

ปัญหาสังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนอกจากจะมุ่งสร้างความตื่นเต้นระทึกขวัญให้แก่ผู้อ่านแล้ว หากพิจารณามิติทางสังคมจะพบว่างานของภาคินัยนำเสนอปัญหาต่าง ๆ ในสังคมเมืองร่วมสมัย โดยเฉพาะการเผยให้เห็นว่าสังคมเมืองอันเป็นพื้นที่แห่งความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ความเจริญทางวัตถุ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แท้จริงแล้วเต็มไปด้วยการกดขี่และความรุนแรง ในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนความรู้สึกแปลกแยกของผู้คนที่ปฏิสัมพันธ์กันภายใต้แรงกดดันทางเศรษฐกิจและวิถีบริโภคนิยมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันเพื่อผลประโยชน์ การถ่ายทอดปัญหาเหล่านี้ผ่าน เรื่องสยองขวัญทำให้เห็นความแตกต่างอย่างสุดขั้วระหว่างภาพแห่งความเจริญของเมืองกับความเสื่อมทรามทางสังคมและศีลธรรม นอกจากนี้ ความหลอกลอนในวรรณกรรมสยองขวัญยังเน้นให้เห็น ความรุนแรงอันชวนสยดสยองที่แฝงอยู่ภายใต้ความเป็นระบบระเบียบและความเจริญทางวัตถุของเมืองอีกด้วย

3.1 สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งการกดขี่

ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย สังคมเมืองถูกนำเสนอให้เป็นพื้นที่แห่งการกดขี่ ทั้งการกดขี่ทางเพศและการกดขี่ทางชนชั้น โดยพบว่าความรุนแรงทางเพศเป็นประเด็นสำคัญและพบได้มากที่สุด กล่าวคือพบในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยจำนวน 7 เรื่องจาก 12 เรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องต่างก็มีเนื้อหาที่มุ่งนำเสนอบทบาทของผู้หญิงกับการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของสังคมปิตาธิปไตยในทุนนิยม แม้ประเด็นดังกล่าวจะปรากฏในสังคมมาอย่างยาวนาน แต่ในบริบทสังคมเมืองมีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลให้ผู้หญิงตกอยู่ในความเสี่ยงต่อการถูกคุกคาม ดังที่นักวิชาการได้ศึกษาความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศ (gender-based violence) ในพื้นที่เมืองของประเทศกำลังพัฒนาและพบว่า กระบวนการกลายเป็นเมืองมีส่วนสัมพันธ์กับความรุนแรงต่อผู้หญิง เนื่องจากสภาพบีบคั้นของสังคมเมืองทำให้สามีที่มีความเครียดลงมือทำร้ายภรรยา การบริโภคสารมึนเมาและสิ่งเสพติดที่แพร่กระจายตามจุดต่าง ๆ ของเมือง ตลอดจนพื้นที่สาธารณะที่เป็นกลายเป็นแหล่งมั่วสุมยังทำให้เกิดความเสี่ยงต่อผู้หญิง นอกจากนี้อาชีพต่าง ๆ ที่ต้องใช้แรงงานผู้หญิงในภาคอุตสาหกรรมและบริการของเมืองยังอาจนำไปสู่การตอกย้ำความไม่เท่าเทียมระหว่างชายหญิงและก่อให้เกิดความรุนแรงขึ้นได้เช่นกัน (McIlwaine, 2013: 69-73) การที่แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงเหล่านี้ถูกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบ

วรรณกรรมสยองขวัญซึ่งมุ่งเน้นความน่าสะพรึงกลัวช่วยเผยให้เห็นถึงความรุนแรงที่แฝงเร้นอยู่ในสังคมเมืองได้อย่างน่าสนใจ

3.1.1 การกดขี่ผู้หญิงผ่านมายาคติเกี่ยวกับความงาม

ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้แต่งให้ความสำคัญกับความงามของตัวละครหญิงที่มีบทบาทเด่นในเรื่อง ความงามในที่นี้หมายถึงความสวยงามทางกายภาพหรือการมีหน้าตาที่สวยงาม มีเรือนร่างที่ผอมเพรียวบอบบางแลดูอรชร ควบคู่ไปกับความสวยงามทางจริยธรรม คือ ความงามอันเกิดจากการมีคุณสมบัติเพียบพร้อมทั้งด้านพฤติกรรม การมีกิริยามารยาทเรียบร้อย พุดจาสุภาพ มีจิตใจอ่อนโยนและมีความเมตตากรุณา อันเป็นรูปแบบบรรทัดฐานตามที่สังคมกำหนดให้กับผู้หญิง ควบคู่ไปกับสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ กล่าวคือ ตัวละครหญิงของภาคินัยมักถูกกำหนดให้เป็นชนชั้นกลาง ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับค่านิยมเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงอันจะทำให้เกิดการยอมรับจากผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม

ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่าความงามทั้งในด้านกายภาพและการประพฤติปฏิบัติตนข้างต้นนี้แสดงให้เห็นการผลิตซ้ำมายาคติเกี่ยวกับความงาม (beauty myth) ดังที่ นาโอมิ วูล์ฟ (Naomi Wolf) อธิบายไว้ว่า ความงามถูกสร้างจากกระบวนการทางสังคมชายเป็นใหญ่ที่ได้สร้างขึ้นจากพื้นฐานของความแตกต่างทางเพศ และความแตกต่างในเรื่องเพศนี้ก่อให้เกิดความแตกต่างในเรื่องโครงสร้างอำนาจที่แสดงให้เห็นว่าชายมีอำนาจเหนือหญิง และไม่ต้องการให้หญิงได้มีโอกาสทัดเทียมกับชาย ดังนั้น การต่อต้านไม่ให้ผู้หญิงได้มีโอกาสที่จะมีอำนาจจึงถูกส่งผ่านมายาคติความงามซึ่งเป็นการควบคุมผู้หญิง ตลอดจนสร้างแรงกดดันผ่านทางกลไกของสังคม ทำให้ผู้หญิงเข้าใจว่าความงามจะนำมาซึ่งอำนาจและการประสบความสำเร็จ ผู้หญิงจึงให้ความสนใจในการดูแลปรับปรุงตัวเองให้สวย เพื่อเข้ามาสู่ระบบการทำงาน และเพื่อการนำไปสู่ความสำเร็จของชีวิตในด้านอื่นๆ แต่แท้จริงแล้วมายาคติความงามถูกนำมาใช้ในการกักกันผู้หญิงให้ลุ่มหลงอยู่กับร่างกายของตัวเอง และทำลายความก้าวหน้าของผู้หญิงโดยที่ผู้หญิงไม่รู้ตัว (ไปรยา พลสารทูล, 2549: 24)

ในนวนิยายเรื่องนางชฎา ผู้แต่งวิพากษ์ประเด็นเรื่องความงามของผู้หญิงซึ่งเป็นไปตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนด แต่มายาคติความงามดังกล่าวกลับทำให้ผู้หญิงต้องกลายเป็นเหยื่อความรุนแรงทางเพศ ปัญหาดังกล่าวถูกนำเสนอผ่านเรื่องราวของริลณี นักศึกษาสาวที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยและต้องทำงานส่งเสียเลี้ยงดูตัวเองด้วยการเป็นนางรำ และด้วยความที่เธอเป็นคนหน้าตาสะสวย จึงทำให้มีผู้ชายหลายคนมาพัวพันในชีวิต จนเกิดเป็นความบาดหมางและความหึงหวงที่ทำให้เธอต้องถูกฆาตกรรม ความเจ็บปวดที่สร้างบาดแผลฝังใจที่เธอต้องเผชิญ ทำให้วิญญาณของเธอไม่

สามารถไปสู่สุขคติได้ จึงต้องตามล้างแค้นและสังหารอาชญากรทั้งหลายที่ได้กระทำกับเธอ ผู้วิจัยเห็นว่านวนิยายสยองขวัญเรื่องนี้มีความน่าสนใจในประเด็นเรื่องของภาพลักษณ์ของตัวละคร ที่แสดงให้เห็นถึงมายาคติเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงในสังคมไทยได้อย่างชัดเจน ดังเห็นได้จากการสร้างตัวละครหญิงที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องอย่างริลณี ให้เป็นหญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าสวยงามถูกใจชายหนุ่มหลายคนในมหาวิทยาลัย ตลอดจนมีความเป็นหญิงไทยตามชนบ ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายความงามของริลณีว่า

ภายในห้องโถงของชมรมนาฏศิลป์ไทย กำลังศึกษารื้อด้วยบรรดาหนุ่มๆ ที่มายืนนอกกันบริเวณหน้าต่างของชมรมนางรำคนหนึ่งทีดูจะโดดเด่นกว่านางรำคนอื่นๆ คงจะเป็นหญิงสาวผมดำขลับ หน้าตามคมเข้มตามแบบฉบับหญิงไทย รูปร่างอ่อนแอ่นอรชรของเธอเมื่อยามกรีดกายรำรำรำช่างดูงดงามดังประติมากรรมชิ้นเอกของศิลปินระดับโลก ผิวขาวผ่องไร้ซึ่งราคะทำให้เธอสวยเด่นจนผู้ชายทั้งมหาวิทยาลัยหมายปองที่จะจับจองเป็นเจ้าของหัวใจเธอ

(นางชฎา, 2551: 81)

เมื่อพิจารณาจากบทที่บรรยายความงามของตัวละครริลณีข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาพลักษณ์ของเธอเป็นไปตามชนบ ดังเห็นได้จากการกำหนดให้ริลณีเป็นนางรำผู้สืบทอดวิชานาฏศิลป์ไทย และมี “หน้าตามคมเข้มตามแบบฉบับ” ผู้แต่งพรรณนาความงามของริลณีไปที่ละส่วน เช่น ผม รูปร่าง และผิวพรรณ เช่นเดียวกับชนบการชมโฉมนางในวรรณคดี นอกจากริลณีจะมีรูปร่างหน้าตางดงามตามแบบฉบับหญิงไทยแท้แล้ว เธอยังมีอุปนิสัยเรียบร้อยอ่อนหวาน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้เขียนตั้งใจให้ริลณีแสดงออกถึงความเป็นไทยเพื่อผลิตซ้ำมายาคติความงามของผู้หญิงให้เป็นไปตามที่สังคมกำหนด

ความงามแบบฉบับไทยที่ผู้แต่งพยายามนำเสนอผ่านตัวละครเอกหญิงอย่างริลณี ยังปรากฏผ่านการที่เธอเป็นนักศึกษาชมรมนาฏศิลป์ ด้วยรูปร่างหน้าที่สวยโดดเด่นและมีฝีมือในการรำรำที่ดี ทำให้เธอได้รับการคัดเลือกให้เป็นนางรำของมหาวิทยาลัยที่แสดงในงานสำคัญต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากบทที่ผู้แต่งใช้ในการบรรยายความงามของตัวละครว่า

ดูฉายเอย	ช่างงามข้าช่างรำโยกย้าย
สะเอวแสนอ่อนอรชรช่วงกาย	วิจิตรยิ่งลายที่คนประดิษฐ์
สองเนตรคมขำแสงดำมันขลับ	ขม้อยเนตรจับช่างสวยสุดพิศ ฯ

(นางชฎา, 2551: 143)

การพยายามเน้นย้ำแนวคิดเรื่องความงามของผู้หญิงตามแบบฉบับที่สังคมไทยต้องการ ยังถูกนำเสนอผ่านการสร้างตัวละครหญิงนามว่ากิงกนก และปิ่นแก้วที่มีบุคลิกลักษณะตรงกันข้ามกับริลณี เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของตัวละครหญิงทั้งสอง ผู้แต่งกำหนดให้บุคลิกของกิงกนก เพื่อนของริลณีที่หน้าตาไม่ได้สวยเหมือนเธอ อีกทั้งยังมีกิริยาท่าทางผิดแผกจนดูไปจากริลณีที่เรียบร้อยอ่อนหวาน ดังจะเห็นได้จากตอนที่กิงกนกพยายามจะรำให้ทุกคนดู “สวยไปก็เท่านั้นแหละค่ะ อาจารย์ จะให้ตีมันต้องแปลกๆ อย่างหนู” พุดจบกิงกนกก็ทำท่าฟ้อนรำอย่างเก้งๆ ก้างๆ ให้อาจารย์ดู จนทุกคนต่างพากันหัวเราะซ้ำในท่าที่ของหญิงสาว (นางชฎา, 2551: 85) แม้ว่ากิงกนกจะดูเหมือนตัวละครหญิงที่มีท่าทางรำเรง คอยสร้างเสียงหัวเราะให้กับเพื่อนๆ โดยเฉพาะริลณี แต่กิงกนกเองกลับไม่ได้มีความสุขกับตัวตนที่เธอพยายามนำเสนอให้ผู้อื่นรับรู้ เพราะแท้ที่จริงเธอเองก็ปรารถนาที่จะมีรูปร่างหน้าตาสวยงาม มีหน้ามีหน้าตา และเป็นที่สนใจของคนในสังคมเหมือนกับริลณี ด้วยเหตุนี้ ท่าทางของกิงกนกที่ปฏิบัติต่อริลณีในบางช่วงบางตอน จะเห็นได้ถึงความร้ายกาจของกิงกนก ดังเช่นในตอนที่ริลณีทะเลาะกับเพื่อนร่วมคณะอย่างปิ่นแก้ว แต่เธอแอบเห็นว่ากิงกนกแสดงสีหน้าดีใจ “วูบหนึ่งของสายตาริลณี เธอแอบเห็นรอยยิ้มน้อยๆ โผล่มาจากใบหน้าของกิงกนก...รอยยิ้มที่แสดงถึงความพอใจอย่างบอกไม่ถูก” (นางชฎา, 2551: 89) จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าบทบาทของตัวละครริลณีและกิงกนกมีความแตกต่างกันเป็นอย่างยิ่ง ทั้งในเรื่องบุคลิกหน้าตาและอุปนิสัย

ส่วนตัวละครปิ่นแก้วนั้น แม้ว่าเธอจะมีรูปร่างหน้าตาสะสวย อีกทั้งยังเป็นนางรำเช่นเดียวกับริลณี แต่อุปนิสัยของปิ่นแก้วกลับมีลักษณะตรงกันข้ามกับริลณีอย่างสิ้นเชิง ทั้งการพูดจาหยาบคาย ไม่มีมารยาท โมโหร้าย เอาแต่ใจตัวเอง และที่สำคัญปิ่นแก้วยังมักจะอิจฉาริษยาริลณีที่ได้รับความนิยมสนใจจากผู้คนรอบข้างมากกว่าเธอ ดังข้อความที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของปิ่นแก้ว ว่า “ปิ่นแก้ววีนขึ้นมากลางวงทำเอาทุกคนอึ้ง ยังไม่พอเท่านั้น หญิงสาวยังหันไปจิกตาใส่ริลณีแล้วพุดแวะขึ้นด้วย” (นางชฎา, 2551: 88) การที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครหญิงอย่างกิงกนกและปิ่นแก้ว มีลักษณะตรงข้ามกับริลณีซึ่งเป็นผู้หญิงในอุดมคติของสังคม ส่งผลให้ตัวละครหญิงทั้งสองมีบทบาทเป็นหญิงร้ายที่อาจจะทำลายผู้หญิงดี ในขณะที่ผู้หญิงดีมักจะมีคุณสมบัติเป็นไปตามที่สังคมต้องการ แสดงให้เห็นถึงมายาคติความงามที่ผู้แต่งได้สอดแทรกผ่านความแตกต่างของบทบาทตัวละครหญิงทั้งสามไว้ด้วย

ผู้แต่งยังสะท้อนให้เห็นว่าความงามของริลณีซึ่งเป็นไปตามบรรทัดฐานที่สังคมใช้กำหนดคุณค่าของผู้หญิงนั้น ไม่ได้ทำให้ผู้หญิงหลุดพ้นจากความรุนแรงที่เกิดขึ้น แต่ยังคงกลายเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้หญิงต้องเผชิญกับความรุนแรงดังกล่าว เห็นได้จากบทบาทตัวละครริลณีที่ผู้แต่งกำหนดให้เธอมีรูปร่างหน้าตาสะสวย อีกทั้งยังมีอุปนิสัยเรียบร้อยอ่อนโยน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีผู้ชายหลายคนเข้ามาชื่นชอบและต่างก็พยายามแย่งชิงเพื่อให้ได้เธอมาครอบครอง ดังความว่า “แล้วทั้งสามหนุ่มก็จ้องหน้ากัน ก่อนจะแข่งขันกันเอาใจริลณีจนเสียงเซ็งแซ่ จับใจความแทบไม่ได้ กิงกนกเห็นแล้วก็รู้สึกจืดจาง

สมองทันที เธอเกลียดที่สุดเมื่อทุกคนเห็นริลณีเป็นเจ้าหญิง ทั้งที่ตำแหน่งนั้นมันสมควรจะเป็นของเธอ (นางชฎา, 2551: 88) ผู้แต่งได้วิพากษ์มายาคติความงามที่สังคมหยิบยื่นให้กับผู้หญิง ผ่านการกำหนดให้ความงามของริลณีกลายเป็นต้นเหตุให้เธอต้องถูกทำร้ายและถูกฆาตกรรมโดยฝีมือของกลุ่มเพื่อน ทั้งเพื่อนนักศึกษาชายที่หลงใหลชื่นชอบกับเรือนร่างอันงดงาม จนปรารถนาที่จะครอบครองเธอ และเพื่อนนักศึกษาหญิงซึ่งอิจฉาริษยาที่ริลณีได้รับความรักและความสนใจจากผู้คนรอบข้าง จนปรารถนาที่จะทำลายชีวิตของริลณี ทุกคนจึงร่วมมือกันวางแผนลักพาตัวริลณี เพื่อหวังที่จะข่มขืนและทำให้เธอเสียโฉม แต่ด้วยความหวาดกลัวริลณีจึงพยายามดิ้นรนต่อสู้ จนเป็นเหตุให้เธอถูกบรรดาเพื่อนนักศึกษาชายหญิงกลุ่มนั้นทำร้ายจนเสียชีวิต ดังความว่า

“อย่าทำฉันเลย...อย่าทำฉันเลย”

เสียงของชายหนุ่มหัวเราะลั่นอย่างพอใจ ริลณีรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้าย ยกมือของตัวเองขึ้นมาชนที่หลังของชายหนุ่มคนนั้นจนเนื้อติด เล็บออกมา จนชายหนุ่มร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด

“มึงกล้าช่วนกูหรือ !” พุดจบชายหนุ่มก็เผลอบีบคอริลณีจนสุดแรง หญิงสาวตาเหลือก ดิ้นทุรนทุราย มือพยายามทุบตีไปที่ชายหนุ่มอย่างสุดชีวิต

(นางชฎา, 2551: 181)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับริลณีล้วนแต่มีสาเหตุมาจากความงามของเธอทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าบทบาทของริลณี หญิงสาวที่มีความงามตามบรรทัดฐานของสังคม แต่กลับต้องเผชิญความรุนแรงจนเป็นเหตุให้เธอถึงแก่ความตาย สะท้อนให้เห็นถึงการที่ผู้แต่งต้องการวิพากษ์มายาคติความงามที่ใช้ในการกำหนดคุณค่าของผู้หญิง โดยการกำหนดให้ผู้หญิงที่เป็นไปตามมายาคติของสังคม แต่กลับต้องพบจุดจบอย่างน่าเวทนา นอกจากนี้ ผู้แต่งยังนำเสนอให้เห็นว่าความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงทางเพศที่ส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ ทำให้วิญญาณของริลณีไม่สามารถไปสู่สุคติได้ เพราะต้องการตามล้างแค้นและสังหารคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเธอ ดังความว่า

หญิงสาวผิวขาวซีดชอยเท้าเข้ามาที่กลางห้องโถงของบ้าน เธอแต่งชุดนางระบำฤทธาภินิหารที่สุดแสนวิจิตรงดงามจนหาที่ติไม่ได้ บนศีรษะของหญิงสาวสวมชฎาทรงสูง กำลังร้ายรำตามจังหวะดนตรีไทยอย่างอ่อนช้อยงดงาม เธอขม้ายตามองเผยให้เห็นดวงตาอันหวานฉ่ำ...หญิงสาวค่อย ๆ หันหน้าเข้ามาหาคนที่จับจ้องมองเธอ ใครจะเชื่อว่าใบหน้าที่สุดสวยของ

เธอเมื่อสักครู่นี้จะแปรเปลี่ยนเป็นสยดสยองราวกับเธอเป็นคนละคน ดวงตา
ของเธอลงโบ น้ำตาสีเลือดไหลเยิ้มออกมาจากกระบอกตาที่ดูพิศวงคู่นั้น
รอยยิ้มที่หวานไหวกลับกลายเป็นปากที่อ้ากว้างจากหูซ้ายไปถึงหูขวาราว
กับถูกกรีดด้วยของมีคม

(นางชฎา, 2551: 93)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่วิญญาณของริณีปรากฏตัวด้วยรูปลักษณะที่น่า
สยดสยอง อีกทั้งยังตามหลอกหลอนและฆ่าตัวละครอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเธอ ไม่
เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงการชำระแค้นกับเหตุการณ์ในอดีตและการต่อสู้กับอำนาจชายเท่านั้น แต่การ
หลอกหลอนดังกล่าวยังแสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ความรุนแรงทางเพศและมายาคติความงามที่เกิด
ขึ้นกับผู้หญิง โดยการกำหนดให้รูปลักษณะของริณีเต็มไปด้วยความสยดสยองและการกระทำที่รุนแรง
ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับตอนที่เธอยังมีชีวิต นอกจากนี้ การกำหนดให้วิญญาณของริณีปรากฏกาย
ด้วยรูปลักษณะของนางชฎา ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงการใช้ความเป็นไทยซึ่งดูเป็นสิ่งแปลกปลอมที่อยู่
ท่ามกลางความทันสมัยของเมืองและความคึกคักของผู้คนในปัจจุบัน แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการนำขนบ
ของวรรณกรรมสยองขวัญที่มักใช้ความเป็นไทยแบบดั้งเดิมมาเชื่อมโยงเข้ากับสยองขวัญ

การผลิตซ้ำมายาคติความงามของผู้หญิงยังเห็นได้ชัดจากนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ชนมผสมศพ*
ที่มีความเกี่ยวข้องกับการกำหนดให้ตัวละครหญิงอ้วนกลายเป็นเหยื่อของบรรทัดฐานความงามที่สังคม
ใช้กำหนดคุณค่าของผู้หญิง ความรุนแรงจากบรรทัดฐานดังกล่าว ส่งผลให้ผู้หญิงเหล่านี้ต้อง
ปรับเปลี่ยนตัวเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม

ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย จะเห็นได้ว่ารูปลักษณะของตัวละครเอกหญิงมักจะมี
รูปร่างหน้าตาสวยงาม อุปนิสัยเรียบร้อย บอบบางและอ่อนแอ แต่ภาพลักษณ์ของตัวละครเอกหญิงที่
ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *ชนมผสมศพ* นั้นกลับมีลักษณะที่ต่างออกไป กล่าวคือ นวนิยายเรื่อง
ชนมผสมศพ ผู้แตงนำเสนอรูปลักษณะของตัวละครเอกอย่างปิ่นมุกที่ต่างไปจากรูปลักษณะของตัวละคร
เอกหญิงในวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องอื่นของภาคินัยอย่างสิ้นเชิง โดยการให้ภาพปิ่นมุกเป็นหญิงสาว
วัยรุ่นรูปร่างอ้วน หน้าตาซีเห่ มีอุปนิสัยกินอย่างตะกละ โมโหร้าย เอาแต่ใจตัวเอง พุดจาหยาบคาย
ดังจะเห็นได้จากในตอนและผู้แตงบรรยายถึงตัวละครความว่า

หญิงสาวร่างอ้วนน้ำหนักเกือบหนึ่งร้อยกิโลกรัม นั่งหน้าบานอยู่ที่โต๊ะ
อาหารของมหาวิทยาลัย อาหารตรงหน้าเรียงรายมากมายจนไม่อยากจะ
คิดว่าหากมันถูกลำเลียงเข้าไปในกระเพาะของเธอแล้วมันจะสามารถไป

รวมตัวกันอยู่ตรงไหนได้ ข้าวกะเพราไก่ไข่ดาวหวานๆ ขอหนังเยอะๆ หนึ่ง
จานตรงหน้า แบบนี้คงต้องหาอะไรเป็นน้ำๆ ชดให้คล่องคอเสียหน่อย

(ชนมผสมศพ,2555: 8)

ลักษณะของปิ่นมุกแสดงให้เห็นถึงความผิดแผกไปจากกรอบการนิยามความเป็นหญิงตาม
อุดมคติ เนื่องจากความเป็นหญิงไม่จำเป็นต้องมีรูปร่างหน้าตาสวยงาม ไม่จำเป็นต้องมีกิริยามารยาท
เรียบร้อยหรือมีลักษณะใดลักษณะหนึ่งตามที่สังคมกำหนดและคาดหวังให้ผู้หญิงเป็น นอกจากนี้
ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการโต้ตอบความเชื่อและมายาคติเกี่ยวกับความงามอันมีพื้นฐาน
ความคิดมาจากระบบปิตาธิปไตย ดังเห็นได้จากการสร้างตัวละครเอกหญิงที่มีลักษณะอ้วนกลม หรือ
แม้แต่ไม่ได้มีหน้าตาสวยงาม เพราะความสวยงามเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาจากแนวคิดของ
เพศชาย ดังที่จันตัย เสงี่ยมญาติ (2555, 27) อธิบายเกี่ยวกับแนวคิดสตรีนิยมที่เชื่อว่า ความเป็น
หญิงไม่ได้เป็นเพียงผลจากการแบ่งแยกหรือถูกกดขี่ทางเพศ ผู้หญิงสามารถสร้างความเท่าเทียมกันทาง
เพศโดยที่ไม่จำเป็นต้องละทิ้งความเป็นหญิง เพราะความเป็นหญิงเหล่านั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่เพศชายสร้าง
ขึ้น หากแต่เป็นการเลือกที่จะเป็นของตัวเองดังนั้น ความเป็นหญิงจึงเป็นเสมือนตัวแทนของ
อำนาจที่ผู้หญิงใช้ในการต่อรองทางความชอบธรรมของเพศสถานะ

อย่างไรก็ตาม บทบาทของปิ่นมุกที่ไม่ได้เป็นไปตามบรรทัดฐานความเป็นหญิง ยังชี้ให้เห็นถึง
ความรุนแรงของมายาคติเกี่ยวกับความงาม ดังเห็นได้จากการนำเสนอเรื่องราวชีวิตรักของตัวละครเอก
อย่างปิ่นมุกที่คบหาใจกับโดมหนุ่มเดือนมหาวิทยาลัยที่มีรูปร่างหน้าตาดีมาตั้งแต่สมัยมัธยม ผู้แต่ง
บรรยายรูปร่างลักษณะของโดมให้มีลักษณะตรงข้ามกับปิ่นมุกอย่างสิ้นเชิง “ไม่รู้ว่าโดมเพิ่ง
แตกเนื้อหนุ่มหรืออย่างไร หลังจากนั้นเขาก็หล่อขึ้นอย่างผิดหูผิดตา หล่อจนถึงขนาดเคยมีแมวมองไป
ติดต่อถ่ายแบบตามนิตยสารวัยรุ่น ในขณะที่ปิ่นมุกเองก็เหี่ยวทุกวัน ๆ ความอ้วนทวีมากขึ้นตาม
จำนวนอายุ” (ชนมผสมศพ,2555: 32) ความแตกต่างทางด้านรูปลักษณ์ดังกล่าวทำให้โดมได้ให้เหตุผล
กับปิ่นมุกเพื่อขอยุติความสัมพันธ์ของทั้งคู่ว่าเป็นเพราะอุปนิสัยที่แตกต่างกัน อีกทั้งโดมยังกล่าวกับ
ปิ่นมุกว่าเธอไม่ใช่คนเดิมกับที่ตนเคยรัก ในอีกนัยหนึ่งคำว่า ‘คนเดิม’ ในคำพูดของโดมอาจหมายถึง
การเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกายของปิ่นมุกที่แตกต่างไปจากแต่ก่อน เป็นเหตุให้โดมไม่ยอมรับ
ความสัมพันธ์กับปิ่นมุกอีกต่อไป การที่โดมปฏิเสธความสัมพันธ์กับปิ่นมุกเพราะรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไป
อันเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ของผู้คนในสังคมปัจจุบัน ดังจะเห็นได้
เพิ่มเติมจากพฤติกรรมของตัวละครอื่นที่มองความสัมพันธ์ของโดมกับปิ่นมุก ความว่า

ทุกครั้งที่เธอไปไหนกับชายคนรักมักจะถูกสายตาสายตาที่ไม่แสดงความยินดีจ้อง
มองมาเสมอ ชาวคนนินทาว่าร้ายลอยตามกระแสลมปากมาได้ยินเป็น

ระยะๆ ว่าเธอใช้เงินซื้อความรักหรือไม่ก็ที่โดมมาคบกับเธอเพราะต้องการ
จะเกาะเธอกิน ช้ำร้ายไปกว่านั้นยังบอกว่าเธอเป็นเหมือนหมูปีศาจกับ
เจ้าชายรูปงาม

(ชนมผสมศพ,2555: 31)

การนำเสนอภาพเหล่านี้ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงอ้วนมักไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต
รัก แต่ยังแสดงให้เห็นถึงค่านิยมของสังคมที่มองว่าผู้หญิงอ้วนนั้นอัปลักษณ์ การกำหนดให้ตัวละครชาย
คนรักที่สมบูรณ์แบบทั้งในรูปร่างหน้าตาและชื่อเสียงทางสังคม ยิ่งตอกย้ำว่าผู้หญิงอ้วนเป็นกลุ่มคน
ชายขอบของสังคมที่ไม่คู่ควรจะมีความสัมพันธ์ในฐานะคนรักกับผู้ชายสมบูรณ์แบบดังกล่าว ดังเห็นได้
จากบทบรรยายข้างต้นที่พูดว่าโดมยอมคบหากับปิ่นมุกเพียงเพราะเธอมีฐานะที่ร่ำรวยเท่านั้น
การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการมองความรักของตัวละครทั้งคู่ว่าเป็นความรักที่ไม่บริสุทธิ์เพราะมีอำนาจ
เงินมาเป็นตัวกำหนด เนื่องมาจากปิ่นมุกมีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ นอกจากนี้ คำเปรียบเปรยที่ตัว
ละครอื่นใช้เรียกปิ่นมุกว่า “หมูปีศาจ” ซึ่งมีความหมายในเชิงดูถูกปิ่นมุกว่ามีรูปร่างและพฤติกรรมการ
กินที่ตะกละเหมือนหมู ส่วนคำว่า “ปีศาจ” ก็เป็นการเน้นย้ำให้เห็นว่าเธอน่ารังเกียจและไม่เป็นที่
ต้องการของสังคม ในขณะที่โดมได้รับการเปรียบเปรยว่าเป็น “เจ้าชายรูปงาม” คำเปรียบเปรย
ดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทางด้านภาพลักษณ์ของตัวละครทั้งสองได้อย่างเด่นชัด
สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นการตอกย้ำว่าผู้หญิงอ้วนถูกมองในฐานะของความด้อยค่าทั้งสิ้น

การตอกย้ำว่าผู้หญิงอ้วนไม่เป็นที่ต้องการของคนในสังคม ยังถูกนำเสนอผ่านการสร้าง
ตัวละครหญิงที่มีรูปร่างผอมเพรียว หน้าตาสวยงามเพื่อให้เกิดการเปรียบเทียบคู่กัน ดังจะเห็นได้จาก
ตัวละครรุ่งตะวันที่ผู้แต่งบรรยายรูปลักษณ์ของเธอให้มีความแตกต่างกับปิ่นมุกอย่างสิ้นเชิง “หญิงสาว
หุ่นเพรียว...เธอสวมกระโปรงสั้นเข้ารูปเผยให้เห็นสะโพกผายขนาดกำลังดีรับกับต้นขาอันเรียวงาม
เสื้อเซ็กซี่ขาวขนาดพอดีตัวนั้นช่วยขับให้สีผิวของเจ้าหล่อนดูขาวจนแทบแสบตา” (ชนมผสมศพ,
2555: 21) ความแตกต่างทางด้านรูปลักษณ์ของรุ่งตะวันและปิ่นมุก แสดงให้เห็นถึงการตอกย้ำความ
เชื่อที่ว่าผู้หญิงผอมมักจะมีโอกาสในการเลือกคู่ครองมากกว่าผู้หญิงอ้วน ส่วนผู้หญิงอ้วนมักจะเป็นคน
ที่ล้มเหลวในเรื่องความรักและไม่ได้รับความสนใจจากเพศตรงข้าม เห็นได้ชัดจากการกำหนดให้รุ่งตะวัน
เข้ามามีบทบาทในการแทรกกลางความสัมพันธ์ของปิ่นมุกและโดม เนื่องด้วยรูปร่างหน้าตาที่สวยงาม
ทำให้โดมหลงใหลรุ่งตะวันส่งผลให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ต้องจบลง

มายาคติความงามของผู้หญิงที่มองว่าผู้หญิงสวยต้องมีรูปร่างที่ดีถูกนำมาใช้เป็นบรรทัดฐาน
ทางสังคมที่กำหนดคุณค่าและมาตรฐานความงามของผู้หญิง ครอบงำความคิดดังกล่าวเกิดขึ้นมาในช่วง
ที่สังคมเริ่มก้าวเข้าสู่ระบอบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมอย่างเต็มตัว วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เข้ามามี

บทบาทต่อชีวิตมนุษย์ในทุกๆ ด้าน (อจินไตย เสงี่ยมญาติ, 2555: 25) ในนวนิยายเรื่อง *ชนมผสมศพ* ผู้แต่งให้ภาพรูปแบบสังคมแบบทุนนิยมที่สัมพันธ์กับกรอบบรรทัดฐานความงามของผู้หญิง โดยการกำหนดให้วิทยาศาสตร์การแพทย์เข้ามามีบทบาทในการปรับเปลี่ยนรูปร่างของผู้หญิง รวมไปถึงการนำเสนอภาพธุรกิจกิจการเสริมความงามและสถาบันลดความอ้วนจำนวนมาก “สิ่งหนึ่งซึ่งตัวเธอหลีกเลี่ยงที่จะทำมาตลอดนั่นคือการรับใบปลิวจากสถาบันลดน้ำหนัก ผังเข็มลดความอ้วน สะกดจิตละลายไขมัน หรืออาหารเสริมเพื่อร่างกายอันผอมเพรียว” (ชนมผสมศพ, 2555: 20) สถาบันลดน้ำหนักสะท้อนให้เห็นถึงการบิดเบือนให้ความอ้วนกลายเป็นสิ่งผิดแผกที่เป็นภาพแทนของกลุ่มคนที่ไม่ดูแลสุขภาพ การกินอาหารที่ไม่ถูกหลักโภชนาการ การขาดการออกกำลังกาย ในขณะที่เดียวกันก็สถาปนาความเชื่อที่ว่าความผอมคือความสวยอันจะเป็นใบเบิกทางให้ชีวิตพบเจอแต่สิ่งดี ๆ กรอบความคิดเหล่านี้ก็ล้วนแต่เป็นอิทธิพลที่เกิดมาจากกระบวนสังคมทุนนิยมที่ต้องการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยใช้มายาคติความงามกล่อมเกล้าให้ผู้หญิงต้องซื้อหาบริการเพื่อรักษารูปร่างหรือใช้สินค้าต่าง ๆ เพื่อที่จะมีรูปร่างเป็นไปตามกรอบที่สังคมกำหนดเพื่อหลีกเลี่ยงจากการตกเป็นชายขอบของสังคม

ประเด็นการกดขี่ที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงอ้วนยังสะท้อนผ่านค่านิยมของสังคมที่มองว่าความงามเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งกำหนดไว้ให้คู่กับผู้หญิง และควรค่าแก่การทุ่มเงิน เวลา หรือ แม้แต่ความเจ็บปวดในชีวิตเพื่อแลกมา คำกล่าวเหล่านี้ล้วนสะท้อนมายาคติของสังคมที่มองผู้หญิงว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอยู่กับความงาม โดยมองว่าสิ่งเหล่านี้คือภาระหน้าที่ผู้หญิงต้องพัฒนาตนเองให้เป็นไปตามมายาคติดังกล่าวของสังคมอยู่เสมอ ดังที่อารีย์ ธรรมโศภน (2555: 125) กล่าวว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่มักจะใส่ใจในลักษณะภายนอก เช่น รูปร่าง น้ำหนัก หน้าตา เสื้อผ้าของตัวเองให้ดูดีอยู่เสมอ โดยมีเหตุผลที่แท้จริงคือ เพื่อต้องการให้ตนเองเป็นที่สนใจและชื่นชมของเพศตรงข้าม คำกล่าวข้างต้นเห็นได้ชัดจากการที่ปิ่นมุกพยายามหาทางลดความอ้วนเพื่อให้คนที่เธอรักกลับมาสนใจ โดยการเข้าร่วมคอร์สของสถาบันลดน้ำหนักที่ชื่อว่าฟอร์จูนคุกก็ซึ่งแตกต่างไปจากสถาบันลดน้ำหนักอื่น ๆ กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมคอร์สลดน้ำหนักของสถาบันแห่งนี้ต้องปฏิบัติตามภารกิจประจำวันที่ทางสถาบันมอบหมายให้สำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นการอดอาหาร การออกกำลังกายตามตารางที่กำหนดมา รวมไปถึงภารกิจที่ต้องใช้ความรุนแรงโดยที่ผู้แต่งได้สร้างให้ภารกิจต่าง ๆ ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ แต่หากปิ่นมุกไม่สามารถทำภารกิจในแต่ละวันให้สำเร็จได้ เธอก็จะต้องถูกลงโทษ ดังเช่นในภารกิจตอนหนึ่งที่พ่อของปิ่นมุกถูกจับไปเป็นตัวประกัน แต่หนทางที่ปิ่นมุกจะสามารถช่วยชีวิตพ่อของเธอได้ก็คือการที่เธอต้องฆ่าโดมชายคนรัก

“โบราณว่าตุงต้องตีให้ตาย เพราะต่อให้มันทำเป็นเชื่องแค่ไหน พอเราปล่อยมันก็จะลอบกัดเสมอ...” สิ้นคำนั้น ปิ่นมุกก็เล็งปืนกระบอกเดิมที่ถูกกระสุนยังเหลืออยู่อีกเกือบเต็มแม็กไปที่หัวของโดมก่อนจะกดลั่นไก

ลูกกระสุนพุ่งตรงเข้าทะลุหน้าผากของชายหนุ่ม ก่อนจะไปโผล่ทางท้าย
ทอยส่งผลให้หัวสมองแตกกระจายคาที่ทันที...ปิ่นมุกทิ้งตัวลงบนเตียง รู้สึก
กระอักกระอ่วนจนอยากจะอาเจียนเสียเหลือเกินในเวลานี้ ทุกอย่างรอบ
กายช่างกดดันและซับซ้อนจนเกินจะรับไหว ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือ
ก็ดังขึ้น หญิงสาวเอื้อมมือไปรับเป็นเบอร์ของพวกมัน !

“ยินดีด้วยครับคุณปิ่นมุก คุณปฏิบัติภารกิจสำเร็จ พ่อของคุณจะ
ถูกส่งกลับถึงบ้านภายในเวลาสามสัปดาห์...”

(ชนมผสมศพ, 2555: 209)

การกำหนดให้ความอ้วนกลายเป็นสิ่งที่ถูกเชื่อมโยงเข้ากับคุณค่าทางพฤติกรรมและจริยธรรม
เช่น ความเกียจคร้าน ความรักสบาย การรู้วามไม่รู้จักควบคุมตนเอง ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของหญิงอ้วน
มักจะถูกมองว่าเป็นบุคคลน่ารังเกียจ ดังจะเห็นได้จากข้อความข้างต้นที่ทำให้เห็นว่าปิ่นมุกจำเป็นต้อง
ฆ่าโดม เพื่อช่วยชีวิตพ่อของเธอ แต่ขณะเดียวกันปิ่นมุกก็ต้องการแก้แค้นโดมเนื่องจากถูกหักหลัง
การกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการใช้อารมณ์มาเป็นตัวตัดสินปัญหาแทนที่ใช้เหตุและผล
การกำหนดให้หญิงอ้วนมีอุปนิสัยที่เป็นไปในเชิงลบ จึงเป็นการสร้างอคติต่อกลุ่มเหล่านี้ซึ่งไม่เป็นที่
ต้องการของสังคม นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่าผู้แต่งพยายามนำเสนอให้เห็นว่าปิ่นมุกเป็น
ผู้ถูกกระทำ ไม่ว่าจะเป็นการถูกเหยียดหยามจากสังคมรอบรอบ การถูกเลือกปฏิบัติ และการถูกคนรัก
นอกใจ จนเป็นสาเหตุให้เธอต้องกระทำความรุนแรงเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้กับตัวเอง
อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็นสิ่งที่หลอกหลอนปิ่นมุกซึ่งส่งผลให้เธอ
เกิดอาการหวาดวิตก รู้สึกกระอักกระอ่วนไม่สามารถรับประทานอาหารได้จนทำให้เธอมีน้ำหนักตัวที่
ลดลงซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายที่สถาบันฟอร์จูนคุกก็วางไว้ “หลังจากนั้นพวกเขาจึงยอมปรับเปลี่ยนการ
ใช้ชีวิตใหม่ คิดทุกครั้งก่อนจะหยิบอะไรเข้าปาก ต่อมาพวกเขาจึงกลายเป็นคนหุ่นดีและรักตัวเองกัน
เกือบจะทั้งหมด เพราะรู้แล้วว่าความอ้วนไม่ได้มีผลดีกับชีวิต และความอ้วนเคยทำให้ครั้งหนึ่งเกือบ
ตาย !” (ชนมผสมศพ, 2555: 220) รูปแบบวิธีการที่สถาบันลดน้ำหนักฟอร์จูนคุกก็ใช้กับผู้เข้าร่วม
แสดงให้เห็นถึงมายาคติความงามที่ตัดสินและประเมินคุณค่าของผู้หญิงโดยมองว่าผู้หญิงจะมีชีวิตที่ดี
และสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมีรูปร่างที่ดี ดังนั้น ผู้หญิงอ้วนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างให้
เป็นไปตามที่สังคมต้องการ

การตีตราความอ้วนนั้นเกิดมาจากการมองความอ้วนว่าเป็นสิ่งอัปมงคล อคติดังกล่าว
ไม่เพียงแต่ถูกถ่ายทอดผ่านรูปลักษณ์เท่านั้น แต่ยังนำเสนอผ่านอุปนิสัยซึ่งผู้แต่งพยายามขบขันผ่าน
พฤติกรรมการกินซึ่งสัมพันธ์กับความอ้วน โดยมองว่าความตะกละไม่ได้หมายถึงแค่เพียงเรื่องอาหาร

การกินเท่านั้น แต่อีกนัยหนึ่งยังหมายถึงความโลภและความไม่รู้จักพอของปันมุกที่ต้องการเอาชนะ “ปันมุกมีความตะกละในความรัก ความอยากได้รักโดยไม่เคยพอ ไม่รู้จักประมาณตัวเอง” ความตะกละซึ่งมีนัยยะถึงความโลภและความไม่รู้จักพอของปันมุกส่งผลให้ปันมุกต้องพบจุดจบของชีวิต สะท้อนให้เห็นถึงอคติของสังคมที่กำหนดให้ผู้หญิงอ้วนมีบทบาทเป็นหญิงร้ายที่พยายามทำลายความสงบสุขของสังคม โดยการฆ่าตัวละครชายหญิงที่อยู่ในอุดมคติของสังคมกระแสหลักอย่างโดม และรุ่งตะวัน ความร้ายกาจดังกล่าวจึงเป็นการสร้างความชอบธรรมให้ในท้ายที่สุดปันมุกต้องโดนกำจัดทิ้ง

อคติของสังคมที่มีต่อผู้หญิงอ้วน ยังปรากฏให้เห็นในตอนที่คุณแต่งบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราว ภูมิหลังของสถาบันลดความอ้วนฟอร์จูนคุกก็ซึ่งเกิดขึ้นมาจากบาดแผลฝังใจของผู้เป็นพ่อที่ต้องสูญเสียลูกสาวเนื่องมาจากการถูกกดดันทางสังคม ดังจะเห็นได้จากเนื้อหาที่เล่าเกี่ยวกับความเจ็บปวดที่ผู้หญิงอ้วนต้องเผชิญ ความว่า

นักศึกษาร่างอ้วนด้วยเพราะถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจปากมาตั้งแต่ยังเด็ก อยากกินอะไรก็ได้กิน อยากได้อะไรก็ต้องได้ ความเป็นพ่อที่เลี้ยงลูกไม่เป็นจึงตามใจทุกอย่าง โดยไม่เคยรู้เลยว่านั่นคือการปลูกฝังความ ‘ตะกละ’ ให้เกิดขึ้นกับลูกสาวของตัวเองทีละน้อย ยิ่งมีก็ยิ่งอยากได้ กินอิมแล้วก็จะกินอีก จนในชีวิตของลูกสาวที่ชื่อว่า ‘ชมพู่’ ไม่เคยรู้จักกับคำว่าพอได้เลย แม้แต่น้อย และด้วยเหตุนี้ทำให้ชมพู่เป็นคนรวยที่ไม่สวยและอ้วน มีผู้คนมากมายเข้ามาในชีวิตแต่ก็เข้ามาหวังเพียงกอบโกย...เธอถูกผู้ชายหลอกซ้ำยังถูกด่าว่าอ้วน อีซ่าง อีฮิปโป...

เมื่ออันหยาบร้านลูบเบาๆ ที่แก้มนวลของรูปสาวในรูป น้ำตาไหลอาบแก้มผู้เป็นพ่อในยามที่ได้นึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาทั้งหมด เขาโทษตัวเองที่เลี้ยงลูกสาวด้วยความตามใจปากมาตั้งแต่เด็ก สุดท้ายลูกสาวก็ต้องมาตายด้วยเหตุนี้ หลังจากนั้นยามที่เห็นลูกของใครอ้วนจ้ำม่ำตั้งแต่เด็ก อ้วนจนเกินมาตรฐานที่สมควรเป็น เขามักจะเข้าไปปรามพ่อแม่ หรือถ้าเจอวัยรุ่นคนไหนอ้วนมากก็จะเข้าไปแนะนำเรื่องการคุมอาหารจนถูกหาว่าบ้า...

(ชนมผสมศพ, 2555: 221-223)

จากข้อความข้างต้นที่ยกมาจะเห็นได้ว่าเรื่องราวชีวิตของชมพู่และปันมุกมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก ทั้งในแง่ของการเป็นผู้หญิงอ้วนที่มักถูกเพื่อนและสังคมรอบข้างดูถูกเหยียดหยาม ชีวิตการ

งานและชีวิตรักตกต่ำ โดยมีสาเหตุมาจากบรรทัดฐานความงามที่สังคมกำหนดให้กับผู้หญิง เป็นเหตุให้ผู้หญิงอ้วนต้องพยายามหาวิธีในการลดน้ำหนักปรับเปลี่ยนรูปร่าง เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับในสังคม รูปร่างที่อ้วนท้วนของหญิงสาวทั้งสองยังถูกโยงเข้ากับอคติของสังคมที่มองว่าหญิงอ้วนมักมีบทบาทเป็นหญิงร้าย มีอุปนิสัยที่เต็มไปด้วยความโลภ ไม่พอใจกับสิ่งที่ตนเองมี ส่งผลให้ตัวละครผู้หญิงที่มีรูปร่างอ้วนต้องประสบกับชะตากรรมของชีวิตในท้ายที่สุด ความเจ็บปวดของชมพูผู้เป็นลูกสาวที่เกิดจากการถูกสังคมกีดกัน ไม่เพียงส่งผลต่อปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังส่งผลไปถึงสภาวะจิตใจของผู้เป็นพ่อที่ต้องทนทุกข์ทรมาน เมื่อเห็นชีวิตของผู้เป็นลูกต้องล่มสลายเพราะความอ้วน แทนที่ตัวละครผู้เป็นพ่อซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากกรอบความคิดดังกล่าว จะเกิดการตั้งคำถามและวิพากษ์มายาคติความงามที่สังคมใช้ในการกำหนดและวัดคุณค่าของผู้หญิง แต่จะสังเกตเห็นได้ว่าตัวละครผู้เป็นพ่อกลับมีท่าทีตรงกันข้าม กล่าวคือ ตัวละครผู้เป็นพ่อกลับผลิตซ้ำมายาคติความงามโดยการก่อตั้งสถาบันลดน้ำหนัก เพื่อใช้ในการบำบัดกลุ่มคนอ้วนให้กลับมามีรูปร่างปกติตามที่สังคมยอมรับ การกระทำดังกล่าวของตัวละครผู้เป็นพ่อจึงแสดงให้เห็นว่าบรรทัดฐานความงามที่สังคมยึดเหนี่ยวให้กับผู้หญิงถูกฝังลึกภายในจิตใจของคนในสังคมซึ่งมองว่าความอ้วนเป็นสิ่งที่ไม่ปกติและน่ารังเกียจ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำจัดทิ้ง ดังนั้น แม้ว่าตลอดทั้งเรื่องจะดูเหมือนว่าปิ่นมุกอยู่ในสถานภาพของผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้อื่นเพื่อให้สิ่งที่เธอต้องการ แต่แท้ที่จริงตัวละครปิ่นมุกกลับตกเป็นเหยื่อที่โดนบรรทัดฐานความงามของสังคมกดทับเธอไว้ ดังจะเห็นได้จากในตอนท้ายเรื่องที่ปิ่นมุกพยายามยอมรับในรูปร่างของตัวเองและพยายามเปิดโปงความชั่วร้ายของสถาบันลดน้ำหนักฟอร์จูนคูกี้ เป็นเหตุให้เธอถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส ดังความว่า

เสียงบีบแตรรถก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้นั้นไม่ใช่แอมอเตอร์ไซด์ แต่กลับเป็นรถกระบะคันหนึ่งที่พุ่งตรงเข้ามาหาหญิงสาวอย่างแรง
“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด.....!!!!”

หากปิ่นมุกเงยหูฟังเสียงจากโทรศัพท์มือถือที่หล่นอยู่บนพื้น จะได้ยินปลายสายพูดว่า “คุณได้สิทธิ์ผมเดี๋ยวนี้ !”

(ชนมผสมศพ, 2555: 218)

นางสังหรณ์ไม่ดีส่งกลิ่นฟุ้งภายในห้องสี่เหลี่ยม หญิงสาวเหวี่ยงแตร พลั๊กขณะที่มือค่อย ๆ เอื้อมไปเปิดผ้าห่มที่คลุมร่างของตัวเองออก สิ่งที่พบคือขาทั้งสองข้างของตัวเธอหายไป...มันหายไปจากร่างของเธอ !

(ชนมผสมศพ, 2555: 233)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม่ปิ่นมุกจะสามารถยอมรับในรูปร่างของตัวเองซึ่งแสดงถึงการหลุดพ้นจากมายาคติความงามของสังคม แต่เธอกลับพบว่าน้ำหนักของเธอลดลงเป็นอย่างมาก เนื่องจากได้เธอกลายเป็นคนพิการสูญเสียขาทั้งสองข้าง การที่ปิ่นมุกมีน้ำหนักลดลงเป็นไปตามเป้าหมายของสถาบันลดน้ำหนัก แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้หญิงไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปจากบรรทัดฐานความงามที่สังคมกำหนด

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้แต่งสะท้อนให้เห็นมายาคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมซึ่งได้สร้างอคติให้กับความอ้วน ส่งผลให้ผู้หญิงต่างพยายามหาทางหลีกเลี่ยงความอ้วน แสวงหาวิธีต่างๆ ที่จะป้องกันไม่ให้ตนเองตกอยู่ในภาวะดังกล่าว หรือปรับเปลี่ยนแก้ไขรูปร่างของตนเพื่อให้หลุดพ้นจากความอ้วน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ล้วนแต่เป็นมายาคติที่สังคมกำหนดขึ้นมาทั้งสิ้น ผู้หญิงที่ตกอยู่ในภาวะอ้วนมักได้รับการกดดันจากสังคมที่มองว่าผู้หญิงควรมีรูปร่างที่ดี ทำให้ผู้หญิงอ้วนต้องปรับเปลี่ยนตนเองให้มีรูปร่างตามที่สังคมคาดหวัง เพื่อให้ตนเองกลายเป็นที่ยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ผู้แต่งยังใช้ความเป็นวรรณกรรมสยองขวัญที่มุ่งเน้นความหลอกลอนและความน่าสะพรึงกลัวมาเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนให้เห็นความรุนแรงที่เกิดกับผู้หญิงอ้วน

3.1.2 การกดขี่ผู้หญิงผ่านการจำกัดบทบาททางเพศ

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย นำเสนอประเด็นเรื่องความเหลื่อมล้ำทางเพศที่ผู้หญิงต้องอยู่ในสถานภาพเป็นรองผู้ชายออกมาได้อย่างเด่นชัด แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับมุมมองของนักสตรีนิยมที่กล่าวถึงแนวคิดเรื่องปิตาธิปไตย (patriarchy) ว่าเป็นระบอบอำนาจอีกประเภทหนึ่งแฝงตัวอยู่และเป็นอำนาจที่ผู้คนมักไม่ใคร่ตระหนักสำนึก นั่นคือ อำนาจที่ผู้ชายโดยรวมมีอยู่เหนือผู้หญิงโดยรวมซึ่งมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่อำนาจของชายผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวเหนือภรรยาและบุตรของตน โดยเป็นอำนาจอีกลักษณะหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนคนละครณะกับอำนาจทางการเมืองหรือเศรษฐกิจ และเป็นอำนาจของการให้คุณค่าและความหมายแก่ผู้ชายเหนือผู้หญิงโดยรวม อำนาจดังกล่าวแผ่ซ่านอยู่ทั่วสังคม อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในชีวิตประจำวัน แต่ผู้คนมักจะไม่ตระหนักถึงเพราะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา (นพพร ประชากุล, 2552: 196) การนิยามลักษณะสังคมว่าเป็นสังคมปิตาธิปไตยบ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ โดยสังคมดังกล่าวให้คุณค่าแก่เพศชายมากกว่าเพศหญิง ทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ในสถานภาพเป็นรองผู้ชาย อคติทางเพศที่ถูกหล่อหลอมขึ้นจากระบอบสังคมดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้หญิงมักตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในสังคม ทั้งในระดับจุลภาคและมหัพภาค โดยอำนาจปิตาธิปไตยที่ปรากฏให้เห็นในสังคมที่ใกล้ชิดที่สุดของมนุษย์อย่างครอบครัว จนอาจกล่าวได้ว่าครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นในการปลูกฝังอำนาจปิตาธิปไตย ดังจะเห็นได้

จากการกำหนดบทบาทของสมาชิกในครอบครัวที่พ่อ แม่ และลูกซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้นำครอบครัวมักจะเป็นพ่อ

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนออุดมคติความเป็นหญิง ผ่านบทบาทของการเป็นลูกสาวที่ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ผู้เป็นพ่อใช้ตีกรอบหว่านล้อมในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* และบทบาทของการเป็นภรรยาที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้เป็นสามีในเรื่องนวนิยาย *ห้องคลอสมรณะ* ทั้งนี้ก็เพื่อให้เห็นถึงการวิพากษ์สังคมปิตาธิปไตยที่กำลังกดทับผู้หญิงให้ดำเนินชีวิตภายใต้กรอบสังคมดังกล่าวซึ่งแฝงไปด้วยความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิงเอาไว้

3.1.2.1 บทบาทการเป็นลูกสาว

อุดมคติความเป็นหญิงที่สัมพันธ์กับสถาบันครอบครัว ยังปรากฏในเรื่องราวเกี่ยวกับบทบาทของลูกสาว ในวรรณกรรมสยองขวัญเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งที่สูญเสียผู้เป็นแม่ ทำให้ผู้เป็นพ่อต้องอาศัยอยู่กับลูกสาวเพียงลำพัง แต่แล้วผู้เป็นพ่อก็ได้แต่งงานกับภรรยาใหม่ ส่งผลให้ผู้เป็นลูกสาวต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพ่อและแม่เลี้ยง ผู้แตงนำเสนอค่านิยมของสังคมที่มองผู้หญิงในฐานะลูกสาวที่ถือว่าต้องประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในโอวาทของผู้เป็นพ่อ ดังจะเห็นได้จากบทบาทของรัชลินที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้เป็นพ่อให้มีลักษณะของการเป็นผู้หญิงตามครรลอง อยู่กับบ้าน ไม่ออกเที่ยวกลางคืน ช่วยดูแลงานบ้านและงานครัว ดังจะเห็นได้จากภาระหน้าที่อันเป็นกิจวัตรประจำวันของรัชลิน ที่ต้องออกตลาดเพื่อไปซื้อของอุปโภคบริโภคให้กับสมาชิกภายในบ้านโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

วันนี้เธอรู้สึกตัวเองมีใช้ต่างๆ อาจเป็นเพราะเมื่อคืนรีดผ้าจนดึกแล้วยังต้องตื่นตั้งแต่เช้ามาหุงหาอาหาร ไหนจะต้องทำความสะอาดบ้านแล้วซักผ้าอีก มีเวลาทานข้าวเช้าแค่มิถึงสิบนาที ก่อนจะออกมาซื้อหาของสดเข้าบ้านตามตารางที่กำหนดไว้...รัชลินเดินตากแดดอันแผดจ้าต่อไปเหงื่อเริ่มไหลไทรหมากายแต่ตัวกลับเย็นเสียจนน่าเป็นห่วง เรี่ยวแรงของเธอทำไม่มันดูเหมือนน้อยจนแทบจะประคองตัวเองไม่อยู่อย่างนี้...แต่กระนั้น

เมื่อเห็นว่ามันก็สายมากแล้ว กว่าจะไปถึงตลาดซื้อข้าวของแล้วเดินกลับมาบ้านอีกอาจไม่ทันเตรียมข้าวเที่ยงให้พ่อแน่ๆ

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 57)

จากตัวบทข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเหน็ดเหนื่อยจากภาระหน้าที่ของรัชลินผู้เป็นบุตรสาว เช่น การทำความสะอาด การทำอาหาร และการไปจ่ายตลาดซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันที่เธอจำเป็นต้องรับผิดชอบงานบ้านและงานในครัวอย่างไม่เว้นได้พักผ่อน แม้กระทั่งวันที่ตนเองป่วยไข้ เพราะมองว่าหน้าที่ดังกล่าวเป็นสิ่งที่ตนจำเป็นต้องทำโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ทั้งนี้ก็เพื่อปรนนิบัติให้ผู้เป็นพ่อมีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย

ผู้แต่งยังได้นำเสนออุดมคติความเป็นหญิงตามที่สังคมคาดหวัง ผ่านการปลูกฝังให้ผู้หญิงรักนวลสงวนตัว ในบ้านพญาสัตบรรณ จะเห็นได้ว่ารัชลินเป็นลูกสาวที่ประพฤตินอยู่ในกรอบที่ผู้เป็นพ่อวางไว้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อเธอได้พบรักและคบหากับเรือนชายซึ่งเป็นลูกชายของวิจิตรผู้เป็นศัตรูของธีระ ดังความว่า “ลูกชายคนเล็กของบ้านพญาสัตบรรณที่พ่อห้ามหนักหนาว่าไม่ให้ไปยุ่ง” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 68) รัชลินแอบรักเรือนชายมาตั้งแต่สมัยยังเด็ก ทำให้เธอกับเรือนชายต้องแอบมีสัมพันธ์ลึกลับซึ่งกับแบบลับ ๆ จนกระทั่งธีระผู้เป็นพ่อรับรู้ถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ทำให้เขาเกิดความโมโหอย่างมากที่รัชลินแอบคบหากับผู้ชายโดยที่ตนไม่รู้ อีกทั้งผู้ชายที่รัชลินกำลังคบหายังเป็นลูกชายของศัตรู จึงทำให้รัชลินต้องถูกลงโทษ ดังความว่า “ฝ่ามือที่คอยเลี้ยงดูลูกสาวมาตั้งแต่เด็กตบเข้าที่แก้มนวลของอีกฝ่าย” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 68) เมื่อพิจารณากฎเกณฑ์ที่ผู้เป็นพ่อตีกรอบการประพฤติกว้ให้รัชลิน จะเห็นได้ว่ากฎเกณฑ์ดังกล่าวเป็นการสร้างบรรทัดฐานเพื่อวัดและประเมินคุณค่าของผู้หญิง ในขณะเดียวกันก็เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้หญิงในหลากหลายด้าน โดยเฉพาะเรื่องเพศที่สอนให้ผู้หญิงพยายามรักษาพรหมจรรย์ของตนซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการควบคุมร่างกายและความประพฤติของผู้หญิงไว้

ในที่นี้อาจวิเคราะห์เพิ่มเติมได้ว่าการที่รัชลินไปมีความสัมพันธ์ลึกลับซึ่งกับเรือนชาย ทำให้เธอต้องตกอยู่ในสถานภาพของผู้ที่พยายามทำทนายรอบปิตาธิปไตยของผู้เป็นพ่อที่มีอำนาจสูงสุดของครอบครัว และยังเป็นการต่อต้านกรอบบรรทัดฐานความเป็นหญิงดีตามที่สังคมกำหนด พรหมจรรย์ของลูกสาวอย่างรัชลินนั้นถูกนำไปเชื่อมโยงกับอำนาจของระบอบปิตาธิปไตย กล่าวคือ การที่รัชลินแอบไปมีเพศสัมพันธ์กับเรือนชายก่อนแต่งงานเป็นการละเมิดกรอบคุณค่าความดีที่สังคมกำหนดให้กับผู้หญิง เนื่องจากมองว่าลูกสาวเป็นสมบัติของผู้เป็นพ่อ ในการเลือกคู่ครองจำเป็นอย่างยิ่งที่ลูกสาวต้องเลือกคู่ครองที่เหมาะสมกับสถานภาพทางสังคมของตน รวมไปถึงต้องเป็นที่พึงใจของผู้เป็นพ่อซึ่งเป็นผู้นำครอบครัว การที่รัชลินเปิดโอกาสให้เรือนชายสามารถล่วงล้ำพรหมจรรย์ของตนได้นอกจากจะเป็นการต่อต้านและท้าทายอำนาจของผู้เป็นพ่อแล้ว การกระทำของรัชลินยังแสดงให้เห็นถึงการปะทะกันระหว่างอำนาจของผู้ชาย ความล้มเหลวทางอำนาจของผู้เป็นพ่อของเธอที่ต้องพ่ายแพ้ให้กับอำนาจของผู้เป็นพ่อของเรือนชาย เกิดจากการที่รัชลินอยู่ในสถานภาพทรัพย์สินของผู้เป็นพ่อ แต่กลับกลายเป็นทรัพย์สินที่อยู่ภายใต้อำนาจของศัตรู ส่งผลให้เธอต้องถูกลงโทษ

ผู้แต่งกำหนดบทบาทให้ผู้เป็นพ่อมีอำนาจสูงสุดในการตัดสินใจและบงการควบคุมเส้นทางชีวิตของผู้เป็นลูกสาวไม่ว่าเธอจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม การใช้กำลังบีบบังคับให้รัชลินต้องอยู่ภายใต้กรอบเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่งผลต่อสภาวะจิตใจของเธอเป็นอย่างมาก “ความอัดอั้นซึ่งทำได้แค่เพียงพูดว่า ‘ไม่เป็นไร’ แต่ในความเป็นจริงเธอร้องไห้อยู่ทุกวี่วัน” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 119) จากรายละเอียดที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าบทบาทของลูกสาวเป็นบทบาทที่ถูกกดขี่ทางเพศ โดยเห็นได้จากการให้ความสำคัญกับอำนาจของผู้เป็นพ่อ การกำหนดกรอบเกณฑ์และเส้นทางเดินของชีวิตของผู้เป็นลูกสาว การกักขังให้ผู้หญิงมีภาระหน้าที่ภายในบ้าน และการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการเลือกคู่ครอง ส่งผลให้รัชลินต้องสูญเสียกรรมสิทธิ์เหนือร่างกายและชะตาชีวิตของตนเอง จนอาจกล่าวได้ว่าชีวิตของรัชลินที่ต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้เป็นพ่อเป็นเสมือนทรัพย์สินที่ผู้เป็นเจ้าของสามารถกระทำการใดๆ ได้ ทั้งหมดนี้ก็ล้วนแต่แสดงให้เห็นถึงการควบคุมเรือนร่างและความประพฤติให้ผู้ที่เป็นลูกสาวอยู่ภายใต้อำนาจบิดาธิปไตยในฐานะทรัพย์สินของพ่อ ชะตากรรมชีวิตของรัชลินที่ต้องอาศัยอยู่ในบ้านกับผู้เป็นพ่อ ภายหลังจากการที่เธอพยายามท้าทายกรอบอำนาจที่ผู้เป็นพ่อกำหนดทำให้รัชลินต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรงจากการถูกผู้เป็นพ่อทุบตี เพื่อลงโทษที่เธอท้าทายอำนาจ รวมไปถึงจริยธรรมอันดั่งงามที่สังคมกำหนดขึ้น ดังความว่า

“แกไม่เห็นความสำคัญของฉันใช่ไหมยายลิน !” ฝ่ามือที่คอยเลี้ยงดูลูกสาวมาตั้งแต่เด็กตบเข้าที่แก้มขวาของอีกฝ่าย รัชลินล้มลงพื้น แสบไม่อยากจะเชื่อว่าผู้เป็นพ่อจะตบเธอ ตั้งแต่เกิดมาพ่อไม่เคยทำร้ายเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว ซึ่งนั่นหมายความว่าสิ่งที่ผู้เป็นพ่อลงไม้ลงมือแสดงว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงมาก...ร้ายแรงจนแทบไม่อาจให้อภัยได้เลยทีเดียว

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY
(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 69)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า การกระทำของผู้เป็นพ่อที่ปฏิบัติต่อรัชลินที่เรียกว่าได้ว่าเป็นการทำร้ายร่างกาย แต่ในนวนิยายเรื่องนี้กลับสอดแทรกอุดมคติสังคมที่กล่อมเกลาให้ผู้คนเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผู้เป็นพ่อต้องจำใจทำเพื่อควบคุมความประพฤติของผู้เป็นลูก เนื่องจากความรักความห่วงใยที่พ่อมิให้ลูกสาว ความอัดอั้นตันใจที่ถูกเก็บกดและทับถมมาเนิ่นนาน ส่งผลให้แรงปรารถนาเบี่ยงลึกลงในจิตใจของรัชลินทวีความรุนแรงขึ้นจนไม่อาจหักห้ามไว้ได้อีกต่อไป เธอตัดสินใจทำลายกำแพงซึ่งเป็นกรอบบรรทัดฐานที่ผู้เป็นพ่อสร้างขึ้นเพื่อกักขังเธอ โดยการพยายามหนีออกจากบ้านซึ่งเป็นเสมือนสถานที่คุมขังตัวตนของเธอเพื่อไปอาศัยอยู่กับเรือนชายคนรักของเธอ

“เรารักเธอ...เราไม่ยอมเสียเธอไปหรอก” หญิงสาวใจหายวาบที่ต้องได้ยิน
อย่างนั้น เธอโผล่เข้ากอดชายคนรักราวกับเด็กที่กลัวจะถูกแย่งของเล่นไป
จากมือ

“นั่นสินก็ต้องหนีไปกับเรา...เราไม่มีทางเลือก”

“ตกลง...เรாதกลง! คืนพรุ่งนี้เราจะหนีไปกับเธอ เธออย่าทิ้งเราไป
ไหนนะ”

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 132)

ธีระศักดิ์ปิ่นออกจากบ้านเฒ่าของตัวเอง เล็งไปยังผู้เป็นลูกสาวของ
ตัวเองแล้วเอ่ยปากห้ามด้วยน้ำเสียงอันดุดัน

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่หยุดกูยิงหัวระเบิดแน่ !”

ด้วยเสียงฟ้าฝนที่กำลังตกหนักบวกกับอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นแรง
ของรัชลิน ทำให้หญิงสาวไม่ได้ฟังคำเตือนนั้นเลย เจ้าของปิ่นจึงนึกว่า
อีกฝ่ายท้าทาย ปิ่นกระบอกโตถูกเล็งไปที่กลางศีรษะจากด้านหลัง ก่อนจะ
ลั่นกระสุนใส่หนึ่งนัด มันส่งเสียงดังปังพร้อมกับเสียงกรีดร้อง

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 215)

การกระทำของรัชลินที่พยายามทำลายกรอบอำนาจที่ผู้เป็นพ่อใช้ในการควบคุมเรือนร่างและ
ความประพฤติของเธอ เป็นการสร้างประตูลูกโลกภายนอกอันเป็นการปลดแอกตัวเธอเองออกจาก
อำนาจบิดาธิปไตย ลักษณะดังกล่าวจึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของลูกสาว ที่ต้องการ
หลุดพ้นจากอำนาจชายเป็นใหญ่ภายในบ้านที่เกิดจากการควบคุมของผู้เป็นพ่อ เพื่อไปใช้ชีวิตอย่าง
อิสระเสรีตามที่เธอหวัง ความต้องการเป็นอิสระของรัชลินที่เชื่อมโยงไปกับการพยายามทำลายอำนาจ
บิดาธิปไตยของผู้เป็นพ่อ ไม่เพียงแต่ส่งผลให้เธอถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็นหญิงไม่ดีหนีตามผู้ชายซึ่งผิดไป
จากบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดความหมายของคำว่าผู้หญิงที่ดี แต่ยังถูกสังคมตีตราว่าเป็น
“ลูกเนรคุณ” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 117) ไม่กตัญญูและจงรักภักดีต่อพ่อผู้ให้กำเนิด แต่กลับ
เลือกที่จะไปอาศัยอยู่กับลูกชายของศัตรู ความผิดร้ายแรงของรัชลินที่เธอได้กระทำส่งผลให้เธอต้องถูก
กำจัดทิ้งและกลายเป็นตัวละครผี

ผู้แต่งนำเสนอบทบาทของรัชลินที่ถูกผู้เป็นพ่อฆาตกรรมกลายเป็นวิญญาณที่ยังคงวนเวียน
เนื่องจากแผลฝังใจในอดีตที่สร้างความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานโดยที่เธอไม่สามารถหลุดพ้นได้

เห็นได้จากตอนที่พสุธาเดินทางมาที่บ้านพญาสัตบรรณและพบกับวิญญาณของรัชลินที่ร้องขอความช่วยเหลือ ดังความว่า

ร่างของหญิงสาวนิรนามก็เดินมาอยู่ที่หน้าตัวรถ ชายหนุ่มตัวแข็ง
ที่อรวรรกับต้องมนต์สะกด ผีสาวใช้มือทั้งสองข้างที่เปื้อนดินโคลนวางลงที่
ฝากระบะโปรงรถ ก่อนจะค่อย ๆ คลานขึ้นอย่างช้า ๆ จนใบหน้ามาจ่ออยู่
ตรงกระจก ตาจ้องตา...เป็นดวงตาที่บ่งบอกถึงความน่าสงสารและความ
ทรมานจนคนที่ถูกจ้องมองรู้สึกได้

“ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย...อย่าทิ้งฉันไว้ที่นี่...เอาฉันออกไปที!”

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 43)

เสียงคร่ำครวญร่ำไห้ของวิญญาณรัชลิน ไม่เพียงนำเสนอให้เห็นถึงความทุกข์ระทมที่เกิดขึ้นกับเธอเท่านั้น แต่การที่วิญญาณของเธอไม่สามารถหลุดพ้นออกจากบ้านซึ่งเป็นสถานที่ที่เกิดความรุนแรงขึ้นจนเป็นสาเหตุให้เธอต้องเสียชีวิต ยังสะท้อนให้เห็นถึงกรอบอำนาจปิตาธิปไตยที่กักขังหญิงเหี่ยว ผู้หญิงให้ตกอยู่สถานภาพของผู้ถูกระงับและไม่อาจที่จะหลุดพ้นกรอบอำนาจดังกล่าวไปได้ นอกจากนี้ วิญญาณของรัชลินยังมีบทบาทในการช่วยให้พสุธาค้นพบกับเบาะแสที่นำไปสู่การเปิดเผยความรุนแรงที่ถูกเก็บซ่อนเอาไว้ ดังเช่นในตอนที่ยุทธินช่วยนำจดหมายซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญมาให้กับพสุธา ความว่า “ลมเย็น ๆ ก็โชยพัดเอาสิ่งหนึ่งมาหล่นตรงหน้าटक ชายหนุ่มรีบหยิบขึ้นมาดู แล้วถึงกับแปลกใจไม่น้อย เพราะมันเป็นสิ่งที่เขารอคอย...จดหมายจากคุณรัชลิน!” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 135) กล่าวได้ว่า การที่วิญญาณรัชลินช่วยพสุธาตามหาเบาะแสเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเธอนั้น นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจปิตาธิปไตยที่กักขังเธอแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงการดิ้นรนของผู้ตกเป็นเหยื่อ เพื่อให้ตัวเองหลุดพ้นจากอำนาจดังกล่าว อีกทั้งการที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครอื่น ๆ ในเรื่องมักจะพบเจอกับวิญญาณของรัชลินที่ปรากฏภายใต้อารมณ์สีหน้าที่เต็มไปด้วยความเศร้า รวมถึงการได้ยินเสียงขอความช่วยเหลือจากวิญญาณของรัชลิน เสียงดังกล่าวจึงเป็นเสมือนเสียงเรียกร้องของผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่ออำนาจปิตาธิปไตยที่ผู้เป็นพ่อใช้ควบคุมและกักขังลูกสาวให้อยู่ภายใต้อำนาจของตน

อย่างไรก็ตาม แม้วานวนิยายเรื่องนี้จะพยายามนำเสนอให้เห็นถึงประเด็นอำนาจของผู้เป็นพ่อที่ใช้ในการกดขี่ลูกสาว แต่ในขณะเดียวกันนวนิยายเรื่องนี้ก็กลับนำเสนอให้เห็นอุดมการณ์ดังกล่าวที่ยังคงไหลเวียนอยู่ในสังคม ดังจะเห็นได้จากในตอนท้ายเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครผู้เป็นพ่ออย่างธีระสารภาพเรื่องราวที่ตนได้กระทำกับรัชลินผู้เป็นลูกสาว ธีระพยายามขอโทษกับสิ่งที่ตนได้ทำผิดพลาดไป “ลิน...พ่อขอโทษ พ่อไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องมันเป็นอย่างนั้น พ่อรักลิน...ลินก็รู้ใช้ไหม” เมื่อทั้งสองข้างพนมขึ้นแล้วจึงหน้าลูกสาว “ลินพ่อขอโทษ” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 222) การกระทำ

ของธีระที่ต้องการให้วิญญาณลูกสาวอภัยให้กับตน เมื่อพิจารณาอย่างผิวเผินอาจเห็นถึงการสั่นคลอนของอำนาจปิศาจไปโดยของผู้เป็นพ่อ แต่ทั้งนี้ก็จะเห็นได้ว่าผู้แต่งกลับทำให้เห็นว่าอำนาจดังกล่าวยังคงอยู่อย่างแน่นแฟ้น เห็นได้จากการที่รัชลินิกโกโทษให้กับผู้เป็นพ่อ เพราะมองว่าสิ่งที่พ่อกระทำต่อเธอล้วนเกิดมาจากความรักและความปรารถนาดีที่ผู้เป็นพ่อมีให้ต่อลูกสาว “อย่าจะพ่อ...อย่าทำแบบนี้ พ่อไม่ควรกราบลิน...ลินต่างหากที่ควรเป็นฝ่ายกราบพ่อ แม้ชีวิตจะสั้นนัก แต่บุญคุณของพ่อแม่มากมายจนชดใช้อย่างไรก็ไม่วันหมด...ลินรักพ่อ...และขอโอสถกรรมให้พ่อจะ” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 223) การสร้างความชอบธรรมในตอนท้ายเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดให้วิญญาณของรัชลินิกตระหนักถึงบุญคุณของผู้ให้กำเนิด การที่เธอยกโทษให้กับผู้เป็นพ่อและยอมไปผูกไปเกิดซึ่งเป็นการจบเรื่องด้วยความสุขและการให้อภัย จึงสะท้อนให้เห็นถึงมายาคติสังคมที่สถาปนาอำนาจปิศาจไปโดยซึ่งแฝงมากับอุดมคติที่สังคมสร้างขึ้น เพื่อปลูกฝังให้กับผู้เป็นลูกว่าให้ตระหนักถึงบุญคุณของผู้ให้กำเนิด

3.1.2.2 บทบาทการเป็นภรรยา

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* ภาคินัยกำหนดให้บทบาทของตัวละครเอกหญิงอย่างเพชรพลับปลิงมีสถานภาพเป็นภรรยาในอุดมคติ ทั้งการกำหนดให้เพชรพลับปลิงมีภาระหน้าที่ดูแลทำความสะอาดบ้าน การเข้าครัวเพื่อทำอาหาร รวมไปถึงการปรนนิบัติดูแลสามี ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมของเพชรพลับปลิงที่ปฏิบัติต่อไตรทิพย์ผู้เป็นสามีที่เพิ่งกลับมาจากทำงาน

ที่โต๊ะอาหารตัวยวมีอาหารตั้งวางอยู่ละลานตา...หญิงสาวหน้าตา
สะสวยคนหนึ่งนามว่า ‘เพชรพลับปลิง’ เอื้อมมือไปตักแกงเขียวหวานไก่
ให้กับสามีที่นั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ

“วันนี้เพชรลงครัวทำแกงเขียวหวานที่พี่ไตรชอบให้ทาน ไม่รู้ว่าจะ
อร่อยถูกปากพี่หรือเปล่า”

“ต้องอร่อยอยู่แล้วละ ฝีมือเพชรชะอย่าง” ชายหนุ่มนามว่า
‘ไตรทิพย์’ ปากหวาน รับประทานแกงเขียวหวานในจานข้าวของตัวเองขึ้นทาน
แล้วทำตาโต “อร่อยมากเลยจะเพชร พี่ไม่เคยกินแกงเขียวหวานที่อร่อย
แบบนี้มาก่อน”

“พี่ไตรก็ชมเกินไป เพชรก็ทำตามตำราที่คุณแม่ให้มานะคะ”

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 54)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แตงนำเสนอบทบาทของแม่ศรีเรือนที่มีหน้าที่ในครัวเรือนผ่านบทบาทภรรยาของเพชรพลับพลึงที่ต้องคอยดูแลบ้านและปรนนิบัติสามีให้เกิดความพึงพอใจ ดังนั้น การกำหนดให้เพชรพลับพลึงต้องทำหน้าที่ดูแลเอาใจผู้เป็นสามี รวมไปถึงการผูกโยงบทบาทภรรยาของเพชรพลับพลึงเข้ากับพื้นที่ภายในบ้าน จึงนำไปสู่การแสดงบทบาทการเป็น “แม่ศรีเรือน” ที่มาพร้อมกับอุดมคติของการเป็นผู้หญิงที่ดีตามที่สังคมคาดหวัง

บทบาทของตัวละครเพชรพลับพลึงที่มีสถานภาพเป็นภรรยา และตัวละครไตรทิพย์ผู้มีสถานภาพเป็นสามี สอดคล้องกับแนวคิดข้างต้นที่แสดงให้เห็นถึงระดับความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิง กล่าวคือ ในสังคมหน่วยย่อยอย่างสถาบันครอบครัวนั้น ผู้ชายดำรงบทบาทเป็นสามีที่มีอำนาจคอยควบคุมบงการ ส่วนผู้หญิงที่รับหน้าที่เป็นภรรยา มีสถานะไม่ต่างอะไรจากแม่บ้านและคนรับใช้เท่านั้น บทบาทของตัวละครทั้งสองยังเผยให้เห็นถึงผลของการแบ่งชนชั้นซึ่งมีเศรษฐกิจเป็นตัวแปร โดยเห็นได้จากคำพูดของหมอฮั่นเมื่อเห็นความหรูหราภายในบ้านของไตรทิพย์ “ภายในห้องรับแขกบ้านของไตรทิพย์นั้นถูกตกแต่งอย่างหรูหราเหมาะสมกับฐานะ” (ห้องคลอดมรณะ, 2553: 124) การกล่าวถึงความหรูหราของตัวบ้านเปรียบซึ่งสัมพันธ์กับการทำงานนอกพื้นที่บ้านและเป็นงานที่สร้างรายได้ของผู้ชายเพื่อนำมาใช้ในการสร้างฐานะ ในขณะที่เพชรพลับพลึงกลับมีบทบาทที่ถูกจำกัดพื้นที่งานอยู่แต่เพียงภายในครัวเรือนซึ่งเป็นงานที่ไม่ได้รับรายได้ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จึงล้วนแต่สะท้อนให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำทางเพศซึ่งเกิดจากสังคมปิตาธิปไตยที่กดทับผู้หญิง

ในนวนิยายเรื่องห้องคลอดมรณะ นอกจากจะนำเสนอประเด็นการกดขี่ผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย ผ่านการกำหนดบทบาทให้ผู้หญิงมีพื้นที่อยู่แค่เพียงภายในครัวเรือนเท่านั้น ผู้แตงยังนำเสนออุดมคติความเป็นหญิงผ่านบทบาทของการเป็นแม่อีกด้วย โดยจะเห็นได้จากตัวละครเพชรพลับพลึง ที่นอกจากเธอจะพยายามเป็นผู้หญิงในอุดมคติของสังคมผ่านการทำหน้าที่แม่ศรีเรือนแล้ว เธอก็ยังไม่สามารถเป็นผู้หญิงอย่างสมบูรณ์แบบได้ เพราะเธอไม่สามารถมีลูกให้ไตรทิพย์ผู้เป็นสามีได้ ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของเพชรพลับพลึงที่แสดงถึงความต้องการมีลูกของเธอ

“การมีลูกคือความฝันสูงสุดของเพชร เพชรเองก็รู้ว่าพี่ไตรอยากมีลูกมากแค่ไหน เพชรคิดดูแล้ว...ในเมื่อเรามีเองไม่ได้ เราไปปรึกษาหมอดีไหมคะ เผื่อจะมีทางอื่นช่วยเราได้” ผู้เป็นภรรยาเอื้อมมือมากุมมือสามีไว้

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 55)

เพชรพลับพลึงเองพยายามให้กำลังใจเขาเสมอว่ายังมีวิธีทาง
การแพทย์ที่จะทำให้เธอกับเขามีลูกด้วยกันได้ หรือถ้ามันไม่ได้จริงๆ ก็ไป
รับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 90)

จากรายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าความปรารถนาต้องการที่จะมีลูกอย่างมากของ
เพชรพลับพลึงนั้น สะท้อนให้เห็นถึงอุดมคติความเป็นหญิงที่สมบูรณ์แบบซึ่งมีที่มาจากระบอบอำนาจ
ชายเป็นใหญ่ซึ่งถูกปลูกฝังผ่านค่านิยมที่ทำให้ผู้หญิงต้องแบกรับความคาดหวังของสังคม ที่มองว่า
ผู้หญิงที่ดีต้องมีสถานภาพเป็นทั้งภรรยาและแม่ ภาคินัยให้เหตุผลของความต้องการอยากจะมีลูกของ
เพชรพลับพลึง เพราะเธอมองว่าการมีลูกไม่เพียงแต่จะช่วยเติมเต็มคำว่าครอบครัวกลายเป็นครอบครัว
ที่สมบูรณ์แบบซึ่งประกอบไปด้วยสมาชิกอย่างพ่อ แม่ และลูก แต่การมีลูกยังจะช่วยสมาน
ความสัมพันธ์ของเธอและไตรทิพย์ที่เริ่มจะห่างเหิน ดังคำบรรยายว่า “สองสามีภรรยาก็เหมือนก่อกำ
แพงบางๆ กันระหว่างกันโดยที่ไม่รู้ตัว” (ห้องคลอดมรณะ, 2553: 90) การมีลูกจึงเป็นสิ่งที่เพชร
พลับพลึงปรารถนา ทั้งนี้ก็เพื่อให้ตนเองกลายเป็นผู้หญิงที่ทำหน้าที่ของผู้หญิงได้อย่างสมบูรณ์
ตามมายาคติที่สังคมยึดถือ

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่องนี้ ผู้แต่งนำเสนอความรุนแรงที่มาควบคู่กับอำนาจปิศาจปิตุ
อันเกิดจากการที่สามีใช้อำนาจในการควบคุมภรรยาให้อยู่ภายใต้ความทุกข์และความเจ็บปวดที่สร้าง
บาดแผลให้กับผู้เป็นภรรยา ทำให้ความต้องการภายใต้จิตใจของเธอปะทุขึ้น ส่งผลให้เธอทำทลาย
อำนาจของผู้เป็นสามี ดังจะเห็นได้จากการที่เพชรพลับพลึงต้องตกอยู่ในภาวะอารมณ์เศร้าหมอง จนใน
ที่สุดเพชรพลับพลึงจึงตัดสินใจนอกใจสามีของตนเองแต่กลับถูกไตรทิพย์จับได้ เขาจึงใช้อำนาจบังคับ
ให้เธอไปทำแท้งจนเป็นสาเหตุให้เธอต้องเสียชีวิตในท้ายที่สุด

“อย่าทำร้ายลูกฉันเลย ฉันขอร้อง อย่าทำร้ายลูกของฉันเลย...ได้
โปรดเถอะ”

เธอรวบรวมกำลังใจที่เหลือน้อยเต็มทีอ่อนวอนต่อชายตรงหน้า...
หญิงสาวพยายามดิ้นรนจนสุดแรง แต่สุดท้ายก็หนีไม่รอด น้ำตาของ
เพชรพลับพลึงไหลออกมาเป็นทางยาว...แสงสว่างค่อยๆ มืดลง เปลือกตา
ของเพชรพลับพลึงรู้สึกหนักอึ้งจนเธอต้องยอมแพ้ สุดท้ายทุกอย่างก็เงียบ
สนิท...เงียบราวกับคำคืนอันมืดมิด ไร้ซึ่งสรรพเสียงใดๆ แม้กระทั่งเสียง
หัวใจเต้น!

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 129)

การที่เพชรพลับพลึงนอกใจไตรทิพย์ผู้เป็นสามีและแอบไปมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชายอื่น นอกจากสะท้อนให้เห็นถึงการทำทนายอำนาจของผู้เป็นสามีที่ส่งผลให้เพชรพลับพลึงต้องเสียชีวิต ยังสะท้อนถึงการละเมิดกรอบความเป็นหญิงดีที่สังคมกำหนด ดังเห็นได้จากมายาคติของสังคมที่มองว่า ผู้หญิงเมื่อผู้หญิงแต่งงานแล้วก็ต้องจงรักภักดีต่อผู้เป็นสามี ดังนั้น การที่เพชรพลับพลึงนอกใจไตรทิพย์ จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงการละเมิดกรอบเกณฑ์ที่สังคมกำหนดให้กับผู้หญิง ส่งผลให้เธอต้องถูกกำจัดทิ้ง

ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่าเหตุผลอีกประการที่นำมาซึ่งความรุนแรงที่มาควบคุมกับอำนาจ ปีศาจปิตุโย คือ การลดทอนความเป็นชายที่ถูกนำเสนอผ่านบทบาทของตัวละครไตรทิพย์ผู้เป็นสามี ของเพชรพลับพลึงที่ไม่สามารถมีลูกได้เนื่องจากเป็นหมัน ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายความรู้สึกของ ไตรทิพย์ที่กล่าวว่า “รู้สึกผิดหวัง...ผิดหวังกับตัวเองที่ไม่สามารถมีลูกได้...ที่สำคัญ ถ้าผู้ชายคนไหนรู้ว่า ตัวเองไม่มีความเป็นชายที่จะสืบพันธุ์ต่อไปได้ ก็คงไม่มีใครยืมหน้าขึ้นตาบานได้หรอก ” (ห้องคลออดมรณะ, 2553: 90) คำกล่าวของไตรทิพย์สะท้อนให้เห็นถึงการให้คุณค่าความเป็นชายที่ ขึ้นอยู่กับความเป็นพ่อ การที่ไตรทิพย์ต้องประสบกับภาวะการเป็นหมันอวัยวะไม่สามารถทำงาน ได้อย่างปกติ สอดคล้องกับแนวคิดทางจิตวิทยาของฟรอยด์ที่มองว่าองศาชาติเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ และความเป็นชาย ดังนั้น เมื่อสัญลักษณ์ที่แสดงออกถึงอำนาจของไตรทิพย์ไม่สามารถแสดงออก อำนาจความเป็นชายที่สมบูรณ์ที่ได้ จึงส่งผลให้เขาเกิดอาการวิตกกังวลต่ออำนาจความเป็นชายของตน ที่ถูกลดทอนทำให้ “ไตรทิพย์กลายเป็นคนซึมเศร้าและหมดอาลัยตายอยากในชีวิต สุขภาพร่างกาย เสื่อมโทรมลงเรื่อย ๆ เนื่องจากการดื่มสุรารอบอย่างหนักเพื่อระงับความเครียด ” (ห้องคลออดมรณะ, 2553: 90) ความเป็นชายของไตรทิพย์ที่ถูกลดทอนส่งผลให้เกิดการสั่นคลอนในอำนาจที่เขาใช้ควบคุมผู้เป็น ภรรยาอย่างเพชรพลับพลึง อีกทั้งการที่เพชรพลับพลึงนอกใจไปคบหากับชายอื่น ยังเป็นการตอกย้ำให้ เห็นถึงการละเมิดกรอบอำนาจปีศาจปิตุโยเป็นอย่างมาก ดังนั้น การที่ไตรทิพย์ได้กระทำการฆาตกรรม ผู้เป็นภรรยา จึงแสดงให้เห็นถึงการพยายามใช้ความรุนแรงเข้ามาเป็นเครื่องประคับประคองและ เยียวยาความเป็นชายของตนที่ถูกลดทอนลงไป

ในนวนิยายเรื่องห้องคลออดมรณะยังจะเห็นได้ว่าตัวละครเพชรพลับพลึงหลังถูกสามีฆาตกรรม วิญญาณของเธอจึงปรากฏขึ้นในบทบาทของผู้กลับมาทวงคืนความยุติธรรม อันนำมาซึ่งการรื้อฟื้น เรื่องราวในอดีตที่ถูกปกปิดไว้ เห็นได้จากการที่วิญญาณของเพชรพลับพลึงมักปรากฏตัวให้หมออั้น นักศึกษาแพทย์หนุ่มที่มีจิตสื่อสารกับวิญญาณ การปรากฏตัวของวิญญาณเพชรพลับพลึงให้หมออั้นได้ พบเห็นมักเกิดขึ้นในแผนกห้องคลออดซึ่งเป็นสถานที่ที่เกิดความรุนแรงขึ้น เพื่อให้หมออั้นรับรู้ว่าสถานที่ แห่งนั้นเคยเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงที่ยังไม่ได้รับการเปิดเผย ดังจะเห็นได้จากการที่เพชรพลับพลึง กล่าวกับหมออั้นว่า “ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย!” น้ำเสียงที่เย็นเยะเยือกขอความเป็น

ธรรมชำแล้วชำเล่าด้งขึ้น (ห้องคลอดมรณะ, 2553: 26) การปรากฏตัวของวิญญาณเพชรพลับพลึงเกี่ยวข้องกับอดีตที่ยังไม่ได้รับการชำระสะสาง สอดคล้องกับที่ชุตินา ประภาศวุฒิสาร (2558: 89) ได้กล่าวไว้ว่า การหลอนเป็นสัญญาณที่บอกให้ผู้คนรับทราบถึงเรื่องราวไม่ชอบมาพากลหรือเหตุการณ์ความรุนแรง เช่น การฆาตกรรม ดังนั้นการสืบค้นเรื่องราวเกี่ยวกับผีมักนำไปสู่การเปิดเผยความลับที่ซุกซ่อนไว้ การที่เพชรพลับพลึงปรากฏตัวให้หมออันเห็น จึงไม่เพียงแต่เป็นการขอความช่วยเหลือ แต่ยังเป็นการเรียกร้องให้ผู้คนตระหนักถึงความรุนแรงที่เกิดจากอำนาจปิศาจไทย ผ่านการที่วิญญาณของเพชรพลับพลึงนำพาให้หมออันได้ชุดคัศศิฆาตกรรมที่ถูกกลบเกลื่อนกลับขึ้นมามีอีกครั้ง เพื่อนำไปสู่การเผยให้เห็นถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว

อย่างไรก็ตาม แม้ว่านวนิยายสยองขวัญทั้งสองเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* และ *ห้องคลอดมรณะ* จะนำเสนอให้เห็นถึงบทบาทของผู้หญิงที่แตกต่างกันไปตามสถานภาพทางสังคม กล่าวคือ *บ้านพญาสัตบรรณ* นำเสนอบทบาทของลูกสาวที่ต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรง อันเกิดจากอยู่ภายใต้การควบคุมบงการของผู้เป็นพ่อ ในขณะที่เรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* นำเสนอบทบาทของการเป็นภรรยาที่ต้องอยู่ในการควบคุมดูแลของผู้เป็นสามี แต่วรรณกรรมสยองขวัญทั้งสองเรื่องนี้เองก็มีประเด็นร่วมกัน คือ การนำเสนอความรุนแรงที่ผู้ชายปฏิบัติต่อผู้หญิง และเมื่อพิจารณาอีกไปกว่านั้นจะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญทั้งสองเรื่องก็ได้ผลิตซ้ำอำนาจปิศาจไทยที่กดทับผู้หญิง ผ่านการกำหนดบทบาทให้ตัวละครหญิงทั้งสองเรื่อง ต่างก็เป็นผู้ที่อ่อนแอและต้องร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ชายเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากบทบาทของตัวละครชายที่มีสื่อสัมผัสกับวิญญาณ ต้องเข้ามามีบทบาทในการช่วยเหลือวิญญาณผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* พสุธาซึ่งเป็นตัวละครเอกชายประสบอุบัติเหตุ ทำให้เขาสามารถสื่อสารกับวิญญาณของรัชลินที่กำลังต้องการความช่วยเหลือจากพสุธา เพื่อให้เธอหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน ส่วนเรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* ตัวละครเอกชายอย่างหมออันก็มีบทบาทคล้ายคลึงกับกับพสุธา กล่าวคือ หมออันเองก็มีจิตสื่อสารกับวิญญาณ ทำให้เขาต้องช่วยวิญญาณของเพชรพลับพลึงในการเปิงโปงการกระทำอันชั่วร้ายของผู้เป็นสามีที่กระทำต่อเธอ ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของวิญญาณสาวทั้งสองที่ร้องขอความช่วยเหลือว่า

“ช่วยฉันเถิด...โซคชะตาบันดาลให้คุณมาช่วยฉัน อย่าหนีฉันไป
ไหนเลย...ฉันมาตี ฉันอยู่ที่นี่...ฉันถูกฆ่าตายอยู่ที่นี่ พาฉันออกไปที”

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 47)

“ผู้หญิงที่ยืนข้างๆ หมอ ตอนนี้เธอตามมาขอความช่วยเหลือจาก
หมอ มีหมอกคนเดียวที่จะช่วยได้ ถ้าหมอไม่ช่วยเธอ เธอก็จะตามหมอไป
ทุกที่”

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 50)

จากตัวบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า การกำหนดให้ผู้หญิงไม่สามารถช่วยเหลือตนเองและต้องคอย
พึ่งพาผู้ชาย เป็นการผลิตซ้ำให้เห็นถึงแนวคิดเรื่องความเหลื่อมล้ำทางเพศในสังคมปิตาธิปไตยอย่าง
ชัดเจน ที่ไม่เพียงแต่นำเสนอผ่านตัวละครหญิงที่ถูกทำให้เป็นเหยื่อความรุนแรงทั้งร่างกายและจิตใจ
จากตัวละครชายเท่านั้น แต่ยังนำเสนอผ่านการสร้างให้ตัวละครชายให้เข้ามามีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือ
เพื่อให้วิญญูณของหญิงสาวสามารถหลุดพ้นจากความเจ็บปวดในอดีตที่พวกเธอถูกกระทำจากผู้ชาย
แม้ว่าตัวละครสุธาและหมออื่นจะถูกนำเสนอด้วยบทบาทของผู้ชายที่แสนดีที่มีจิตใจอันเป็นกุศล
ต้องการช่วยเหลือดวงวิญญูณทั้งสองที่กำลังทุกข์ทรมาน แต่ทั้งนี้การกำหนดบทบาทของตัวละคร
ดังกล่าวก็เป็นการตอกย้ำแนวคิดปิตาธิปไตยที่กำหนดให้ผู้หญิงต้องอยู่ในสถานภาพเป็นรองภายใต้การ
ดูแลของผู้ชาย

3.1.3 การกดขี่ผู้หญิงในฐานะวัตถุทางเพศ

ปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในนวนิยาย
สยองขวัญเรื่อง *ดีดัวไปตาย* ที่พยายามนำเสนอให้เห็นว่าผู้หญิงถูกทำให้วัตถุทางเพศและตกเป็นเหยื่อ
การล่วงละเมิดทางเพศ ตลอดจนอคติของสังคมที่มีต่อผู้หญิงที่ต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรงดังกล่าว
 อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นความเพิกเฉยของผู้คนในสังคมต่อปัญหาดังกล่าว โดยมองว่าการข่มขืนมีสาเหตุ
 มาจากผู้หญิงที่เป็นเหยื่อ เพราะผู้หญิงมีพฤติกรรม การแสดงออกทำที่ต่าง ๆ หรือรูปลักษณ์ภายนอก
 ของผู้หญิงที่เชิญชวนให้ผู้ชายก่ออาชญากรรมดังกล่าว ประเด็นที่น่าสนใจคือการล่วงละเมิดทางเพศใน
 เรื่องนี้เกิดขึ้นบนพื้นที่กึ่งสาธารณะในสังคมเมืองคือโรงภาพยนตร์ เผยให้เห็นความรุนแรงที่แฝงอยู่ใน
 พื้นที่แห่งธุรกิจความบันเทิงของคนเมือง

นวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ดีดัวไปตาย* ผู้แตงนำเสนอปัญหาการล่วงละเมิดที่เกิดขึ้นกับ
ผู้หญิง ผ่านบทบาทของตัวละครหญิงอย่างออรินทร์ พนักงานสาวสวยของโรงภาพยนตร์
 มาสเตอร์เรียเตอร์ที่ต้องทำงานในเวลากลางคืนอยู่เพียงลำพัง ทำให้เธอต้องกลายเป็นเหยื่อของ
 ฆาตรกรฆ่าข่มขืนซึ่งแฝงตัวอยู่ในที่ทำงานเดียวกัน ดังความว่า

ออรินทร์เดินเลยไปที่ล็อกเกอร์ของพนักงานหญิง เป็นไปตาม
 คาด ไม่มีใครอยู่ในนั้นแล้ว แหงละ...เกือบจะตีสองอย่างนี้ พนักงาน

คนอื่น ๆ คงหาเรื่องอ้างกับผู้จัดการขอกลับบ้านกลับช่องกันไปหมดแล้ว
คงมีเพียงแต่เธอนี้แหละ ที่ยังคงทำงานอย่างเต็มกำลัง

(ตีตัวไปตาย, 2553: 11)

ออรินทรารู้ตัวแล้วว่าตัวเองกำลังตกเป็นเหยื่อของใครคนนั้นเสีย
แล้วจึงตั้งใจจะทำแพะแพะร้องขอความช่วยเหลือ แต่อีกฝ่ายไม่ยอมให้เสียง
นั้นได้ดังออกไปง่าย ๆ เขาพุ่งตรงเข้ามาพร้อมทั้งบีบคอของออรินทร้อย่าง
แรงจนหญิงสาวตาเหลือก ดิ้นทุรนทุราย มือทั้งสองข้างพยายามทุบตีอีก
ฝ่ายอย่างสุดแรงเกิด เท่าที่สวมรองเท้านั้นสับไปมาจนรองเท้าหลุด
กระเด็นออกไปคนละทิศคนละทาง มือกระชากเอาหมวกไ้โหม่งที่อีกฝ่าย
สวมอยู่ ออก วูบหนึ่งของสายตาที่กำลังเบิกโพลงนั้นจึงหน้าผู้ร้ายที่กำลัง
คร่อมตัวของเธออยู่

(ตีตัวไปตาย, 2553: 13)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครออรินทรถูกล่วงละเมิดทางเพศ
และฆาตกรรม โดยเหตุการณ์ดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการที่เธอต้องทำงานในเวลากลางคืนเพียงลำพัง
และในขณะเดียวกันเธอก็ไม่ระมัดระวังตัวกับภัยอันตราย เพราะมองว่าโรงภาพยนตร์เป็นสถานที่ที่
เธอคุ้นเคยเป็นอย่างดี ความรุนแรงทางเพศที่เกิดจากการข่มขืนกระทำชำเรา สอดคล้องกับแนวคิดทาง
สังคมวัฒนธรรมที่มองว่าผู้หญิงควรแต่งกายให้มิดชิดเรียบร้อย ไม่ออกจากบ้านในยามวิกาล รวมถึง
การอยู่ในที่เปลี่ยวซึ่งหากผู้หญิงไม่ปฏิบัติตามก็มักถูกมองว่าเป็นฝ่าย “หาเรื่อง” หรือไม่ระมัดระวังตัว
จึงทำให้ต้องถูกกระทำชำเรา (สุวรรณี กลัปยานันต์, 2536: 215) ดังนั้น การกำหนดให้ออรินทร
ต้องทำงานในช่วงกลางคืนซึ่งเป็นเวลาที่มีผู้คนน้อยจนทำให้เธอถูกล่วงละเมิดทางเพศ จึงเป็น
การสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศที่ถูกบิดเบือน ผ่านกล่าวโทษว่า
ความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่างก็เกิดมาจากการประพฤติดัวของผู้หญิงทั้งสิ้น

มายาคติเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนี้เองก็มีความสัมพันธ์กับบรรทัดฐานที่สังคม
ปิตาธิปไตยกำหนดและใช้ประเมินคุณค่าของผู้หญิง โดยมองว่าผู้หญิงจำเป็นต้องมีบทบาทเป็นลูกสาวที่ดี
อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ เมื่อถึงเวลาเหมาะสมก็ต้องมีบทบาทเป็นภรรยาที่ดีของสามีและแม่ที่ดีของลูก
หากผู้หญิงสามารถปฏิบัติตามกรอบเกณฑ์ที่สังคมปิตาธิปไตยกำหนดได้ก็จะได้ชื่อว่าเป็นหญิงดีและ
ควรได้รับการยกย่อง แต่เมื่อพิจารณาบทบาทของออรินทรจะเห็นได้ว่าเธอมีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับ
ข้อกำหนดดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง ดังจะเห็นได้จากการที่เธอแอบคบหาในฐานะภรรยาน้อยกับหัวหน้า
แผนกในที่ทำงานของเธอ

ความรักที่ไม่ถูกศีลธรรมนั้นนานวันเข้าก็ชักจะน่าเบื่อและ
เอือมระอาสำหรับแอสซิสเอก ตรงกันข้ามกับออรินท์ที่นับวันยิ่งรัก
แอสซิสเอกจนสุดหัวใจ แม้จะรู้ว่าชายคนที่ตัวเองกำลังคบหาอยู่นั้น
แต่งงานมีภรรยาเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้วก็ตามที่ แต่เรื่องของความรัก
บางครั้งมันก็พูดกันยาก บางสิ่งยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ของลักกินขโมยกินมัน
ช่างหอมหวานแม้จะรู้ว่ามันไม่ควรทำก็ตาม

(ตีตัวไปตาย, 2553: 80)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นว่าภายใต้รูปลักษณ์ของออรินท์ที่
สวยงามเปล่งปลั่ง แต่กลับแฝงเร้นไปด้วยความนึกคิดที่เต็มไปด้วยความน่ากลัวที่ปรารถนาอยากเป็นชู้
กับผู้อื่น บทบาทของออรินท์จึงเป็นบทบาทของผู้หญิงที่ประพฤตินอกกรอบบรรทัดฐานความ
เป็นหญิงดี อีกทั้งยังอาจจะทำลายกรอบศีลธรรมอันดีงามของสังคมที่สถาปนาความรักแบบรักเดียวใจ
เดียว ดังนั้น การกำหนดบทบาทให้ออรินท์มีสถานภาพเป็นภรรยาน้อยและต้องถูกข่มขืน
กระทำชำเราและลงมือฆ่าเธอ จึงเป็นการสร้างความชอบธรรมในการกำจัดตัวละครที่มีลักษณะของ
การละเมิดกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดขึ้น

ผู้แต่งยังสะท้อนอคติของสังคมที่กล่าวโทษผู้หญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดทางเพศ
ดังเห็นได้จากตอนที่ตัวละครอื่น ๆ ต่างพากันพูดถึงสาเหตุการเสียชีวิตของออรินท์ว่า “พนักงานขาย
ต่างก็พากันจับจ้องออรินท์กันตาเป็นมัน รวากับเสือกกำลังรอตะครุบกระต่ายน้อยที่ชอบมาวิ่งเล่นยั่ว
น้ำลายอยู่บ่อย ๆ” (ตีตัวไปตาย, 2553: 36) ความคิดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงอคติของสังคมที่มองว่า
ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดทางเพศ ล้วนแต่มีสาเหตุมาจากตัวผู้หญิงเองทั้งสิ้น อคติดังกล่าวไม่
เพียงถูกนำเสนอผ่านความคิดของตัวละครอื่นเท่านั้น แต่ยังปรากฏผ่านความคิดของตัวละครออรินท์
เองที่มองว่าพฤติกรรมของตนนั้นเป็นสิ่งไม่ดี และทำให้ตนเองต้องพบจุดจบของชีวิต ดังเห็นได้จาก
คำพูดของออรินท์ที่กล่าวโทษเอกชายหนุ่มผู้รักว่าเป็นคนฆ่าเธอว่า “ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเขา...
แต่ก็มีเขาคนเดียวเท่านั้นที่จะทำแบบนี้กับฉันได้...แอสซิสเอก” (ตีตัวไปตาย, 2553: 13) แม้ว่าผู้แต่งจะ
เฉลยในตอนท้ายของเรื่องว่าฆาตกรไม่ใช่ชายคนดังกล่าว แต่ที่จริงกลับเป็นเพื่อนร่วมงานที่ออรินท์
สนิทสนมและไว้ใจ แต่การที่วิญญานของออรินท์ปักใจเชื่อว่าฆาตกรที่ฆ่าข่มขืนเธอคือเอก ชายหนุ่ม
ผู้รักของเธอ เพราะมองว่าความสัมพันธ์ของเขากับเธอเป็นสิ่งที่ผิดและไม่ควรทำอย่างยิ่งเหตุผล
ดังกล่าวจึงเป็นบทลงโทษที่เธอต้องได้รับ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงอคติของสังคมที่มอบให้กับผู้หญิงซึ่ง
ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงทางเพศ จนกระทั่งนำไปสู่การมอบความผิดให้กับผู้ตกเป็นเหยื่อซึ่งผู้หญิงเอง
ก็ตกอยู่ภายใต้อคติดังกล่าวด้วยการกล่าวโทษตนเอง

ความรุนแรงที่เกิดจากการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับออรินท์ ได้สร้างบาดแผลความทรงจำไว้ให้กับเธอ ถึงแม้ว่าออรินท์จะเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม แต่วิญญาณของเธอกลับไม่สามารถจากไปได้อย่างสงบ เธอจึงต้องการชำระสะสางต้นตอปัญหาที่นำมาสู่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับตัวเธอ ดังจะเห็นได้จากที่ออรินท์กล่าวกับรดาหญิงสาวที่เป็นเพื่อนร่วมงาน ให้ช่วยในการตามหาฆาตกรที่ฆ่าเธอ

“ตำรวจปิดคดีของฉันไปแล้ว เขาคงไม่มาหาตัวคนร้ายให้ฉัน
ถ้าวิญญาณฉันไม่สงบ ไม่มีวันที่ฉันจะไปไหนได้ ฉันต้องการหาตัวคนที่ฆ่า
ฉัน...ฉันอยากแก้แค้นมัน โอ้คนสารเลว!” น้ำเสียงของวิญญาณออรินท์
ดังก้องจนน่ากลัว ดวงตาที่กลมโตของเธอนั้นแทบจะกล่นออกมานอกเบ้า
ด้วยความอาฆาตแค้นที่ล้นอยู่ในอก

(ตีตัวไปตาย, 2553: 79)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความรุนแรงที่เกิดจากการถูกล่วงละเมิดไม่เพียงแต่สร้างบาดแผลภายในจิตใจของเหยื่อเท่านั้น แต่ยังวิพากษ์ระบอบความยุติธรรมของสังคมที่เพิกเฉยและกดทับอาชญากรรมดังกล่าวไว้ภายใต้ความเงียบ ความเหลื่อมล้ำทางสถานภาพทางสังคมระหว่างผู้ชายและผู้หญิง โดยที่กฎหมายไม่สามารถมอบความยุติธรรมให้แก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงทางเพศได้ ออรินท์ที่ถึงแม้เธอจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่บาดแผลดังกล่าวที่เกิดจากการตกเป็นเหยื่อ ทำให้เธอจึงจำต้องพลิกบทบาทของการเป็นถูกระงับมาสู่การเป็นผู้กระทำด้วยวิธีการตามล้างแค้นผู้ที่เคยกระทำไม่ดีต่อเธอในขณะที่เธอยังมีชีวิต แม้ว่าการที่วิญญาณของออรินท์ตั้งตนเป็นศาลเตี้ยตามล้างแค้นผู้ที่เธอคาดหมายว่าเป็นฆาตกร เพื่อเป็นการทวงคืนความยุติธรรมให้กับเธอเองที่ถูกล้างแค้นกับการพยายามโต้ตอบอำนาจปีศาจไปตย แต่ในทางกลับกันการกระทำของเธอกลับเป็นการผลิตซ้ำอำนาจดังกล่าวที่ยังคงครอบงำอยู่ในความคิดของผู้หญิง ดังที่กานต์ธิดา ขันการนาวิ (2558: 40) กล่าวว่า การที่ผู้หญิงซึ่งเป็นเหยื่อความรุนแรงอันเกิดจากผู้ชายและไม่สามารถพึ่งพากระบวนการยุติธรรมในสังคมเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่ตนเองได้ จึงต้องอาศัยความสามารถของตนในการโต้กลับอำนาจความรุนแรงเหล่านั้น แต่การโต้กลับดังกล่าวกลับเป็นการผลิตซ้ำความเป็นชายที่มีอำนาจเหนือกว่า ผ่านการที่ผู้หญิงสวมบทบาทความเป็นชายเพื่อโต้กลับความรุนแรง ดังนั้น การแก้แค้นของวิญญาณออรินท์ที่มุ่งหมายเอาชีวิตของอีกฝ่ายจึงไม่แตกต่างอะไรจากการกระทำของตัวละครชายที่ทำความรุนแรงต่อเธอ

ความน่าสนใจของนวนิยายเรื่องนี้ ยังปรากฏให้เห็นในตอนที่วิญญาณของออรินท์ขอร้องให้รดาเข้ามามีส่วนร่วมในการตามหาตัวฆาตกร “อย่าหนີฉันเลยรดา...ฉันไม่ได้มาหลอกหลอน ฉันมาขอความช่วยเหลือ ถ้าเธอไม่ช่วยฉันก็คงไม่มีใครช่วยฉันได้” (ตีตัวไปตาย, 2553: 79) บทบาทของรดา

จึงเป็นเสมือนผู้ที่ช่วยเข้ามารักษาเยียวยาบาดแผลที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของออรินทร์ ผ่านการช่วยเหลือวิญญาณของออรินทร์ให้รู้พื้นเหตุการณ์ความรุนแรงในอดีตที่ถูกปิดบังให้กลับขึ้นมาใหม่ โดยใช้วิธีการตามแกะร่องรอยตามคำบอกเล่าของวิญญาณออรินทร์เพื่อปะติดปะต่อเรื่องราว ยิ่งการที่รดาพยายามตามสืบค้นจนรับรู้เรื่องราวในอดีตที่เกิดขึ้นกับออรินทร์ ทำให้รดาเกิดความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจรับรู้ถึงความเจ็บปวด จนนำไปสู่การเยียวยาบาดแผลฝังใจที่ทำให้วิญญาณของออรินทร์ไม่สามารถจากไปได้อย่างสงบ การรับทราบชะตากรรมของอีกฝ่ายซึ่งต้องประสบกับความรุนแรงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จึงนำไปสู่การเยียวยาบาดแผลผ่านการทำให้ผู้ที่ตกเหยื่อไม่รู้สึกละอายและรู้สึกค่าตัวตัวเองไร้ค่า ดังจะเห็นได้จากคำพูดของวิญญาณออรินทร์ที่กล่าวกับรดาว่า “คนชั่วไปชดใช้กรรมหมดแล้ว ฉันขอโทษที่ทำให้เธอลำบาก และขอขอบคุณที่เธอช่วยฉันนะ รดา...ฉันต้องไปแล้ว ขอขอบคุณจริงๆ ที่เธอทำให้ฉันหมดห่วงขอให้ ขอให้โชคดี” (ตีตัวไปตาย, 2553: 186) แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับที่สุทิตตา พาหุฉินโต (2561: 201-202) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้หญิงเป็นประเด็นที่มักถูกปิดกั้นและมองข้ามไป แท้จริงแล้วความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงด้วยกันนั้นเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและใกล้ชิด เนื่องด้วยธรรมชาติของผู้หญิงที่มีลักษณะการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นมากกว่าที่จะแข่งขันเฉกเช่นผู้ชาย ผู้หญิงจึงมักสื่อสารและทำความเข้าใจกับประสบการณ์ความเจ็บปวด ปลอดภัย เยียวยา และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในตอนท้ายของเรื่องดูเหมือนกับว่าวิญญาณของออรินทร์ถูกปลดปล่อยจากบ่วงแค้นที่มีต่อศัตรูของเธอ แต่จะเห็นได้ว่าผู้แต่งกลับเฉลยว่าอาชญากรผู้ที่ได้ทำการล่วงละเมิดทางเพศและฆาตกรรมออรินทร์จนเสียชีวิต ไม่ได้เป็นบุคคลเดียวกันกับที่วิญญาณของออรินทร์ตามล้างแค้น แต่เป็นขวัญเพื่อนร่วมงานคนสนิทของเธอ ดังความว่า “ขวัญแสะยะยัม มองร่างของออรินทร์แล้วกระซอกเสื้อผ้าของหญิงสาวออก ก่อนจะกระทำให้สาสมแก๊จก่อนที่จจะหายตัวไปในที่สุด” (ตีตัวไปตาย, 2553: 222) บทบาทของขวัญซึ่งเป็นตัวละครที่กระทำการล่วงละเมิดออรินทร์ มีความน่าสนใจตรงที่ผู้แต่งกำหนดให้ขวัญมีลักษณะภายนอกเป็นผู้หญิงแต่กลับมีอวัยวะเพศชาย ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายรูปลักษณ์ของเธอว่า “ร่างกายที่ปรากฏในเงาของกระจกตรงหน้านั้นเป็นร่างกายของผู้หญิงตามปกติ เธอมีหน้าอกแบบผู้หญิงทั่วไป เพียงแต่กลับมีอวัยวะเพศชายงอกโผล่ออกมาเป็นส่วนเกินของร่างกาย” (ตีตัวไปตาย, 2553: 210) ความผิดปกติทางกายภาพที่ทำให้ขวัญมีรูปร่างแบบผู้หญิงแต่มีอวัยวะเพศแบบผู้ชาย รวมไปถึงความรู้สึกที่เธอมีต่อผู้หญิงก็แสดงออกให้เห็นถึงความเป็นชาย “ขวัญลุกขึ้นเดินไปหาเพื่อน ใช้มือจับพระที่ห้อยคอเพื่อนอยู่ขึ้นมาดู แต่สายตากลับจับจ้องไปที่เนินอกอันขาวเนียนที่ถูกห่อหุ้มด้วยชุดชั้นในลายลูกไม้สีชมพูนั้น” ตีตัวไปตาย, 2553: 228) รูปลักษณ์ของขวัญที่เป็นผู้หญิงจึงทำให้เธอไม่เป็นที่ต้องสงสัยในคดีล่วงละเมิดทางเพศ อีกทั้งเธอยังได้รับการไว้วางใจจากเพื่อนผู้หญิงในที่ทำงานเดียวกัน การที่ผู้แต่งกำหนดให้ขวัญมีลักษณะลักษณะลึกลับระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง แสดงให้เห็นถึงการสร้างความเป็นชายที่มากควบคู่กับความรุนแรงที่

ผู้ชายใช้กระทำต่อผู้หญิงด้วยการแฝงตัวอยู่ภายใต้รูปลักษณ์ของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ เพื่อหลีกเลี่ยงความผิด แต่ขณะเดียวกันการกำหนดให้ตัวละครร้ายอย่างขวัญต้องอยู่ในร่างของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศก็อาจจะแฝงอคติของสังคมที่เป็นการผลิตซ้ำภาพของกลุ่มคนเหล่านี้ในทางที่ไม่ดี

จากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์นวนิยายเรื่องตีตัวไปตาย สรุปได้ว่าวรรณกรรมเรื่องนี้นำเสนอปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงซึ่งปัญหาเหล่านี้ก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงในสังคมที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงอันเกิดมาจากอำนาจของสังคมปิตาธิปไตย ผ่านกรอบมายาคติที่กำลังกดทับและกล่าวโทษผู้หญิงที่ประพฤตินอกกรอบบรรทัดฐานของสังคม

3.1.4 การกดขี่ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ

อคติที่มีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งเกิดขึ้นมาจากคตินิยมรักต่างเพศ (heterosexism) ที่เห็นว่าความรักต่างเพศเป็นจารีตเดียวที่ทุกคนในสังคมควรประพฤติปฏิบัติตามเพื่อให้สังคมก้าวหน้า แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ลดทอนความหลากหลายทางเพศในสังคมให้เหลือแต่เพียงแค่ว่าความรักระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงเท่านั้น ส่วนความรักประเภทอื่น ๆ กลับถูกเหยียดหยามและไม่ได้รับการยอมรับ (สุรเดช โชติอุดมพันธ์, 2560: 219) แนวคิดดังกล่าวซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องอคติของสังคมที่มีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ปรากฏอยู่ในงานวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีตัวละครเอกเป็นชายรักชาย ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายให้เห็นต่อไปนี้

การผลิตซ้ำอคติต่อเกย์ เห็นได้ชัดจากเรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” ใน *มั่งมีศรีศัพ* ที่นำเสนอประเด็นความรักของเกย์ที่ไม่อาจเป็นไปได้ เนื่องมาจากบรรทัดฐานรักต่างเพศของกลุ่มคนกระแสหลัก อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการกีดกันให้เกย์กลายเป็นชายขอบของสังคม โดยการกำหนดให้กลุ่มคนเหล่านี้มีบทบาทเป็นผู้คุกคามความสงบของตัวละครคู่รักชายหญิง ส่วนเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” ใน *มั่งมีศรีศัพ* ได้นำเสนออคติต่อเกย์เช่นเดียวกัน ผ่านความสัมพันธ์ของตัวละครชายรักชายที่ต้องจบลงด้วยความเจ็บปวด เนื่องมาจากการที่สังคมไม่อาจยอมรับกลุ่มคนเหล่านี้ได้ และแม้ว่าผู้แต่งจะพยายามนำเสนอให้เห็นถึงความรุนแรงและอคติของสังคมที่เกิดขึ้นกับตัวละครเหล่านี้ แต่แท้ที่จริงอคติดังกล่าวกลับถูกผลิตซ้ำผ่านกลวิธีการสร้างภาพลักษณ์ของตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งเป็นการเหยียดกีดกันบรรทัดฐานรักต่างเพศมาใช้เพื่อกดทับและกีดกันตัวละครกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยการกำหนดให้ตัวละครเหล่านี้มีความเป็นหญิงที่แสดงออกมาผ่านรูปลักษณ์และพฤติกรรมของตัวละคร

ในเรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” มีเนื้อหากล่าวถึงตัวละครชายรักชายอย่างภาพที่ แอบรักเพื่อนสนิทอย่างแบงค์ แต่กลับไม่กล้าเผยความในใจให้กับแบงค์รับรู้ ภาคินัยนำเสนอบทบาทของตัวละครภาพให้เป็นตัวแทนของเกย์ที่ยังคงพยายามปกปิดไม่กล้าเปิดเผยตัวตนอัตลักษณ์ทางเพศที่แท้จริงออกมา เนื่องจากสภาพสังคมที่ปฏิเสธกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยมองว่ากลุ่มคนเหล่านี้ล้วนแต่เป็นกลุ่มคนชายขอบซึ่งไม่เป็นที่ต้องการของสังคม อีกทั้งสังคมรอบตัวยังบีบคั้นและบังคับให้เขาต้องพยายามคงความเป็นชายเอาไว้ ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของภาพที่มีต่อแบงค์ แต่กระนั้นพฤติกรรมของภาพที่ปฏิบัติต่อแบงค์กลับมีลักษณะที่ตรงกันข้าม

กาแพด้าใส่ผ้าตาลหนึ่งซ็อนถูกนำมาวางไว้บนโต๊ะของแบงค์ ในขณะที่ชายหนุ่มกำลัง่วนอยู่กับการสรุปยอดขายให้กับหัวหน้าแผนก... “เฮ้ยชอบใจมากไอ้ภาพ มึงนี่เหมือนอ่านใจกูออก กูอยากกินกาแพ่มากแต่ไม่มีเวลาไปซังเลย ก็มึงน่ารักแบบนี้กูจะไม่รักมึงได้ไงไอ้เพื่อนยาก...” ภาพไม่ยากรบกววนผู้เป็นเพื่อนจึงเดินกลับไปที่นั่งของตัวเอง เพียงแค่ได้เห็นแผ่นหลังของเขา... ผู้ชายที่เขารักมาตลอดแต่ไม่สามารถเอ่ยปากออกไปได้

(มั่งมีศรีศัพ, 2559: 44)

ความรู้สึกของภาพซึ่งเป็นตัวละครเกย์ต่อตัวละครชายอย่างแบงค์ กลายเป็นความรู้สึกที่ไม่อาจเผยให้อีกฝ่ายรับรู้ได้ เนื่องจากบรรทัดฐานของสังคมที่ถูกปลูกฝังอยู่ในความคิดของผู้คนในสังคม อันเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับความรักรูปแบบดังกล่าวซึ่งถูกทำให้กลายเป็นจารีตของสังคม ผ่านกำหนดให้ผู้ชายต้องมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงซึ่งเป็นเพศตรงข้ามเท่านั้น ดังพิจารณาได้จากคำพูดของแบงค์ที่กล่าวกับภาพในตอนท้ายที่ภาพสารภาพรักกับเขา ความว่า “ไอ้ภาพ กูขอโทษ มึงจะโกรธจะเกลียดกูก็ได้ แต่มึงต้องยอมรับความจริงของมนุษย์ ผู้ชายก็ต้องคู่กับผู้หญิง แล้วกูเป็นผู้ชาย กูรักผู้ชาย ให้เหมือนที่รักผู้หญิงไม่ได้ มึงเป็นคนดี ถ้ามึงเป็นผู้หญิง คนที่กูเลือกจะใช้ชีวิตด้วยจนวันตายก็คือมึง... แต่มึงไม่ใช่” (มั่งมีศรีศัพ, 2559: 51) ผู้แต่งยังเน้นย้ำให้เห็นถึงบรรทัดฐานรักต่างเพศ โดยการกำหนดให้แบงค์ปฏิเสธความรักที่ภาพมีให้กับตน แล้วหันมาคบหาသူใจกับไบสัน หญิงสาวผู้มีรูปร่างหน้าตา สวยงาม กิริยามารยาทอ่อนหวาน จนอาจเรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงในอุดมคติของผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม ความสัมพันธ์ของแบงค์และไบสันไม่เพียงแต่สะท้อนให้เห็นถึงการปฏิเสธความสัมพันธ์ระหว่างคนเพศเดียวกัน แต่ยังเป็นการสร้างบาดแผลให้กับภาพ ดังคำพูดของภาพว่า “มันเหมือนกำลังเอามีดคัตเตอร์ มากริตที่หัวใจเขาทีละน้อย...ทีละน้อย” (มั่งมีศรีศัพ, 2559: 45) ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของภาพ ส่งผลให้เขาได้ทำพฤติกรรมทำลายกรอบจารีตของสังคมด้วยการพยายามฆ่า เพื่อกำจัด

ผู้หญิงอย่าง ไบสนซึ่งเป็นหญิงคนรักของแบงค์ ชายหนุ่มที่ภาพหลงรักมาเนิ่นนาน ด้วยการก่อเหตุฆาตกรรมทางรถยนต์ที่แบงค์และไบสนโดยสารมา เพื่อหวังกำจัดศัตรูหัวใจอย่างไบสน แต่กลับกลายเป็นต้นเหตุที่ทำให้แบงค์ชายหนุ่มที่เขาแอบรักเสียชีวิต ภาพรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมาก รวมไปถึงความแค้นที่เขาที่ต่อไบสนก็มีมากขึ้นตามไปด้วย ดังนั้น หลังจากที่ไบสนออกจากโรงพยาบาลแล้ว ภาพจึงลักพาตัวเธอมาที่บ้านของตน เพื่อหวังที่จะฆาตรามและฆ่าเธอ ดังความว่า

มีดคัตเตอร์ถูกจี้ขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะบรรจุจ่อเข้าที่คอของไบสน เพียงแค่ออกแรงกดเบาๆ ความคมคงดัดเส้นเลือดใหญ่ จนเลือดพุ่งกระฉูดและขาดใจตายในที่สุด “กูเกลียดมึง ตายซะเถอะอีไบสน ไม่ต้องอโหสิให้กูหรอกนะ เพราะกูก็ไม่อโหสิให้มึง” ในจังหวะที่ภาพจะกดใบมีดลงที่คอของไบสนนั้น มีดคัตเตอร์กลับเหมือนถูก ‘ใครบางคน’ ปิดจนมันหลุดจากมือ สายลมปริศนาโชยพัดเข้ามาในบ้านจนผ้า màn ปลิวไสว ทั้งที่หน้าต่างและประตูถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา เงาสีดำทะมึนที่ไม่ปรากฏเด่นชัด แต่ทว่ารู้ว่ามีมันซ่อนอยู่คือร่างของแบงค์ที่อยู่อีกภพหนึ่ง

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 58)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งนำเสนอภาพลักษณ์ของภาพให้มีอุปนิสัยที่เกลียดผู้หญิง ปากจัด โมโหง่าย และมีความคิดที่หมกมุ่นปรารถนาในตัวเพศชายตลอดเวลา ดังจะเห็นได้จากการที่ภาพพยายามฆ่าไบสนคนรักของแบงค์ เพราะมองว่าไบสนเป็นศัตรูหัวใจของเขา การกำหนดให้ตัวละครชายรักชายอย่างแบงค์แสดงออกซึ่งความเกลียดและการปฏิเสธผู้หญิง ยังเป็นการผลิตซ้ำบรรทัดฐานของสังคมที่มองกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในแง่ลบ ผ่านการกำหนดบทบาทให้ตัวละครกลุ่มนี้กลายเป็นตัวร้ายที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มคนรักต่างเพศซึ่งเป็นกลุ่มคนกระแสหลักของสังคม

พฤติกรรมของภาพที่มุ่งธำรงรักษาพื้นที่ของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ด้วยการคุกคามและพยายามขจัดและทำลายกลุ่มคนรักต่างเพศซึ่งเป็นกลุ่มชนกระแสหลักของสังคม กลายเป็นสิ่งที่สังคมกระแสหลักไม่สามารถยอมรับและให้อภัยได้ เห็นได้จากการที่แบงค์และไบสนทั้งคู่พยายามร่วมมือกันต่อสู้และขัดขวางภาพ การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการผลักให้ภาพซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ต้องอยู่ในสถานะตัวละครร้ายที่เป็นภัยคุกคาม นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าภาคนิยายยังได้กำหนดให้บทบาทของแบงค์เปลี่ยนไป กลายเป็นตัวละครที่มีบทบาทเป็นผีซึ่งสังคมไม่นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การที่แบงค์ซึ่งเป็นตัวละครผีเข้ามามีบทบาทเป็นผู้พิทักษ์คอยปกป้องไบสนหญิงสาวคนรักของเขาให้พ้นจากน้ำมือของภาพ ดังความว่า

แขนของภาพถูกบีบตัวอย่างแรงจนเกิดเสียงดัง ‘กร็อบ’ เหมือนกระดุกหัก และแตกออกเป็นเสียง ๆ เจ้าของร่างร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด... ร่างของภาพถูกบีบคอและยกขึ้นจนลอย เพียงอึดใจชายหนุ่มก็ถูกเหวี่ยงไปกระแทกกับฝาผนังของบ้านอย่างโหดเหี้ยม ก่อนที่ร่างนั้นจะร่วงลงมากองที่พื้นอย่างคนสิ้นฤทธิ์...

“ผมจบเรื่องทุกอย่างแล้ว ผมขอโทษที่ทำให้คุณต้องมาเจอเรื่องเลวร้ายแบบนี้ อโหสิกรรมให้ผม อโหสิกรรมให้อั้วภาพด้วย มันทำทุกอย่างเพราะมันรักผม เรื่องความรักมันห้ามกันยาก มันทำเพราะรักผม ส่วนผมทำเพราะรักคุณ...ผมจะรักคุณตลอดไปไบสน” เสียงกระซิบเบาๆ ดังแว่วในหู ก่อนที่ไบสนจะรู้สึกถึงการจุมพิตของสายลมที่หน้าผาก...

(มิ่งมีศรีศพ, 2559: 59-60)

จากคำพูดของแบงค์ที่กล่าวกับไบสน จะเห็นอคติของสังคมที่มองว่าความรักเชิงชู้สาวจำเป็นต้องเกิดขึ้นระหว่างผู้ชายและผู้หญิงซึ่งเป็นความรักต่างเพศเท่านั้น คำกล่าวของแบงค์ข้างต้นสะท้อนความจริงของสังคมดังกล่าว แม้ว่าแบงค์จะเสียชีวิตไปแล้วแต่ความรักที่เขามีให้ไบสนซึ่งเป็นเพศตรงข้ามยังคงอยู่อย่างมั่นคง ในขณะเดียวกันแบงค์ก็มีอายุยอมรับความรักของภาพซึ่งเป็นความรักของเพศเดียวกันได้ แม้ว่าความตายจะพรากชีวิตของเขาไป นอกจากนี้ มายาคติของสังคมที่ปฏิเสธไม่ยอมรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันยังสะท้อนผ่านการกำหนดให้ตัวละครภาพต้องพบจุดจบของชีวิต “ชายหนุ่มวิ่งเข้าไปตัดหนารถ คนขับแท็กซี่เหยียบเบรกไม่ทันจึงชนเข้ากับร่างของภาพจนเขาลอยละลือลงมากกระแทกกับพื้นถนนอย่างแรง” (มิ่งมีศรีศพ, 2559: 61) การกำหนดให้ภาพต้องพบจุดจบของชีวิตในตอนท้ายเรื่อง แสดงให้เห็นถึงการผลิตซ้ำมายาคติของสังคมว่ากลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศมักจะต้องลงเอยด้วยความผิดหวังและการพลัดพราก ในขณะที่แบงค์และไบสนกลับสวมกอดกันด้วยความรักความอบอุ่น พฤติกรรมดังกล่าวจึงทำให้เห็นถึงการสถาปนาความรักต่างเพศว่าเป็นความรักรูปแบบเดียวที่สังคมยอมรับได้

ส่วนวรรณกรรมสมัยของขวัญอีกเรื่องที่มีตัวละครเอกเป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศกลับมีลักษณะต่างออกไปจากเรื่องก่อนหน้าซึ่งกำหนดให้ตัวละครเหล่านี้มีบทบาทเป็นตัวละครร้ายที่มุ่งทำลายความรักความสัมพันธ์ของกลุ่มคนรักต่างเพศ แต่ในเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ขอยสาม แยกสอง” ผู้แต่งพยายามนำเสนอให้เห็นถึงสิ่งที่สังคมกระแสหลักกระทำต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ นั่นคือ การผลักให้กลุ่มคนเหล่านี้กลายเป็นชายขอบของสังคม นวนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

ตัวละครนามว่าเจ ผู้แอบชอบต้าร์และปรารถนาอยากคบหาดูใจกับเขา เจจึงพยายามตามจีบต้าร์ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตัวละครชายรักชายอย่างต้าร์ซึ่งทำงานเป็นพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งและมีบุคลิกลักษณะเป็นคนเก็บตัวเงียบ ต้าร์พยายามที่จะปกปิดซ่อนเร้นไม่กล้าเผยตัวตนความเป็นเกย์ออกมา เนื่องจากสังคมและสภาพแวดล้อมรายรอบตัวที่เต็มไปด้วยกลุ่มคนกระแสหลักที่ยึดถือความรักต่างเพศ ดังจะเห็นได้จากบทสนทนาของแจ๊คซึ่งเป็นรุ่นน้องของต้าร์และยังเป็นเพื่อนร่วมงานของเจ

“เฮ้ย จริงหรอวะ? พี่ต้าร์เนี่ยนะ กูก็เห็นเค้าแมนๆ ดี แบบนี้กูก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้เขาแล้วสิ เดี่ยวถ้าพี่เค้าเกิดชอบกูขึ้นมา ลากกูไปยั้มกูจะทำยังไง”

“มึงอาจจะชอบก็ได้นะ ตอนนี้นึกกลัวไม่ใช่พี่ต้าร์ ใจเจนี่สิที่น่ากลัว มันอยู่กับเรตีกๆ ตื่นๆ ทุกวัน ถ้าวันหนึ่งมันหันหน้ามิตมาจับกั๊กทำห้าว กูต่อจริงจังนะ” คำพูดทางของแจ๊คจะเป็นกั๊กวลเกินควร ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันหัวเราะชอบใจ

(มั่งมีศรีศรพ, 2559: 90)

จากบทสนทนาของตัวละครข้างต้นจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมการเหยียดคนรักเพศเดียวกันของแจ๊คและเพื่อนที่แสดงออกมาผ่านท่าที่รังเกียจและหวาดกลัวต้าร์กับเจ เมื่อทราบวาทะที่ทั้งคู่แอบมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว บทบาทของแจ๊คและเพื่อนจึงเป็นเสมือนภาพสะท้อนของผู้คนในสังคมที่ยึดถือความรักต่างเพศ และมองกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศว่าเป็นกลุ่มคนที่ผิดปกติและไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คนในสังคม ผู้แต่งไม่เพียงนำเสนอให้เห็นความเป็นเพศที่ไม่เป็นที่ยอมรับและถูกกีดกันให้เป็นกลุ่มชายขอบของสังคม แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความเจ็บปวดและความสับสนที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมของต้าร์เมื่อตอนที่เขาบังเอิญได้ยินบทสนทนาของแจ๊คและเพื่อนที่พูดถึงความแปลกประหลาดอันเกิดจากตัวตนของเขา

“ต้าร์ไม่เข้าใจนัก...ทำไมคนเราต้องรังเกียจคนที่มึนสนิยมทางเพศต่างจากตัวเอง” แต่สิ่งที่เขาไม่เข้าใจกว่าคือ ทั้งที่รู้ว่าไม่ควรรังเกียจ ทำไมต้าร์ถึงรู้สึกผิด รู้สึกตัวเองเป็นตัวประหลาด รู้สึกไม่เข้าใจตัวเองว่ากำลังเป็นอะไร และกำลังทำอะไรอยู่ นี่เขากำลังปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความรักที่ไม่เป็นที่ยอมรับอย่างนั้นหรือ...เขาเองตำหนิคนที่รังเกียจคนพวกนั้น

ขณะที่ใจจริงแล้วเขาก็ไม่ได้อยากเป็นคนที่ถูกตำหนิ เขาไม่อยากเป็นคน
ใคร ๆ มองแล้วรังเกียจ

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 91)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ตัวรู้สึกไม่พอใจกลุ่มคนกระแสหลักที่ยึดถือมายาคติ
รักต่างเพศที่พยายามผลักให้กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศกลายเป็นสิ่งแปลกปลอม แต่ใน
ขณะเดียวกันจะเห็นได้ว่าตัวก็เกิดความสับสนและรู้สึกรังเกียจในตัวตนของเขาที่แตกต่างไปจากคน
ส่วนใหญ่ในสังคม เนื่องมาจากการกดขี่ข่มเหงจากโลกภายนอกที่เขาต้องเผชิญ จนในท้ายที่สุดตัวก็
ต้องรับมายาคติที่เขาพยายามปฏิเสธ เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติและนำไปสู่การเกลียดกลัวตัวเอง
ดังเห็นได้จากการที่ “หัวใจของตัวเรียกร้องให้ทำตามนัด ทว่าพอเอาเข้าจริงกลับไม่กล้าพอ ทำได้แค่
เพียงแอบมองเจออยู่ที่มุมหนึ่ง ทะเลาะกับตัวเองเข้าไปเข้ามาว่าจะออกไปหาหรือหลบอยู่อย่างนี้ดี
สุดท้ายเขาก็เลือกแอบมองอีกฝ่ายอยู่ไกล ๆ” (มั่งมีศรีศพ, 2559: 95) การที่ตัวปรารถนาจะพบเจอ
กับเจซึ่งเป็นคนรักของเขา แต่ตัวกลับไม่กล้าและต้องหลบซ่อนตัวจากเจ เพราะเขาไม่อยากถูกมองว่า
ไม่ปกติ แสดงให้เห็นถึงการตกเป็นเหยื่ออันเกิดจากมายาคติที่สังคมกำหนดไว้ นอกจากนี้ ผู้แต่งยังได้
ตั้งคำถามเพื่อนำมาสู่การวิพากษ์สังคมในประเด็นเรื่องเพศ ผ่านมุมมองความคิดของตัวละคร ความว่า
“เขาจะทนอยู่ในสังคมที่อ้างว่าเปิดกว้าง แต่ลึกๆ ยังปิดประตูแน่นได้อย่างนั้นตลอดไปหรือเปล่า แค่ว่า
จับมือคนที่รู้สึก ‘รัก’ ต่อหน้าคนอื่นยังทำไม่ได้” (มั่งมีศรีศพ, 2559: 91) ข้อความดังกล่าวเป็นการ
เสียดสีให้ผู้อ่านตระหนักถึงข้อเท็จจริงของสังคมที่ว่า โลกในยุคปัจจุบันอันเป็นโลกที่หลายคนอ้างว่า
เป็นโลกเสรีอันเปิดกว้าง แต่แท้จริงแล้วยังมีมายาคติบางประการที่ยังคงยึดติดอยู่อย่างเหนียวแน่นใน
จิตสำนึกของผู้คนในสังคม

ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครที่รักเพศเดียวกันอย่างเจกลายเป็นตัวละครผี แต่ไม่ได้นำเสนอภาพ
ของวิญญาณเจในลักษณะที่น่าสยองขวัญและน่าสยดสยอง การปรากฏตัวของเจมักปรากฏให้เห็นใน
ภาพของวิญญาณชายหนุ่มที่โศกเศร้าและได้รับความทุกข์ความเจ็บปวดมาอย่างแสนสาหัส “ใบหน้า
ของเขาซีดเผือด คราบรอยน้ำตาปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด” (มั่งมีศรีศพ, 2559: 111) ความเศร้าที่
ผ่านปรากฏผ่านใบหน้าของวิญญาณเจจึงเป็นเสมือนการเรียกร้องให้ผู้อ่านตระหนักถึงความเจ็บปวดที่
กลุ่มคนรักร่วมเพศถูกกระทำ นอกจากนี้ ภาคนิยายยังกำหนดให้วิญญาณของเจตามหลอกหลอนตัว
ลักษณะดังกล่าวนี้ก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงการที่เจซึ่งเป็นภาพสะท้อนของกลุ่มคนรักร่วมเพศที่เปิดเผย
ตัวอย่างตรงไปตรงมา พยายามเรียกร้องให้กลุ่มคนรักร่วมเพศที่ไม่กล้าเปิดเผยรสนิยมรักร่วมเพศของ
ตน เนื่องมาจากอำนาจของมายาคติที่สังคมกำหนดไว้ ออกมาแสดงตัวตนและอัตลักษณ์ของตัวเอง
ดังในประโยคสุดท้ายที่กล่าวว่า “‘รอ’ อยู่ตรงนั้น” (มั่งมีศรีศพ, 2559, 113)

จากที่ผู้วิจัยได้อธิบายมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องนี้ ผู้แต่งพยายามนำเสนอเรื่องราวของตัวละครเกย์ที่มีบทบาทเป็นตัวเอกของเรื่อง ควบคู่ไปกับการนำเสนอประเด็นเรื่องการดูถูกและกดขี่กลุ่มตัวละครเหล่านี้ เพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในสังคม แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมเรื่องนี้กลับกลายเป็นการผลิตซ้ำบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดให้คนรักเพศเดียวกันซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากบรรทัดฐานของกลุ่มคนรักต่างเพศ ดังที่มีผู้อธิบายถึงแนวคิดดังกล่าวไว้ว่า บรรทัดฐานความรักเพศเดียวกันได้ลอกเลียนแบบมาจากบรรทัดฐานรักต่างเพศ ไม่ว่าจะเป็นอัตลักษณ์ การแสดงออกทางเพศ รูปแบบการใช้ชีวิต ทั้งหมดนี้ล้วนถูกนำมาใส่ในบริบทของคนรักเพศเดียวกัน (ปรเมศวร์, 2563) พิจารณาจากการที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเจมีภาพลักษณ์เป็นผู้ชาย ดังเห็นได้จากคำพูดของตัวละครที่กล่าวว่า “ผมไม่ใช่เกย์ ผมก็ชอบผู้หญิง” (มั่งมีศรีศพ, 2559: 85) นอกจากนี้เนื้อหาที่เน้นเรื่องราวของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศแล้ว ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นความน่าสนใจในการนำเสนอภาพลักษณ์ของตัวละครชายรักชายดังกล่าวให้ปรากฏในร่างของชายหนุ่มตัวเล็ก รูปร่างผอมบางแลดูอ่อนแอ ผิวพรรณขาวผ่อง เมื่อพิจารณารูปลักษณ์ของเจ จะเห็นได้ว่าลักษณะของตัวละครมีความกำกวมระหว่างความเป็นชายอันเกิดจากเพศสภาพ แต่ในขณะเดียวกันลักษณะของเจกลับมีความเป็นหญิงในอุดมคติแอบแฝงอยู่ กล่าวคือ ลักษณะของตัวละครชายมักถูกถ่ายทอดออกมาในรูปลักษณ์ของผู้ชายที่เข้มแข็ง ห้าวหาญ รูปร่างสูงใหญ่ อุปนิสัยมีความสุขุม ส่วนตัวละครหญิงมักถูกถ่ายทอดออกมาในรูปลักษณ์อ่อนแอ มีผิวพรรณสวย มีกิริยามารยาทเรียบร้อย เมื่อนำเอามาอาศัยเกี่ยวกับความเป็นชายและความเป็นหญิง โดยการพิจารณาผ่านเรือนร่างมาใช้ในการวิเคราะห์รูปลักษณ์ของเจ จะเห็นได้ว่ามีลักษณะที่อยู่ตรงกลางก้ำกึ่งระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง กล่าวคือ เจมีเพศสภาพเป็นผู้ชายแต่ในขณะเดียวกันเจก็มีรูปร่างผอมบาง ตัวเล็ก ตลอดจนการมีบุคลิกท่าทางคล้ายกับผู้หญิง ดังจะเห็นได้เพิ่มเติมจากปฏิกิริยาของเจในขณะชมภาพยนตร์สยองขวัญกับดาร์

ความตั้งใจที่จะแกล้งลูกไปเข้าห้องน้ำมลายหายไป เมื่อจิตใจมืดมิดไป ในตัวหนังที่ดูสุดแสนจะตื่นเต้น บางฉากเขาต้องแกล้งหลับตาเพื่อรักษาฟอร์มว่าไม่ได้กลัว ซึ่งถ้าเขาอยู่คนเดียวเขาจะต้องเอามือปิดหน้าแล้วถ่างนิ้วออกเพื่อเป็นเกราะกำบังผีพุ่งไต้หน้า ชายหนุ่มข้างกายดูจะกลัวกว่าเขามากนัก บางฉากที่น่ากลัว อีกฝ่ายจะขดตัวแล้วเอียงมาหลบที่ไหล่ของดาร์ทำราวกับรู้จักมานานแสนนาน ซ้ำยังเอามือมากอดท่อนแขนของเขาอย่างไม่เกรงใจ

(มั่งมีศรีศพ, 255: 79)

ท่าทีของเจที่แสดงออกมาในตอนที่มีฉากสองขวัญในภาพยนตร์ที่ทั้งคู่กำลังรับชมอยู่นั้นล้วนแต่สะท้อนให้เห็นความอ่อนแอของตัวละคร ผ่านการแสดงท่าทีหวาดกลัวเช่นเดียวกับปฏิกิริยาที่ผู้หญิงแสดงออกมาเช่นเดียวกัน ทั้งพฤติกรรมการขดตัว การหลบอยู่ด้านหลังผู้ชาย หรือการปรารถนาที่จะได้รับการปกป้องจากผู้ชาย ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่านอกจากภาพลักษณ์ทางกายภาพของตัวละครชายรักชายอย่างเจ จะมีลักษณะอยู่ตรงกลางระหว่างความเป็นชายและความหญิง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการที่ผู้แต่งพยายามกำหนดภาพลักษณ์ของเจให้มีลักษณะดังกล่าว ไม่เพียงแต่เป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงเพศวิถีของตัวละคร แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการใช้กรอบแนวคิดที่มองเพศแบบคู่ตรงข้ามมาใส่ในบริบทของความรักเพศเดียวกันที่กำหนดให้เพศที่ชอบผู้ชายต้องเป็นเพศหญิง ดังนั้นตัวละครที่ปรารถนาความสัมพันธ์ที่จะครองคู่กับผู้ชายจะต้องแสดงออกหรือมี อัตลักษณ์ทางเพศที่แสดงออกถึงความเป็นหญิงเช่นกัน แนวคิดดังกล่าวจึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการยึดเยียดให้กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศดำรงตนอยู่ในกรอบบรรทัดฐานความรักต่างเพศ

บรรทัดฐานความรักเพศเดียวกันเป็นบรรทัดฐานที่ขบขันปิตาธิปไตย หรือแนวคิดชายเป็นใหญ่ อันเป็นการกดทับกลุ่มคนเหล่านี้ผ่านการเหยียดความเป็นหญิงมาเป็นอัตลักษณ์ บรรทัดฐานดังกล่าวจึงเป็นการขบขันชนชั้นทางเพศ ตัวละครที่มีความเป็นชายมากกว่าย่อมมีอำนาจมากกว่าตัวละครเพศชายรักชายที่มีความเป็นชายน้อยกว่า (ปรเมศวร์, 2563) บรรทัดฐานความรักเพศเดียวกันที่ถูกนำมาใช้ในเรื่องสามารถสังเกตได้จากบทบาทของตัวละครชายรักชายอย่างดาร์และเจที่แม้จะมีเพศสภาพร่างกายเป็นชาย แต่ผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ว่าตัวละครไหนรับบทบาทเป็นพระเอก โดยพิจารณาได้จากการกำหนดให้ตัวละครมีความเป็นผู้นำ การแสดงออกถึงความสุขุมใจเย็น ในขณะที่ตัวละครเจกลับมีท่าทางที่สับสนไร้เรื่อ อ่อนไหวง่าย ร้องไห้บ่อย รวมถึงตกอยู่ในสถานะภาพของผู้ถูกระงับ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของวิญญาณเจที่กล่าวกับดาร์ในตอนท้ายเรื่อง

“เจ...พี่ขอโทษ ตอนนี้เจไม่ต้องการอะไรแล้ว พี่กลับมาแล้ว เจไปตามทางที่เจควรจะไปเถอะ แต่เชื่อพี่นะ เจจะอยู่ในใจพี่เสมอ” ...วิญญาณของเจยืนยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่แสดงความยินดี...ในแวตตาที่ชั่วร้าย “ขอบคุณนะพี่ดาร์ที่ทำตามสัญญา พี่มาแทนผมแล้ว ผมจะได้ไปเกิดเสียที โชคดีนะพี่ดาร์ พี่จะได้เรียนรู้ว่าการโรแมนติกมันแค่นั้น...ลาก่อน” ร่างของ ‘คนรัก’ ที่กลายมาเป็น ‘คนร้าย’ มลายหายไปกับสายฝน

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 112-113)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า การนำเสนอให้เห็นว่าเจซึ่งเป็นตัวละครชายรักชายรับบทเป็นผู้ถูกระงับที่ถูกคนรักอย่างดาร์ทอดทิ้งและหันกลับเข้าสู่บรรทัดฐานรักต่างเพศ จนเป็นสาเหตุให้เจซึ่ง

ยังยึดติดอยู่กับการดำรงตนเป็นคนที่มีความหลากหลายทางเพศและกล้าที่จะเปิดเผยตัวตนต้องถึงแก่ความตาย สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจปิตาธิปไตยที่เอื้อให้ตัวละครดาร์ซึ่งมีความเป็นชายมากกว่าสามารถควบคุมหรือมีอิทธิพลในการตัดสินใจในฐานะของผู้กระทำ วิญญาณของเจจิงหวนกลับมาแก้แค้นสิ่งที่ดาร์ได้กระทำกับเขา เป็นการพยายามนำเสนอเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับตัวละครเจ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการผลิตซ้ำว่าตัวละครเพศที่มีความหลากหลายทางเพศที่ไม่สามารถประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบของคนรักต่างเพศได้ ต้องกลายมาเป็นตัวละครร้ายที่ต้องผิดหวังในชีวิตรัก อันแสดงให้เห็นถึงอคติต่อกลุ่มคนเหล่านี้ซึ่งสอดแทรกอยู่ในวรรณกรรมเรื่องนี้

จากทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าเรื่องสั้นสยองขวัญทั้งสองเรื่อง ผู้แต่งต้องการนำเสนอประเด็นเรื่องการกดขี่กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ แต่ในขณะเดียวกันเรื่องสั้นสยองขวัญทั้งสองเรื่องก็ยังคงผลิตซ้ำอคติที่สังคมมีต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยการหยิบยกบรรทัดฐานรักต่างเพศของกลุ่มคนกระแสหลักในสังคมมาใช้ในการกำหนดภาพลักษณ์และบทบาทของตัวละครที่รักเพศเดียวกัน ในนวนิยายสยองขวัญทั้งสองเรื่อง ซึ่งเป็นเสมือนภาพสะท้อนของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศที่ต้องดำรงตนให้อยู่ในกรอบบรรทัดฐานของกลุ่มคนกระแสหลักเพื่อที่ตนเองจะได้รับการยอมรับ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าแนวคิดดังกล่าวที่เรื่องสั้นสยองขวัญทั้งสองเรื่องได้นำเสนอจึงเป็นการตอกย้ำอคติที่สังคมมีต่อกลุ่มคนเหล่านี้

3.2 สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความเสื่อมถอยทางจริยธรรม

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยทั้ง 4 เรื่องจาก 12 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในบทนี้มีเนื้อหาที่มุ่งวิพากษ์และเปิดโปงให้เห็นถึงความชั่วร้ายและความน่าสะพรึงกลัวของลัทธิทุนนิยมที่อยู่ภายใต้ภาพของสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยความเจริญและทันสมัย แต่แท้ที่จริงกลับกลายเป็นความโหดร้ายที่มนุษย์ต้องแก่งแย่งชิงดี เอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ การศึกษาประเด็นเรื่องผลกระทบของลัทธิทุนนิยมในงานของภาคินัย ยังแสดงให้เห็นถึงบทบาทของวรรณกรรมสยองขวัญที่ถูกนำมาใช้วิพากษ์สังคมเมือง ดังที่ สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2559: 8) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาวรรณกรรมกับสังคมเมืองที่ทำให้เข้าใจพลวัตของเมืองมากขึ้น เมืองจึงไม่ได้หมายความว่าเพียงแค่มิติทางกายภาพ หากแต่รวมถึงค่านิยม ทัศนคติและความคิดของตัวละครที่เปลี่ยนไป กล่าวคือ การขยายตัวของเมืองเกิดควบคู่ไปกับการขยายตัวของวิถีเมืองอันปรากฏในรูปแบบของตรรกะทุนนิยมและบริโภคนิยมซึ่งส่งผลต่อการหล่อหลอมทัศนคติของผู้คนในเมือง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประเด็นเรื่องผลกระทบของลัทธิทุนนิยมต่อความเสื่อมถอยทางจริยธรรมในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยซึ่งประเด็นทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในวรรณกรรมสยองขวัญทั้ง 4 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยจะอภิปรายให้เห็นดังต่อไปนี้

3.2.1 ความเสื่อมถอยทางจริยธรรมจากการแก่งแย่งแข่งขันในระบบทุนนิยม

งานเขียนของภาคนิยายถ่ายทอดภาพสังคมที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี ผู้คนต่างกระหายการแข่งขันและมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ที่เกิดจากการเอารัดเอาเปรียบเป็นประเด็นที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ต่อตัดล้มผีสว* ที่เนื้อหามุ่งวิพากษ์ลัทธิทุนนิยมซึ่งเป็นระบบที่มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ แต่ความร่ำรวยมั่งคั่งที่เกิดขึ้นในสังคมทุนนิยม อาจไม่ได้มาซึ่งน้ำพักน้ำแรงของตนเองเท่านั้น หากมักเกิดขึ้นจากรูปแบบสังคมทุนนิยมที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำและช่องว่างทางเศรษฐกิจอันนำไปสู่การกดขี่ข่มเหงผู้ที่ยากจนกว่า

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ต่อตัดล้มผีสว* ผู้แต่งนำเสนอภาพสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยความเจริญก้าวหน้าและทันสมัย แต่กลับกลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยการเอารัดเอาเปรียบและความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยเนื้อหาทั้งหมดถูกเล่าผ่านเรื่องราวของตัวละครหลักซึ่งมีบทบาทสำคัญในเรื่องอย่าง ณาตยา หญิงสาววัยกลางคนที่มีความรู้รอบรู้จากการศึกษาจากต่างประเทศ แต่แล้ววันหนึ่งณตยาก็กลับพบว่าตัวเองป่วยเป็นโรคไตซึ่งเป็นโรคที่ไม่มีวันรักษาให้หายขาด ทำให้เธอไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างคนปกติทั่วไป ดังจะเห็นได้จากข้อความที่บรรยายอาการของเธอว่า “หญิงสาวต้องไปฟอกเลือดอาทิตย์ละสามครั้ง ครั้งละ 4 ชั่วโมงเป็นเวลาเกือบสี่ปี ร่างกายที่เคยแข็งแรงกลับทรุดโทรม...เธอผอมแห้งและคำกล่าวอันเป็นผลจากโรคไตที่เป็น แขนข้างซ้ายเต็มไปด้วยรอยเข็มที่ถูกแทงซ้ำ ๆ ยามต้องฟอกเลือด” (ต่อตัดล้มผีสว, 2555: 48) ความทุกข์ทรมานจากอาการป่วยที่ณตยาต้องเผชิญทำให้เธอมีความคิดที่จะฆ่าตัวตายอยู่หลายครั้ง แต่ด้วยความรักชีวิตเธอจึงมีความคิดที่จะนำไตของผู้อื่นมาทดแทน เพื่อให้เธอสามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุข ณาตยาจึงขอร้องให้ผู้เป็นพี่ชายอย่าง ณเดช ซึ่งมีตำแหน่งเป็นแพทย์ผู้ชำนาญการในโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียงช่วยหาไตมาปลูกถ่ายให้เธอใหม่ แม้ว่า ณเดชจะรู้ว่าการนำไตมาปลูกถ่ายให้กับผู้เป็นน้องนั้นเป็นเรื่องยาก แต่ด้วยความรักที่พี่ชายมีต่อน้องสาวเพื่อต้องการช่วยให้เธอหลุดพ้นจากความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน ทำให้ณเดชต้องหาวิธีที่จะนำไตใหม่มาปลูกถ่ายให้กับณตยาโดยการลักลอบผ่าตัดไตจากผู้อื่น ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ทั้งสองสนทนากันว่า

“พี่เดชต้องช่วยदानะ...ถ้าพี่เดชไม่อยากให้ดาฆ่าตัวตาย พี่เดชต้องหาไตมาเปลี่ยนให้ดา ไปเอามาจากไหนก็ได้ คนเป็น คนตาย ไปขโมยหรือซื้อไคร่ก็ได้ ดาจะเปลี่ยนไต! ถ้าไม่ได้เปลี่ยน ดาจะฆ่าตัวตาย!”

“ตกลง...พี่จะหาไตมาให้ดาให้ได้ แต่ดาต้องสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนี้อีก สัญญากับพี่นะ”

ณเดชไม่ผิดสัญญา...หลังจากนั้นเขาก็หาไทม่าให้น้องสาวได้จริง ๆ
มันเป็นไทม่าของคนอื่น...ไทม่าที่เจ้าของไม่ต้องการให้!

(ต่อตัดสัมพันธ์ผวา, 2555: 249)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า เบื้องหลังของการมีชีวิตใหม่ของณดาในการที่เธอได้รับการปลูกถ่ายไตใหม่นั้นเต็มไปด้วยความโหดร้ายและความเล็ดเย้นที่มนุษย์ได้กระทำต่อมนุษย์ด้วยกันเอง วรรณกรรมสยองขวัญเรื่องนี้ผู้แต่งได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า วิทยาศาสตร์การแพทย์ซึ่งเป็นศาสตร์ของสังคมสมัยใหม่ได้ตกเป็นเครื่องมือเพื่อรับใช้ลัทธิทุนนิยม ในยุคที่ทุกอย่างถูกตีค่าให้กลายเป็นสินค้าที่สามารถแลกเปลี่ยนซื้อขายได้ด้วยเงินตรา การแสวงหาผลกำไรก็ไม่ได้เกิดขึ้นกับธุรกิจที่เป็นการค้าเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการแพทย์ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นอาชีพที่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยใจบริสุทธิ์ แต่แท้ที่จริงกลับเป็นอาชีพที่ถูกลัทธิทุนนิยมครอบงำให้ดำเนินเพื่อตอบสนองกิเลสตัณหาส่วนบุคคลและผลประโยชน์ทางการค้า แนวคิดเหล่านี้ถูกวิพากษ์ผ่านตัวละครณเดชที่ได้ใช้อำนาจจากการเป็นแพทย์ที่มีผู้คนเคารพและไว้วางใจเป็นช่องทางในการลักลอบผ่าตัดไตของผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษาเพื่อนำไปใช้ในการรักษาให้กับน้องสาวของตน พร้อมกับการใช้เงินจำนวนมากติดสินบนกับหมอเต๋ เพื่อแลกกับการที่หมอเต๋จะช่วยเขากระทำการสิ่งเลวร้ายดังกล่าว ดังข้อความที่ว่า “เขาทำผิดจรรยาบรรณแพทย์ด้วยการแอบขโมยไตของคนไข้มารูปลูกถ่ายให้กับณดาเพื่อแลกกับเงินห้าล้านบาท” (ต่อตัดสัมพันธ์ผวา, 2555: 187) ความรู้และความเชี่ยวชาญทางการแพทย์ได้กลับกลายเป็นเครื่องมือในการเอื้อประโยชน์ให้กับกลุ่มคนที่มีเงินและอำนาจอย่างณเดชและณดาในการลักลอบผ่าตัดไตเพื่อนำมาต่อชีวิตของตนเอง นอกจากนี้ นวนิยายเรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาทางสังคมในปัจจุบันเกี่ยวกับการค้าอวัยวะและชิ้นส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางการแพทย์ทั้งสิ้น

ในนวนิยายเรื่องต่อตัดสัมพันธ์ผวา ผู้แต่งยังได้แสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำในสังคมทุนนิยมผ่านการวิพากษ์ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการแพทย์ที่เอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ที่มีฐานะทางสังคมใช้ในการกดขี่ข่มเหงและแสวงหาผลประโยชน์จากกลุ่มคนที่จนหรือคนที่ด้อยโอกาสกว่า กลุ่มคนที่มีทุนทรัพย์มากกว่าแต่กลับมีสุขภาพไม่ดีก็สามารถต่อชีวิตของตนเองให้ยืนยาวต่อไปได้โดยการอาศัยชิ้นส่วนอวัยวะของคนด้อยโอกาส เพื่อนำมาทดแทนอวัยวะที่สึกหรอให้แก่ตนเองซึ่งไม่ต่างอะไรกับการเปลี่ยนอะไหล่เครื่องยนต์ เห็นได้จากพฤติกรรมของณเดชที่ร่วมมือกับหมอเต๋ลักลอบผ่าตัดไตของเอิ้น หญิงสาววัยกลางคนที่มีฐานะความเป็นอยู่ค่อนข้างลำบาก เธออาศัยอยู่กับน้องชายที่มีนามว่าเป้ ในหมู่บ้านเดียวกันกับณดา ถึงแม้จะเป็นหมู่บ้านเดียวกันแต่ก็จะเห็นได้ว่าฐานะทางบ้านของเอิ้นและณดาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ดังจะเห็นได้จากทำเลบ้านของณดาที่ตั้งอยู่บริเวณหน้าหมู่บ้าน ในขณะที่บ้านของเอิ้นอยู่ท้ายหมู่บ้านรวมถึงข้อความที่บรรยายสภาพบ้านของเอิ้นว่า “บ้านของหญิงสาวเป็น

บ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนสองชั้นที่อยู่มาตั้งแต่เด็ก สภาพบ้านจึงดูทรุดโทรม” (ต่อตัดสัมพันธ์ผวา, 2555: 27) ความเหลื่อมล้ำปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนผ่านการที่ผู้แต่งกำหนดให้เปิ้ลล้มป่วยด้วยโรคไตซึ่งเป็นโรคเดียวกันกับณดาและต้องทนทุกข์ทรมานด้วยโรคดังกล่าวมานานหลายปี ความเจ็บปวดที่เขาต้องเผชิญก็ไม่ต่างจากณดา ความหวังที่เขาจะได้รับการปลูกถ่ายไตใหม่จากผู้เป็นพี่สาวอย่างเอ็นที่ยอมเสียสละไตให้กับเปิ้ล โดยหวังให้น้องชายที่เธอรักกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขอีกครั้ง แต่เอ็นกลับพบว่าไตของเธอหายไปหนึ่งข้างในตอนที่เราเข้ารับการรักษาผ่าตัดเนื้องอกที่รังไข่ ความหวังที่สองพี่น้องมีกลับต้องพังทลายลงดังคำพูดของเอ็นที่กล่าวว่า “พวกโลกมากอยากได้ของคนอื่นโดยที่เราไม่เต็มใจ มันส่งผลให้คนหนึ่งต้องตายและคนที่อยู่ก็เหมือนตายทั้งเป็น...” (ต่อตัดสัมพันธ์ผวา, 2555: 217)

พฤติกรรมของณเดชที่ร่วมมือกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นแพทย์กระทำต่อเอ็นและเปิ้ลเปรียบได้กับการกลืนกินเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ดังแนวคิดที่ปรากฏในงานศึกษาประเด็นเรื่องการกินกันเองของมนุษย์ในสังคมทุนนิยมของซูติมา ประกาศวุฒิสสารที่หยิบยกแนวคิดของแอนนาลี นิววิทซ์ (Annalee Newitz) ที่เชื่อมโยงอุปลักษณะการกินคน (cannibalism) เข้ากับสังคมทุนนิยมเพื่อแสดงให้เห็นถึงความย้อนแย้งของสังคมสมัยใหม่ที่เชื่อว่าการกินมนุษย์ด้วยกันจะไม่ปรากฏในสังคมที่เจริญแล้ว สังคมสมัยใหม่ได้พัฒนาและเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสื่อสารและคมนาคม เศรษฐกิจการค้า แต่ความเจริญดังกล่าวกลับกลายเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้มนุษย์เบียดเบียนธรรมชาติและเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองได้ง่ายและพิสดารมากขึ้น จนอาจกล่าวได้ว่าไม่มียุคสมัยใดที่มนุษย์สามารถระทำความรุนแรงต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอย่างกว้างขวางเท่ากับสมัยปัจจุบัน โดยอาศัยความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือ (ซูติมา ประกาศวุฒิสสาร, 2555) ลัทธิทุนนิยมที่เต็มไปด้วยความเหลื่อมล้ำทางสังคม ผู้คนต่างให้ความสำคัญกับเงินและการมีหน้ามีตาในสังคม สิ่งเหล่านี้เอื้อให้ณเดชสามารถใช้ความมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมเพื่อกดขี่เอ็นที่พยายามเรียกร้องความยุติธรรมไม่ให้เปิดเผยการกระทำอันเลวร้ายของเขา ดังคำกล่าวของหมอมณเดชและหมอเต้ที่กล่าวกับเอ็นว่า

“ไม่มีใครเค้านสนใจหรอกคุณ ว่าคุณมีสติสัมปชัญญะเท่าไรตอนจรดปลายปากกา มันถือว่าคุณยินยอมแล้วในการผ่าตัด ผมก็ทำเอกสารปลอมว่าพบก้อนเนื้อในไตของคุณ มันไม่ใช่เรื่องยากเลย คุณเอาผิดผมไม่ได้หรอกคุณอาตาด...ผมให้ได้แค่หนึ่งแสน ผมให้ได้แค่หนึ่งแสน ถ้าคุณต้องการมากกว่านั้นก็ไปฟ้องร้องเอา แต่ขอบอกว่ามันไม่ง่ายหรอกนะ...”

(ต่อตัดสัมพันธ์ผวา, 2555: 221)

ผู้วิจัยยังพบว่านวนิยายสยองขวัญเรื่อง*ต่อตัดสัมพันธ์* ได้นำเสนอให้เห็นถึงภัยร้ายของลัทธิทุนนิยมที่กระทำต่อผู้ที่ด้อยโอกาสกว่าในสังคมผ่านเรื่องราวของเอ็นและเป้ที่ต้องได้รับความอยุติธรรมจากกลุ่มคนที่มีอำนาจ เอ็นพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อทวงคืนความยุติธรรมให้กับตนเองและผู้เป็นน้องชาย เธอไม่เพียงแต่ถูกกดขี่ด้วยคำพูดเท่านั้นแต่เธอยังถูกกระทำทางร่างกาย เห็นได้จากในตอนที่เธอพยายามจะเปิดโปงเรื่องราวเลวร้ายที่ณเดชและกลุ่มแพทย์ได้กระทำต่อเธอ แต่เธอก็กลับถูกคนเหล่านั้นข่มขืนเพื่อเป็นการปิดปาก “จำไว้! ถ้าเอาเรื่องนี้ไปบอกใคร คลิปของเธอถูกอัปโหลดยูทูบแน่ ๆ ฉันส่งเข้ามือถือเธอแล้ว เอาเก็บไว้เตือนใจ ที่สำคัญอย่าคิดว่าคนเป็นหมจะช่วยเหลือแต่คน หมอก็ฆ่าคนได้ ถ้าจำเป็น!” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 225) การถูกกดขี่ข่มเหงไม่เพียงสร้างความเจ็บปวดภายในใจให้กับเอ็นเท่านั้น แต่ยังส่งต่อไปถึงเป้ผู้เป็นน้องชายที่ต้องสูญเสียความหวังในการที่จะกลับมา มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อีกทั้งเป้ยังรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเอ็นจนทำให้เขาตัดสินใจฆ่าตัวตาย เพื่อที่วิญญาณของเขาจะกลับมาแก้แค้นและทวงคืนความยุติธรรม

“วิญญาณที่คุณดาเห็นคือวิญญาณของน้องชายฉันเอง วิญญาณที่ยังวนเวียนอยู่ด้วยความแค้นและอาฆาต เป้มาให้เห็นอยู่บ่อย ๆ และทุกครั้งที่เขามา เขาจะร้องไห้เสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น...ฉันอธิษฐานบอกน้องทุกวันว่าอย่าปล่อยให้พวกคนชั่วอยู่อย่างมีความสุข ทำพวกมันกลัวตามหลอกหลอนมันให้ถึงที่สุด ให้สาสมกับสิ่งที่พวกมันทำกับเราเอาไว้”

(ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 215)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า นวนิยายเรื่องนี้มุ่งนำเสนอให้เห็นถึงความมืดบอดของกระบวนการยุติธรรมในสังคมทุนนิยมที่คนจนถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างไม่มีทางสู้ อีกทั้งไร้ซึ่งสิทธิ์และเสียงในการเรียกร้องความชอบธรรมให้กับตนเอง ชะตากรรมเหล่านี้สะท้อนผ่านการที่เอ็นและเป้ไม่สามารถที่จะเอาผิดกับณเดชและกลุ่มแพทย์ที่ร่วมมือกันลักลอบผ่าตัดไตของเธอเพื่อนำไปเปลี่ยนให้กับณดาได้ เป้จึงฆ่าตัวตายเพื่อให้วิญญาณของตนกลายมาเป็นอาวุธเพื่อใช้ในการโต้ตอบซึ่งเขาไม่สามารถทำได้ในขณะที่ยังมีชีวิต ผ่านการที่ผู้แต่งกำหนดให้วิญญาณของเป้ตามหลอกหลอนและฆ่ากลุ่มคนเหล่านั้น ดังจะเห็นได้จากในตอนที่วิญญาณของเป้ตามล้างแค้นณเดชว่า “ณเดชชะง่อนหน้าลงไปใบบ่อน้ำ แต่สิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าเสียงตะคอกและโทรศัพท์มือถือตกนั่นคือเงาที่สะท้อนจากพื้นน้ำนั้นหาใช่ตัวของชายหนุ่มเองไม่ มันเป็นร่างของชายคนหนึ่งที่ผมแค้น หน้าตาซีดเซียวจนทำให้ดวงตาดูโตกว่าปกติ...มือของชายที่อยู่น้ำไหลมาจากบ่อแล้วกระชากศีรษะของณเดชให้ตกลงไป...” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 98) จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าการปรากฏตัวของวิญญาณเป้ที่คอยตามหลอกหลอนณเดชและณดา สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของผีที่สร้างความหวาดกลัวจนคนเหล่านี้ต้องยอมจำนนต่อความผิดที่ตนเองก่อ ด้วยเหตุนี้ การปรากฏตัวของของวิญญาณเป้จึงไม่เพียงแต่เป็นการ

หวนกลับมาเพื่อทวงคืนความยุติธรรมและสะสางปมปัญหาในอดีต แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ทางชนชั้นของผู้ที่ถูกกดขี่ ดังจะเห็นได้จากสถานภาพทางสังคมของเป้ ชายหนุ่มที่มีฐานะยากจนและเป็นชนชั้นล่างของสังคมที่ถูกมองข้าม ดังนั้น ในอีกแง่หนึ่งการปรากฏตัวของวิญญาณเป้จึงทำให้เห็นว่าชนชั้นล่างซึ่งเป็นชนชั้นที่ไม่ได้รับการเหลียวแล สามารถที่จะต่อสู้เรียกร้องให้ผู้คนตระหนักถึงการมีอยู่ของกลุ่มคนเหล่านี้มากยิ่งขึ้น

หลังจากการเสียชีวิตของณเดชและหมอต๋อทำให้นวนดารับรู้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น เธอเริ่มหวาดระแวงจากการที่ถูกวิญญาณตามหลอกหลอน เธอจึงตัดสินใจรับไขปริศนาค้นหาว่าไต่ที่เธอได้รับการปลูกถ่ายเป็นของใครและมีที่มาอย่างไร เพื่อที่เธอจะได้หลุดพ้นจากการตามหลอกหลอนของวิญญาณร้าย ดังข้อความที่บรรยายว่า “วิญญาณของชายคนนั้นต้องการอะไรบางอย่างจากเธอ สิ่งที่ต้องทำตอนนี้คือต้องสืบให้ได้ว่าเธอได้รับอวัยวะมาจากใคร” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 78) หลังจากที่ณดาสืบทราบถึงที่มาของไต่ที่เธอได้รับมาว่าเป็นของเอนที่ตั้งใจมอบให้กับเป้ อีกทั้งณดายังรับรู้ถึงความทุกข์ทรมานที่ทั้งสองต้องเผชิญ ทำให้เธอเกิดความรู้สึกสำนึกผิดต่อสิ่งที่เธอได้กระทำลงไป ดังคำกล่าวที่แสดงถึงความสำนึกผิดของเธอว่า “ขณะที่ตามองดูคุณเอนกับคุณเป้ก็ไม่ต่างจากเห็นตัวเองกับพี่เดชเลยสักนิด” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 249) คำพูดของณดาที่แสดงถึงความเข้าใจและความรู้สึกของเอนและเป้ รวมถึงพฤติกรรมและท่าทีของณดาที่เปลี่ยนไปจากในตอนแรกจากที่เป็นคนเอาแต่ใจและคิดถึงตัวเองเสมอ เธอได้กลายมาเป็นคนที่เห็นแก่ส่วนรวมมากขึ้น ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าสิ่งเหล่านี้ก็ล้วนแต่สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของผู้แต่งที่ต้องการให้อ่านตระหนักและเข้าใจปัญหาความเหลื่อมล้ำที่เกิดมาจากลัทธิทุนนิยมที่กำลังครอบงำสังคมไทย

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า นวนิยายสยองขวัญเรื่องต่อตัดสัมพันธ์มีเนื้อหาที่มุ่งวิพากษ์ลัทธิทุนนิยมที่กำลังครอบงำสังคมในปัจจุบันอันนำมาซึ่งปัญหาความเหลื่อมล้ำและความไม่เท่าเทียม นวนิยายเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการใช้อำนาจเงินในการควบคุมและบงการสิ่งต่าง ๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งวิชาชีพแพทย์ที่กลายมาเป็นเครื่องมือที่ผู้มีฐานะในสังคมใช้เพื่อหาผลประโยชน์จากกลุ่มคนที่ด้อยโอกาสกว่า อีกทั้งยังเผยให้เห็นถึงเบื้องหลังการมีชีวิตที่ดีแต่แท้ที่จริงกลับเต็มไปด้วยความโลภและการกดขี่เอารัดเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นอกจากนี้ การปรากฏตัวของของวิญญาณนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงการหวนกลับมาเพื่อทวงคืนความยุติธรรมและสะสางปมปัญหาในอดีตแล้ว ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ทางชนชั้นของผู้ที่ถูกกดขี่ที่ต้องการเรียกร้องให้สังคมตระหนักถึงการมีอยู่ของกลุ่มคนเหล่านี้ รวมไปถึงตระหนักถึงความเหลื่อมล้ำทางสังคม

นวนิยายสยองขวัญเรื่องทำคนเป็นเห็นคนตายเป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่มีเนื้อหามุ่งวิพากษ์ความเลวร้ายของมนุษย์ในสังคมทุนนิยมที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและการเอารัดเอาเปรียบเพื่อน

มนุษย์ด้วยกัน ผู้แตงนำเสนอประเด็นดังกล่าวผ่านตัวละครหกตัวที่เป็นเสมือนตัวแทนของผู้คนในสังคมเมืองที่ต่างก็ต้องแก่งแย่งแข่งขันเพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ

เนื้อหาของเรื่อง*ทำคนเป็นเห็นคนตาย*กล่าวถึงชะตากรรมชีวิตของตัวละครทั้งหกที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันเพื่อชิงเงินรางวัล ผู้แตงกำหนดให้ตัวละครเหล่านี้นำเสนอภาพตัวแทนของคนในสังคมร่วมสมัยที่มีความแตกต่างหลากหลาย ได้แก่ 1) แดงกวาง นักศึกษาสาวที่หลงใหลในเรื่องความสวย ความงามและการให้คุณค่ากับตนเอง เธอปรารถนาที่จะได้เงินรางวัลเพื่อนำไปซื้อเครื่องสำอางและสินค้าราคาแพง 2) ยอดชาย เจ้าของธุรกิจร้านอาหารที่ประสบเหตุการณ์ไฟไหม้ทำให้ร้านของเขาเสียหาย เขาจึงต้องการเงินเพื่อไปสร้างร้านใหม่ 3) ฝ่าย หญิงรักหญิงที่มีอาชีพเป็นพนักงานเฝ้าคอนโดมิเนียม เธอปรารถนาเงินรางวัลเพื่อนำไปสร้างธุรกิจของตนเอง 4) เซน นักศึกษาแพทย์หนุ่มที่อยากจะได้เงินเพื่อนำไปเป็นทุนการศึกษาเรียนต่อแพทย์เฉพาะทางที่ต่างประเทศ 5) เอมี่ สาวประเภทสองที่มีอาชีพเป็นพนักงานของโรงพยาบาลหนึ่ง เธอใฝ่ฝันที่จะได้เงินรางวัลเพื่อนำไปสัลยกรรมและผ่าตัดแปลงเพศ และ 6) ชะพลู หญิงสาวผู้มีฐานะยากจนและกำลังตกงาน เธอต้องการนำเงินรางวัลที่ได้ไปชำระหนี้ที่เธอติดค้างไว้ จะเห็นได้ว่าตัวละครทั้งหกต่างก็มีความหลากหลาย แต่สิ่งที่ตัวละครเหล่านี้มีร่วมกัน คือ ความฝันที่จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีซึ่งการที่ตัวละครทั้งหกจะสามารถทำให้ความฝันของตนเองสำเร็จได้นั้น ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับเงินซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้แตงก็ได้ชี้ให้เห็นว่าในระบบทุนนิยม ความฝันของพวกเขาก็ยังถูกทำให้กลายเป็นสินค้า โดยการนำไปถ่ายทอดผ่านรายการวิทยุที่สร้างขึ้นเพื่อโฆษณาสินค้าให้กับนายทุน

ในนวนิยายของขวัญเรื่อง*ทำคนเป็นเห็นคนตาย* ผู้แตงเริ่มต้นเรื่องโดยการเล่าถึงชีวิตของตัวละครหญิงซึ่งมีบทบาทสำคัญในเรื่องอย่างชะพลู หญิงสาววัยกลางคนที่ต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้เธอต้องออกจากงาน ส่งผลให้ความเป็นอยู่ของเธอเต็มไปด้วยความยากลำบาก ดังจะเห็นได้จากข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของเธอว่า “เธอมองข้ามบะหมี่ผัดของตัวเองแล้วรู้สึกเสียดายจึงจับมันไปยัดไว้ในตู้เย็นเสีย พรุ่งนี้ซื้อข้าวสวยถุงละห้าบาทมาผัดรวมกันเป็นอาหารเข้าดีกว่า จะทิ้งไปก็เสียดายทุกอย่างเป็นเงินเป็นทองทั้งนั้น” (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 51) นวนิยายเรื่องนี้ยังชี้ให้เห็นถึงบทบาทที่สำคัญของเมืองในฐานะการเป็นศูนย์กลางของความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ เมืองจึงเป็นแหล่งดึงดูดให้ผู้คนหลั่งไหลเข้ามาหางานทำเพื่อหวังกอบโกยรายได้ เห็นได้จากการที่ผู้แตงกำหนดให้ชะพลูเป็นหญิงสาวต่างจังหวัดที่ละทิ้งถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ โดยวาดฝันว่า จะมีชีวิตที่ร่ำรวยมั่งคั่งมากกว่าการอยู่ต่างจังหวัด แต่เธอกลับต้องพบว่าทุกสิ่งไม่เป็นไปตามที่หวังไว้ ดังคำพูดของเธอที่กล่าวว่า “เหนื่อยหน่ายกับชีวิตเสียเหลือเกิน อยากกลับไปอยู่บ้านนอก ไปทำไร่ไถนา แต่ก็กลัวว่ากลับไปจะถูกพวกญาติโกโหติกามารุมเกาะ เพราะคิดว่ามาทำงานกรุงเทพฯ แล้วควมมีเงินเก็บกลับไปหลายแสน เฮ้อ...ใครจะรู้ว่าสักหมื่นยังไม่มีเลย!” (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 45)

กล่าวได้ว่าชะพลูเป็นตัวแทนคนพลัดถิ่นในสังคมเมืองที่ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอดและให้ได้มาในสิ่งที่ตนปรารถนา

ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครชะพลูซึ่งกำลังตกอยู่ในสภาวะยากลำบาก แต่แล้วเธอเองก็ได้บังเอิญเจอกับรายการเรียลลิตีที่กำลังรับสมัครผู้เข้าแข่งขันจำนวนหกคนให้มาร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติที่โรงแรมในเกาะร้างแห่งหนึ่ง เพื่อชิงเงินรางวัลหนึ่งล้านบาทจากบริษัทผงซุสที่มีชื่อเสียง

“ทางคลื่น .111.5 Dark Devil Radio จะมีการจัดเรียลลิตีที่ท้าผีชิงเงินรางวัลหนึ่งล้านบาท ย้านะครับ...หนึ่งล้านบาท ‘เชิญผู้กล้า...มาท้าผี...ใครมีติดเงินไป...กับเรียลลิตีครั้งยิ่งใหญ่...เกาะอาครรรพ์...วิญญาณหลอน...ที่รับรองไม่มีใครกล้าเหมือน!’ รับสมัครผู้กล้าจำนวนหกคน ที่สำคัญคือต้องเป็นคนเกิดวันศุกร์และอายุยี่สิบปีขึ้นไปนะครับ ใครคิดว่าแน่....ใครคิดว่ากล้า พรงนี้ให้นำสำเนาใบสูติบัตรและบัตรประชาชนมาสมัครที่คลื่นวิทยุของเราได้เลย เราจะออกเดินทางไปท้าผีกันในวันศุกร์สิบสามที่จะถึงนี้”

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 46)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งไม่เพียงนำเอาความน่าสะพรึงกลัวของวิญญาณมาใช้ในการสร้างความหลอกหลอนเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงสังคมปัจจุบันที่นำเรื่องราวสิ่งเร้นลับเหล่านี้มาใช้ในการแสวงหาผลประโยชน์

นวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* ใช้รูปแบบการดำเนินเรื่องในลักษณะของรายการเกมโชว์ที่ถ่ายทอดสดโดยให้ผู้เข้าแข่งขันเข้าไปทำภารกิจเพื่อชิงเงินรางวัลในโรงแรมร้างแห่งหนึ่งทางภาคใต้ รูปแบบดังกล่าวไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมทุนนิยม หากยังแสดงให้เห็นในระดับโครงสร้าง กล่าวคือ ผู้แต่งสร้างโลกจำลองในสังคมทุนนิยมโดยการกำหนดให้บริษัทผงซุสที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งจะมอบเงินรางวัลจำนวนหนึ่งล้านบาทให้กับผู้ที่สามารถทำภารกิจตามที่กำหนดและมีชีวิตรอดจากโรงแรมร้างได้จนถึงรุ่งเช้า ตลอดการถ่ายทำจะมีการสอดแทรกโฆษณาให้ผงซุสเพื่อให้ผู้ชมซึมซับเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ดังคำกล่าวของทีมงานคนหนึ่งที่ว่า “เงินหนึ่งล้านบาท เงินนี้เราจะมอบให้กับผู้ชนะในรายการแข่งขันเรียลลิตีของเรา เราแค่เอาป้ายโลโก้ผงซุสตราวางพรายพวยามไปแปะไว้ตามสถานที่ที่เราจะใช้ทำการแข่งขัน พอเราออกสื่อเรื่องจะมีการจัดการแข่งขันรับรองว่าเงินจะไหลมาเทมา” (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 20) กล่าวได้ว่าภาพของบริษัทผงซุสที่ต้องการขายสินค้าของตนผ่านรายการเกมโชว์จึงเปรียบเสมือนนายทุนที่ต้องการขับเคลื่อนองค์กรของตนโดยใช้เงินมาเป็นตัวล่อให้ผู้คนต่างก็ดิ้นรนแสวงหา นอกจากนี้ การที่ผู้แต่งกำหนดให้ภารกิจที่ผู้เข้า

แข่งขันต้องทดสอบเป็นเรื่องเกี่ยวกับผีและวิญญาณ อาจจะสื่อความหมายได้สองนัย ประการแรก ผู้แต่งต้องการสะท้อนให้เห็นว่าในสังคมปัจจุบัน เรื่องผีได้ถูกทำให้กลายเป็นสินค้า ดังที่ปรากฏให้เห็นจากรายการโทรทัศน์ต่าง ๆ ที่มีจะนำความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องผีและสิ่งเร้นลับมาใช้ในการสร้างผลกำไรให้กับตนเอง ส่วนประการที่สองซึ่งอาจมองได้ว่าผู้แต่งต้องการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความน่ากลัวของผู้คนในสังคมเมืองที่ทำทุกอย่าง เพื่อให้ตนได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนา

การแข่งขันในรายการ “เรียลลิตี้” เป็นเสมือนภาพจำลองของสังคมทุนนิยมที่เต็มไปด้วยความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ นายทุนซึ่งเป็นคนส่วนน้อยของสังคมมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสบาย ในขณะที่คนส่วนใหญ่กลับต้องดิ้นรนแก่งแย่งแข่งขันเพื่อให้ตนเองมีชีวิตรอด ประเด็นเหล่านี้สะท้อนผ่านภาพของตัวละครทั้งหกที่เข้าร่วมภารกิจเพื่อให้ได้เงินรางวัล โดยพวกเขาต้องฝ่าฟันกับอุปสรรคความกลัวที่แต่ละคนต้องเผชิญ ผ่านการประกอบพิธีกรรมที่แตกต่างกันเพื่ออัญเชิญวิญญาณที่สถิตในโรงแรมร้างแห่งนั้นและหากใครสามารถมีชีวิตรอดออกมาได้ก็จะเป็นผู้ชนะและได้รับเงินรางวัล การแข่งขันในรายการเกมโชว์ดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่าสังคมทุนนิยมเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับแรงงานซึ่งเป็นการสำคัญในการผลิตควบคู่ไปกับความต้องการแรงงานที่มีคุณภาพ ดังที่ณัฐธยา เมฆสมณะศักดิ์ (2561: 42) ได้อธิบายถึงลักษณะความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคมทุนนิยมที่ผู้คนต่างมองเห็นผู้อื่นในรูปของคู่แข่ง แรงงานจำต้องทำการผลิตหรือทำงานที่มีคุณภาพเพื่อให้ตนเองมีลักษณะที่เหนือกว่าหรือเด่นกว่าผู้อื่น ทั้งนี้ เพื่อที่ตนจะไม่ถูกทดแทนด้วยแรงงานอื่นที่พร้อมจะเข้ามาแทนที่ แนวคิดข้างต้นปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนผ่านการที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครต่างก็ไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วงและต้องจบชีวิตลง ดังเช่นเอมีและฝ่าย ความหวาดกลัวจากการที่พวกเขาพบเจอวิญญาณที่คอยตามหลอกหลอนทำให้พวกเขาไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จจนเป็นเหตุให้ทั้งสองต้องตาย

“หิววว...มีอีกไหม ขออีกกกกก...”

เสียงอันเยือกเย็นดังขึ้นพร้อม ๆ กับการปรากฏตัวของเหล่าวิญญาณนับสิบที่ต่างพากันเดินมาหาเอมี กะเทยสาวตาเหลือก ค่อย ๆ ingsตัวนั่งลงกับพื้น มือไม้หงิกงอ ดวงตาเหลือกขึ้นแล้วชักเพราะความตกใจอย่างสุดขีด!

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 123)

ร่างอันบวมอืดจากการตายอยู่ในน้ำมานาน เนื้อตัวของวิญญาณเหล่านั้นขาวซีดและเปื่อยเสียจนบางส่วนหลุดร่อนออกจากกระดูก ตัวอืดอ้วนจนเสื้อผ้าปริแทบขาดออกจากกัน พวกเขาเดินถือเทียนเข้ามาอย่างช้า ๆ...ทันใดนั้นผิวนหนึ่งก็ยื่นเทียนในมือเข้ามาใกล้กับมุ้งที่ครอบฝ่าย

ความร้อนของเปลวเทียนลุกพรึบติดมุ้งอย่างรวดเร็ว..หญิงสาวหวีดร้อง
อย่างน่าเวทนา ร่างกายถูกไฟคลอกอย่างน่าอนาถ...

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 180-181)

การที่ผู้แต่งกำหนดให้เอมีซึ่งเป็นสาวประเภทสองและฝ่ายซึ่งเป็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันต้องตายเป็นสองคนแรก เนื่องมาจากทั้งสองไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จได้ตาย แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงลัทธิทุนนิยมเข้ากับประเด็นเรื่องเพศ เพราะในสังคมทุนนิยมประชากรถือเป็นทรัพยากรอันมีค่าเพราะเป็นกำลังผลิตที่สำคัญ จึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการประชากรเหล่านี้เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด การควบคุมเพศวิถีของประชากรกลายเป็นเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของสังคม ดังนั้น เพศสัมพันธ์แบบเดียวที่สังคมสมัยใหม่แบบทุนนิยมให้การยอมรับ คือ เพศสัมพันธ์แบบชายหญิง (ชุตินา ประภาสวุฒินาร, 2553: 175) เอมีซึ่งเป็นสาวประเภทสองแม้ว่าเธอจะมีสภาพภายนอกเหมือนผู้หญิงแต่เธอก็ไม่สามารถมีลูกได้ ส่วนกรณีของฝ่ายที่สภาพภายนอกร่างกายเธอจะเป็นผู้หญิงแต่เธอกลับชื่นชอบเพศหญิงด้วยกัน ทั้งเอมีและฝ่ายจึงเป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศที่สังคมทุนนิยมไม่ต้องการ ส่งผลให้ทั้งคู่ต้องถูกกำจัดเป็นกลุ่มแรก

ลัทธิทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับการผลิตแรงงานที่พึงประสงค์ แรงงานจำเป็นต้องขยัน อดทน และทำงานอย่างหนักเพื่อให้เศรษฐกิจสามารถขับเคลื่อนไปได้ สะท้อนผ่านการกำหนดให้ตัวละครที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามที่ทุนนิยมกำหนดสามารถมีชีวิตรอดและได้รับเงินรางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ส่วนตัวละครที่ไม่เป็นไปตามที่ทุนนิยมต้องการก็จะถูกกำจัดทิ้ง เห็นได้จากแตงกวา นักศึกษาสาวที่เป็นเสมือนภาพแทนของกลุ่มคนที่มีอุปนิสัยเกียจคร้าน รักความสบาย ดังจะเห็นได้จากข้อความบรรยายพฤติกรรมของเธอว่า “ส่วนใหญ่จะมีเป้คนละใบเท่านั้น คงมีแต่ยายแตงกวาที่สะเหล่เอากระเป๋าดูเดินทางมาด้วย แถมยังทำท่าทางราวกับจะไปเข้าแข่งขันในบ้าน Academy Fantasia” (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 76) และยอดชาย ชายหนุ่มวัยกลางคนที่มักจะเกิดอาการเจ็บป่วยเป็นประจำ ยอดชายจึงเป็นเสมือนภาพแทนของกลุ่มคนที่อ่อนแอไม่สามารถตรากตรำทำงานหนักได้ อุปนิสัยของตัวละครทั้งสองล้วนแต่เป็นสิ่งที่สังคมทุนนิยมไม่ต้องการเพราะมองว่าเป็นอุปสรรคในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ กลุ่มคนเหล่านี้จึงมักไม่เป็นที่ต้องการซึ่งสะท้อนผ่านการที่ตัวละครทั้งสองต้องตายในท้ายที่สุด ส่วนชะพลูและเซน ทั้งสองเป็นเสมือนตัวแทนของแรงงานที่สังคมทุนนิยมปรารถนา กล่าวคือ ชะพลูและเซนต่างก็มีความเข้มแข็ง อดทน และสามารถต่อสู้กับความน่าสะพรึงกลัวของเหล่าวิญญาณที่คอยตามหลอกหลอน ดังจะเห็นได้จากท่าทางของเซนที่พบเจอวิญญาณ “ไม่ถอนครี๊บบ ผมจะแข่งต่อ” เขาตอบอย่างมุ่งมั่น ไหน ๆ ก็เห็นกันขนาดนี้แล้ว หนีไปก็เท่านั้น เขาจะพยายามอยู่ให้หนึ่งที่สุด ทำตัวให้กลมกลืนกับบรรดาผีเหล่านั้นจนกว่าจะถึงพรุ่งนี้เช้า (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 162)

ความน่าสะพรึงกลัวของสังคมทุนนิยมได้ขับให้ความด่ามีดภายในจิตใจของมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความโลภและตัณหาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดปรากฏขึ้น เห็นได้อย่างชัดเจนในตอนที่จะพลูและเซนซึ่งมีเพียงทั้งสองที่สามารถมีชีวิตรอดและหนีออกมาจากโรงแรมร้างได้ ทำให้ทั้งคู่มีสิทธิ์ในการได้รับเงินรางวัลความโลภได้บังเกิดขึ้นภายในใจของชะพลู เธอมีความปรารถนายากจะครอบครองเงินรางวัลทั้งหมดให้เป็นของตนเอง ชะพลูจึงวางแผนเพื่อล่อลวงให้เซนต้องถูกทิ้งให้อยู่ที่เกาะร้างแห่งนี้เพื่อที่เธอจะได้เงินรางวัลทั้งหมดไปครอบครอง

ลาก่อนนะ พ่อคนดี พ่อคนประเสริฐ

ดินะไม่เถียง แต่ใจด้วยนี่คงเป็นของแถม

เธอแอบเห็นแสงไฟจากเรือสว่างมาแต่ไกลตั้งแต่ตอนลืมหืมตาตื่นแล้ว
และนั่นเป็นจุดกำเนิดของแผนการร้ายที่ผุดขึ้นมามากมายอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

เงินหารสองนะก็ดี แต่ถ้าไม่มีตัวหารเลยจะดีกว่า !

จะมีใครรู้บ้างว่าเธอจะได้เงินจำนวนนี้มาเธอต้องเจอกับ
อะไรบ้าง ทั้งผี ทั้งคน เสี่ยงตายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เพราะฉะนั้นมัน
เป็นรางวัลที่เธอสมควรได้โดยไม่มีข้อกังขาใด ๆ คนฉลาดเท่านั้นที่จะเอาตัว
รอดได้ในสังคม คนดีมันตายไปหมดแล้วบนโลกใบนี้ !

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 223)

พฤติกรรมของชะพลูสะท้อนภาพของผู้คนในสังคมทุนนิยมที่หลงใหลในวัตถุเงินตรา ความร่ำรวยและการประสบความสำเร็จในชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่ได้มาอย่างสุจริต แต่เกิดมาจากความโหดร้ายป่าเถื่อนที่สังคมทุนนิยมหล่อหลอมให้มนุษย์ต้องทำหั่นซึ่งกันและกัน การเอารัดเอาเปรียบ การทำลายผู้ที่อ่อนแอหรือด้อยโอกาสกว่าเพื่อให้ตนเองสามารถบรรลุเป้าหมายในชีวิตได้ ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่านวนิยายสยองขวัญเรื่องนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์แค่เพียงนำเสนอความน่าสะพรึงกลัวของภูตผีวิญญาณเท่านั้น หากแต่ต้องการนำเสนอให้เห็นถึงความน่ากลัวที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจของมนุษย์ซึ่งตกอยู่ภายใต้อำนาจของลัทธิทุนนิยม ดังคำกล่าวของชะพลูที่ว่า “มนุษย์นะ...น่ากลัวกว่าผีอีก” (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 229)

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า นวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* มุ่งวิพากษ์ความเลวร้ายของระบอบทุนนิยมผ่านรายการเกมโชว์ที่ให้ผู้เข้าแข่งขันมาทำหั่นซึ่งกันและกัน โดยมีเงินเป็นของรางวัล สิ่งเหล่านี้เป็นเสมือนภาพแทนของสังคมสมัยใหม่ ผู้คนต่างหลงใหลในวัตถุเงินตราและความสำเร็จจนสามารถทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มา นวนิยายเรื่องนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความ

ต้องการแรงงานที่ตรงตามความต้องการของลัทธิทุนนิยม ผ่านการกำหนดให้ตัวละครที่เข้มแข็งอดทน เป็นผู้รอดชีวิต ในขณะที่ตัวละครที่อ่อนแอและเกียจคร้านต้องถูกกำจัดทิ้ง เช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวละครซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงประเด็นทางเพศกับทุนนิยมด้วย

3.2.2 ความเสื่อมถอยทางจริยธรรมจากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

สังคมเมืองร่วมสมัยที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ไม่เพียงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในระดับสังคมเท่านั้น หากแต่ยังส่งผลในระดับความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรมของปัจเจกบุคคลที่แปรเปลี่ยนไป สังคมเมืองร่วมสมัยที่เต็มไปด้วยความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือในกระบวนการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการของลัทธิทุนนิยม โดยมักนำเสนอเทคโนโลยีเหล่านี้ในด้านบวก แต่ขณะเดียวกันปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ก็ปรากฏให้เห็นเป็นจำนวนมากที่นำเสนอผ่านรูปแบบสื่อต่าง ๆ รวมไปถึงงานวรรณกรรมสยองขวัญก็ปรากฏประเด็นเรื่องเทคโนโลยีมาอย่างช้านาน ดังเช่นในบทความเรื่อง ลำนํ้าจากปรโลก: เสียงผี สื่ออิเล็กทรอนิกส์และภาวะสมัยใหม่ในเรื่องสั้นผีไทย (ทศวรรษ 2480-2510) ของวันชนะ ทองคำเภา (2564) ที่ศึกษาเรื่องของเหม เวชกร และ อ.อรรถจินดา ในช่วงทศวรรษ 2480-2510 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลของผู้คนในช่วงเวลานั้นที่มีต่อเทคโนโลยี ผ่านการนำเสนอเรื่องผีที่ปรากฏในเทคโนโลยี เช่น วิทยุ โทรศัพท์ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นภาพสังคมในช่วงเวลานั้นที่ความใหม่ของเทคโนโลยีได้สร้างความตื่นตะลึงให้กับผู้คน แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกหวาดระแวงกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ขัดแย้งกับความรู้สึกดั้งเดิมของผู้คน จนเกิดเป็นภาวะความหลอนจากเทคโนโลยี (วันชนะ ทองคำเภา, 2564: 392) จากบทความดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่าเรื่องผีในช่วงเวลานั้นยังไม่ได้สะท้อนให้เห็นความรุนแรงเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่ปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญอย่างเด่นชัด แต่ในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้ผู้คนเกิดความคุ้นชินกับกับเทคโนโลยีมากขึ้น ปัญหาความวิตกกังวลที่ผู้คนมีต่อความใหม่ของเทคโนโลยีจึงแปรเปลี่ยนมาเป็นปัญหาความวิตกกังวลต่อผลกระทบที่เกิดจากสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจึงต้องการมุ่งศึกษาปัญหาที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีที่ปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ซึ่งงานเหล่านี้ได้เปิดโปงให้เห็นถึงด้านมืดที่น่าสะพรึงกลัวและสลดหดหู่ รวมทั้งสะท้อนให้เห็นถึงความกังวลของผู้คนที่มีต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนอปัญหาที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ในหลากหลายเรื่อง ดังเช่นเทคโนโลยีกับความรุนแรงทางเพศในนวนิยายเรื่อง *ชนมผสมศพ* ที่นำเสนอภาพสังคมทุนนิยมซึ่งสัมพันธ์กับกรอบบรรทัดฐานความงามของผู้หญิง โดยการกำหนดให้สังคมเมืองที่เต็มไปด้วยความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เข้ามามีบทบาทในการปรับเปลี่ยนรูปร่างของ

ผู้หญิง ขณะเดียวกันความเจริญก้าวหน้าดังกล่าวกลับถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือกำหนดคุณค่าและมาตรฐานความงามของผู้หญิง หรือใน นวนิยายเรื่อง *ท้าคนเป็นเห็นคนตาย* ที่มีเนื้อหามุ่งวิพากษ์ความเลวร้ายของมนุษย์ในสังคมทุนนิยมที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและการเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผ่านรูปแบบเกมการแข่งขันเอาชีวิตรอดซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากสื่อร่วมสมัย เป็นต้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับเทคโนโลยีและความทันสมัยหลายเรื่อง แต่เรื่องที่นำเสนอประเด็นดังกล่าวได้เด่นชัดที่สุดคือนวนิยายเรื่อง *ภูล* ที่มีเนื้อหาสะท้อนให้เห็นถึงความตึงเครียดและความหวาดวิตกของคนในสังคมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงอันฉับไวของสังคมที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งผู้คนกำลังให้ความสนใจ

นวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ภูล* มีเนื้อหากล่าวถึงชะตาชีวิตของตัวละครทั้งสิบตัวที่ถูกจับตัวมาขังรวมกัน เพื่อให้แข่งขันทำภารกิจเอาชีวิตรอด โดยภารกิจที่ตัวละครต้องฝ่าฟันเพื่อเอาชีวิตรอดนั้นล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกับอดีตอันแสนเลวร้ายของแต่ละตัวละคร ผู้แต่งยังกำหนดให้ตัวละครทั้งสิบนำเสนอภาพตัวแทนของผู้คนในสังคมร่วมสมัยที่มีความแตกต่างหลากหลาย ได้แก่ 1) วุฒ นักเรียนชายชั้นมัธยมที่ทำร้ายครูประจำชั้นที่มาขัดขวางการสนทนาออนไลน์ของเขา 2) แอน นักศึกษาสาวที่มีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์และไม่เป็นที่ยอมรับ ทำให้เธอต้องสร้างตัวตนปลอมในสังคมออนไลน์ แต่เมื่อเธอถูกจับได้เธอจึงทำร้ายคนที่เปิดโปงเรื่องราวของเธอจนเสียชีวิต 3) เอ๊ะ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมที่เสพติดสังคมออนไลน์ จนถึงขั้นทำร้ายผู้เป็นพ่อ 4) เป๊ป ชายหนุ่มที่แอบรักเพื่อนร่วมงานและปรารถนาจะได้เธอมาครอบครอง ทำให้เขาวางแผนใส่ร้ายแฟนของหญิงสาวที่เขาแอบรัก จนทั้งคู่เกิดปากเสียงและประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิต 5) คิว เกย์ที่พบรักทางออนไลน์ แต่เมื่อพบว่าคนรักของเขา รูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ เขาจึงต้องการกำจัดคนรักออกไปจากชีวิต โดยการวางแผนฆ่าคนรักของตัวเอง 6) โบว์ หญิงสาวที่แอบคัดลอกงานเขียนออนไลน์ของผู้อื่นอย่างผิดกฎหมาย เมื่อเธอถูกจับได้จึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกับลูกเพื่อหนีความผิด 7) กวาง หญิงสาวที่พบกับเพื่อนในโลกออนไลน์ จนเป็นเหตุให้เธอขอเงินและทำร้ายผู้เป็นแม่ 8) นุ พระภิกษุที่อาศัยวัดเพื่อหาประโยชน์ส่วนตน 9) เบน หญิงสาวเจ้าของผลิตภัณฑ์ครีมทาหน้าที่ไม่ได้รับการรับรองซึ่งจำหน่ายในโลกออนไลน์ จนเป็นเหตุให้ผู้ใช้ต้องเสียชีวิต 10) มุก ครูสาววิชาพระพุทธศาสนาที่ทำร้ายสัตว์เพื่อเปิดรับบริจาค จะเห็นได้ว่าบทบาทของตัวละครทั้งสิบตัวต่างก็มีความหลากหลาย แต่สิ่งที่ตัวละครเหล่านี้มีร่วมกัน คือ การนำเสนอประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งผู้วิจัยสามารถจำแนกตามพฤติกรรมของตัวละครได้ออกเป็น 2 ประเด็นสำคัญ ได้แก่

วรรณกรรมสยองขวัญเรื่อง *ภูล* มีเนื้อหาถ่ายทอดประเด็นเรื่องความรุนแรงและปัญหาเชิงจริยธรรมของผู้คนในสังคมปัจจุบันที่นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ผ่านลักษณะเด่นของวรรณกรรมสยองขวัญที่เน้นการนำเสนอภาพความรุนแรงและความน่า

สยดสยอง ผู้แต่งได้เผยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความย้อนแย้งของสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยภาพของความเจริญของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ช่วยให้มนุษย์มีความเป็นอยู่ที่ดี แต่ในอีกแง่สิ่งเหล่านี้ก็กลับกลายมาเป็นเครื่องมือที่หล่อหลอมให้มนุษย์ใช้กระทำความรุนแรงต่อมนุษย์ด้วยกันเอง

3.2.2.1 เทคโนโลยีสมัยใหม่นำไปสู่การบ่มเพาะความรุนแรง

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *อวิล* ผู้แต่งนำเสนอประเด็นปัญหาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของมนุษย์ในสังคม ผ่านเรื่องราวภูมิหลังของตัวละครทั้งสามซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสถานะของผู้คนที่ไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนรายรอบได้ ดังจะเห็นได้จากภูมิหลังของเอ๊ะ เด็กหญิงวัยมัธยมปลายที่หมกมุ่นกับการใช้สังคมออนไลน์จนเธอกักขังตัวเองไว้ในห้องนอน ไม่ยอมไปโรงเรียน และพบปะผู้คนรวมถึงผู้เป็นพ่อและแม่ ดังความว่า “เสียงของผู้เป็นแม่อังขึ้นเบา ๆ ที่หน้าประตูห้อง เธอหยุดอยู่ตรงนั้น หวังที่จะได้ยินเสียงตอบกลับจากลูก แต่เปล่าเลย ไม่มีเสียงตอบรับอื่นใด นอกจากเสียงหัวเราะคิกคักที่ยืนยันได้ว่าลูกสาวคนเดียวยังมีชีวิตอยู่ในห้องนอน ลูกสาวที่เก็บตัวอยู่ในนั้นมาสองเดือนแล้ว” (อวิล, 2559: 32) ผู้แต่งแสดงให้เห็นผู้อ่านได้รับรู้ภูมิหลังภายในจิตใจของเอ๊ะว่าแท้ที่จริงเธอก็ไม่ได้แตกต่างจากเด็กสาวในวัยเดียวกัน แต่เนื่องมาจากปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว ผู้เป็นพ่อมีอาการติดสุราและมักด่าทอรวมถึงทำร้ายร่างกายเธอและแม่อยู่บ่อยครั้งส่งผลให้เธอกลายเป็นคนที่มีปมด้อย ความโศกเศร้าที่เกิดจากน้ำมือของคนในครอบครัวจึงกลายมาเป็นสาเหตุให้เธอต้องหันมาพึ่งพาความสัมพันธ์ของผู้คนในโลกออนไลน์ ดังประโยคที่กล่าวว่า “เหตุผลที่เธอไม่อยากจะออกไปเผชิญโลกภายนอก โลกที่พ่อขี้เหล้าชอบทำร้ายแม่ของเธอต่อหน้าต่อตาลูก พ่อที่ไร้ซึ่งความเป็นคน!” (อวิล, 2559 : 34) ความอัดอั้นตันใจที่เกิดขึ้นกับเอ๊ะส่งผลให้เธอกลายเป็นคนเก็บตัว ปิดกั้นตัวเองไม่สื่อสารกับใคร ผู้แต่งได้กำหนดให้พฤติกรรมของเอ๊ะเปลี่ยนไปจากเดิมเธอกลายเป็นคนที่เสพติดสังคมออนไลน์อย่างหนัก “เธอชอบสังคมเฟซบุ๊ก เพราะมันไม่ต้องรู้จักกันอย่างลึกซึ้ง ไม่ต้องแคร์กันว่าอีกฝ่ายจะคิดอย่างไร” (อวิล, 2559 : 34) สถานะจิตใจของเอ๊ะที่มีปมปัญหาทางครอบครัวส่งผลให้เธอกลายเป็นเด็กสาวที่มีความคิดและอารมณ์รุนแรงจนแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในที่สุด ดังพิจารณาได้จากพฤติกรรมความรุนแรงที่เอ๊ะกระทำต่อผู้เป็นพ่อที่พยายามทำลายโน้ตบุ๊กของเธอ

เด็กสาวหวีดร้องอย่างคนเสียสติ จ้องหน้าพ่อของตัวเองด้วยความโกรธเกรี้ยว รวากับว่ามีผีทำชาตนาเข้าสิงร่างจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ หล่อนหันไปหยิบส้อมในจานข้าวขึ้นมาแทงเข้าที่เบ้าตาของผู้ให้กำเนิดอย่างแรง ผู้เป็นพ่อร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวด พยายามจะวิ่งหนีลูกสาวที่เป็นบ้าไปแล้วลงจากบ้าน แต่ด้วยอาการเมาและการถูกทำร้ายที่ดวงตาทำให้ขาที่ก้าวลงบันไดเกิดพลาด ร่างทั้งร่างกลิ้งหลุน ๆ ตกลงจาก

บันได...เอ๊ะวิ่งลงบันไดอย่างรวดเร็ว ไม่สนแม่ของตัวเองที่ก่อร่างของพ่อ
 พลากร้องขอความช่วยเหลือ ทำราวกับคนทั้งคู่ไม่มีตัวตนไม่ใช่คนในชีวิต
 สิ่งทีเอ๊ะต้องการตอนนี้คือการไปเอาโลกทั้งใบของเธอกลับคืนมา

(ถวิล, 2559 : 34)

พฤติกรรมของเอ๊ะที่ได้ทำร้ายผู้เป็นพ่อยังเป็นภาพสะท้อนปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ดังเห็นได้จากงานวิจัยของสุภาวดี เจริญวานิช (2557: 4) ที่อธิบายว่าเด็กที่เสพติดสื่อสังคมออนไลน์มักพบในครอบครัวที่ขาดการฝึกระเบียบวินัยให้ลูกอย่างเหมาะสม อาจเกิดขึ้นเนื่องจากพ่อแม่ไม่มีเวลาหรือไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ลูกเพียงพอ ในบางครอบครัวเด็กและวัยรุ่นอาจมีความเครียดจากความคาดหวังของพ่อแม่ ปัญหาความขัดแย้งหรือปัญหาการสื่อสารในครอบครัว

ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นยังปรากฏผ่านเรื่องราวภูมิหลังของกวาง เด็กสาววัยมัธยมต้นที่เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะยากจน พ่อกับแม่แยกทางกัน ทำให้กวางต้องอาศัยอยู่กับแม่แค่เพียงลำพัง แต่ด้วยความยากจนผู้เป็นแม่จึงต้องทำงานอย่างหนัก เพื่อที่จะมีเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว จนทำให้ไม่มีเวลาให้กับกวางอย่างที่ควร ส่งผลให้กวางกลายเป็นคนที่เสพติดสื่อสังคมออนไลน์อย่างมาก จนนำไปให้เธอได้ไปพบกับกลุ่มเพื่อนใหม่ซึ่งทำให้กวางมีอุปนิสัยเปลี่ยนไปจากเดิม กวางเริ่มกลายเป็นเด็กก้าวร้าว จนถึงขั้นทำร้ายแม่ของตนเองเพียงเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนปรารถนา ดังความว่า “หนูรู้ว่าแม่มี เอามา!” ผู้เป็นลูกสาวถือวิสาสะยกตะกร้าใส่เงินของผู้เป็นแม่มาเปิดออก หยิบเงินในนั้นขึ้นมาอัดใส่กระเป๋าทันที ไม่ฟังเสียงร้องขอของผู้ให้กำเนิดที่พยายามยื้อแย่งเงินทุนที่ต้องเก็บต้องใช้จ่ายกลับคืน (ถวิล, 2559: 85) กล่าวได้ว่า เรื่องราวภูมิหลังของกวางและเอ๊ะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน บทบาทของตัวละครทั้งสองที่มีพฤติกรรมความรุนแรงที่ใช้ปฏิบัติต่อผู้เป็นพ่อและแม่ จึงเป็นเสมือนภาพสะท้อนของเด็กที่ต้องเผชิญทั้งปัญหาความรุนแรงในครอบครัว และปัญหาการละเลยการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง ส่งผลให้เด็กต้องหันมาพึ่งพาสังคมออนไลน์ จนนำไปสู่การล่อหลอมจนกลายเป็นพฤติกรรมความรุนแรงและนำมาซึ่งการสูญเสีย

นอกจากปัญหาความรุนแรงในครอบครัวแล้ว ผู้แต่งยังนำเสนอปัญหาทางสังคมด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อเด็ก เห็นได้ชัดผ่านเรื่องราวภูมิหลังของวู เด็กหนุ่มวัยมัธยมปลายที่มีนิสัยเสพติดการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เพื่อแสดงออกถึงพฤติกรรมการก้าวร้าวโดยไม่สนใจสิ่งต่าง ๆ จนทำให้เพื่อนร่วมชั้นไม่มีใครกล้ามาสูงส่งกับเขารวมไปถึงการเรียนของเขาก็ตกต่ำลงเรื่อย ๆ ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่วูหมกมุ่นอยู่กับการสนทนาเรื่องการเมืองจนไม่ยอมอ่านหนังสือ เป็นเหตุให้ครูประจำรายวิชาต้องยึดโทรศัพท์มือถือจนทำให้เขาเกิดความไม่พอใจและทำร้ายครูจนถึงแก่ความตาย ดังความว่า “นั่นทวู ล้วงเอามีดคัตเตอร์ในกระเป๋าเป้ของตัวเองขึ้นมา รูดใบมีดอันคมกริบออก ก่อนจะวิ่งตรงไปทาง

ด้านหลังของอาจารย์ประจำวิชา แล้วใช้มีดปาดเข้าที่คอของอีกฝ่ายจนเลือดสีแดงฉานพุ่งกระฉูด” (ถวิล, 2559: 20) จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า บทบาทของวุธมีลักษณะคล้ายคลึงกับเอ๊ะและกวาง นั่นก็คือพฤติกรรมความรุนแรงที่เขากระทำต่อผู้มีพระคุณ แต่ขณะเดียวกันเรื่องราวภูมิหลังของวุธก็สะท้อนภาพปัญหาการปรับตัวเข้ากับสังคม เด็กที่ต้องเผชิญกับความรู้สึกแปลกแยกและการถูกปฏิเสธจากสังคมรอบรอบ จนทำให้ต้องหันหน้าเข้าหาสังคมออนไลน์ เพื่อลอบประโลมและเยียวยาจิตใจที่วุธต้องเผชิญความโดดเดี่ยว

พฤติกรรมความรุนแรงที่ตัวละครทั้งสามกระทำต่อผู้เป็นพ่อ แม่ และครูบาอาจารย์ซึ่งถือเป็นการกระทำที่ร้ายแรงและเป็นการละเมิดกรอบทางสังคม ส่งผลให้พวกเขาถูกจับตัวมาเพื่อทำภารกิจเอาชีวิตรอดซึ่งเป็นเสมือนบทลงโทษที่ตัวละครทั้งสามต้องเผชิญ ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้แต่งกำหนดให้เอ๊ะและกวางพ่ายแพ้ในการแข่งขันเป็นเหตุให้เธอต้องเข้าไปทำภารกิจเอาชีวิตรอดในห้องถวิลซึ่งเป็นห้องที่ทำให้ตัวละครระลึกถึงความทรงจำในอดีต โดยภารกิจที่เอ๊ะต้องปฏิบัติคือการที่เธอจะต้องขอให้ผู้ที่ผ่านไปมาช่วยนำมิดที่ถูกผูกติดอยู่กับมือเธอออกจากมือเธอให้ทันเวลา ดังความว่า “ฉันไม่ใช่คนบ้า ช่วยฉันด้วย...ช่วยแกะเชือกให้ฉันด้วย!” น้ำเสียงอ่อนหวานดูไร้เหตุผล ผู้คนต่างยืนมองเอ๊ะอยู่ห่าง ๆ” (ถวิล, 2559: 133) ส่วนภารกิจที่กวางต้องเผชิญคือการที่เธอจะต้องกินขนมจีนที่มีเศษแก้วปะปนอยู่ให้หมดภายในเวลาที่กำหนด แต่ทั้งสองคนก็ไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จและต้องตายในที่สุด โดยก่อนที่ทั้งสองจะพบจุดจบของชีวิต ผู้แต่งก็จะกำหนดให้ทั้งสองต่างก็หวนคิดถึงเหตุการณ์เลวร้ายและสิ่งที่ตนได้เคยกระทำไว้ ดังเช่นในตอนที่กวางคิดถึงสิ่งที่ตนได้เคยกระทำกับผู้เป็นแม่ ความว่า

กวางก้มลงเก็บก้อนซึ่งเต็มไปด้วยเลือดที่หล่นลงพื้นขึ้นมาตักขนมจีนที่เต็มไปด้วยเศษแก้ว มือไม้สั่นขณะที่ตักมันเข้าปาก พยายามจะกลืนลงคอแทนการเคี้ยว แต่การทำเช่นนั้นยิ่งทำให้เศษแก้วบาดที่ลำคอจนเธอเข้าอ่อน... กวางรู้ชะตาชีวิตของตัวเอง เธอประนมมือขึ้นแล้วกราบลงพื้น อยากจะพูดอะไรมากมายแต่ไม่สามารถอ้าปากได้ มันไม่ใช่การร้องขอโอกาสหรอก แต่มันเป็นการกราบขนมจีนของแม่ ขนมจีนที่เธอเกลียด อาชีพที่เธอตำราดาที่เธอเคยทำร้ายจิตใจ งานขนมจีนคือตัวแทนของแม่ที่เธอจะได้กราบขอขมาในสิ่งที่ทำผิดเป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต

(ถวิล, 2559: 149)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่ผู้แต่งกำหนดให้ผู้คุมเกมฉายภาพเหตุการณ์เลวร้ายในอดีตที่ตัวละครแต่ละตัวได้เคยกระทำไว้ รวมไปถึงการนำเสนอสิ่งที่เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของเหตุการณ์ในอดีตมา

ใช้เป็นภารกิจที่ผู้เข้าแข่งขันต้องเผชิญ นอกจากจะเป็นการนำเสนอเรื่องราวภูมิหลังของตัวละครแล้วยังเป็นการใช้ความทรงจำในอดีตมาสร้างความลอกหลอนให้กับตัวละครซึ่งเป็นการเชื่อมโยงเข้ากับแนวคิดเรื่องของวิบากกรรมตามหลักพุทธศาสนา การที่ตัวละครจำต้องพบเจอกับเหตุการณ์เลวร้ายในอดีต รวมถึงต้องปฏิบัติภารกิจเพื่อชดใช้กับสิ่งที่ตนเคยกระทำไว้ จึงเป็นเสมือนภาพจำลองของการชดใช้กรรมที่อาจไม่ได้เกิดขึ้นในความเป็นจริง ส่วนตัวละครวู่นั้น หลังจากที่ผู้คุมเกมถ่ายทอดเรื่องราวความรุนแรงที่เขากระทำต่อครูแล้ว ผู้แต่งก็ได้กำหนดให้วูพยายามขัดขึ้นและฝ่าฝืนผู้คุมเกม จนเป็นเหตุให้เขาเสียชีวิตโดยที่ยังไม่ได้ปฏิบัติภารกิจ ดังคำว่า “เด็กหนุ่มผู้สวมหน้ากากหมายเลขสามที่พยายามออกแรงดึงหน้ากากออกจากใบหน้าของตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย สุดท้ายก็เกิดเสียงระเบิดดังตูม!” (ถวิล, 2559: 13) พฤติกรรมการขัดขึ้นของวูที่ส่งผลให้เขาต้องตายทั้งที่ยังไม่ได้ปฏิบัติภารกิจแสดงให้เห็นถึงการปฏิเสธการกระทำของตนเองและไม่ยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น

การที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเอ๊ะ กวาง และวู กระทำ ความรุนแรงต่อผู้มีพระคุณ จนเป็นเหตุให้ตัวละครทั้งสามต้องถูกจับตัวมาเพื่อเข้าร่วมภารกิจเอาชีวิตรอด แต่สุดท้ายทั้งสามก็ไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จและต้องพบจุดจบของชีวิตซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการนำแนวคิดเรื่องกรรมตามหลักพุทธศาสนาไปใช้ในการถ่ายทอดเนื้อหา แต่หากพิจารณาภูมิหลังของตัวละครทั้งสามอย่างลึกซึ้งจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมความรุนแรงที่ตัวละครทั้งสามกระทำต่อผู้เป็นพ่อ แม่ และครูนั้น ล้วนแต่มีสาเหตุมาจากปัญหาทางสังคมที่ส่งผลกระทบต่อเด็กทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เห็นได้ชัดจากภูมิหลังของเอ๊ะที่ต้องเผชิญกับผู้เป็นพ่อที่เสพติดสุราและมักทำร้ายร่างกายเอ๊ะและแม่ ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้เอ๊ะจำต้องหลีกหนีโลกแห่งความเป็นจริงอันโหดร้ายและหันมาพึ่งพาสังคมออนไลน์ ปัญหาการละเลยการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองเห็นได้ชัดจากบทบาทของกวาง เด็กสาวที่ต้องอาศัยอยู่กับผู้เป็นแม่เพียงลำพังและด้วยความยากจนผู้เป็นแม่จึงจำต้องทำงานอย่างหนัก จนไม่มีเวลาในการดูแลกวางผู้เป็นลูกสาว ภูมิหลังของกวางนอกจากจะสะท้อนปัญหาของเด็กที่ถูกละเลยจากผู้ปกครองแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่ผู้มีฐานะยากจนจำเป็นต้องทำงานหาเงินค่าเช่าเพื่อประทังชีวิต จนไม่มีเวลาดูแลหรือใส่ใจคนในครอบครัว ความยากจนยังไม่เพียงส่งผลต่อเรื่องปากท้องเท่านั้น แต่ยังส่งผลถึงคุณภาพชีวิตอีกด้วย

3.2.2.2 เทคโนโลยีสมัยใหม่นำไปใช้แสวงหาผลประโยชน์

ในสื่อวาทกรรมกระแสหลักเทคโนโลยีสารสนเทศมักถูกนำเสนอไปในทิศทางบวก ทั้งการมองว่าเทคโนโลยีสารสนเทศนี้ได้กลายมาเป็นเครื่องมือสำคัญที่เข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนรูปแบบการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ โดยข้ามผ่านข้อจำกัดในเรื่องความแตกต่างทางด้านพื้นที่และเวลา เทคโนโลยี

สารสนเทศมีส่วนกระตุ้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้คนแบบใกล้ชิดและรวดเร็ว นอกจากนี้ยังถูกนำเสนอว่าเป็นพื้นที่ของความบันเทิงและองค์ความรู้ต่าง ๆ รวมถึงการสร้างอาชีพและรายได้เห็นได้จากร้านค้าออนไลน์จำนวนมาก นวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ถวิล* ผู้แต่งได้ถ่ายทอดเนื้อหาเพื่อนำเสนอด้านมืดของเทคโนโลยีที่ช่วยอำนวยความสะดวกมนุษย์ แต่ขณะเดียวกันเทคโนโลยีเหล่านี้ก็กลับถูกใช้เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้เอารัดเอาเปรียบและแสวงหาผลประโยชน์

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ถวิล* ผู้แต่งได้นำเสนอปัญหาการแสวงหาผลประโยชน์จากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อสนองความต้องการของตนเอง เห็นได้ชัดจากเรื่องราวภูมิหลังของโป๊ป พนักงานออฟฟิศหนุ่มที่แอบรักน้ำหวาน หญิงสาวซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของตนเอง แต่น้ำหวานกลับคบหาอยู่กับหมี ชายหนุ่มซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของโป๊ป ด้วยความรักและความอิจฉาริษยาที่โป๊ปมีต่อน้ำหวานและหมี จึงทำให้โป๊ปวางแผนเพื่อให้ทั้งคู่เลิกรักกัน โดยการเผยแพร่คลิปของหมีที่กำลังมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่นลงบนโลกออนไลน์ ดังคำว่า “เขารู้จักน้ำหวานดี เธอเป็นคนจริงจังกับความรักและเกลียดผู้ชายเจ้าชู้ ดังนั้นการเห็นคลิปคนที่ตัวเองกำลังจะแต่งงานด้วยไปมีอะไรกับผู้หญิงอื่น ไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้ใจได้” (ถวิล, 2559: 48) การกระทำของโป๊ปที่กระทำต่อน้ำหวานและหมี แสดงให้เห็นถึงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นเครื่องมือในการทำลายความสัมพันธ์ รวมถึงแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตัวเองซึ่งในที่นี้ก็คือการที่โป๊ปหวังจะแย่งชิงน้ำหวานมาเป็นคนรักของตนเอง ความเลวร้ายที่โป๊ปได้กระทำต่อน้ำหวานและหมี ส่งผลให้ทั้งคู่เกิดการทะเลาะจนเป็นเหตุให้ทั้งสองประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิต ดังคำว่า “รถเก๋งคันงามของผู้เป็นเพื่อนพุ่มหมีออกสู่ถนนใหญ่ โดยไม่มีการชะลอความเร็ว รถสิบล้อที่แล่นมาชนโครมในเสี้ยววินาที รถเก๋งคันงามกระเด็นไปอีกฟากของถนน ก่อนจะโดนรถกระบะชนซ้ำอีกรอบ” ไม่เพียงการเสียชีวิตของน้ำหวานและหมีที่สร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานให้กับโป๊ปที่ต้องสูญเสียคนที่เขารัก แต่โป๊ปยังต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานที่เกิดจากการถูกหลอกหลอน โดยการที่ผู้คุมเกมนำเสนอเหตุการณ์ในอดีตอันเลวร้ายที่เขาได้เคยกระทำต่อคนทั้งสองเข้าไปซ้ำมา

ปัญหาการแสวงหาผลประโยชน์จากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ยังปรากฏให้เห็นผ่านบทบาทของตัวละครพระภิกษุรูปหนึ่งนามว่านุ ที่อาศัยวัดและความเป็นพระในการแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเอง โดยภายนอกของนุดูเป็นพระที่เคร่งครัดกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อช่วยทำนุบำรุงศาสนา โดยเขามักนำเสนอตัวตนเหล่านี้ผ่านสังคมออนไลน์ แต่แท้ที่จริงเขากลับละเมิดข้อปฏิบัติหลายประการ ดังบทที่อธิบายถึงพฤติกรรมของนุว่า

ศึกษาพระธรรมก็ศึกษาแบบงู ๆ ปลา ๆ บางครั้งชี้แจงตื้นไปบิดทาบต่อกี้
แก่งปวย ทั้งที่ความจริงโทรศัพท์คุยกับนิกก็แพนสาวจนเกือบรุ่งสาง
บางคืนยังแอบปลอมตัวเป็นฆราวาสไปเที่ยวผับเที่ยวบาร์หาความสุขตาม

ประสาผู้ชาย เงินในตู้บริจาคก็แอบขโมยมาใช้บ่อย...คืนนี้หลวงพุ่นั่ง
 ‘สาวขายบริการ’ ที่ติดต่อกันทาง เฟซบุ๊กให้มาพบที่กุฏิอย่างที่เคยทำ
 บ่อย ๆ...หญิงสาวเคาะประตูห้องของหลวงพุ่นุเบา ๆ เป็นการแสดงตัวมอง
 ชายขาวให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็นตามที่อีกฝ่ายส่งนัยสังหนา เพียงอึดใจเสียง
 ปลดล็อกประตูก็ดังขึ้น ก่อนที่จะมีมืออันแข็งแรงของหลวงพุ่นุเบาเอ
 บางเข้าไปในห้อง บทเพลงรักจึงเริ่มบรรเลงโดยไม่สนว่าตัวเองกำลังครอง
 ผ้าเหลืองอยู่!

(ถวิล, 2559: 91)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งได้เผยให้เห็นถึงความเสื่อมถอยทางศีลธรรมของผู้คนใน
 สังคมยุคปัจจุบันที่ไม่เพียงปรากฏให้เห็นผ่านพฤติกรรมของบุคลทั่วไปเท่านั้น แต่ยังถูกนำเสนอความ
 เป็นจริงในสังคมที่มักไม่ค่อยมีใครกล่าวถึงอย่างประเด็นการกระทำผิดกฎระเบียบและข้อปฏิบัติของ
 พระสงฆ์ในสังคมไทย ดังจะเห็นได้จากข่าวสารทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และโซเชียลมีเดียรูปแบบ
 ต่าง ๆ ที่ปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง เรื่องราวชีวิตของตัวละครที่นำความเลื่อมใสทางพุทธศาสนามาใช้
 เป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเอง ลักษณะดังกล่าวยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงการ
 ที่ผู้แต่งพยายามตั้งคำถามว่าแท้ที่จริงแล้วพุทธศาสนาที่ถูกนำเสนอผ่านสังคมออนไลน์เหล่านี้เป็นสิ่งที่ดี
 หรือเป็นแค่เพียงการค้าเชิงพาณิชย์ที่ทำผลประโยชน์ให้แก่กลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่งเท่านั้น สิ่งเหล่านี้
 แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดในตอนที่ต้องทำภารกิจเอาชีวิตรอด โดยการตอบคำถามทางพุทธศาสนา แต่
 นกกลับไม่สามารถตอบคำถามที่ผู้คุมเกมถามได้ ส่งผลให้เขาไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จจนต้องพบจุด
 จบของชีวิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นอกจากนวนิยายสองขั้วเรื่องถวิล ที่ผู้แต่งนำเสนอปัญหาการแสวงหาผลประโยชน์จาก
 การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อสนองความต้องการของตนเองแล้ว ยังนำเสนอปัญหาการใช้เทคโนโลยี
 สมัยใหม่เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เห็นได้ชัดจากบทบาทของเบน หญิงสาวที่มีรูปร่าง
 หน้าตาสะสวย และด้วยความงามของเบนซึ่งเป็นไปตามค่านิยมของสังคม ทั้งการมีผิวพรรณขาว
 สะอาด ใบหน้าเรียวได้รูป และการมีหุ่นที่ผอมเพรียวจึงทำให้เธอกลายเป็นคนที่มีผู้ชื่นชอบและติดตาม
 ชีวิตจนกลายเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงในสังคมออนไลน์ ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายรูปลักษณะของเธอกว่า
 “หญิงสาวร่างเล็กในชุดนอนน่ารัก ตั้งกล้องไว้ทางด้านหนึ่งของโต๊ะเครื่องแป้ง เธอจัดทรงผมสีน้ำตาล
 ช็อกโกแลตให้เข้าที่ ติดก๊ิบลายดอกไม้หวานช่วยเพิ่มให้ดูน่ารักสมกับเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์ชื่อดัง” (ถวิล,
 2559: 103) การมีชื่อเสียงเนื่องมาจากรูปร่างหน้าตาของเบนซึ่งเป็นไปตามค่านิยมของสังคม ผู้แต่งยัง
 ได้เผยให้เห็นถึงเบื้องหลังของความสวยงามที่ผู้คนต่างก็ตัดสินกันจากปัจจัยภายนอก แท้ที่จริงสิ่งที่
 ปรากฏบนสังคมออนไลน์อาจไม่เป็นไปเช่นนั้น เห็นได้จากการที่ผู้แต่งกำหนดให้เบนหญิงสาวผู้ที่มี

ชื่อเสียงในสังคมออนไลน์ เธอใช้ความมีชื่อเสียงและจำนวนผู้ที่ชื่นชอบเธอในการหารายได้กับตัวเอง โดยการขายครีมบำรุงผิวหน้าที่มีส่วนผสมของสารเคมีร้ายแรงเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่รวดเร็วทันใจ

“นี่ค่ะ บลูเบนจี้ ซูเปอร์ครีม เป็นครีมที่พี่เบนร่วมคิดค้นสูตรกับทีมเภสัชกร และทีมแพทย์จากเกาหลี รับรองว่าปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ...ครีมตัวนี้จะช่วยให้ผิวขาวใสแล้ว ยังทำให้ผิวดูมีสุขภาพดี ไม่ขาวซีดแบบผิวจูออนเน่นอน แต่จะขาวอมชมพูแบบที่น้อง ๆ เห็นผิวหน้าที่พี่นี้แหละค่ะ...ยังงั้นนี่พี่เบนขอตัวไปทาครีมบลูเบนจี้ก่อน...บ้ายบาย” เบนโบกมือให้กล้องก่อนจะปิดการอัดคลิปวิดีโอ จัดการอัปเดตเพจของตัวเอง ระหว่างที่รออัปเดตนั้น หญิงสาวก็หยิบครีมยี่ห้อดังขึ้นมาทาที่หน้า โดยไม่สนใจครีมของตัวเองเลยแม้แต่น้อย ใครจะไปกล้าใช้ครีมกวนมือ หน้าพังกันพอดี!

(ถวิล, 2559: 105)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า เบนใช้ความมีชื่อเสียงมาเป็นเครื่องการันตี เพื่อหลอกลวงผู้อื่นให้มาซื้อสินค้าของตน พฤติกรรมการหลอกลวงของเบน ส่งผลให้ผู้ที่ชื่นชอบและซื้อผลิตภัณฑ์ของเธอซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐาน ต้องประสบกับอาการแพ้จนทำให้เสียโฉม ด้วยความกลัวว่าตนเองจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย เบนจึงพยายามที่จะหลบหนีความผิด แต่เธอกลับถูกלקฎาตัวเพื่อมาขอใช้ในสิ่งที่ตนเองได้ก่อไว้ โดยภารกิจที่เบนต้องทำให้สำเร็จเพื่อจะได้มีชีวิตรอด คือ การที่เธอจะต้องขอให้บรรดาลูกค้าหนึ่งในสามยกโทษให้กับสิ่งเบนได้กระทำลงไป แต่เบนกลับพบว่าความเลวร้ายที่เธอได้เคยกระทำลงกับกลุ่มคนเหล่านี้ นั้นรุนแรงจนไม่สามารถมีใครให้อภัยเธอได้ ดังเช่นคำพูดของตัวละครที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานที่เกิดจากการใช้ผลิตภัณฑ์ของเบน ความว่า “ครีมของแกทำให้หน้าฉันพัง ทุกรูขุมขนเต็มไปด้วยสิวหัวหนอง...ไปไหนมาไหนคนก็นึกว่าเป็นโรคน่ารังเกียจ นั่นเพราะครีมสารเลวของแก” (ถวิล, 2559: 190-191) ด้วยเหตุนี้ เบนจึงไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จและต้องเสียชีวิต ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า บทบาทของเบน ช่วยสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการถูกล่อลวงของผู้คนในสังคมปัจจุบันที่มักหลงเชื่อสื่อโฆษณาที่ปรากฏในสังคมออนไลน์ เพียงเพราะอิทธิพลของบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ โดยไม่ไตร่ตรองหรือคำนึงถึงผลที่ตามมา

ปัญหาการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ยังปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนผ่านบทบาทของโบว์ หญิงสาวที่ต้องเลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง แต่ด้วยความยากจนทำให้เธอต้องดิ้นรนทำงานเพื่อเลี้ยงตนเองกับลูก โดยการคัดลอกงานเขียนของผู้อื่นมาเป็นของตน ดังความว่า “งานที่เธอลอกมาจากเฟซบุ๊กของเด็กสาวผู้ที่ไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองว่าการเอานิยายมาลงในเฟซบุ๊กให้อ่านฟรี ๆ นั้นจะเป็นช่องทางของคนทีคิดจะหาเงินทางลัดอย่างโบว์ !” (ถวิล, 2559: 70) บทบาท

ของโบว์ได้สะท้อนให้เห็นถึงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์ในทางที่ผิด

ในนวนิยายของขวัญเรื่อง*อวิธ* ผู้แต่งได้แสดงให้เห็นว่าในโลกแห่งทุนนิยมที่เต็มไปด้วยความเจริญอันหลากหลาย เทคโนโลยีสารสนเทศกลายเป็นสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ เห็นได้จากในสังคมออนไลน์ที่การซื้อขายสินค้าที่แปรเปลี่ยนไปอยู่ในรูปแบบของการค้าออนไลน์ ทำให้ผู้คนสามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น นอกจากการซื้อขายสินค้าโดยผ่านช่องทางออนไลน์ที่มีให้เห็นเป็นจำนวนมากแล้ว ในปัจจุบันการทำธุรกรรมก็สามารถทำได้โดยที่ผู้บริจจาคไม่จำเป็นต้องเดินทางไปตามสถานที่ที่ตนเองต้องการบริจาค นอกจากการซื้อขายสินค้าโดยผ่านช่องทางออนไลน์ที่มีให้เห็นเป็นจำนวนมากแล้ว ปัจจุบันการร่วมทำบุญของคนในสังคมสมัยใหม่ก็มีรูปแบบการบริจาคที่เปลี่ยนแปลงไป โดยการอาศัยสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย ไม่ว่าจะเป็นการร่วมบริจาคให้แก่องค์กรเพื่อการกุศลต่าง ๆ การบริจาคเพื่อไถ่ชีวิตสัตว์ การบริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย เป็นต้น โดยเราสามารถพบเห็นการช่วยเหลือด้วยการบริจาคเงินได้อย่างหลากหลายในสังคมออนไลน์ แม้ว่าการบริจาคเงินในรูปแบบออนไลน์จะอำนวยความสะดวกให้ผู้บริจาค แต่ในขณะเดียวกันพื้นที่สังคมออนไลน์เหล่านี้ก็ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการหลอกลวงเพื่อแสวงหาทรัพย์สินเงินทองจากมิชฌาชีพเป็นจำนวนมาก ในนวนิยายของขวัญเรื่อง*อวิธ* ผู้แต่งได้วิพากษ์ประเด็นเรื่องการใช้สังคมออนไลน์กับพุทธศาสนาเพื่อสะท้อนมุมมองของสังคมที่อาจไม่ได้รับการเปิดเผย ดังเห็นได้จากเรื่องราวที่บอกเล่าพฤติกรรมของมุก หญิงสาวที่มีอาชีพเป็นครูสอนวิชาพุทธศาสนาแต่ด้วยเงินรายได้ที่เธอได้รับต่อเดือนไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย เธอจึงใช้พุทธศาสนาเป็นเครื่องมือในการหารายได้ให้กับตนเองโดยการตั้งมูลนิธิเพื่อรับบริจาคเงินช่วยสุนัขจรจัด

ชายหนุ่มยัดเงินใส่กระเป๋าก่อนจะใช้ไม้หน้าสามในมือฟาดไปที่หมาเคราะห์ร้ายอย่างไม่มียั้ง ได้ยินเสียงมันร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวดดังลั่นซอย ในขณะที่มุกไม่ได้สนใจจะดู หญิงสาวเดินกลับมาที่บ้านของตัวเอง แล้วรีบโพสต์ภาพอัคคีลิปลงทันที “เคสด่วนค่ะ ดิฉันไปพบน้องหมาถูกทำร้ายจนขาหัก ตอนนี้นำตัวส่งโรงพยาบาลสัตว์แล้ว ใครมีจิตเมตตา รบกวนช่วยกันสมทบทุนรักษาน้องหมาด้วยนะคะ...”

(อวิธ, 2559: 122)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าการกระทำของมุกสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของสังคมออนไลน์ซึ่งนับว่าเป็นแหล่งติดต่อสื่อสารสำคัญในโลกปัจจุบัน แต่กลับถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการหลอกลวงให้กับคนกลุ่มหนึ่ง ผู้แต่งยังกำหนดให้บทบาทของมุกเป็นครูสอนวิชาพุทธศาสนา และเป็น

ครูผู้ตั้งอยู่ในข้อปฏิบัติอย่างเคร่งครัด แต่กลับหลังกลับทารุณกรรมสัตว์เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง การกระทำอันเลวร้ายของครูมุกลงจึงส่งผลให้เธอถูกจับตัวมาลงโทษและต้องเข้าร่วมภารกิจเอาชีวิตรอด แต่ในท้ายที่สุดครูก็สามารถเอาชนะตัวละครอื่นและกลายเป็นผู้รอดชีวิต ดังความว่า “ผู้ชนะในคอร์สที่สิบของสถานบำบัด PHUB คือผู้เข้าบำบัดหมายเลขสิบ นางสาวอังคณา ชื่อเล่นมุก อายุ 26 ปี ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ !” (ถวิล, 2559: 257) บทบาทของมุกนอกจากจะนำเสนอปัญหาการนำเทคโนโลยีมาใช้ในทางที่ผิดแล้ว การที่มุกกลายเป็นผู้ชนะในเกมการแข่งขันยังแสดงให้เห็นถึงการวิพากษ์สังคมที่มักให้คุณค่ากับการเป็นคนดี เพียงเพราะคนเหล่านี้ใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือ

นอกจากบทบาทของตัวละครทั้งสิบที่ผู้แต่งใช้ถ่ายทอดปัญหาการใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิดแล้ว บทบาทของตัวละครผู้คุมเกมเองก็นำเสนอปัญหาทางสังคมเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากในตอนท้ายเรื่องที่เล่าถึงภูมิหลังของตัวละครหญิงสาวผู้คุมเกมนามว่าปิงแอม ที่ต้องผิดหวังในความรักจากผู้ชายที่เธอพบเจอในโลกออนไลน์จนอยากจะจบชีวิต แต่แล้วเธอก็พบกับองค์กรลึกลับนามว่าPHUB ที่ช่วยชีวิตของเธอไว้และให้เธอเข้าร่วมในองค์กรในฐานะของผู้คุมเกม ดังความว่า “หลังจากวันนั้นเธอก็ได้เข้ามาเป็นสมาชิกในสถานบำบัดPHUB สถานบำบัดที่ทั้งช่วยชีวิตเธอ และทำให้เธอได้ช่วยคนอื่นให้เห็นโอกาสของการมีชีวิต !” (ถวิล, 2559: 291)

ผู้แต่งกำหนดให้บทบาทของปิงแอมเป็นคนที่ได้รับผลกระทบมาจากโลกออนไลน์ บาดแผลภายในจิตใจที่เกิดขึ้นกับเธอจึงส่งผลให้ปิงแอมเข้าร่วมกับองค์กรลึกลับในฐานะของผู้คุมเกม เพื่อหวังที่จะให้ผู้อื่นรับรู้ถึงผลกระทบจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในทางที่ผิด แต่หากพิจารณาการกระทำขององค์กรลึกลับและตัวละครผู้คุมเกมที่ใช้ความรุนแรงมาเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคม จะเห็นได้ว่าการกระทำดังกล่าวก็เป็นการผลิตซ้ำความรุนแรงผ่านอำนาจที่ใช้สร้างความชอบธรรมอย่างผิดกฎหมาย ทั้งการทรมานและการฆาตกรรมผู้เข้าร่วมการแข่งขันอย่างโหดร้ายทารุณ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า นวนิยายสยองขวัญเรื่องถวิล มีเนื้อหาถ่ายทอดประเด็นเรื่องความรุนแรงและปัญหาเชิงจริยธรรมของผู้คนในสังคมปัจจุบันที่นำมาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ผ่านลักษณะเด่นของวรรณกรรมสยองขวัญที่เน้นการนำเสนอภาพความรุนแรงและความน่าสยดสยอง ผู้แต่งได้เผยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความย้อนแย้งของสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยภาพของความเจริญของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ช่วยให้มนุษย์มีคุณภาพชีวิตที่ดี แต่ในอีกแง่สิ่งเหล่านี้กลับกลายมาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการเบียดเบียนและเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน เรื่องราวทั้งหมดถูกนำเสนอผ่านตัวละครทั้งสิบตัวที่มีความหลากหลายทางเพศ อายุ สาขาอาชีพ และสถานภาพทางสังคมซึ่งล้วนแต่เป็นเสมือนภาพแทนของผู้คนในสังคมปัจจุบัน โดยผู้แต่งได้กำหนดให้ตัวละครทั้งหมดต่างก็เสพติดการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในรูปแบบสังคมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง แต่กลับกลายมาเป็นพื้นที่ที่ก่อให้เกิดเหตุอาชญากรรมอย่างมากมาย เนื่องมาจากการ

กลุ่มหลงและมัวเมาของผู้คนที่หลงใหลอยู่ภายใต้ภาพมายาที่สังคมสร้างขึ้น ดังจะเห็นได้จากคำว่า ‘ถวิล’ ที่เป็นชื่อเรื่องซึ่งมีความหมายในทำนองที่สื่อถึงความคิดถึงและความโหยหา การใช้คำว่า ‘ถวิล’ เป็นชื่อของนวนิยายสยองขวัญเรื่องนี้จึงสะท้อนให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ของผู้แต่งที่ต้องการนำเสนอประเด็นเรื่องอิทธิพลของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ส่งผลต่อสภาวะจิตใจของมนุษย์ในสังคมยุคปัจจุบันที่ต่างก็หลงใหลและปรารถนาสิ่งเหล่านี้ ขณะเดียวกันผู้แต่งก็ได้นำเสนอปัญหาทางสังคมที่เกิดขึ้นมาจากปัจจัยอันหลากหลาย จนส่งผลกระทบทำให้ผู้คนที่ต้องหลีกหนีโลกแห่งความจริงและหันหน้าเข้าสู่สังคมออนไลน์ เทคโนโลยีสารสนเทศจึงไม่ใช่แค่เพียงพื้นที่ที่ผู้คนใช้ในการเยียวยาจิตใจหรือแสวงหาผลประโยชน์เท่านั้น แต่เทคโนโลยีสารสนเทศยังเป็นสิ่งที่ขบขันให้เห็นถึงปัญหาทางสังคมที่มีอยู่ให้เห็นชัด

3.3 สังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความแปลกแยกและความสัมพันธ์ที่ล้มเหลว

ความรู้สึกแปลกแยกเป็นปรากฏการณ์หนึ่งของสังคมเมือง เนื่องจากเป็นสังคมที่เน้นความเป็นปัจเจก สังคมทุนนิยมยังส่งผลให้สภาพแวดล้อมในสังคมเปลี่ยนแปลงไป เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้า เศรษฐกิจเติบโตขึ้น ผู้คนอาศัยอยู่ร่วมกันในเมืองมากขึ้น แต่ทว่าสิ่งเหล่านี้กลับไม่ได้ทำให้ผู้คนมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น อีกทั้งยังทำให้ผู้คนรู้สึกห่างเหินและโดดเดี่ยว โดยมีสาเหตุมาจากการที่ผู้คนในสังคมเมืองต่างแสวงหาความสำเร็จส่วนตน และมองผู้อื่นในรูปแบบของคู่แข่ง (ณัฏฐญา เมฆสมณะศักดิ์, 2561: 42) นอกจากนี้ อีกทั้งการที่ผู้คนให้คุณค่ากับการทำงานอย่างหนัก เพื่อตอบสนองกับมายาคติที่ทุนนิยมสร้างขึ้นก็มีส่วนอย่างยิ่งในการทำลายความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.1 ความแปลกแยกจากแรงบีบคั้นของสังคมทุนนิยม

สภาวะจิตใจที่ได้รับผลกระทบจากลัทธิทุนนิยมปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในเรื่องสั้นสยองขวัญ “เหงากันสองคน” ใน *อยู่ดีมีศพ* ที่มีเนื้อหาบอกเล่าถึงสภาพสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยความเจริญทางวัตถุ แต่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองกลับต้องเผชิญกับความเหงาและความโดดเดี่ยว จนนำไปสู่สภาวะของการรู้สึกแปลกแยก เนื่องมาจากวิถีชีวิตที่ถูกหล่อหลอมด้วยปัจจัยภายนอก ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวดังกล่าวส่งผลให้ปัจเจกชนรู้สึกถึงการไร้พลังในการขับเคลื่อนและความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนด้อยค่าไร้ความสำคัญ พร้อมไปกับการตั้งคำถามถึงความหมายของการมีชีวิตอยู่

ในเรื่องสั้นสยองขวัญ “เหงากันสองคน” ผู้แต่งนำเสนอสภาพสังคมเมืองร่วมสมัยและวิถีชีวิตภายใต้อิทธิพลของลัทธิทุนนิยมที่ส่งผลกระทบต่อสภาวะจิตใจของผู้คน ผ่านเรื่องราวของสหายหนุ่มวัยสามสิบปลายที่อาศัยอยู่ในบ้านเช่าใจกลางเมืองกรุงเทพมหานครที่เต็มไปด้วยความเร่งรีบ

วุ่นวาย สกายมีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักของเขามากนัก แต่ถึงกระนั้นเขาต้องใช้ระยะเวลาเดินทางนานหลายชั่วโมง ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของสกายที่บรรยายถึงความเบื่อหน่ายและความเหนื่อยล้าจากการเดินทางไปทำงานของเขาว่า “กว่าจะกลับมาถึงก็ปาไปจวนจะสี่ทุ่มแล้ว เขาใช้เวลาบนท้องถนนถึงสี่ชั่วโมงเต็ม โชคดีที่วันนี้ได้นั่ง แต่การนั่งนาน ๆ ก็รู้สึกเมื่อยไม่น้อยเช่นกัน” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 13) คำกล่าวข้างต้นแสดงถึงสภาพสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยการจราจรที่แออัดซึ่งสร้างความตึงเครียดให้กับผู้คนโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ความเครียดเหล่านี้ยังปรากฏผ่านวิถีชีวิตประจำวันของผู้คนในเมืองซึ่งถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกอย่างสกาย ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายกิจวัตรประจำที่เขาจำต้องดำเนินวิถีชีวิตแบบเดิมซ้ำไปซ้ำมาความว่า

เจ็ดโมงเช้าเวลาเดิม...ที่เดิม สกายเดินอย่างช้า ๆ ฟังเพลงเดิม ๆ ตรงมายังป้ายรถเมล์ ณ จุดเดิมที่ชอบยืน มองสิ่งเดิม ๆ ที่ชอบมอง ภาพผู้คนเดินผ่านไปมาล้วนแต่มีจุดหมายต่างกันในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน รถรายังคงขวักไขว่วุ่นวายในยามเช้า สกายยืนนิ่งพลางคิดว่าวันนี้เมื่อไปถึงออฟฟิศจะทำอะไรเป็นอย่างแรกดี ระหว่างซิงกาแฟเข้มๆ มานั่งดื่มพลางเช็คอีเมลลูกค้า หรือจะแวะกินข้าวแกงร้านประจำที่หน้าออฟฟิศก่อนดี...เวลากลับมายังที่เก่านั้นมักไม่แน่นอน บางวันที่รถติดอย่างแสนสาหัส กว่าจะถึงจุดหมายปลายทางก็ปาไปเกือบสี่ทุ่ม ไม่มีร้านรวงแถวนั้นขายอาหารกันแล้ว ที่ฟังของเขานอกจากอาหารแช่แข็งตามร้านสะดวกซื้อก็คงจะเป็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสักซอง ถ้าซีเกียจกว่านั้นเขาก็แค่ดื่มนมสักร่องที่มักซื้อติดตู้เย็นเอาไว้แล้วเข้านอน...ชีวิตมันก็แค่นี้

(อยู่ดีมีศพ, 2560: 12)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าวิถีชีวิตประจำวันของสกายที่ดำเนินซ้ำไปซ้ำมาในแต่ละวันถูกถ่ายทอดออกมาด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่ายและความรู้สึกจำทนกับรูปแบบการใช้ชีวิตดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการตื่นเช้าเพื่อเดินทางไปขึ้นรถสาธารณะเพื่อไปทำงานประจำในตอนเช้าและกลับมาที่พักอาศัยในตอนค่ำ การทำงานอย่างหนักที่ส่งผลให้ร่างกายอ่อนล้าจนไม่มีเรี่ยวแรงในการทำกิจกรรมอื่น อีกทั้งยังไม่มีเวลาดูแลและใส่ใจสุขภาพของตน เห็นได้จากการที่เขาบริโภคอาหารสำเร็จรูปเพื่อความสะดวกรวดเร็ว แทนที่การบริโภคอาหารที่ปรุงสุกใหม่และถูกต้องตามหลักโภชนาการ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่ผู้แต่งพยายามนำเสนอผ่านตัวละครสกาย ล้วนแต่เป็นภาพสะท้อนวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมเมืองสมัยใหม่ที่ทำให้คุณค่าและแสวงหาความเป็นตัวของตัวเอง อีกทั้งยังยกให้เป้าหมายส่วนตัวของตนเองสำคัญที่สุด ผู้คนในสังคมทุนนิยมจึงต่างต้องทำงานแข่งขันเพื่อผลิตผลงานที่มีคุณภาพเพื่อให้ตนเองมีลักษณะที่เหนือกว่าหรือเด่นกว่าผู้อื่นเพื่อที่ตนจะสามารถดำรงอยู่ในสังคมนี้ได้ ทั้งหมดนี้ก็เกิดมาจากอำนาจ

ทุนนิยมที่ควบคุมให้วิถีชีวิตของผู้คนในสังคมทุนนิยมที่ตกเป็นเหยื่อให้ต้องดำเนินไปอย่าง ซ้ำ ๆ พร้อมกับการแข่งขันและแรงกดดันทางเศรษฐกิจ เพื่อตอบสนองกับอำนาจดังกล่าว ผู้คนเหล่านี้จึงมีสถานะไม่แตกต่างไปจากหุ่นยนต์หรือเครื่องจักรกลที่ต้องทำงานเวียนวน โดยปราศจากความผูกพันกับผลผลิตที่ตนสร้างขึ้น ลักษณะดังกล่าวเห็นได้จากพฤติกรรมของสกายที่มักทำสิ่งเดิม ๆ “แต่งตัวด้วยชุดทำงานสีเรียบ ๆ คาคกระเป่าสะพายข้างใบเดิมที่เก๋เสียจนดูไม่เป็นทรง ในมือถือสมาร์ทโฟนซึ่งเปิดเพลงเดิม ๆ ที่ฟังซ้ำ ๆ วนไปวนมาอยู่ในหูฟัง โดยที่ไม่รู้ว่าเพลงของใคร เพลงนั้นเพราะไหม” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 9) ข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่ผู้แต่งบรรยายถึงข้าวของเครื่องใช้อย่างกระเป่าที่สกายใช้เป็นประจำจนเก๋ซิด เพื่อแสดงให้เห็นถึงการใช้หรือการทำสิ่งเดิมอย่างซ้ำซาก ส่วนการฟังเพลงเดิมวนไปมาโดยที่เขาไม่ได้เพลิดเพลินไปกับเพลงที่กำลังเปิด ยังอาจตีความเชื่อมโยงไปกับการทำงานของเขาที่ต้องจำทนทำไปเพื่อให้ตนเองสามารถมีชีวิตได้ โดยไม่ได้มีความรู้สึกรักหรือความต้องการที่จะทำอย่างแท้จริง

การแข่งขันและแรงกดดันที่มีผลมาจากสังคมทุนนิยม ส่งผลให้ความสัมพันธ์ของผู้คนในเมืองมีลักษณะห่างเหิน เนื่องจากการทำงานที่ต้องแข่งขันอยู่ตลอดเวลาได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิต และการให้คุณค่ากับการทำงานหนักก็ทำให้ช่วงเวลาในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นลดน้อยลง เนื่องจากความเป็นปัจเจกถูกขบขันให้เด่นชัดจนก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยก ทำให้ผู้คนในสังคมทุนนิยมต่างก็รู้สึกวุ่นวายอยู่เพียงลำพังแม้ว่าจะมีผู้คนมากมายรายล้อมก็ตาม ดังจะเห็นได้จากข้อความที่บรรยายความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวภายในจิตใจของสกายที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเมืองหลวง ที่ถึงแม้จะมีผู้คนมากมายรายรอบตัวแต่เขากลับรู้สึกโดดเดี่ยวเพียงลำพัง

โลกหมุนไปเมื่อเวลาผันผ่าน ทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลง เป็นเรื่องที่คนใช้ชีวิตทุกคนต้องยอมรับและเรียนรู้ที่จะอยู่กับมัน แต่สำหรับสกายแม้ว่าสิ่งรอบข้างจะแปรเปลี่ยนไปสักเท่าไร ดอกไม้จะเปลี่ยนสีสักกี่ครั้ง คนรอบข้างจะผ่านมาแล้วก็ผ่านไปสักกี่คน แต่สำหรับชายหนุ่ม ‘ความเหงา’ ที่เหมือนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตกลับไม่เคยห่างหายไปไหน...สกายเคยถามพ่อกับแม่ว่าเหตุใดจึงตั้งชื่อนี้ให้เขา...พอบอกว่าอยากให้เขาเป็นอย่างท้องฟ้า ใจกว้างแบบท้องฟ้า เป็นที่พึ่งพิงได้แบบท้องฟ้า สดใสอย่างท้องฟ้า ในตอนนั้นเขาฟังและพยายามเข้าใจ จนเมื่อเติบโตใหญ่จึงรู้ว่าเขาไม่เข้าใจเลย

ใจกว้างแบบท้องฟ้า...เหตุใดเล่าเขาจึงปิดตัวแคบยิ่งกว่าเพดานห้องนอน

เป็นที่พึงได้แบบท้องฟ้า...เหตุใดเล่าเขาจึงยังโทรขอเงินพ่อมาจ่าย
ค่าผ่อนบ้านเมื่อเดือนก่อน

สดใสแบบท้องฟ้า...เหตุใดเล่าเขากลับรู้สึกเหมือนเดินอยู่กลาง
ม่านหมอกที่มีดหม่นอยู่ตลอดเวลา

มีสิ่งหนึ่งที่พ่อไม่ได้บอก แต่เขาเดาความหมายของชื่อ ‘สกาย’ ได้
สกายแปลว่าท้องฟ้า ท้องฟ้ามันกว้างใหญ่เนอะ ยิ่งมองดูยิ่งเหงา คงเหมือน
ชีวิตของเขานี้กระมัง นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่เขาารู้สึกว่าชื่อ ‘สกาย’ เหมือนชีวิต
ของเขาจริง ๆ

(อยู่ดีมีศพ, 2560: 9-10)

จากบทข้างต้นที่เป็นการบรรยายความรู้สึกอัดอั้นภายในจิตใจของสกาย ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าเขาต้องพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ตนมีชีวิตรอดอยู่ในสังคมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและการให้ความสนใจกับความเป็นปัจเจก ผู้คนที่พบปะในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ สกายต้องแบกรับความเหงาความโดดเดี่ยว ปราศจากความสัมพันธ์ที่จะเข้ามาเติมเต็มความสุขในชีวิตของเขา ความรู้สึกที่สกายต้องประสบสอดคล้องกับทัศนะของ เกอร์ค ซิมเมล (George Simmel) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมันที่อธิบายความสัมพันธ์ของระบบเศรษฐกิจกับความรู้สึกนึกคิดแบบสังคมเมือง เขามองว่าความเจริญก้าวหน้าของระบบเศรษฐกิจดึงดูดผู้คนจำนวนมากเข้าสู่พื้นที่เมืองและเป็นผลให้เมืองเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยผู้คนแปลกหน้าที่พบเจอเพียงฉาบฉวยในชีวิตประจำวัน ทำให้ประสบการณ์ในเมืองเกี่ยวพันกับความแปลกใหม่ ทำให้ผู้คนในเมืองต้องปิดกั้นตนเองจากประสบการณ์แปลกใหม่ที่ต้องพบเจออยู่ตลอดเวลา ดังนั้น เพื่อให้ดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ คนเมืองจึงมีลักษณะเฉยชาและไม่แยแสซึ่งทำให้คนเมืองดูราวกับว่าไร้อารมณ์ความรู้สึก (ฐิตินา กมลเนตร, 2559: 21)

ผู้แต่งยังทำให้เห็นว่าความเหงาและความอ้างว้างที่เกิดขึ้นกับสกาย ทำให้เขาปรารถนาที่จะมีใครสักคนที่เข้าใจและรับฟังเรื่องราวในชีวิตและพร้อมจะเป็นที่พักพิงทางกายและใจให้กับเขา โดยที่เขาไม่จำเป็นต้องเสแสร้ง ดังจะเห็นได้จากข้อความที่บรรยายถึงความต้องการของเขาว่า “สิ่งที่เขาต้องการจริง ๆ จากใจ เขาอยากอยู่กับใครสักคนตลอดเวลา อยากพูดคุย อยากได้เล่าเรื่องราวมากมายในชีวิตของเขาให้ใครสักคนฟัง” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 56) จนวันหนึ่งที่สกายก็พบว่าบริเวณป้ายรถสาธารณะที่เขาต้องมาเป็นประจำนั้น มีร้านเสื้อผ้าร้านใหม่ที่เจ้าของร้านเป็นเพื่อนสมัยมัธยมของเขาที่มีนามว่าเอมมิกา หญิงสาวที่แอบรักสกายมาตั้งแต่สมัยเรียน แต่สกายกลับไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกที่เอมมิกามีให้เขา ดังข้อความของเอมมิกาที่ว่า “เราคือคนหนึ่งหวังดีกับสกาย แอบมองสกายอยู่ตลอดแต่ไม่เคยบอกไป เราไม่รู้หรือว่าทำไมเราถึงชอบสกาย เรารู้แต่ว่าทุกครั้งที่เห็นสกายเรามีความสุข

ความสุขแบบที่ไม่หวังจะได้อะไรกลับมาเลย” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 19) นอกจากสกายจะได้พบกับเอมิกาแล้ว เขายังได้พบกับหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่ตั้งอยู่ภายในร้านของเอมิกา แม้ว่าหุ่นตัวนี้จะดูเหมือนไร้ชีวิตจิตใจ แต่กับสกายเขากลับรู้สึกว่ารูปร่างตัวดังกล่าวมีชีวิต สามารถพูดคุยและขยับร่างกายไปมาได้ สกายรับรู้ถึงความผิดปกติที่กำลังเกิดขึ้นกับเขา “เพ็งกลับเธอคะ วันนี้อากาศเย็นดี คุณว่าไหมคะ ?” เสียงนั้นดังออกมาจากในตู้กระจกไม่ผิดแน่ คนถูกถามยืนตัวแข็ง ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปมองหุ่นโชว์ในตู้เสียด้วยซ้ำ หางตาแลเห็นร่างของหุ่นโชว์ค่อย ๆ ขยับเขยื้อนเดินอย่างช้า ๆ ตรงมาที่แผ่นกระจกใสซึ่งเป็นปราการกั้นระหว่างสกายกับ ‘บางสิ่ง’ ที่เขายังไม่กล้าระบุว่าเป็นอะไร (อยู่ดีมีศพ, 2560: 21) สกายรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมากที่พบว่าหุ่นแสดงเสื้อผ้าตัวดังกล่าวกำลังสนทนากับเขา แม้ว่าเขาจะพยายามหาวิธีหลีกเลี่ยงที่จะเดินผ่านร้านเสื้อผ้าแห่งนี้เพื่อที่จะได้ไม่ต้องพบเห็น แต่ทุกคืนสกายกลับฝันถึงหุ่นตัวนี้โดยราวกับว่าเขาทั้งสองอยู่ในสถานะของคู่รัก ลักษณะดังกล่าวจึงเป็นการบ่งบอกถึงความรู้สึกภายในจิตใจของสกายที่เต็มไปด้วยความอ้างว้างโดดเดี่ยวที่เขาต้องเผชิญ รวมไปถึงการปรารถนาที่จะมีที่พึ่งพิงทางใจ

ความสงสัยใคร่รู้ส่งผลให้สกายรวบรวมความกล้าเพื่อที่จะไปเผชิญหน้ากับสิ่งที่เขาหวาดกลัวเพื่อพิสูจน์เหตุการณ์ประหลาดที่เขา กำลังพบเจอ แต่แล้วหุ่นโชว์ตัวนั้นก็กลับพูดประโยคที่เขาปรารถนาที่จะมีใครสักคนถามเขามาตลอดว่า “คุณว่าความเหงามันทรมาณแค่ไหนคะ ?” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 29) คำถามของหุ่นโชว์เสื้อผ้าที่ถามสกายนั้นไม่เพียงแต่เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ แต่ยังแสดงถึงความเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเช่นสกาย ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองพบแสงสว่างและหนทางที่จะทำให้เขาหลุดพ้นไปจากความเหงา ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายความรู้สึกของสกายว่า

แม้จะไม่เห็นสีหน้าของเธอ แต่ความรู้สึกที่เปล่งออกมาทางเสียงก็ทำให้สกายรู้สึกเหมือนได้เจอ ‘คนคนเดียวกัน’ ขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว ความกลัวเจือจางเหมือนถูกเป่าฝุ่นหายไปในอากาศ มีแรงดึงดูดบางอย่างที่สกายก็บอกไม่ถูกว่ามันคืออะไร รู้แค่ว่าเขาอยากคุยกับเธอ หุ่นโชว์ในตู้ดิสเพลย์ที่ใคร ๆ ไม่เห็นว่าเธอมีชีวิต...แต่เขาเห็น

(อยู่ดีมีศพ, 2560: 31)

ความหวาดกลัวที่สกายมีต่อหุ่นตัวนี้ได้แปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกผูกพันในฐานะของ ‘คน’ ที่เข้าใจความรู้สึกอ้างว้างท่ามกลางผู้คนมากมาย ทุก ๆ วันสกายจะรีบเดินทางกลับจากที่ทำงานเพื่อมาพบเจอและพูดคุยกับโชว์เสื้อผ้า สกายยังตั้งชื่อให้หุ่นตัวนี้ว่าฟ้าเพื่อให้สอดคล้องกับชื่อของตนเอง ความสัมพันธ์ที่ทั้งสองมีให้แกกันก่อตัวขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้สกายหลงรักหุ่นตัวนี้เป็นอย่างมาก เพราะหุ่นตัวนี้ไม่เพียงแต่พูดคุยเป็นเพื่อนแก้เหงา แต่ยังช่วยเติมเต็มความรู้สึกขาดหายภายในใจของเขา ดังที่

สกายกล่าวว่า “เหมือนน้ำที่รดบนผิวดินที่แห้งจนชุ่มฉ่ำ เหมือนสายฝนที่หล่นลงมาในวันที่ร้อนอบอ้าว เหมือนดอกไม้ดอกสวยที่ผลิดอกบานกลางทะเลทราย” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 55) พฤติกรรมของสกายที่พูดคุยและทำทางที่เขากระทำกับหุ่นโชว์เสื้อผ้าที่ราวกับว่าสิ่งนั้นมีชีวิต จนดูเหมือนกับว่าเขามีอาการผิดปกติทางจิต ผู้คนภายนอกต่างก็มองดูสกายด้วยความรู้สึกประหลาด สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เกิดขึ้นมาจากความเหงาที่ล้นจนถึงขีดสุดและไม่สามารถที่จะเก็บกดมันไว้ได้อีกต่อไป ผู้แต่งบรรยายให้เห็นท่าทีของเขาที่แปรเปลี่ยนไปจากชายหนุ่มผู้เงียบขรึมและมักเก็บตัวไม่สูงส่งกับใคร กลับกลายมาเป็นชายหนุ่มที่รุ่มร้อนไปด้วยอารมณ์ที่รุนแรง ยิ่งนานวันสกายก็เริ่มมีพฤติกรรมที่น่าหวาดกลัวขึ้นเรื่อย ๆ เขาปรารถนาที่จะได้หุ่นโชว์เสื้อผ้าไปอาศัยอยู่กับเขาที่บ้าน แต่เพื่อนผู้เป็นเจ้าของร้านเสื้อผ้าอย่างเอมิการู้ถึงอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเขา ด้วยความรักและความห่วงใยที่เธอมีให้เขา เธอจึงจำเป็นต้องปฏิเสธที่จะยืมหุ่นตัวนี้ให้ อีกทั้งยังบอกว่าเขามีอาการป่วยจำเป็นต้องไปพบจิตแพทย์เพื่อรับการรักษา คำปฏิเสธของเอมิกาทำให้สกายรู้สึกโกรธเป็นอย่างมาก เขาจึงลงมือฆ่าเธอเพื่อให้ได้ครอบครองสิ่งที่เขาปรารถนา

“ปล่อย...ปล่อยเรานะกาย เราเจ็บ!”

“เอมิกาเป็นคนเริ่มก่อนเองนะ เอมิกาจะทำร้ายเรา จะพรากเรากับคุณฟ้าแยกจากกัน เรายอมไม่ได้หรอก!” สกายบอกพลางจ้องหน้าหญิงสาวด้วยความเกรี้ยวโกรธ เอมิกามองเขา เขาไม่ใช่สกายคนที่เธอรู้จักอีกต่อไปแล้ว...เอมิกาเกิดอาการหายใจสะดุดเหมือนคนกำลังจะจมน้ำ ตาเหลือกขึ้นก่อนที่จะแนบไปบนเงื้อมมือของชายที่เธอรักในที่สุด สกายรับรู้ได้ทันทีว่าเอมิกาได้จากโลกนี้ไปแล้ว ชายหนุ่มจึงค่อยๆ ปล่อยมือออกจากคอของเธอ

“ไม่มีใครขวางทางรักเราแล้วครับคุณฟ้า ไปครับ...เรากลับบ้านกันเถอะ”

(อยู่ดีมีศพ, 2560: 80)

ความรุนแรงที่สกายกระทำต่อเอมิกา เพื่อให้ได้หุ่นโชว์เสื้อผ้าที่เขารักมาครอบครอง แสดงให้เห็นถึงความต้องการอันมากล้นของสกายที่มีต่อหุ่นแสดงเสื้อผ้า ขณะเดียวกันการที่ผู้แต่งกำหนดให้เอมิกาซึ่งเป็นเพื่อนที่แอบรักสกายมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม แต่สกายกลับฆ่าเธอเพื่อที่จะได้หุ่นแสดงเสื้อผ้ามาครอบครอง ยังทำให้เห็นถึงการปฏิเสธสายสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และเลือกที่จะนำวัตถุสิ่งของอย่างหุ่นแสดงเสื้อผ้ามาแทนที่ความสัมพันธ์ ทั้งนี้ก็เป็นผลพวงมาจากสภาพแวดล้อมในสังคมเมืองที่ผู้คนต้องเผชิญ ทั้งสภาพที่เป็นไปอย่างตื้นเขิน การดำรงชีวิตอย่างปัจเจก ความแปลกแยก และ

ปัญหาทางเศรษฐกิจที่ทำให้คนเมืองปิดกั้นอารมณ์ความรู้สึกและการมีปฏิสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ดังเห็นได้จากการที่สกายไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกที่เอมิกามีให้ต่อเขา การที่สกายปฏิเสธการมีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ด้วยกัน และเลือกที่จะคบหากับหุ่นแสดงเสื้อผ้าซึ่งเป็นวัตถุสิ่งของไม่มีชีวิตจิตใจที่เราสามารถกำหนดหรือควบคุมบงการได้นั้น ในแง่หนึ่ง ผู้แต่งอาจต้องการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของผู้คนในสังคมเมืองที่สูญเสียศักยภาพในการสานสัมพันธ์กับมนุษย์และการอยู่ร่วมกันในสังคม นอกจากนี้ การที่สกายไม่ต้องการที่จะสูญเสียหุ่นแสดงเสื้อผ้า ยังสะท้อนถึงความโศกเศร้าและความระทมทุกข์ภายในใจที่ต้องอยู่เพียงลำพัง ดังนั้น เมื่อเขาพบว่าหุ่นตัวนี้ช่วยเติมเต็มชีวิตเขาจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาความสัมพันธ์หนึ่งเดียวที่เขาได้อยู่ไว้ให้ได้ ดังจะเห็นได้ชัดในตอนท้ายของเรื่อง หลังจากที่สกายขโมยหุ่นโชว์เสื้อผ้ามาไว้ที่บ้านของตนเองได้แล้ว ท่าทีที่เขาปฏิบัติต่อหุ่นเป็นการกระทำของคู่รักที่บอวอลไปด้วยความอบอุ่นและความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะมีหุ่นตัวนี้อยู่เคียงข้างกาย ในตอนจบของเรื่องสกายได้ขอเธอแต่งงานขณะที่ไฟกำลังไหม้อยู่ภายในบ้าน “คุณฟ้าจะรังเกียจไหม ถ้าผมจะขอให้คุณฟ้าเข้ามาอยู่ในชีวิตของผม มาเป็นครั้งหนึ่งในชีวิตของผมตลอดกาล...เหงื่อไหลจนเสื้อเปียกชื้นซึ่งไม่อาจทราบได้ว่าเกิดจากความตื่นเต้นหรือความร้อนระอุภายในบ้านที่กำลังจะกลายเป็นกองไฟ” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 91) จากฉากข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าสกายปฏิเสธที่จะออกจากบ้านที่กำลังมอดไหม้และยอมจบชีวิตของเขาไปพร้อมกับหุ่นที่เขารัก สะท้อนให้เห็นถึงการพยายามหลีกเลี่ยงหนีจากความเจ็บปวดอันเกิดจากความเหงาที่กีดกันอยู่ภายในใจของเขา เพราะมองว่าการมีชีวิตอยู่ไม่ได้สร้างความสุขให้เขาอย่างแท้จริง อีกทั้งยังนำมาซึ่งความทุกข์ ดังคำกล่าวของสกายที่ว่า “หากวันใดผมไม่เหงา ผมคิดว่าคงเป็นวันที่ผมไม่มีลมหายใจ” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 28) ในอีกแง่หนึ่งผู้แต่งก็อาจต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นของสกาย ดังนั้น การที่เขาปฏิเสธที่จะออกจากบ้านที่กำลังลุกไหม้จึงอาจหมายถึงการที่สกายปฏิเสธการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนภายนอก และเลือกที่จะยอมจบชีวิตตนเองเพื่อให้ได้อยู่กับสิ่งที่เขาปรารถนา

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า เรื่องสั้นสยองขวัญ “เหงากันสองคน” ใน *อยู่ดีมีศพ* ต้องการเผยให้เห็นถึงผลกระทบซึ่งเกิดจากลัทธิทุนนิยมในอีกแง่มุมที่ผู้คนอาจมองข้าม แม้ว่าวรรณกรรมเรื่องนี้จะนำเสนอเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกโดดเดี่ยวของผู้คนในยุคปัจจุบันซึ่งดูเหมือนว่าเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล แต่แท้จริงแล้วความรู้สึกเหล่านี้กลับเกิดขึ้นมาจากรูปแบบของสังคมทุนนิยมที่ผู้คนต่างก็ต้องแข่งขัน เพื่อแสวงหาเงินตราซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการอยู่รอด ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันห่างเหินจนนำมาซึ่งความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวถึงจะอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก ขณะเดียวกันผู้แต่งก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของผู้คนในสังคมเมืองที่ต้องสูญเสียศักยภาพในการมีปฏิสัมพันธ์และการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกที่เลดูเหมือนว่ามีได้เป็นสิ่งสำคัญเท่ากับเรื่องทางกายภาพ แต่วรรณกรรมสยองขวัญเรื่องนี้กลับทำให้เห็นว่าผลกระทบที่มีต่ออารมณ์ความรู้สึกมีผลอย่างมากต่อผู้คนในสังคมปัจจุบัน

ความเลวร้ายของระบบทุนนิยมได้มีผลกระทบทางจิตใจของผู้คนในสังคมเมืองในระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบถึงความสัมพันธ์ในระดับครอบครัว ดังเห็นได้อย่างเด่นชัดในเรื่องสั้นของขวัญเรื่อง “กล่อม” ใน *มั่งมีศรีศัพ* ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของครอบครัวที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจทุนนิยมซึ่งผู้คนต่างให้ค่ากับทรัพย์สินเงินตรา จนหลงลืมความสัมพันธ์ของสมาชิกภายในบ้านและนำมาซึ่งความร้าวฉานและการสูญเสียในที่สุด

ในเรื่องสั้น “กล่อม” ผู้แต่งนำเสนอความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ได้รับผลกระทบจากรูปแบบสังคมทุนนิยม ผ่านเรื่องราวของนิติ ชายหนุ่มวัยกลางคนที่มิอาจเป็นพนักงานบริษัทเอกชน เขาพบรักกับครูมัธยมสาวของโรงเรียนแห่งหนึ่งนามว่าลดา ทั้งคู่คบหาดูใจกันมาสักพักก่อนที่จะตัดสินใจแต่งงานและสร้างครอบครัวด้วยกัน ทั้งสองคนต่างช่วยกันเก็บเงินเพื่อนำไปซื้อบ้านหลังหนึ่งเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการมีลูก “บ้านหลังใหญ่ที่นิติกับลดาใช้ชีวิตตัดสินใจซื้อนั้น ใช้เวลาในการตระเวนดูที่ที่ถูกใจและคิดว่าเงินเดือนของคนทั้งคู่จะพอผ่อนไหว ไม่เดือดร้อนจนทำให้ความเป็นอยู่ลำบาก ฐานะหน้าที่การงานของนิติในตอนนั้นเป็นเพียงรองหัวหน้าแผนก ส่วนลดานั้นเป็นครูมัธยม เงินเดือนทั้งคู่ต่างก็พอกินพอใช้” (มั่งมีศรีศัพ, 2560: 117) นิติและลดาต่างก็เป็นชนชั้นกลางในสังคมที่ไม่ได้มีฐานะที่ร่ำรวยไม่นานหลังจากนั้นทั้งคู่ก็มีลูกสาวคนแรกนามว่านัชชา จากชีวิตคู่ที่มีความสุขอยู่แล้วแต่เมื่อทั้งคู่มีลูกก็ทำให้ครอบครัวสมบูรณ์และอบอวลไปด้วยความสุข ด้วยความรักที่นิติมีต่อภรรยาและลูกทำให้เขาต้องการที่จะสร้างฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นกว่าเดิม เพื่อที่ภรรยาของเขาจะได้ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยและมีเวลาดูแลลูก นิติจึงทำงานอย่างหนักเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่เขาตั้งใจเป้าหมายเอาไว้ ดังข้อความว่า “นิติทำงานหนักขึ้น พยายามที่จะสร้างผลงาน ทำโอที หวังจะเก็บเงินทองมาก ๆ ให้ลูกเมียอยู่อย่างสุขสบาย...นิติได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าแผนก ชีวิตที่เคยมีความสุขยิ่งทวีความสุขมากขึ้นจนไม่สามารถบรรยายได้” (มั่งมีศรีศัพ, 2560: 118) นิติให้ความสำคัญกับการทำงานเพราะเขามองว่าชีวิตความเป็นอยู่ของเขาและครอบครัวจะดีขึ้นกว่าเดิมได้หากมีชีวิตที่สุขสบาย ความคิดของนิติแสดงให้เห็นถึงการยึดมั่นและการพยายามดำเนินแนวทางตามอุดมการณ์ทุนนิยม ทั้งการให้ค่ากับทรัพย์สินเงินตราซึ่งกลายมาเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต และการพยายามสร้างครอบครัวให้เป็นไปตามอุดมคติซึ่งภาพของครอบครัวที่สมบูรณ์แบบก็เป็นส่วนหนึ่งของอุดมการณ์ทุนนิยมเช่นเดียวกัน เห็นได้จากบทบาทการเป็นพ่อและการเป็นผู้นำครอบครัวของนิติที่ตกอยู่ภายใต้มายาคติที่สังคมทุนนิยมสร้างขึ้น ทำให้เขามุ่งมั่นทำงานเพื่อหวังยกระดับความเป็นอยู่ของครอบครัวให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อสร้างครอบครัวของตนเองให้เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบตามอุดมคติ แต่การพยายามสร้างครอบครัวให้สมบูรณ์แบบนั้นกลับทำให้นิติต้องประสบกับภาวะวิกฤตที่ส่งผลให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวค่อย ๆ จืดจางและถอยห่างความเป็นครอบครัวในอุดมคติมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากข้อความที่บรรยายพฤติกรรมของนิติว่า

นิติมาแต่ทำงานจนลืมนว่ามีสองชีวิตรออยู่ที่บ้าน บ่อยครั้งที่ลดาทำกับข้าวไว้รอสามีกลับมากิน แต่กว่าเขาจะกลับบ้านก็ปาไปเกือบจะเที่ยงคืนแล้ว พอภรรยาจะไปอุ่นกับข้าวให้กิน นิติก็เหนื่อยเกินกว่าที่จะมานั่งทอดอารมณ์กินข้าวเย็นตอนเที่ยงคืน ชายหนุ่มขอเพียงนมสักรแก้วแล้วเข้านอน ในเวลาที่เขาตื่น ลูกก็ถูกนำไปส่งที่สถานรับเลี้ยงเด็กก่อนเข้าอนุบาลแล้ว เพราะลดาเองก็ต้องไปสอนหนังสือแต่เช้า คำว่า ‘ครอบครัว’ เริ่มห่างหาย บางครั้งที่นิติเจอลูกตอนวันเสาร์อาทิตย์ เขายังสงสัยว่าทำไมลูกของเขาโตไวขนาดนี้ ลูกของเขาเดินได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ นี่เขาทำช่วงเวลาที่เหมาะสมจะได้เห็นสิ่งนั้น ๆ ครั้งแรกในชีวิตของลูกหายไปแล้วหรือ

(มั่งมีศรีศพ, 2560: 118)

ผู้แตงนำเสนอพฤติกรรมของนิติที่นำมาซึ่งการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน โดยการกำหนดให้เขาเป็นคนที่มีมุ่งมั่นเอาจริงเอาจังกับการทำงานเป็นอย่างมาก เขาทำงานหามรุ่งหามค่ำ เวลาทำงานเขามักจะเก็บตัวเงียบไม่ออกไปยุ่งสังกับเพื่อนร่วมงาน อีกทั้งเขายังมักปิดเสียงโทรศัพท์มือถือเพราะไม่ต้องการให้สิ่งเหล่านี้มารบกวนสมาธิในการทำงานของเขาได้ พฤติกรรมของนิติที่เคร่งครัดในเรื่องนี้และไม่ต้องการเอาเรื่องส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานของตน แสดงให้เห็นถึงอำนาจของระบบสังคมทุนนิยมที่ทำให้ผู้คนแบ่งแยกพื้นที่งานออกจากพื้นที่ส่วนตัว สถานที่ทำงานจึงเป็นพื้นที่ที่ปิดกั้นอารมณ์ความรู้สึกและเรื่องส่วนตัวที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับงาน ดังจะเห็นได้จากในตอนที่ลดาผู้เป็นภรรยา กำลังจะคลอดนิชาลูกสาวคนที่สอง “เธอจึงโทรหาเขาในขณะที่นิติกำลังประชุม เครียดกับผู้บริหารที่มาจากญี่ปุ่น...แน่นอนว่าชายหนุ่มไม่รับสาย แต่ทว่าอีกฝ่ายก็ยังโทรมาสายแล้ว สายเล่า จนเจ้าของเครื่องตัดสินใจกดปิดลงเพื่อที่จะมีสมาธิในการประชุม” (มั่งมีศรีศพ, 2560: 119) ผู้แตงนำเสนอให้เห็นถึงพิษร้ายของสังคมทุนนิยมที่กลืนกินชีวิตจิตใจของมนุษย์ ผ่านภาพชีวิตที่ดำเนินไปแบบเส้นขนานของนิติ กล่าวคือ ในขณะที่นิติกำลังประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานซึ่งเป็นไปตามที่เขาใฝ่ฝัน แต่ความสัมพันธ์อันอบอุ่นที่เขาไว้ให้ภรรยาและลูกกลับค่อยๆ ลดน้อยลงทุกที

เรื่องสั้นสยองขวัญเรื่อง “กล่อม” มีเนื้อหามุ่งนำเสนอเรื่องราวของมนุษย์ที่ตกเป็นเหยื่อของลัทธิทุนนิยมจนนำมาสู่หายนะ เห็นได้จากการที่นิติพยายามทำงานอย่างหนักเพื่อแสวงหาความสุขจากการปรนเปรอด้วยวัตถุเงินทอง แต่ขณะเดียวกันเขาก็ต้องแลกมาด้วยการสูญเสียบางสิ่ง ดังข้อความที่แสดงให้เห็นถึงการมีทรัพย์สินเงินทองจำนวนมาก แต่สิ่งเหล่านี้กลับไม่สามารถทดแทนความรู้สึกที่ขาดหายของเขาได้ “ภายในคอนโดหรูหราราคา 120 ตารางเมตร ราคาร่วมยี่สิบห้าล้านถูกตกแต่งอย่างสวยงามให้เหมาะสมกับฐานะของนิติ...ห้องขนาดหรูที่น่าจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างที่ฝันไว้ แต่บัดนี้กลับมีเพียงเขาลำพังกับความเหงา” (มั่งมีศรีศพ, 2560: 128-129) ลัทธิทุนนิยมล่อลวง

มนุษย์ให้ตกเป็นเหยื่อส่งผลให้ผู้คนเหล่านี้มีสภาพไม่ต่างอะไรจากหุ่นยนต์ ลักษณะดังกล่าวเห็นได้ชัดจากพฤติกรรมของนิติที่แปรเปลี่ยนไปจากแต่ก่อน เขากลายเป็นคนไร้ชีวิตจิตใจและมุ่งมั่นคิดถึงแต่เรื่องงานจนหลงลืมลูกและภรรยาที่รอคอยอยู่ที่บ้าน จนทำให้ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวห่างเหิน ความเลวร้ายของลัทธิทุนนิยมไม่เพียงแต่กลืนกินจิตวิญญาณของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังสร้างร่องรอยบาดแผลของการสูญเสียแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของมายาคติที่ระบบสังคมทุนนิยมสร้างขึ้น ปรากฏให้เห็นชัดผ่านการที่นิติต้องสูญเสียน้องน้าชาลูกสาวคนแรก

“ดากับลูกกินข้าวเลยนะ ไม่ต้องรอ” ชายหนุ่มบอก รีบคว้ากุญแจรถแล้วรีบวิ่งออกจากบ้าน กดรีโมตเปิดประตูแล้วเข้าไปนั่งในรถ สตาร์ทเครื่องอย่างรวดเร็ว โดยไม่ทันสังเกตเลยว่าที่ท้ายรถนั้น มีร่างของน้องน้าชาที่กำลังนั่งเล่นกับตุ๊กตาสวมกระโปรงสีชมพูที่นิติซื้อให้เนื่องในโอกาสวันเกิดอยู่ตรงนั้น เพียงพริบตา รถแก๊งคันงามก็ถอยหลังเหยียบร่างของลูกสาวจนดินพราดอยู่ที่ล้อหลัง เสียงกรีดร้องของป้าอ้อยที่อยู่แถวบ้านดังขึ้นจนนิติสะดุ้งแล้วเร่งเครื่อง รู้สึกเหมือนรถเหยียบอะไรบางอย่างเข้าแต่ไม่รู้ว่าจะอะไร

(มั่งมีศรีศัพ, 2560: 143)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แตงนำเสนอมุมมองของนิติที่ห่างเหินจากครอบครัวเป็นอย่างมาก เขาหมกมุ่นกับการทำงานจนไม่มีเวลาแม้จะรับประทานอาหาร เขารีบเร่งเพื่อให้ตนเองไปทำงานได้ทันต่อเวลา จนลืมใส่ใจสิ่งรอบตัวซึ่งรวมไปถึงการละเลยผู้เป็นลูกสาวอย่างน้องน้าชาที่ต้องเสียชีวิตในท้ายที่สุดอันเป็นจุดจบของครอบครัวที่เคยอบอุ่น เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความเจ็บปวดให้กับสมาชิกในครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนิติที่เสียใจกับการจากไปของลูกสาวอันเป็นที่รักของเขาอย่างมาก ทำให้นิติต้องเข้าพบจิตแพทย์เพื่อรักษาอาการโศกเศร้า ส่วนลดาเธอก็ย้ายไปอาศัยอยู่ที่บ้านพ่อแม่พร้อมกับน้องน้าชาลูกสาวคนเล็ก

ผู้แตงกำหนดให้ภาพลักษณ์ภายนอกของนิติคือผู้ชายที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและมั่งคั่งร่ำรวย นิติที่มีตำแหน่งถึงระดับหัวหน้าแผนกทำให้เขาต้องคอยรับความเครียดและความกดดันจากงานที่ทำอย่างหนัก กอปรกับการสูญเสียลูกสาวอีกทั้งยังต้องหย่าขาดกับลดา สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความตึงเครียด ความรู้สึกโดดเดี่ยว รวมไปถึงภาวะความไม่มั่นคงทางจิตใจให้กับเขา นิติจึงแสวงหาทางออกด้วยการดื่มสุรา ความกดดันและความโศกเศร้าจากการสูญเสียลูกและภรรยาทำให้เขาเสพสิ่งเหล่านี้จนเกินควร ส่งผลให้เขากลายเป็นคนติดสุราอย่างมาก ดังบทที่บรรยายถึงพฤติกรรมของนิติว่า “นิติเริ่มจากการกินเหล้าเพื่อให้ตัวเองผ่อนคลาย จนเมื่อเกิดเรื่องราวต่าง ๆ นานา จากเพียงแค่กินเพื่อผ่อนคลาย กลายเป็นกินเพื่อให้ลืม ให้หลุดจากโลกแห่งความเป็นจริง สุดท้ายเขาจึงเป็นคน

ติดสุรา” (มังมีศรีศพ, 2560: 132) นับวันนิตก็ดื่มสุรานักขึ้นเรื่อย ๆ จนไม่สนใจว่าสิ่งเหล่านี้จะส่งผลเสียต่อสุขภาพร่างกายของเขาเพียงใด และเมื่อเขามีอาการมึนเมาก็มักจะลืมรับประทานยาที่ช่วยรักษาอาการซึมเศร้าที่เกิดจากเหตุการณ์ที่ทำให้เขาต้องสูญเสียลูกสาว ส่งผลให้นิตเริ่มมีอาการเห็นภาพหลอนอยู่บ่อยครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่งที่ลดาฝากน้องนิชาลูกสาวคนเล็กให้กับนิตผู้เป็นพ่อดูแลในตอนที่ต้องไปทำธุระที่ต่างจังหวัด ผู้แตงนำเสนองภาพความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวที่ถูกทำลายผ่านพฤติกรรมของนิชาลูกสาวคนเล็กที่ต้องเติบโตมาพร้อมกับความห่างเหินจากผู้เป็นพ่อ “นิชามองหน้านิต ไม่ได้หวาดกลัวอะไร แต่ทว่าก็ไม่ได้สนิทสนมอย่างที่ลูกควรจะเป็นกับพ่อแท้ๆ...ทุกครั้งทีนิชาเจอพ่อผู้ให้กำเนิด เด็กน้อยกลับเรียกผู้เป็นพ่อว่า ‘ลุง’” (มังมีศรีศพ, 2560: 124) จากข้อความข้างต้นที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ห่างเหินของพ่อและลูก สร้างความเจ็บปวดภายในจิตใจของนิตอย่างมาก เขาพยายามหาเวลาว่างจากงานเพื่อที่จะได้เดินทางไปเยี่ยมลูกสาวของตนเองอยู่เสมอ เพื่อทดแทนช่วงเวลาที่เขาเคยทำหล่นหายไป

ในเรื่องสั้น “กล่อม” ผู้แต่งยังขบขันให้เห็นถึงร่องรอยบาดแผลในอดีตที่ยังคงสร้างความเจ็บปวดให้กับผู้เป็นพ่ออย่างนิต เห็นได้ชัดในตอนทีนิตรับน้องนิชามาอาศัยอยู่กับตนในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่นิตกลับพบว่ามึนงงผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้น เขาเห็นตุ๊กตาของน้องนิชาลูกสาวคนเล็กสามารถเคลื่อนไหวไปมาราวกับมีชีวิต

สิ่งที่พบทำเอานิตถึงกับหยุดชะงัก ขาทั้งสองข้างเย็นชาราวกับไม่ใช่ส่วนหนึ่งของร่างกายเสียแล้ว เพราะที่โซฟาบัดนี้มีตุ๊กตาตัวนั้นนั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ ให้ตายสิ! นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไร มันไม่ใช่ความจริง เขากำลังเห็นภาพหลอน...นิตได้ยินเสียงมันหัวเราะ ชายหนุ่มรีบวิ่งกลับเข้าไป คราวนี้เขาประจันหน้ากับมันเต็มสองตา มันเองก็ดูเหมือนจะไม่หนีนิตอีกแล้ว ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกัน ตุ๊กตาผี! ตุ๊กตาปีศาจ! มันเปล่งเสียงหัวเราะ เป็นเสียงที่แหลมขονไชเข้าไปในหัวจนนิตแทบคลั่ง เขาวิ่งไปหามัน ในขณะที่มันวิ่งหายไปในห้องนั้น ก่อนจะออกห้องนี้ด้วยความเร็ว

(มังมีศรีศพ, 2560: 134)

การปรากฏตัวของตุ๊กตาที่คอยตามหลอกหลอนนิตไม่เพียงแต่เป็นการสร้างความน่าสะพรึงกลัวเท่านั้น แต่ยังมีนัยยะสำคัญในการสะท้อนภาพบาดแผลที่เกิดจากลัทธิทุนนิยม กล่าวคือ ตุ๊กตาตัวที่นิตพบเห็นเป็น “ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงใส่กระโปรงสีชมพู” (มังมีศรีศพ, 2560: 134) ซึ่งตุ๊กตาตัวดังกล่าวก็เป็นตุ๊กตาตัวเดียวกับที่นิตซื้อให้กับน้องนิชาลูกสาวคนโตเนื่องในวันเกิด ตุ๊กตาตัวนี้จึงเป็นเสมือนตัวแทนของน้องนิชชา ดังจะเห็นได้จากในตอนทีนิตเกิดอาการหวาดกลัว จนต้องโทรศัพท์

ไปสอบถามลดาถึงที่มาของตุ๊กตาตัวดังกล่าวซึ่งลดาตอบมาว่า “คุณ...ลูกไม่เล่นตุ๊กตา ลูกไม่มีตุ๊กตา คุณต้องลืมมันไปสักทีนะ มันเป็นอุบัติเหตุ อย่าทำให้ตัวเองต้องเจ็บปวดอีกเลย ไม่มีตุ๊กตาตัวนั้นอีกแล้ว และนิชาไม่เล่นตุ๊กตา ไม่มีตุ๊กตาอะไรทั้งนั้น...” (มั่งมีศรีศพ, 2560: 141) การปรากฏตัวของตุ๊กตาตัวนี้ จึงแสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดอันเกิดจากเหตุการณ์ฝังใจที่ทำให้เขาต้องสูญเสียผู้เป็นลูกสาว ผ่านภาพหลอนที่นิติเห็นว่าตุ๊กตาสามารถเคลื่อนไหวและกระทำการต่าง ๆ ได้ราวกับมีชีวิต ความเจ็บปวดที่ถูกเก็บกั้นมาตลอดภายในจิตใจของนิติกลับปะทุขึ้นอีกครั้ง นิติปฏิเสธไม่ยอมรับการสูญเสีย และพยายามที่จะกำจัดความรู้สึกเหล่านั้นออกไป เพื่อที่เขาจะได้เริ่มต้นใช้ชีวิตใหม่ได้อย่างมีความสุข ดังจะเห็นได้จากการที่เขาพยายามหาวิธีกำจัดตุ๊กตาผี “นิติจับตุ๊กตาผีที่กำลังดิ้นออกมาจากห้องของลูกสาว เดินออกไปยังหน้าระเบียงอันเป็นที่ตั้งของสระว่ายน้ำส่วนตัว ชายหนุ่มกอดมันลงในสระ ตุ๊กตาผีดิ้นทุรนทุราย แขนเล็ก ๆ ทั้งสองข้างตื๊นน้ำไปมา...” (มั่งมีศรีศพ, 2560: 140) ผู้แต่งกำหนดให้เกิดโศกนาฏกรรมในเรื่องขึ้นอีกครั้ง ผ่านการที่นิติได้สติคืนมาแล้วพบว่าตุ๊กตาผีที่เขาเพิ่งจับกอดน้ำเป็นเพียงแค่ภาพหลอน แท้ที่จริงคือน้องนิชาลูกสาวคนเล็กของเขา นิติต้องประสบกับเหตุการณ์ที่เขาต้องสูญเสียลูกสาวผู้เป็นที่รักซึ่งเกิดขึ้นถึงสองครั้งซึ่งสร้างความเจ็บปวดจนเขาไม่สามารถรับไหว ทำให้เขาตัดสินใจจบชีวิตลง ดังจะเห็นได้จากข้อความที่บรรยายในตอนนั้นว่า “ภาพของนิติที่ก่อร่างของนิชาไว้ลอยอยู่ในสระว่ายน้ำราวกับไม่ต้องการจะพรางจาก ใบหน้าของคนทั้งคู่ขาวซีดอย่างคนไร้ชีวิต!” (มั่งมีศรีศพ, 2560: 145) จากข้อความข้างต้นจึงอาจกล่าวได้ว่าโศกนาฏกรรมดังกล่าวล้วนแต่เป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของชีวิตครอบครัวของผู้ที่หลงอยู่ในมายาคติที่สังคมทุนนิยมสร้างขึ้น

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า เรื่องสั้นสยองขวัญเรื่อง “กล่อม” ในมั่งมีศรีศพ มุ่งนำเสนอให้เห็นความถึงความเลวร้ายของลัทธิทุนนิยมที่กำลังกลืนจิตวิญญาณของมนุษย์ ทำให้มนุษย์หลงติดอยู่ในมายาคติที่ผู้คนต่างให้ค่ากับการแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทองและการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี ส่งผลให้ผู้คนเหล่านั้นต่างก็ละเลยสิ่งต่าง ๆ รอบตัวโดยเฉพาะความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว จนนำมาซึ่งความร้าวฉานและการสูญเสีย ดังจะเห็นได้จากบทบาทของผู้เป็นพ่ออย่างนิติที่ลุ่มหลงกับการทำงานและการเลื่อนตำแหน่ง จนเขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่กลับต้องสูญเสียลูกสาวซึ่งเป็นที่รักโดยที่ไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขได้อีก

3.3.2 ความสัมพันธ์ที่เน้นเปลือกนอก

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *อวิส* ผู้แต่งได้นำเสนอภาพของสังคมออนไลน์ที่มักถูกนำเสนอในด้านบวกว่าเป็นพื้นที่ที่มนุษย์ใช้ในการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งสังคมออนไลน์กลับกลายเป็นพื้นที่แห่งการผลิตซ้ำความเลวร้ายที่ผู้คนในโลกแห่งความจริงพยายามหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะเรื่องรูปลักษณะที่ปรากฏให้เห็นในสังคมออนไลน์เช่นเดียวกัน ประเด็น

เหล่านี้ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดผ่านเรื่องราวชีวิตของตัวละครนามว่าแอน นักศึกษาสาวที่มีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์จนเธอต้องกลายเป็นตัวตลกและมักถูกเพื่อนร่วมชั้นกลั่นแกล้งอยู่เสมอ ดังความว่า “แกมาถูกตัวฉันเดี๋ยวฉันก็ติดเชื่อป้าแบบเธอจะทำยังไง แค่นี้ก็...อ้อ! โขแปงยักษ์ไหลแล้วหัวเราะในลำคอ พลังใช้ทางตามองแอนที่เป็นมนุษย์ป้าของคณะก่อนจะเดินออกไป ” (ถวิล, 2559: 23) ความเจ็บปวดจากการถูกสังคมภายนอกปฏิเสธส่งผลให้แอนพยายามหลีกเลี่ยงโลกของความจริงอันเลวร้ายที่เธอต้องเผชิญ โดยการสร้างตัวตนปลอมขึ้นมาในโลกออนไลน์ ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมของแอนที่มักจะแต่งภาพเพื่อให้ตัวเองมีรูปร่างหน้าตาเป็นไปตามอุดมคติที่สังคมต้องการ

ภาพที่แอนถ่ายเซลฟี่เมื่อเช้าถูกนำเข้าแอปพลิเคชันในเวลาที่เราว่าง หญิงสาวบิบบี้หน้าของตัวเองให้หอม จัดการลบสวี่ผ้าจุดต่างตำราวกับเสกได้ แต้มลิปสติกบนริมฝีปากที่ดูซีดเผือดให้เป็นสีชมพูระเรื่อเข้ากับบลัชออนสีพีช จัดการใส่คอนแทคเลนส์สีน้ำตาลแล้วทำให้ดวงตากกลมโตกว่าเดิม เพิ่มขนตาหนาแล้วปิดมาสคาร่าให้ดูแจ่มแจ๋ว ก่อนจะปิดท้ายด้วยการทาอายแชโดว์สีสวย ทำให้ใบหน้าอันซีดซีดของแอนกลายเป็นสาวสวยที่ไม่เคยได้โลศน้อยกว่าหนึ่งพันไลค์สักครั้งเดียว

(ถวิล, 2559: 23)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมของแอนที่ชื่นชอบในการแต่งภาพของตัวเองให้เป็นไปตามค่านิยมของสังคม เพื่อที่เธอจะได้รับความสนใจจากผู้ที่เข้ามาชื่นชมและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความงามจากภาพของเธอซึ่งเธอไม่สามารถได้รับจากโลกแห่งความเป็นจริง ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาเบี่ยงลัดของจิตใจที่หวังจะมีตัวตนและกลายเป็นที่ยอมรับของสังคมในโลกของความจริง แต่แอนกลับพบว่าเธอไม่สามารถเป็นไปดังที่ตนปรารถนาได้ แอนจึงสร้างตัวตนใหม่ในสังคมออนไลน์ เพื่อทดแทนภาวะการไร้ตัวตนที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความจริง เห็นได้จากการที่แอนผู้ซึ่งมีหน้าตาอัปลักษณ์สร้างตัวตนปลอมขึ้นมาโดยใช้ชื่อว่า เอมิ หญิงสาวที่มีหน้าตาสะสวยแตกต่างจากแอนอย่างสิ้นเชิง อีกทั้งยังเป็นที่ยกย่องของผู้ชายหลายคนในโลกออนไลน์ ดังบทบรรยายที่ว่า “ภาพในเฟซบุ๊กของเธอโลศเป็นพันคน ในขณะที่ภาพของโขแปงอย่างมากก็แค่ห้าร้อยกว่าคนเท่านั้น ถึงโลกความจริงเธอจะแพ้ แต่ในโลกเฟซบุ๊กเธอคือผู้ชนะ ” (ถวิล, 2559: 23) ตัวตนของเอมิที่แอนสร้างขึ้นมาจึงเป็นสิ่งที่กลายเป็นเครื่องปลอบประโลมและเยียวยาจิตใจแก่แอน อีกทั้งยังทำให้เธอรู้สึกว่าได้รับการยอมรับจากคนในสังคมอย่างที่ไม่เคยได้รับมาก่อน

แม้ว่าผู้แต่งจะแสดงให้เห็นว่าเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้กลายเป็นพื้นที่ในการเยียวยาจิตใจให้กับตัวละครชายขอบของสังคมอย่างแอน แต่ขณะเดียวกันสิ่งนี้ก็เหมือนดาบสองคมที่พร้อมจะทำลาย

ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ดังจะเห็นได้จากการที่แอนถูกบรรดานักศึกษาคนอื่น ๆ ร่วมกันเปิดโปงความจริงว่า หญิงสาวที่มีหน้าตาสะสวยอย่างเอมิ แท้จริงแล้วก็คือแอน หญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ ดังความว่า “สายตาที่จ้องมองมายังเจ้าของภาพเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน สมเพช และขบขัน” (ถวิล, 2559: 27) การที่เอมิซึ่งเป็นตัวตลกที่แอนสร้างขึ้นในสังคมออนไลน์ เพื่อให้กลายเป็นที่ยอมรับและทดแทนการไร้ตัวตนที่แอนต้องเผชิญในโลกแห่งความเป็นจริง แต่เมื่อเอมิถูกเปิดโปงว่าแท้จริงแล้วก็คือแอน จึงเป็นการทำลายโลกเสมือนจริงที่แอนสร้างขึ้น ส่งผลให้แอนต้องโดนดูถูกเหยียดหยามและกลายเป็นที่รังเกียจของผู้คนรอบข้าง ความเจ็บปวดที่เกิดจากการไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำให้แอนเกิดความแค้นขึ้นในจิตใจจนลงมือทำร้ายโซแปง เพื่อนร่วมคณะที่เปิดโปงเธอ ดังความว่า “หญิงสาวล้วงมันขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาเพียงพริบตาในการเปิดฝาขวดแล้วสาด ‘น้ำกรด’ ใส่หน้าของโซแปง อีกฝ่ายกรีดร้องทันทีด้วยความเจ็บปวด” (ถวิล, 2559: 27) ความรุนแรงที่แอนกระทำต่อโซแปง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แอนต้องถูกจับตัวมาเพื่อแข่งขันทำภารกิจเอาชีวิตรอด แต่แอนก็ไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จทำให้เธอต้องเจอกับบทลงโทษจนเป็นเหตุให้เสียชีวิต ดังความว่า

ของเหลวบางอย่างถูกเทลงมาจากเพดานห้องสู่ว่างของหญิงสาว ภาพวันที่เธอสาดน้ำกรดใส่โซแปงย้อนกลับมาให้คิด...หากแต่กลิ่นของของเหลวนั้นก็ทำให้ผู้เข้าบำบัดหมายเลขหนึ่ง แอน เบิกตาโพลง มันคือกลิ่นของน้ำมันก๊าด !

ยังไม่ทันจะได้นึกอะไรต่อ ดอกไม้จันทน์ที่ถูกจุดไฟก็หล่นลงมาใส่ร่างแอน ไฟลุกพริบติบร่างของหญิงสาวอย่างรวดเร็ว เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายหวัดร้องพลางวิ่งผ่านไปทั่วห้องถวิล

CHULALONGKORN UNIVERSITY (ถวิล, 2559: 165)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า บทบาทของแอนสะท้อนภาพของผู้หญิงที่ต้องตกเป็นเหยื่อมายาคติความงามที่กดทับผู้หญิงให้เป็นไปตามอุดมคติของสังคม นอกจากแอนจะมีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ไม่เป็นไปตามค่านิยมของสังคมแล้ว แอนยังละเมิดบรรทัดฐานความเป็นหญิงดีโดยการกระทำความรุนแรงต่อโซแปงซึ่งเป็นผู้หญิงตามอุดมคติของสังคม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แอนต้องถูกจับตัวมาเพื่อแข่งขันทำภารกิจเอาชีวิตรอด แต่แอนก็ไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จทำให้เธอต้องเจอกับบทลงโทษจนเป็นเหตุให้เสียชีวิต สะท้อนให้เห็นถึงมายาคติความงามที่สังคมใช้ในการควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในกรอบบรรทัดฐานตามที่สังคมกำหนด ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การที่ผู้แต่งกำหนดให้แอนต้องพบจุดจบของชีวิต โดยการนำรายละเอียดเหตุการณ์ความรุนแรงในอดีตที่แอนได้กระทำต่อโซแปงมาใช้เป็นบทลงโทษเธอ จึงเป็นการผลิตซ้ำมายาคติความงามที่สังคมใช้เป็นมาตรฐานในการชี้วัดคุณค่าของ

ผู้หญิง ผ่านบทบาทของแอน หญิงสาวที่ไม่เป็นไปตามกรอบบรรทัดฐานของสังคมจึงส่งผลให้เธอต้องถูกกำจัดทิ้ง

มายาคติของสังคมยังปรากฏผ่านเรื่องราวชีวิตของคิวิ ตัวละครเกย์ที่เกิดมาในครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน แต่ไม่สามารถแสดงตัวตนออกมาได้ เนื่องจากครอบครัวของเขาไม่ยอมรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน อีกทั้งยังพยายามหาผู้หญิงที่จะมาเป็นภรรยาให้กับเขา ดังความว่า “ตัวเขาเองต้องปกปิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไม่ให้ผู้เป็นพ่อรู้ ไม่อยากคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขารู้ว่าพ่อเกลียดพวกผิดเพศ ตอนที่ไปเที่ยวห้างแล้วเจอพวกตุ๊ดพวกกะเทย พ่อมักจะด่าให้ได้ยินเสมอ ” (ถวิล, 2559: 62) ความรู้สึกภายในใจซึ่งสวนทางกับพฤติกรรมที่คิวิจำเป็นต้องแสดงออกมานั้น ทำให้เขาเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว สังคมออนไลน์ซึ่งเป็นพื้นที่ที่รวบรวมกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ อายุ รวมถึงไปความหลากหลายทางเพศ จึงกลายเป็นสิ่งที่ทำให้คิวิไม่รู้สึกว่าตนเองโดดเดี่ยวและแปลกแยกอีกต่อไป ผู้แต่งได้กำหนดให้คิวิได้พบกับไก่อูชายหนุ่มวัยเดียวกัน อีกทั้งยังเป็นเกย์เช่นเดียวกับเขา ทำให้ทั้งคู่สามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนและกลายเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่กันและกันได้ จนก่อเกิดเป็นความสัมพันธ์โดยที่ทั้งคู่ไม่เคยพบเจอกันมาก่อน ดังจะเห็นได้จากคำพูดของคิวิที่ต้องการพบกับไก่อูเพื่อบอกความในใจของเขา “เขาตัดสินใจไม่ผิดหรอกที่จะนัดเจอคนคนหนึ่งที่คุณกันมานาน สนิทและไวใจยิ่งกว่าคนในชีวิตบางคนเสียอีก และหากมันพัฒนา มันคงดีที่ชีวิตจะได้รักใครสักคนจริง ๆ ” (ถวิล, 2559: 56) สังคมออนไลน์ซึ่งเป็นพื้นที่แห่งความหวังของคิวิได้ถูกทำลายให้พังพินาศในตอนที่คิวิได้พบกับไก่อู แต่เขากลับพบว่ารูปร่างหน้าตาของไก่อูแตกต่างกับรูปที่เขาพบเห็นในโลกออนไลน์ “มองดูออกกว่าเป็นไก่อู แต่เหมือนไม่ใช่ไก่อู ชายหนุ่มดูดีเสียจนน่าตกใจ ใบหน้าเขरोะไปด้วยสีที่คิวิไม่เคยเห็นตอนเล่นเฟซบุ๊กด้วยกัน ร่างค่อนข้างท้วมเอนเอียงไปทางอ้วน ไม่ใช่เลย...ไม่ใช่ไก่อูในเฟซบุ๊กเลย ” (ถวิล, 2559: 57) ความแตกต่างทางด้านรูปลักษณ์ที่ปรากฏในโลกออนไลน์ของไก่อูทำให้คิวิพยายามที่จะตีตัวออกห่าง แต่เขาก็ถูกไก่อูตามรั้งความรวมถึงจะเปิดโปงความลับเรื่องที่คิวิเป็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันให้กับครอบครัวของเขาเรียนรู้จนทำให้คิวิรู้สึกโกรธเป็นอย่างมาก เขาจึงตัดสินใจทำร้ายไก่อูเพื่อปกปิดเรื่องราวทุกอย่าง ดังความว่า “คิวิรีบวิ่งไปเก็บมีดปลายแหลมก่อนจะตรงเข้าไปใช้มีดแทงเข้าที่แผ่นหลังของชายคนรักในเฟซบุ๊ก ไก่อูเบิกตาโพลง หันมามองคิวิอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่อีกฝ่ายทำ ” (ถวิล, 2559: 64) จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่า บทบาทของคิวิและไก่อูซึ่งเป็นตัวละครเกย์ต่างก็เป็นกลุ่มคนชายขอบที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมทั้งคู่ แต่เมื่อพิจารณาบทบาทของไก่อูที่ถึงแม้จะเป็นเกย์เช่นเดียวกับคิวิ แต่จะเห็นได้ว่าบทบาทของไก่อูนั่นกลับถูกกดให้อยู่ต่ำกว่า ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากรูปร่างหน้าตาที่ไม่เป็นไปตามค่านิยมของสังคม ส่งผลให้ไก่อูต้องตกเป็นเหยื่อของคนที่อยู่ในสถานภาพเหนือกว่าซึ่งก็คือคิวิ แต่ขณะเดียวกันการที่คิวิกระทำความรุนแรงต่อไก่อูซึ่งเป็นการละเมิดกรอบบรรทัดฐานความสงบสุขของสังคม จึงส่งผลให้เขาต้องถูกกำจัดทิ้งในท้ายที่สุด

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าปัญหาในสังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมีความหลากหลาย ทั้งปัญหาความรุนแรงทางเพศซึ่งเป็นปัญหาที่ปรากฏในสังคมมาอย่างช้านาน แต่ในปัจจุบันสังคมหันมาให้ความสนใจและตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวมากขึ้น วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยจึงเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่ผู้แต่งใช้ถ่ายทอดปัญหาดังกล่าว ทั้งปัญหาความรุนแรงที่เกิดจากการล่วงละเมิดทางเพศ ความรุนแรงที่จำกัดบทบาทให้ผู้หญิงต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย รวมถึงความรุนแรงในรูปแบบของการสร้างมายาคติที่กำหนดให้ผู้หญิงต้องเป็นไปตามที่สังคมกำหนด นอกจากนี้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงแล้ว ยังพบว่าในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยก็นำเสนอปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นกับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศเช่นเดียวกัน นอกจากประเด็นความรุนแรงทางเพศในสังคมเมืองร่วมสมัยแล้ว ยังพบว่าผู้แต่งได้นำเสนอปัญหาเกี่ยวกับผลกระทบของลัทธิทุนนิยม ปัญหาดังกล่าวได้เผยให้เห็นถึงความถึงความโหดร้ายที่มนุษย์กระทำการเอารัดเอาเปรียบมนุษย์ด้วยกัน นอกจากนี้สังคมทุนนิยมยังส่งผลให้ความสัมพันธ์ของผู้คนห่างเหินกันมากขึ้น อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้คนในสังคมเมือง ผู้แต่งยังได้นำเสนอประเด็นปัญหาทางจริยธรรมที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ผ่านการนำเสนอภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความเจริญทางเทคโนโลยีสารสนเทศ แต่มนุษย์กลับนำสิ่งเหล่านี้มาใช้เป็นเครื่องมือในการหาประโยชน์และทำร้ายมนุษย์ด้วยกันเอง ผู้แต่งจึงไม่เพียงทำให้เห็นว่าเทคโนโลยีกลายเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้คนเกิดความวิตกกังวล หากแต่ยังทำให้เห็นถึงปัญหาในเชิงลึกที่แอบแฝงไว้อีกด้วย

บทที่ 4

กลวิธีการสร้างความลอกหลอนในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย

ผลงานของภาคินัยนอกจากจะโดดเด่นในด้านการถ่ายทอดปัญหาสังคมเมืองร่วมสมัยแล้วยังมีความน่าสนใจในด้านศิลปะการประพันธ์ที่มีส่วนทำให้ผลงานเหล่านี้ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย จากการศึกษาพบว่าผู้แต่งใช้กลวิธีอันหลากหลายในการสร้างความลอกหลอนอันเป็นลักษณะสำคัญของวรรณกรรมสยองขวัญที่มุ่งเน้นการเร้าอารมณ์สะพรั่งกลัว ความหวาดระแวง ความวิตกกังวลของผู้อ่าน ผ่านการนำเสนอความรุนแรงที่มนุษย์กระทำต่อกัน หรือความรุนแรงของอำนาจเหนือธรรมชาติ ความลอกหลอนดังกล่าวปรากฏให้เห็นผ่านกลวิธีต่าง ๆ ทั้งการสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่องที่ซับซ้อนเพื่อนำไปสู่การสร้างปมปัญหาและเอื้อให้ความสยดสยองและความรุนแรงเด่นชัดมากขึ้น ในด้านกลวิธีการสร้างตัวละครที่นำมาซึ่งความลอกหลอนก็มักจะเป็นผู้กระทำความรุนแรงซึ่งไม่เพียงจำกัดอยู่แค่ตัวละครผีเท่านั้น หากแต่ยังปรากฏในรูปแบบอื่น เช่น ตัวละครฆาตกรเป็นต้น นอกจากนี้ตัวละครที่ต้องตกเป็นเหยื่อการทารุณกรรมก็ช่วยขับเน้นความลอกหลอน ผ่านเหตุการณ์ความรุนแรงทั้งภาพการถูกทรมานหรือการถูกฆาตกรรม เป็นต้น ส่วนในด้านกลวิธีการสร้างฉากก็มักจะเป็นฉากที่แตกต่างจากความคุ้นชินของผู้อ่าน หรือในบางเรื่องก็เป็นฉากที่พบเจอในชีวิตประจำวันนำมาซึ่งการกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกหวาดระแวงและความวิตกกังวลของผู้อ่าน ส่วนบรรยากาศก็มักจะอึมครึมวังเวง กลวิธีการสร้างความลอกหลอนก็มีเพียงแต่มุ่งเร้าอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านเท่านั้น หากแต่ยังถ่ายทอดแนวคิดเชิงวิพากษ์ที่ปรากฏในงานอีกด้วย ดังนั้น ในบทที่ 4 นี้จะเป็นการมุ่งเน้นศึกษาวิธีการสร้างความลอกหลอนในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่ปรากฏผ่านองค์ประกอบหลัก ได้แก่

4.1 กลวิธีการสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง

4.2 กลวิธีการสร้างตัวละคร

4.3 กลวิธีการสร้างฉาก

4.1 กลวิธีการสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง

การนำเสนอความรุนแรงที่ล้นเกินและสุดโต่งอันเป็นลักษณะสำคัญของวรรณกรรมสยองขวัญปรากฏในเนื้อหาที่ผู้แต่งเลือกสรรมานำเสนอ เนื้อหาเหล่านี้ประกอบไปด้วยเหตุการณ์หรือชุดเหตุการณ์เกี่ยวกับการฆาตกรรม การกักขัง การทรมาน และการปรากฏตัวของผีที่สร้างความรู้สึกสยดสยอง ผู้แต่งนำเนื้อหาเหล่านี้มาร้อยเรียงเข้าด้วยกันด้วยโครงเรื่องแบบต่าง ๆ เพื่อสร้างปมปัญหา

และนำไปสู่การถ่ายทอดสารสำคัญที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการหลอกลอนกับการถ่ายทอดปัญหาในสังคมร่วมสมัย

4.1.1 การสร้างเนื้อหาที่สร้างความน่าสะพรึงกลัว

เนื้อหาของวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมีความหลากหลายแตกต่างกันไปแต่ละเรื่อง แต่เมื่อพิจารณาลักษณะที่ปรากฏร่วมกันแล้วจะพบว่าเนื้อหาเหล่านี้มุ่งสร้างความหลอกลอนผ่านเหตุการณ์ที่ผู้แต่งบรรยายให้เห็นความรุนแรงที่เหนือความคาดหมาย ความตายและความเจ็บปวดในเรื่องเหล่านี้ไม่ได้ปรากฏในลักษณะธรรมดาสามัญ หากแต่มีรายละเอียดที่ชวนให้ผู้อ่านรู้สึกสยดสยอง

4.1.1.1 การฆาตกรรม

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีเนื้อหาแสดงให้เห็นถึงการฆาตกรรม มักจะมีลักษณะเนื้อหาเหมือนกันคือ ตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อขัดขึ้นหรือพยายามท้าทายอำนาจของตัวละครร้าย จนเป็นเหตุให้ตัวละครเหยื่อต้องถูกฆาตกรรมจนเสียชีวิต

ในนวนิยายเรื่องนางชฎา ผู้แต่งกำหนดให้ริลณี นักศึกษาที่มีรูปร่างหน้าตาสะสวยและเป็นที่หมายปองของผู้ชายหลายคน โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนชายของริลณีที่ต่างก็แอบรักเธอและปรารถนาจะได้เธอมาครอบครอง ส่วนเพื่อนผู้หญิงต่างก็เกิดความอิจฉาริษยาที่เห็นว่าผู้ชายทุกคนต่างก็หมายปองริลณี ทั้งหมดจึงร่วมมือกันวางแผนลักพาตัวริลณีเพื่อข่มขืนกระทำชำเรา แต่ริลณีก็พยายามต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดจากน้ำมือของกลุ่มเพื่อนเหล่านี้ จนเป็นเหตุให้เธอถูกฆาตกรรมอย่างโหดร้ายทารุณโดยการฝังร่างของริลณีทั้งที่เธอยังมีชีวิต

“อย่าฝังฉันเลยนะ...อย่าฝังฉันเลย...ฉันยังไม่อยากตาย”

น้ำเสียงของริลณีอ่อนหวานอย่างน่าสงสาร จนประวิทย์เริ่มลังเลใจ แต่บางทีระหว่างความดีและความชั่ว คนเราก็เลือกความชั่ว หากความชั่วนั้นนำพาให้เรารอดพ้น

“ฉันทำแบบนั้นไม่ได้หรอก” พุดจบประวิทย์ก็จับจอบขึ้นเกลี่ยดินใส่ปากหลุมจนมิด กระโดดเหยียบผืนดินให้แน่นจนแน่ใจว่าจะไม่ยุบตัวลงไปให้เห็นศพของริลณีอีก

(นางชฎา, 2551: 187-188)

ในนวนิยายเรื่อง *ตีตัวไปตาย* ผู้แต่งกำหนดให้อรอรินทร์ พนักงานสาวของโรงภาพยนตร์แห่งหนึ่งที่ต้องทำงานในเวลากลางคืนเพียงลำพัง ถูกเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นฆาตกรฆ่าข่มขืน กระทำชำเรา และฆาตกรรมเธออย่างเลือดเย็น

เขาพุ่งตรงเข้ามาพร้อมทั้งบีบคอของอรอรินทร์อย่างแรงจนหญิงสาว
ตาเหลือก ดิ้นทุรนทุราย มือทั้งสองข้างพยายามทุบตีอีกฝ่ายอย่าง
สุดแรงเกิด เท้าที่สวมรองเท้าหนังส้นสับไปมาจนรองเท้าหลุดกระเด็น
ออกไปคนละทิศคนละทาง มืออีกข้างกระชากเอาหมวกไอโม่งที่อีกฝ่าย
สวมอยู่ออก...และนั่นทำให้อรอรินทร์ตาอ้ำกั้น ก่อนที่ร่างของหญิงสาวจะ
กระตุกถี่ ๆ และสิ้นใจไปในที่สุด

(ตีตัวไปตาย, 2553: 13)

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* หลังจากที่ธีระรู้ว่ารัชลินกำลังจะหนีตามเรือนชาย เขาจึง
รีบเดินทางมาที่บ้านของเรือนชาย เพื่อที่จะนำตัวรัชลินผู้เป็นลูกสาวกลับบ้านไปกับเขา แต่เมื่อมาถึง
บ้านของเรือนชาย ธีระกลับพบว่ารัชลินกำลังทำร้ายหนูดีผู้เป็นลูกสาวภรรยาใหม่ของเขา ธีระจึงหยิบ
ปืนเพื่อที่จะยิงขู่ให้รัชลินหยุดทำร้ายหนูดี แต่ธีระกลับพลาดท่าจนเป็นเหตุให้รัชลินถูกผู้เป็นพ่อยิง
จนเสียชีวิต

ธีระควักปืนออกจากบันเอวของตัวเอง เล็งไปยังผู้เป็นลูกสาวของ
ตัวเองแล้วเอ่ยปากห้ามด้วยน้ำเสียงอันดุดัน

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ ถ้าไม่หยุดกูยิงหัวระเบิดแน่!”

ด้วยเสียงฟ้าฝนที่กำลังตกหนักบวกกับอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นรุนแรง
ของรัชลิน ทำให้หญิงสาวไม่ได้ฟังคำเตือนนั้นเลย เจ้าของปืนจึงนึกว่าอีก
ฝ่ายทำหาย ปืนกระบอกโตถูกเล็งไปที่กลางศีรษะจากด้านหลัง ก่อนจะลั่น
กระสุนใส่หนึ่งนัด มันส่งเสียงดังปังพร้อมกับเสียงกรีดร้อง

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 215)

4.1.1.2 การทรมาน

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีเนื้อหาแสดงให้เห็นถึงการทรมาน มักจะมีลักษณะ
เนื้อหาที่คล้ายคลึงกันคือ ตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อมักจะต้องเข้าร่วมภารกิจที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง

และจำเป็นต้องทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ หากไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จก็ต้องถูกลงโทษด้วยการทรมาน อาจเป็นการทรมานทางจิตใจหรือการทรมานทางร่างกายก็ได้

ในนวนิยายเรื่อง *ชนมผลสมศพ* หลังจากที่ปันมุกเข้าร่วมภารกิจกับสถาบันลदन้าหนักพอร์จูน คุณก็ เธอก็พบว่าตนเองไม่สามารถทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันได้สำเร็จ ทำให้ปันมุกต้องถูกลงโทษด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การนำเนื้อสุนัขที่เธอรักมาทำเป็นอาหารมื้อเย็นให้เธอกิน โดยที่ปันมุกไม่รู้ แต่หลังจากที่เธอกินเนื้อสุนัข เธอก็รู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างและได้รู้ว่าอาหารที่เธอเพิ่งกินเข้าไปนั้น ทำมาจากเนื้อสุนัขที่เธอเลี้ยง

“ทางเราให้รางวัลปลอบใจในความพยายามของคุณปันมุกด้วยอาหารมื้อพิเศษ เป็นเนื้อสัตว์ที่ท่านได้ รับรองว่าไม่ใช่เนื้อควาย เนื้อช้าง หรือเนื้องูหลาม enjoy eating !”

เมื่อรู้อย่างนั้นปันมุกจึงหนีบมือกับส้อมขึ้นมาจัดการสตั๊กตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อยและหมดลงภายในพริบตา แต่ไม่นานปันมุกก็กลับเจอรูปภาพของเธอกับจุดสุนัขที่เธอรัก...หญิงสาวรู้สึกพะอืดพะอมขึ้นมาทันที ก่อนจะวิ่งออกไปหาเจียนที่หน้าระเบียงห้องจนหมดไส้หมดพุง น้ำตาไหลพรากด้วยความเสียใจและเจ็บใจอย่างเป็นที่สุด ครั้งนี้มันมากเกินไปแล้ว นี่ถึงกับฆ่าหมาของเธอมาทำสเต็กอย่างนั้นเลยหรือ ? ไอ้บริษัทโรคจิต ! ไม่เอาแล้ว !

(ชนมผลสมศพ, 2555: 116-117)

ในนวนิยายเรื่อง *อภิล* มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการทรมานได้อย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากการที่ตัวละครทั้งสิบที่เคยสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นถูกจับมารวมตัวกัน เพื่อแข่งขันทำภารกิจเอาชีวิตรอด โดยภารกิจก็มักจะเกี่ยวข้องกับภูมิหลังของตัวละครแต่ละตัว และมักจะเป็นภารกิจที่แสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจของตัวละครนั้น ๆ รวมถึงหากตัวละครทำภารกิจไม่สำเร็จก็ต้องจบชีวิตลง

“ในเมื่อไม่มีสีแดงจากเสื้อผ้า แต่ในร่างกายของทุกคนมีของเหลวที่เป็นสีแดงเลือดไคคะ คือโอกาสรอดของพวกคุณสองคน กรีดเลือดออกมาโชว์สิคะ ขอกรีด เน้น ๆ ที่แขน ที่ขา ที่หน้า ให้เห็นเลือดชัด ๆ”

นุรีบวิ่งไปคว้ามีดคัตเตอร์มากรีดที่แขนของตัวเอง ชายหนุ่มกัดฟันแน่นด้วยความเจ็บปวด แต่ถ้าแลกกับโอกาสเพื่อมีชีวิตรอดแล้ว เขายอม ! เลือด

สีแดงขึ้นไหลออกจากรอยแยกของเนื้อ หยดลงบนพื้นห้องเหมะๆ คนที่ยอมกรีดเนื้อตัวเองปล่อยมีดคัตเตอร์ลงแล้วชูแขนของตัวเองที่แดงเลือดไปด้วยเลือดจนเปื้อนไปถึงจีวรขึ้นโชว์ให้ผู้คุมเกมดู

(ถวิล, 2559: 142)

4.1.1.3 การกักขัง

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีเนื้อหาแสดงให้เห็นถึงการกักขังหญิงเหี่ยว มักจะมีลักษณะเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันคือ ตัวละครมักจะอยู่ภายใต้สถานที่หรืออำนาจบางอย่างที่เหนียวรั้งไม่ให้ตัวละครเหล่านี้หลุดพ้นจากพันธนาการ สถานที่ หรืออำนาจเหล่านั้นได้

ในนวนิยายเรื่อง*ทำคนเป็นเห็นคนตาย* นอกจากจะแสดงให้เห็นถึงการกักขังตัวละคร ผ่านฉากโรงแรมร้างที่ตั้งอยู่บนเกาะร้างกลางทะเลซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงความอึดอัดและหวาดผวาลแล้ว การกักขังยังปรากฏผ่านภารกิจต่าง ๆ ที่ตัวละครแต่ละตัวต้องเผชิญโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ดังเช่นภารกิจของชะพลูที่ต้องนอนในโลงศพ แต่แล้วเธอก็พบว่าวิญญาณภายในห้องนั้นก็ได้กักขังเธอ โดยการปิดตายโลงศพ

ชะพลูรีดร้องลั่นในขณะที่วิญญาณหญิงชายกำลังช่วยกันยกฝาโลงศพขึ้นปิด โลกทั้งโลกมืดสนิททันที...ชะพลูดิ้นสุดแรงพยายามใช้ฝ่ามือทุบฝาโลงปึงปึงอย่างสุดชีวิต จนเธอเริ่มรู้สึกว่าตัวเองหายใจติดขัดเพราะอากาศภายในน้อยลงทุกทีแล้ว

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 185)

ในนวนิยายเรื่อง*ห้องคลอดมรณะ* ก็มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการกักขังหญิงเหี่ยวรั้งไว้เช่นเดียวกัน และนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงการกักขังในตอนที่ตัวละครเหยื่อยังมีชีวิตแล้ว ยังแสดงถึงการกักขังวิญญาณให้ต้องจองจำอยู่ในสถานที่ที่ตนเองถูกฆาตกรรม ดังจะเห็นได้ชัดในตอนที่เพชรพลับปลิงถูกจับมาเพื่อทำแท้งลูกในครรภ์ จนเป็นสาเหตุให้เธอเสียชีวิต วิญญาณของเธอก็ยังคงวนเวียนอยู่ในห้องคลออดซึ่งเป็นสถานที่ที่เธอถูกฆาตกรรม

เพชรพลับปลิงพยายามขัดขึ้นอย่างสุดกำลัง

“อย่าทำอะไรลูกฉันเลยหมอ ฉันขอร้อง อย่าทำร้ายลูกของฉันเลย ฉันไม่ได้เต็มใจอยากทำแท้ง” เธอรวบรวมกำลังที่เหลือน้อยเต็มทีอ่อนวอนต่อชายตรงหน้า...หญิงสาวพยายามดิ้นรนจนสุดแรง แต่สุดท้ายก็หนีไม่รอด น้ำตา

ของเพชรพลับพลึงไหลออกมาเป็นทางยาว แสงสว่างค่อย ๆ มีดลง สุดท้าย
ทุกอย่างก็เงียบสนิท...เงียบราวกับคำคืนอันมืดมิด ไร้ซึ่งสรรพเสียงใด ๆ
แม้กระทั่งเสียงหัวใจเต้น !

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 129-130)

4.1.1.4 การปรากฏตัวของผี

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ผู้แต่งมักใช้กลวิธีการสร้างความหลอกหลอนผ่านการ
ปรากฏตัวของผีเป็นหลัก ซึ่งตัวละครผีเหล่านี้ก็มีเพียงช่วยเร้าอารมณ์ความกลัวของผู้อ่านเท่านั้น
หากแต่ยังช่วยนำเสนอแนวคิดผ่านเรื่องราวในอดีตอันเจ็บปวดและเลวร้ายของตัวละครผีนั้น ๆ หรือใน
บางเรื่องตัวละครผีก็อาจแสดงให้เห็นถึงบาดแผลทางจิตใจของตัวละครมนุษย์ได้เช่นเดียวกัน

ในเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ขอยสาม แยกสอง” ใน *มัจฉา* หลังจากที่ได้เดินทางกลับมาจาก
เรียนต่อต่างประเทศ เขาก็มักจะพบเจอกับวิญญาณของเจที่ยังคงวนเวียนอยู่รอบตัวเขา

ทางตาของชายเจ้าของบ้านตอนนี้เหมือนเห็นขาของคนห้อยต้องแต่งอยู่
เหนือศีรษะของตัวเอง...สิ่งที่พบคือร่างของใครคนหนึ่งที่ยังมองไม่ออกว่าใคร
เห็นแต่ขาสีขาวซีดแกว่งไปมาราวกับกำลังนั่งเล่นเป็นเพื่อนดาร์ตตึงตัน
มะม่วง

(มัจฉา, 2559: 75)

ในเรื่องสั้น “กล่อม” ใน *มัจฉา* หลังจากทีนิตีได้เดินทางไปรับนิชาผู้เป็นลูกสาวคนเล็กมา
อาศัยอยู่กับตนในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เขาก็ได้พบกับตุ๊กตาผีที่คอยตามหลอกหลอนและสร้าง
ความรู้สึกหวาดผวให้กับนิตีเป็นอย่างมาก จนกระทั่งนิตีพบว่าตุ๊กตาผีที่เขาพบเจอเป็นเพียง
ภาพหลอนซึ่งเกิดจากบาดแผลความทรงจำในอดีตที่ตนเคยขับรถทับร่างนิชาผู้เป็นลูกสาวคนโต
เสียชีวิต

ปัง...ปัง...ปัง !

เสียงทุบประตูแรง ๆ ดังขึ้นสามครั้งจนเจ้าของห้องสะดุ้ง นิตี
ประคองตัวเองเดินไปที่หน้าประตูแล้วเปิดออก โดยไม่ทันได้มองตามัวว่า
ใครคือเจ้าของเสียงเคาะนั้น

เมื่อมองออกไปตามทางเดินที่ทอดยาว บัดนี้มีร่างของตุ๊กตาตัวนั้น
นอนนิ่งอยู่บนพื้นซึ่งไกลออกไป นิตีจำได้แม่นยำว่ามันคือตุ๊กตาตัวที่เขาเพิ่ง

หย่อนลงที่ทิ้งขยะของคอนโด...ทว่าอยู่ดี ๆ ไฟตรงทางเดินก็ติด ๆ ดับ ๆ
จนสุดท้ายก็ดับลงเหลือเพียงความมืดมิด

(มังมีศรีศพ, 2559: 139)

ในนวนิยายเรื่อง*ต่อดัดสัมพันธ์* หลังจากทีณดาได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนถ่ายไตใหม่ เธอก็มักจะพบเจอกับวิญญานของชายแปลกหน้าที่คอยตามหลอกหลอนเธอ จนทำให้เธอต้องสืบหาความจริงเกี่ยวกับที่มาของไตที่เธอได้รับบริจาค จนณดาได้รู้ความจริงว่าไตที่เธอได้รับนั้นเป็นของเ็น ที่ต้องการจะบริจาคให้เป็นผู้เป็นน้องชายซึ่งป่วยเป็นโรคไตเช่นเดียวกัน แต่เ็นกลับถูกณเดชและกลุ่มแพทย์ร่วมมือกันลักลอบผ่าตัดไตของเ็นและนำมาเปลี่ยนถ่ายให้กับณดาแทน ทำให้เ็นรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากจนต้องจบชีวิตตัวเอง เพื่อให้วิญญานของตนตามหลอกหลอนและทวงคืนความยุติธรรมจากณดาและแพทย์ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ณดาเบิกตาโพล่ง เธอจำรูปร่างลักษณะของมันได้ มันคือวิญญานของชายคนนั้น มันตามเธอมา!

โลกทั้งโลกคล้ายหยุดเคลื่อนไหวโดยพลัน เมื่อชายคนนั้นเยื้องกรายตรงเข้ามาที่รถอย่างเชื่องช้าทว่าหนักแน่น ดวงตาที่แสดงถึงความอาฆาตแค้นส่องประกายเห็นได้ชัดในความมืดของรัตติกาล

“เอาของของกูคืนมา...เอาของของกูคืนมา!” มันคำรามเสียงใส่ณดาพร้อมกับส่งสายตาไม่เป็นมิตรให้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ต่อดัดสัมพันธ์, 2555: 90-91)

จากตัวอย่างเหล่านี้จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการฆาตกรรม การทรมาน การกักขัง และการปรากฏตัวของผีมาเป็นเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง ผู้แต่งบรรยายเหตุการณ์เหล่านี้อย่างละเอียดเพื่อเน้นความรุนแรงอย่างล้นเกินและเหนือความคาดหมายอันนำไปสู่ความรู้สึกสยดสยอง

4.1.2 การสร้างโครงเรื่อง

โครงเรื่องเป็นองค์ประกอบสำคัญในการลำดับเหตุการณ์ที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอสู่ผู้อ่าน ในบรรดาองค์ประกอบของบันเทิงคดี โครงเรื่องเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านมากที่สุด โครงเรื่องต้องมีความเป็นเหตุเป็นผล ทำให้เหตุการณ์แต่ละส่วนสัมพันธ์กัน โดยจะมีความขัดแย้งหรือปัญหาเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยและอยากติดตาม (สรณัฐ ไตลังคะ, 2560: 21)

นอกจากนี้ การจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ในโครงเรื่องยังมีส่วนเร้าความรู้สึกของผู้อ่านให้อยากติดตาม และมีผลต่อการนำเสนอแนวคิดในตอนจบ โดยการวิเคราะห์กลวิธีการประกอบสร้างโครงเรื่อง จำเป็นต้องพิจารณาการจัดเรียงลำดับเหตุการณ์และเหตุผลที่เชื่อมโยงลำดับเหตุการณ์เป็นหลัก (ศรีณภัทร บุญฮก, 2558: 81)

จากการวิเคราะห์ลำดับเหตุการณ์และเหตุผลที่ใช้เชื่อมโยงในวรรณกรรมสยองขวัญของ ภาคินัยที่ผู้วิจัยหยิบยกมาศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษา โครงเรื่องในวิทยานิพนธ์ “การสร้างความน่าสะพรึงกลัวใน ‘หนังผี’ อเมริกัน เกาหลี และไทย” ของ ทศพร กรกิจ (2550) ซึ่งแบ่งโครงเรื่องของภาพยนตร์สยองขวัญออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ โครงเรื่อง แบบสืบสวนสอบสวน โครงเรื่องแบบทำภารกิจ โครงเรื่องแบบโคกนาฏกรรม โดยพิจารณาจากการนำ ขนบของวรรณกรรมประเภทอื่นมาใช้ เช่น วรรณกรรมสืบสวน รวมถึงอิทธิพลของสื่อสมัยใหม่ เช่น เกมการแข่งขันเอาตัวรอด และลักษณะเด่นมาอธิบายโครงเรื่อง ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าโครงเรื่องใน วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย มีความสอดคล้องกับงานศึกษาจึงนำมาใช้ในการศึกษาโครงเรื่องใน งานของภาคินัย พบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยสามารถจำแนกโครงเรื่องตามแนวคิดดังกล่าว ได้ทั้งสิ้น 4 รูปแบบ ได้แก่ โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน โครงเรื่องแบบทำภารกิจ โครงเรื่องแบบ โคกนาฏกรรม และโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวัง โดยจะอธิบายต่อไป

4.1.2.1 โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน

โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนเป็นลักษณะสำคัญของวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน อันหมายถึงวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนเพื่อคลี่คลายคดีต่าง ๆ หรือสืบเสาะ ค้นหาความจริงซึ่งเป็นเรื่องลึกลับหรือยังไม่กระจ่าง โดยตัวละครเอกของเรื่องมักเป็นผู้ลงมือสืบค้นหรือ เป็นต้นเหตุให้มูลความจริงเปิดเผย และในท้ายที่สุด ผู้กระทำผิดมักได้รับโทษอันสมควรและสามารถ คลี่คลายความลึกลับหรือเปิดเผยความจริงได้ (เพ็ญวิภา วัฒนปรีชานนท์, 2550: 16) ในงานสยองขวัญ ก็ได้หยิบยืมขนบของวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนมาใช้ โดยการเพิ่มรายละเอียดให้มีตัวละครผีเข้ามา มี บทบาท ดังที่ทศพร กรกิจ (2550: 523) ได้อธิบายถึงโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในภาพยนตร์ สยองขวัญว่ามีลักษณะสำคัญคือ โครงเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวนเพื่อค้นหา ความจริงซึ่งเป็นที่ยังคงเป็นปริศนาและยังไม่ได้รับการเปิดเผย โดยตัวละครเอกซึ่งเป็นมนุษย์อาจจะเป็น ผู้เกี่ยวข้องกับตัวละครผีโดยตรงหรืออาจเป็นตัวละครที่ไม่รู้ดีเสียแต่เข้าไปข้องเกี่ยวกับตัวละครผีด้วย ความบังเอิญซึ่งตัวละครมนุษย์เหล่านี้ก็มักต้องกลายเป็นผู้สืบหาความจริงและมีบทบาทในการคลี่คลาย ปมปริศนาภายในเรื่อง วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยได้หยิบยืมลักษณะดังกล่าวมาใช้เพื่อสร้าง ความหลอกหลอน โดยมักเริ่มจากการเปิดเรื่องที่ตัวละครเอกต้องเผชิญกับวิญญาณและเหตุการณ์

เหนือธรรมชาติจนก่อให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัว และสงสัยว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น จากนั้นจะมีเหตุบังเอิญให้ตัวละครต้องเข้าไปพัวพันกับวิญญาณดังกล่าว ทำให้ตัวละครเอกต้องเจอกับเหตุการณ์ลึกลับเหนือธรรมชาติที่สร้างความหวาดกลัว จนกลายเป็นแรงกระตุ้นให้ตัวละครเอกเริ่มสืบหาเบาะแสเกี่ยวกับเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้น จนนำไปสู่การค้นพบปมขัดแย้งสำคัญที่ตัวละครต้องเผชิญเพื่อแก้ไขปมดังกล่าวให้ยุติลง และการยุติปมขัดแย้งสำคัญในตอนท้ายเรื่องนำมาสู่การนำเสนอแนวคิดสำคัญ

1) การเปิดเรื่อง: การหลอกหลอนของดวงวิญญาณ

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนมักจะเปิดเรื่องด้วยการให้ตัวละครเอกซึ่งเป็นมนุษย์ธรรมดาเป็นองค์ประกอบที่ทำหน้าที่เป็นภาพแทนสิ่งที่เราค้นเคย โดยผู้แต่งได้นำเสนอภูมิหลังของตัวละครมนุษย์ซึ่งมักถูกกำหนดให้เป็นกลุ่มชนชั้นกลางของสังคม จำเป็นต้องเกี่ยวพันกับเหตุการณ์และสถานที่ที่มีวิญญาณสิงสถิตอยู่ เช่น หน้าที่และภาระงานสัมผัสพิเศษเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ เป็นต้น และตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์ก็ต้องประสบพบเจอกับการหลอกหลอนของดวงวิญญาณ

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* ผู้แต่งเริ่มต้นเรื่องโดยการกำหนดให้ตัวละครเอกอย่าง พสุธาในตอนวัยเด็กต้องพบเจอกับวิญญาณของหญิงสาวที่เขาไม่รู้จักและเกือบทำให้เขาเสียชีวิต ส่งผลให้พสุธากลายเป็นคนที่มีสัมผัสพิเศษเกี่ยวกับดวงวิญญาณ เมื่อเวลาผ่านไปพสุธาก็เรียนจบจากคณะสถาปัตยกรรมและประกอบอาชีพในตำแหน่งสถาปนิกของบริษัทเอกชน ทำให้เขาได้รับมอบหมายงานดูแลซ่อมบำรุงบ้านพญาสัตบรรณที่เริ่มทรุดโทรมซึ่งบ้านหลังดังกล่าวเป็นสถานที่ที่วิญญาณของหญิงสาวปริศนาปรากฏตัวให้เขาพบเห็นอีกครั้ง เพื่อขอความช่วยเหลือจากพสุธาในการคลี่คลายปริศนาการเสียชีวิตของเธอ

ในนวนิยายเรื่อง *ดีดัวไปตาย* ตัวละครเอกหญิงของเรื่องนามว่า รดา มีอาชีพเป็นพนักงานในโรงพยาบาลนรีเวชศาสตร์เอียร์เตอร์ หลังจากทีรดาไปร่วมงานศพของอรอรินทร์ หญิงสาวเพื่อนร่วมงานที่เสียชีวิตจากการถูกฆาตกรฆ่าข่มขืน ทำให้รดาพบเจอกับวิญญาณของอรอรินทร์ที่คอยตามหลอกหลอน เพื่อขอให้เธอช่วยเหลือในการเปิดโปงคดีการเสียชีวิตที่ยังคงเป็นปริศนา รวมไปถึงการตามหาตัวฆาตกร

ในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอডมรณะ* ตัวละครเอกชายนามว่า หมออั้น นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่หกที่ย้ายมาประจำอยู่ที่แผนกสูตินารีเวช หลังจากทีหมออั้นย้ายมาที่แผนกดังกล่าวไม่นาน เขาก็พบเจอกับวิญญาณของหญิงสาวท้อแก่นามว่า เพชรพลับพลึงคอยตามหลอกหลอน เพื่อขอให้หมออั้นช่วยในการคลี่คลายปมปริศนาการเสียชีวิตและตามหาตัวฆาตกร

“ใช้วิญญาณผู้หญิงท้องไหมครับ” หมออันเอ๋ยาม เขาอยากรู้ว่า
วิญญาณที่ตามเขานั้นใช้ผู้หญิงคนเดียวกับที่เขาเคยเห็นหรือเปล่า

ชายชราพยักหน้ารับก่อนจะสูบบุหรี่เข้าไปเต็มปอดอีกครั้ง

“แล้วทำไมเขาถึงตามหมอละครับ หมอไม่เคยรู้จักเขา ไม่เคยก่อ
กรรมอะไรไว้กับเขา”

“เขาบอกว่าหมอเป็นคนที่จิตสื่อถึงเขาได้มากที่สุดในโลก...
หมอน่ะเป็นหมอสุติ ะ ย่อมเจอคนที่ต้องเป็นประจำอยู่แล้ว ไม่ต้องแปลกใจ
หรือที่หมอจะเป็นคนถูกเลือก...จากผีสาวตนนี้”

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 58)

ตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์ต้องพบเจอกับการหลอกหลอนของวิญญาณของบุคคลปริศนาหรือใน
บางเรื่องก็เป็นวิญญาณของบุคคลที่เคยมีความสัมพันธ์ในอดีต การปรากฏตัวของวิญญาณไม่เพียงแต่
สร้างความรู้สึกละสับสนให้กับตัวละครเอกเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความข้องใจกับเหตุการณ์
ประหลาดที่เกิดขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง*ต่อดัดล้มผีสาว* ณาต หญิงสาวนักเรียนนอกที่มีฐานะร่ำรวยกำลังป่วยเป็น
โรคไตและจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดเพื่อเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ หลังจากที่ได้รับผลการผ่าตัดแล้ว เธอก็
พบเจอกับวิญญาณของชายปริศนาที่คอยตามรังควานหลอกหลอนและพยายามจะเอาชีวิตเธอ ณาตจึง
จำเป็นต้องสืบหาความจริงเกี่ยวกับดวงวิญญาณดังกล่าว รวมไปถึงที่มาของอวัยวะที่เธอได้รับบริจาค

ในบางเรื่องผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเอกพบเจอสถานที่ดังกล่าวโดยไม่ตั้งใจ แต่ใน
ขณะเดียวกันตัวละครเอกกลับรู้สึกหลงใหลและถูกชะตา จนนำพาตัวเองมาอยู่ในสถานที่แห่งนั้น อย่าง
ในนวนิยายเรื่อง*นางชฎา* เติชิตและชมพูเดินทางมาพบกับบ้านเรือนไทยโดยบังเอิญ ในขณะเดียวกัน
พวกเขาก็รู้สึกหลงใหลในความงดงามของบ้านเป็นอย่างมากจนตัดสินใจซื้อบ้านหลังดังกล่าวเพื่อใช้เป็น
เรือนหอของเขาและชมพูหลังจากทั้งคู่ย้ายมาอาศัยแล้ว ชมพูก็พบเจอกับเหตุการณ์แปลกประหลาด
ต่าง ๆ รวมไปถึงการที่เธอมักจะฝันเห็นหญิงสาวปริศนาในชุดไทยสวมชฎา ออกมาร่ำรำภายในบ้าน
และพยายามที่จะทำร้ายเพื่อหวังเอาชีวิตของเธอ

“คุณเป็นใคร...แล้วคุณต้องการอะไร ?” ชมพูเอ๋ยาม ผิดนั้น
มองหน้าชมพูแล้วส่ายยิ้ม ก่อนจะหัวเราะเสียงแหลมชวนสยอง เธอจับ
มือขึ้นก่อนจะเริ่มรำร่า พร้อมทั้งร้องบทร้องที่เป็นบทชมครุฑในละคร

เรื่องอุณรุทอย่างอารมณ์ดี ราวกับรอเวลานี้มานานแสนนาน...เวลาที่เธอจะ
ได้เป็นอิสระจากการจองจำจากพันธนาการ

(นางชฎา, 2551: 35)

จะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องโดยการกำหนดให้ตัวละครเอกพบกับวิญญูณที่มาลอกหลอน
หรือเหตุการณ์ประหลาด นอกจากจะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตื่นเต้นระทึกใจแล้ว ยังช่วยกระตุ้นให้
ผู้อ่านเกิดความสงสัยและอยากติดตามเรื่องราวไปจนจบเรื่อง ในขณะเดียวกันก็เป็นการแนะนำ
ตัวละครให้ผู้อ่านได้รู้จักและรับรู้ถึงภูมิหลังความเป็นมาของตัวละครในเบื้องต้นด้วย

2) การดำเนินเรื่อง: การสืบหาสาเหตุแห่งการลอกหลอน

การที่ตัวละครเอกต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานที่นั้น ๆ ผู้แต่งก็ได้กำหนดให้ตัวละครเอกต้อง
พบเจอกับการลอกหลอนของวิญญูณพร้อมกับเหตุการณ์แปลกประหลาดเหนือธรรมชาติที่สร้างความ
รู้สึกหวาดกลัว เพื่อบ่งบอกให้ผู้อ่านรับรู้ถึงสถานที่แห่งนั้นไม่ปกติ ขณะเดียวกันตัวละครเอกก็
มักจะเริ่มเกิดความสงสัยและต้องการหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้น จนนำมาซึ่ง
การสืบสวนและค้นพบเบาะแสของเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เคยเกิดขึ้นในอดีตของสถานที่แห่งนั้น
จะสังเกตได้ว่าผู้แต่งมักจะกำหนดให้ตัวละครที่มีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือทั้งชายและหญิงถูกสร้างขึ้น
เพื่อรับบทบาทในการสังเกตเห็นถึงร่องรอยที่ตัวละครเหนือธรรมชาติได้ทิ้งเอาไว้จนเกิดเป็นความสงสัย
ใคร่รู้ และนำมาซึ่งการสืบหาปริศนาที่ถูกเก็บงำเอาไว้ โดยตัวละครเหล่านี้มักจะมีความเกี่ยวข้องกับการ
วิญญูณทั้งในทางตรงและในทางอ้อม กล่าวคือ ตัวละครผู้ช่วยเหลืออาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ
เสียชีวิตของตัวละครผู้ถูกระทำ ส่งผลให้วิญญูณเกิดความอาฆาตแค้นคอยตามลอกหลอน
จนนำมาซึ่งการสืบหาเบาะแสของตัวละครผู้ช่วยเหลือ

ในนวนิยายเรื่องบ้านพญาสัตบรรณ หลังจากทีพสุธาเดินทางไปทำงานที่บ้านพญาสัตบรรณ
แล้ว เขาก็ต้องพบกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการตามลอกหลอนของดวงวิญญูณรัชลินที่
ปรากฏตัวขึ้นภายในบ้าน เพื่อร้องขอความช่วยเหลือจากเขา เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นเป็นเหตุให้
พสุธาเกิดความสงสัยและเริ่มค้นหาเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นมาและการเสียชีวิตของรัชลินที่ยังเป็น
ปริศนา โดยมีวิญญูณของรัชลินคอยช่วยเหลือในการค้นหาเบาะแสต่าง ๆ อีกทั้งพสุธายังได้เข้าไปมี
ส่วนเกี่ยวข้องกับสมาชิกในครอบครัวของรัชลิน จนกระทั่งพสุธาค้นพบความจริงว่า รัชลินถูกฆาตกรรม
โดยผู้เป็นพ่อและฝังศพของเธอไว้ในพื้นที่บ้านพญาสัตบรรณ

‘ช่วยฉันเถิด...โชคชะตาบันดาลให้คุณมาช่วยฉัน อย่าหนีฉันไปไหนเลย ฉันมาดี...ฉันอยู่ที่นี่...ฉันถูกฆ่าตายอยู่ที่นี่ พาฉันออกไปที่ฉันหนาว...ฉันเหงา...ฉันกลัว’ ฝึสาวส่งกระแสดิจบอกพสุธา เธอคุกเข่าลงตรงหน้าของชายหนุ่มก่อนจะยื่นมือไปตรงหน้า...มือที่เต็มไปด้วยดินโคลน เธอต้องการให้พสุธาป้ายดินในมือเธอไป แล้วจะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่บ้านพญาสัตบรรณแห่งนี้

พสุธาเป็นคนใจอ่อน เขารู้ตัวเองดี พันทนาการที่เคยจัดตั้งไม่ให้เขาหนี ค่อย ๆ คลายลง เป็นโอกาสที่พสุธาจะหนีได้ถ้าอยากจะทำ แต่เขาเลือกที่จะนั่งอยู่ที่เดิมแล้วยืนนิ้วของตัวเองไปป้ายดินโคลนจากมือของฝึสาวขึ้นมาป้ายเปลือกตาทั้งสองข้างของตัวเอง

โลกทั้งโลกหมุนคว้างคล้ายถูกดูดไปสู่อีกห้วงเวลา...เวลาที่จะพาพสุธากลับไปรับรู้เรื่องราวอันน่าขนลุกของบ้านพญาสัตบรรณ!

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 48)

ในนวนิยายเรื่อง*ตัวไปตาย* หลังจากการเสียชีวิตของอรอรินทร์ ตัวละครเอกอย่างรดา ก็มักพบเจอกับวิญญาณของอรอรินทร์ที่คอยตามหลอกหลอนและรังควาน เพื่อขอความช่วยเหลือจากเธอ ในการตามหาตัวฆาตกร ด้วยความรู้สึกหวาดกลัวส่งผลให้รดาจำเป็นต้องช่วยวิญญาณของอรอรินทร์ในการสืบหาเบาะแสต่าง ๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ฆาตกรรมอรอรินทร์ที่ยังคงเป็นปริศนา จนกระทั่งค้นพบว่าอรอรินทร์แอบมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับผู้ช่วยหัวหน้าแผนกที่เธอทำงานอยู่ ทำให้ผู้เป็นภรรยาหลงเกิดความรู้สึกหึงหวงและต้องการที่จะกำจัดอรอรินทร์ให้พ้นจากชีวิต โดยการวางแผนที่จะฆาตกรรมเธอ

ในนวนิยายเรื่อง*ห้องคลอดมรณะ* หลังจากที่ถูกหมออันมาประจำอยู่ที่แผนกสูตินารีเวช เขาก็มักพบเจอกับวิญญาณของเพชรพลับพลึงที่คอยตามหลอกหลอนและรังควาน จนทำให้หมออันไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุข ความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นส่งผลให้หมออันจำใจต้องช่วยวิญญาณของเพชรพลับพลึงในการเปิดโปงเรื่องราวเลวร้าย โดยการเริ่มสืบหาเรื่องราวเกี่ยวกับเพชรพลับพลึง ขณะเดียวกันวิญญาณของเพชรพลับพลึงก็มักจะช่วยให้หมออันเห็นภาพเหตุการณ์ในอดีต เพื่อนำเรื่องราวมาปะติดปะต่อกัน จนค้นพบว่าเธอเคยเป็นคนไข้หญิงที่โรงพยาบาลที่หมออันทำงานอยู่ และเสียชีวิตไปด้วยการแท้งลูก แต่การเสียชีวิตของเพชรพลับพลึงกลับไม่ได้เกิดจากการแท้งโดยธรรมชาติ แต่เกิดจากการที่ผู้เป็นสามีของเธอร่วมมือกับหมอและพยาบาลในโรงพยาบาลที่หมออันทำงานอยู่ ฆาตกรรม

ส่วนในนวนิยายเรื่องนางชฎา และต่อตัดสัมพันธ์สาวก็มีความคล้ายคลึงกับวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่องข้างต้นแต่มีรายละเอียดบางประการที่แตกต่างกัน เห็นได้ชัดในนวนิยายเรื่องนางชฎา จากการที่ เตชิตและชมพูได้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหม่ แม้ว่าทั้งคู่จะต้องพบเจอกับวิญญานของริลณี แต่ วิญญานดังกล่าวกลับไม่ได้ปรากฏตัวเพื่อขอความช่วยเหลือจากตัวละครเอก แต่เป็นการปรากฏตัวเพื่อ ตามล้างแค้นทั้งสองคน ความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดจากการถูกหลอกหลอนโดยวิญญานของริลณีที่ หมายถึงเอาชีวิต ส่งผลให้ตัวละครเอกทั้งสองเริ่มสืบค้นเรื่องราวการเสียชีวิตของริลณี จนพบว่าเธอถูก กลุ่มเพื่อนของชมพูพยายามล่อลวงละเมิดทางเพศและฆาตกรรมอำพรางศพของเธอไว้ที่บ้านแห่งนี้

ส่วนในนวนิยายเรื่องต่อตัดสัมพันธ์สาว หลังจากทีณดาได้รับการผ่าตัดปลูกถ่ายไตใหม่แล้ว เธอก็ต้องพบกับวิญญานของชายปริศนาที่คอยตามหลอกหลอนและหมายถึงเอาชีวิตเธอและพี่ชาย เพื่อเป็นการแก้แค้น เป็นเหตุให้ณดาต้องเริ่มออกติดตามสืบหาร่องรอยเกี่ยวกับวิญญานและอวัยวะที่ เธอได้รับบริจาคมา จนได้ว่าอวัยวะที่เธอได้รับบริจาคมานั้นเป็นของเป้ ชายหนุ่มที่กำลังป่วยเป็น โรคริดและจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนไตจากผู้เป็นพี่สาว แต่ผู้เป็นพี่สาวกลับถูกหมอเดซและหมอเต้ ลักลอบผ่าตัดไต เพื่อนำมาปลูกถ่ายให้กับณดา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เป้ตรอมใจและตัดสินใจฆ่าตัวตายใน ที่สุด

หญิงสาวนับหนึ่งถึงสามในใจแล้วหันหลังไปมองอย่างรวดเร็ว สิ่ง
พบคือความว่างเปล่า...ไม่มีร่างของใครอยู่ตรงนั้น ให้ตายสิ...ทุกอย่างเริ่ม
เลวร้ายขึ้น ดวงวิญญานของชายคนนั้นมาปรากฏตัวให้เห็นบ่อยและมา
ก่อความสงบในชีวิตที่พึงมีของณดา

ก่อนที่เธอจะเป็นบ้าไปจริง ๆ เธอต้องสืบให้ได้ว่าเธอต้องการอะไร
จากเธอกันแน่ !

(ต่อตัดสัมพันธ์สาว, 2555: 86)

ข้อสังเกตในการดำเนินเรื่องในวรรณกรรมสองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบสืบสวน สอบสวน ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบสลับไปมาระหว่างอดีตและปัจจุบัน นอกจาก จะใช้เป็นเบาะแสให้ผู้อ่านรับรู้ที่มาที่ไปของเหตุการณ์และร่วมสืบค้นไปพร้อมกับตัวละครเอก โดยผ่าน การบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตของตัวละครแล้ว ยังช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจความรู้สึกของ ตัวละครวิญญานที่มีความแค้นจากเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับตนในอดีต ดังนั้น การปรากฏตัวของ วิญญานที่ตามหลอกหลอนเพื่อต้องการแก้แค้นจึงเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล

3) จุดสูงสุดและการคลี่คลายปม: การแก้แค้นของดวงวิญญาณ

การสืบหาเบาะแสของตัวละครเอกนำมาซึ่งจุดสูงสุดของปมปัญหาสำคัญภายในเรื่อง จุดสูงสุดของปมปัญหาสำคัญในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน คือ การที่ความจริงที่ถูกเก็บซ่อนเอาไว้ได้รับการเปิดเผยออกมา ตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องได้มาพบกันเพื่อตัดสินความขัดแย้งที่เคยเกิดขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* พสุธาได้รู้แล้วว่ารัชลินไม่ได้ถูกรื้อถอนศพของเธอนำมาฝังที่บ้านพญาสัตบรรณ เมื่อผู้เป็นพ่อของรัชลินรู้ว่าพสุธารับรู้เกี่ยวกับความจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว ทำให้เขาเกิดความรู้สึกกลัวว่าตนเองจะต้องถูกลงโทษ ดังนั้น เขาจึงจับตัวพสุธามามากักขังไว้ภายในบ้านพญาสัตบรรณเพื่อหวังที่จะฆ่าปิดปาก ช่วงเวลานี้วิญญาณของรัชลินก็ได้ปรากฏตัวขึ้นเพื่อช่วยเหลือพสุธาให้หลุดพ้นออกมาจากอันตราย รวมถึงตัวละครผู้เป็นพ่อและวิญญาณของรัชลินก็ได้สะสางปมขัดแย้งที่เกิดขึ้น จนทำให้วิญญาณของรัชลินไปผุดไปเกิด ส่วนตัวละครผู้เป็นพ่อก็สำนึกในความผิดจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายเพื่อชดใช้สิ่งที่ตนเคยทำไว้

“จนเมื่อคุณเข้ามาที่นี่ มาขุดคุ้ยเรื่องราวทุกอย่างที่ลึบปิดบังไว้ ทุกอย่างมันก็เผยไปเสียหมด เมียและลูกของลุงระวางแทบจะเป็นบ้า จนอยู่ ๆ ยายหนูดีก็ตายไปอีกคน รดีก็สติแตกทำท่าจะไปบอกกับตำรวจ ลุงเลยต้องปิดปากเธอซะ เพราะถ้าถามลุง จริง ๆ ตอนนั้นลุงก็ห่วงชีวิตของตัวเอง ใครกันล่ะอยากจะไปใช้ชีวิตบันปลายในคุก”

ในขณะที่ธีระกำลังจะฝังร่างของคนสอดรู้ อยู่ ๆ ร่างของพสุธาก็กลายเป็นร่างของรัชลินที่นอนอยู่ในหลุมดินที่ผู้เป็นพ่อขุดไว้

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 220)

ทันใดนั้นเอง เสียงหวอรถตำรวจก็ดังมาจากทางบ้านพญาสัตบรรณ ธีระสะดุ้งเฮือก ร่างของรัชลินหายไปแล้ว ตอนนี้เขากำลังกลับมาเผชิญโลกแห่งความเป็นจริง โลกแห่งความโหดร้ายที่ต้องรับผิดชอบ ถึงแม้รัชลินจะอโหสิกรรมให้เขา แต่ในทางกฎหมายไม่มีคำว่า

อโหสิกรรม...ป็นกระบอกโตที่ธีระพกเอามาไว้ป้องกันตัวถูกล้วงขึ้นมาจาก
 บั้นเอว เขานำมันมาจ่อที่กลางหน้าผากแล้วหัวเราะลั่นให้กับโลกอันแสน
 โหดร้ายใบนี้

(บ้านบุญสัจธรรม, 2555: 223)

ในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* หมออันได้สืบหาจนรับรู้สาเหตุการเสียชีวิตที่แท้จริงของ
 เพชรพลับพลึงว่าเธอถูกฆาตกรรมโดยผู้เป็นสามี เนื่องจากเขาจับได้ว่าเธอนอกใจไปมีความสัมพันธ์กับ
 ผู้ชายอื่น โดยไตรทิพย์ได้เป็นผู้จ้างวานให้แพทย์และพยาบาลทำแท้งและฆาตกรรมเพชรพลับพลึง
 หลังจากทีวิญญาณของเธอได้รู้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังการฆาตกรรมเธอคือสามีของเธอเอง วิญญาณของ
 เพชรพลับพลึงจึงตามฆ่าล้างแค้นไตรทิพย์ผู้เป็นสามีเพื่อชดใช้ในสิ่งที่เขาได้ทำไว้กับเธอ

ในนวนิยายเรื่อง *ตีตัวไปตาย* รดาได้ช่วยวิญญาณของออรินทร์สืบหาจนพบว่าคนที่วางแผน
 ฆาตกรรมเธอก็คือ ชันน้ำทองผู้เป็นภรรยาของเอก หัวหนาแผนกที่ออรินทร์แอบไปมีความสัมพันธ์เชิง
 ชู้สาว ชันน้ำทองจึงจับตัวของรดาмаกักขังหวังที่จะฆ่าปิดปากเพื่อไม่ให้ใครรับรู้ความผิดของตน หลังจาก
 ทีวิญญาณของออรินทร์ได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นเธอจึงตามหลอกหลอนและฆ่าชันน้ำทองพร้อมกับ
 ช่วยเหลือรดาให้รอดพ้นจากอันตราย

ลูกกระสุนทะลุผ่านหัวกะโหลกของชันน้ำทองจนไปทะลุออก
 ทางด้านหลังของศีรษะ มันสมองแตกกระจายพร้อม ๆ กับร่างที่ค่อย ๆ
 พุบลงกับพื้นโรงพยาบาลนคร ดวงตาของชันน้ำทองเบิกโพลง จ้องหน้าของ
 รดาราวกับอาฆาตแค้นไม่หาย รดาเย็นนิ่งน้ำตาไหลพรากก่อนจะปล่อยโฮ
 ออกมาอย่างสุดกลั้น ทำไมชีวิตเธอต้องมาเจอเรื่องเลวร้ายแบบนี้ ถ้าเธอ
 ไม่ได้ไปงานศพของออรินทร์วันนั้น เรื่องทุกอย่างก็คงไม่เกิด

(ตีตัวไปตาย, 2553: 185)

ในนวนิยายเรื่อง *ต่อตัดสัมพันธ์* วิญญาณของเป้ได้ตามฆ่าเพื่อล้างแค้นบรรดาเหล่าแพทย์ซึ่ง
 รวมไปถึงพี่ชายของณดาที่มีส่วนรู้เห็นและร่วมมือกันลักลอบผ่าตัดไตของเ็น้อย่างผิดกฎหมาย
 นอกจากนี้ วิญญาณของเป้ยังตามหลอกหลอนเพื่อทวงคืนไตของตนจากณดา โดยที่ในตอนท้ายเ็นผู้
 เป็นพี่สาวของเป้ก็ได้ร่วมมือกับแฟนหนุ่มของเธอจับณดาฆาตกรรมเพื่อแก้แค้นให้กับเป้ผู้เป็นน้องชาย
 แต่วิทย์แฟนหนุ่มของณดาก็สามารถมาช่วยเธอไว้ได้ทัน

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *นางชฎา* วิญญาณของริลณีได้ตามฆ่าล้างแค้นเพื่อนในกลุ่มสมัย
 มหาวิทยาลัยที่ร่วมมือกันทำร้ายจนเป็นเหตุให้เธอเสียชีวิต แต่ในตอนท้ายเรื่องเมื่อถึงคราวที่ชมพูถูก

วิญญาณของริลณีตามรังควานและต้องการจะเอาชีวิต ผู้อ่านจะพบว่าจุดสูงสุดของปมปัญหาภายในเรื่องก็คือตอนที่ความลับที่ชมพูเก็บซ่อนเอาไว้ถูกเผยออกมาให้ผู้อ่านเห็นว่าแท้ที่จริงแล้วเธอเองก็มีส่วนร่วมในการฆาตกรรมริลณีเช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่น ๆ เนื่องจากความอิจฉาที่เธอมีต่อริลณี ทำให้วิญญาณของริลณีตามหลอกหลอนเพื่อที่จะฆ่าเธอ เมื่อเดวิดผู้เป็นสามีของชมพูได้ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น เขาจึงพยายามหาทางเพื่อช่วยเหลือเธอ แต่ในท้ายที่สุดชมพูก็ถูกวิญญาณริลณีทำร้ายจนเสียชีวิต

4) การปิดเรื่อง: การเปิดเผยด้านมืดของตัวละคร

ผู้วิจัยพบว่าจุดเด่นในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย คือ การที่ผู้แต่งกำหนดให้โครงเรื่องในตอนท้ายดำเนินไปอย่างผิดความคาดหมายของผู้อ่าน หรือเรียกอีกอย่างว่า “หักมุม” ทั้งนี้การใช้กลวิธีดังกล่าวก็เพื่อกระชากอารมณ์ของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกประหลาดใจ เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงในตอนท้ายที่ตัวละครเอกสามารถค้นหาเบาะแสเกี่ยวกับเหตุการณ์ฆาตกรรมที่เกิดขึ้นและสามารถตามหาตัวคนร้ายจนพบ อีกทั้งยังช่วยเหลือวิญญาณให้สามารถชำระความแค้นรวมไปถึงสะสางปมขัดแย้งที่เกิดขึ้น ในบทส่งท้ายผู้วิจัยพบว่าถึงแม้ตัวละครร้ายจะถูกกำจัดไปแล้ว ตัวละครเอกก็มักจะต้องตายหรือหากยังมีชีวิตก็ไม่ได้กลับมามีชีวิตเป็นปกติสุขดังเดิม เนื่องจากกฎวิญญาณที่มาขอความช่วยเหลือหรือตัวละครอื่นฆ่าตายหรือทำให้ต้องทนทุกข์ทรมาน ผู้แต่งมักจะเฉลยในตอนท้ายว่าแท้จริงแล้วตัวละครเอกก็มีส่วนร่วมในการตายของวิญญาณ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ความผิดที่ตนได้กระทำไว้ในอดีต

ลักษณะการจบเรื่องแบบหักมุมเห็นได้ชัดในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอตรมรณะ* หลังจากที่หม่ออันสามารถช่วยเหลือวิญญาณของเพชรพลับปลิงในการตามหาตัวฆาตกร จนพบว่าทั้งหมดเป็นแผนการของไตรทิพย์ผู้เป็นสามีของเธอที่ร่วมมือกับหมอกวีและพยาบาลคนอื่น ๆ ในการฆาตกรรมเพื่อหวังจะได้มรดก วิญญาณของเพชรพลับปลิงจึงได้ตามฆ่าไตรทิพย์และคนอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเธอ แทนที่การช่วยเหลือของหม่ออันจะส่งผลให้วิญญาณของเพชรพลับปลิงหลุดพ้นจากแรงพยาบาทและสามารถไปผุดไปเกิดได้ สุดท้ายวิญญาณของเพชรพลับปลิงก็กลับมาตามฆ่าหม่ออันในท้ายที่สุด ผู้แต่งได้เฉลยในตอนท้ายเรื่องราวว่าหม่ออันเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเพชรพลับปลิงเช่นเดียวกัน โดยนำเสนอภาพเหตุการณ์ในอดีตที่หม่ออันและเพื่อนที่ทำหน้าที่ในการตรวจเกี่ยวกับภาวะการมีบุตรของเพชรพลับปลิงและไตรทิพย์ แต่ด้วยความประมาทและความไม่รอบคอบจึงทำให้ผลตรวจเกิดความผิดพลาด จนนำมาซึ่งความบาดหมางระหว่างไตรทิพย์และเพชรพลับปลิง และเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ไตรทิพย์วางแผนฆาตกรรมเธอ

แท้ที่จริงแล้ว...ทั้งสี่คนมีส่วนในการทำให้เพชรพลับพลึงตายกัน
ทั้งนั้น...และวันนี้เธอมาเอาคืนแล้ว

“หากจะตาย...ก็ตายด้วยกันนะ !” เสียงอันแหบแห้งของ
เพชรพลับพลึงดังขึ้น...พร้อมกับเสียงร้องขอชีวิตจากสี่หนุ่ม...

ภาพของชายหนุ่มสี่คนนอนคอหักตายในนั้น เลือดสีแดงฉาน
กระเซ็นไปจนทั่วลิฟต์ ดวงตาเบิกโพลงราวกับเจอสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด
ในชีวิต...ชีวิตที่ทั้งสี่ไม่มีโอกาสได้ใช้อีกต่อไปแล้ว !!

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 218-219)

ในนวนิยายเรื่องนางชฎา หลังจากทีวิญญานริลณีสามารถฆ่าชมพู เพื่อล้างแค้นที่ชมพูเคยมี
ส่วนร่วมทำให้เธอต้องเสียชีวิต วิญญานของริลณีก็ได้เข้าสิงร่างของชมพูและทำร้ายเตชิตจนพิการ
เพื่อที่เธอจะได้อยู่กับเขาตลอดไป ในตอนท้ายนี้เองที่ผู้อ่านจะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเตชิตก็เป็นตัวละครร้าย
เช่นเดียวกับตัวละครอื่น ๆ ผู้แต่งได้สรุปตอนท้ายว่าในอดีตเตชิตและริลณีเคยคบหากันในสมัยตอน
เรียนมหาวิทยาลัยจนริลณีตั้งครรภ์ แต่เธอกลับถูกเตชิตทอดทิ้งแล้วไปคบหากับชมพูซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
ของเธอเอง ความแค้นในอดีตส่งผลให้วิญญานของริลณีตามหลอกหลอนและต้องการแก้แค้นเตชิต
เช่นเดียวกับชมพูและตัวละครอื่น

จะเห็นได้ว่าในวรรณกรรมสองขั้วนี้ทั้ง 2 เรื่องมีส่วนที่คล้ายคลึงกัน คือ หลังจากตัวละคร
เอกค้นพบความจริงว่าตนเองมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิต ในตอนท้ายตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์ก็
จะต้องถูกตัวละครวิญญานที่เขาเคยช่วยเหลือฆ่าตายในตอนจบ โดยเรื่องจะเฉลยว่าตัวละครเอกมีส่วน
เกี่ยวข้องกับการตายของตัวละครวิญญานเช่นเดียวกับตัวละครอื่น

ในนวนิยายเรื่องบ้านพญาสัตบรรณ ก็มีการจบแบบผิดความคาดหมายของผู้อ่านเช่นเดียวกัน
แตกต่างตรงที่ตัวละครเอกถูกฆ่าตายโดยฝีมือของตัวละครมนุษย์ไม่ใช่วิญญานและมักเป็นการถูกฆ่า
ตายเพื่อปกปิดความลับ ดังเช่นในนวนิยายเรื่องบ้านพญาสัตบรรณ เรื่องดำเนินมาถึงในตอนท้ายที่
วิญญานของรัชลินได้ยกโทษให้กับผู้เป็นพ่อและไปผูกไปเกิด ส่วนผู้เป็นพ่อเองก็ได้ฆ่าตัวตายเพื่อชดใช้
ที่ตนเคยฆ่ารัชลินผู้เป็นลูกสาว หลังจากที่ถูกขัดแย้งได้ถูกคลี่คลายและเรื่องที่ดูเหมือนว่าจะจบได้ด้วยดี
แต่ในท้ายที่สุดตัวละครเอกอย่างพสุธากลับถูกพลผู้เป็นพี่ชายของรัชลินฆ่าตาย โดยการตัดสายเบรก
รถยนต์ของพสุธาเพื่อให้เขาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เนื่องจากเขาไม่ต้องการให้เรื่องราวและความลับ
ของครอบครัวหลุดออกไป

รถแก๊งค์งามเล่นทะยานไปตามท้องถนน สีแฉกตรงหน้ากำลังเปลี่ยนจากไฟเหลืองเป็นไฟแดง พสุธาเหยียบเบรกแต่กลับเบรกไม่ได้ พาหนะคู่กายแล่นผ่านไฟแดงไปอย่างรวดเร็ว มีรถบรรทุกดินแล่นสวนมาชนอย่างจัง ทุกอย่างเร็วมาก...มากเสียจนคนตายยังไม่รู้ว่าตัวเองตาย !

“ทำไมคุณพลทำกับผมแบบนี้ ผมช่วยคุณมาตลอด ทำไมต้องทำแบบนี้กับผมด้วย !”

“ผมขอโทษครับคุณพสุธา ผมซาบซึ้งใจที่คุณช่วยไขปริศนาทุกอย่างให้กระจ่าง แต่ผมไม่ยอมให้ความลับนี้ล่วงรู้ไปถึงคนอื่นและไม่อยากให้มีข่าวออกไปว่าพ่อกับแม่และน้องสาวของตัวเองร่วมมือกันฆ่าลิน...”

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 238-239)

ส่วนในนวนิยายเรื่อง*ดีดัวไปตาย* หลังจากทีวัญญาณของออรินทร์ช่วยรดาให้หลุดพ้นจากอันตรายและตามด้วยการฆ่าชนน้ำทองผู้เป็นคนบงการและจ้างวานให้บอสมาฆ่าเธอได้สำเร็จแล้ว วิญญาณของออรินทร์ก็ได้ไปสู่สุคติ ส่วนรดาาก็กลับมาทำงานที่โรงภาพยนตร์แห่งเดิม แต่แล้วรดาาก็กลับถูกเพื่อนร่วมงานอย่างขวัญข่มขืนและฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมเช่นเดียวกับออรินทร์ ในตอนท้ายนี้เองที่ผู้อ่านจะรับรู้ได้ว่าฆาตกรต่อเนื่องที่แท้จริงก็คือขวัญ โดยผู้แต่งจะใช้กลวิธีการเล่าเรื่องในอดีตของขวัญว่าเธอมีความผิดปกติทางด้านร่างกาย ส่งผลให้รูปร่างภายนอกมีความเป็นหญิง แต่ขณะเดียวกันเธอก็มีอวัยวะเพศชายด้วยเช่นเดียวกัน

ส่วนในนวนิยายเรื่อง*ต่อดัดสัมผัสผัว* มีรูปแบบการปิดเรื่องที่แตกต่างออกไปจากวรรณกรรมทั้ง 4 เรื่องข้างต้น โดยที่ผู้แต่งได้กำหนดให้วิญญาณของเปื้อนโศกกรรมให้กับณดาและไปสู่สุคติ ส่วนตัวละครร้ายที่เป็นมนุษย์อย่างหมอเชนก็ถูกยิงจนเสียชีวิตจากการต่อสู้ ทำให้เอ็นต้องพบเจอกับความโศกเศร้าจากการสูญเสียน้องชายและคนรัก ส่งผลให้เธอฆ่าตัวตายในท้ายที่สุดและวิญญาณของเอ็นก็ยังคงอาฆาตแค้นและคอยตามหลอกหลอนณดาเพื่อหวังจะแก้แค้น จะเห็นได้ว่าในวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องนี้ผู้แต่งได้กำหนดให้ตัวละครร้ายถูกกำจัดออกไป ส่วนตัวละครเหนือธรรมชาติก็เกิดการความเข้าใจและให้อภัยในการกระทำของตัวละครเอก ขณะเดียวกันตัวละครเอกก็ไม่ถูกทำให้เสียชีวิตเหมือนในวรรณกรรมสยองขวัญทั้ง 4 เรื่องข้างต้น แต่ผู้แต่งเลือกที่จะกำหนดให้เกิดตัวละครเหนือธรรมชาติตัวใหม่ที่เต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นตัวละครเอก ดังนั้นจึงทำให้การปิดเรื่องในวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องนี้มีลักษณะการปิดเรื่องแบบปลายเปิดซึ่งนอกจากจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกตื่นเต้นระทึกใจแล้ว ผู้อ่านยังสามารถจินตนาการเรื่องราวต่อไปอีกได้

วรรณกรรมสยองขวัญทั้ง 4 เรื่อง เมื่อนำมาพิจารณาชุดเหตุการณ์หลักที่ปรากฏร่วมกันในแง่โครงเรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามียาละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 เหตุการณ์ในวรรณกรรมสยองขวัญที่ประกอบเป็นโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน

ชุดเหตุการณ์หลัก	นางชฎา	บ้านพญาสัตบรรณ	ห้องคลอดมรณะ	ตีตัวไปตาย	ต่อตัดสัมผัสผวา
การเปิดเรื่อง ตัวละครมนุษย์ ได้รับการกิจ/ย้าย ที่พักมาอาศัยใน สถานที่ที่มี วิญญาณสิงสถิต และตัวละครถูก วิญญาณหลอก หลอน	ชมพูนุ้ยเข้ามาอาศัยในบ้านเรือนไทย ทำให้เธอพบเจอกับวิญญาณของริลณีที่ตามหลอกหลอน เพื่อหมายจะเอาชีวิต	พสุธาเป็นผู้ที่มีสัมผัสพิเศษเกี่ยวกับสิ่งลึกลับและมีอาชีพเป็นสถาปนิกได้รับมอบหมายงานให้ไปดูแลตึกแต่งบ้านพญาสัตบรรณ ทำให้เขาพบเจอกับวิญญาณของรัชลินที่มาขอความช่วยเหลือ	หมออันนักศึกษาแพทย์ที่ทำงานในแผนกสูตินารีเวชได้พบเจอกับวิญญาณของเพชรพลับพลึงที่คอยตามหลอกหลอน เพื่อขอความช่วยเหลือในการเปิดโปงคดีการตายของเธอ	รดาไปร่วมงานศพของออรินทร์หลังจากที่กลับมาจากงานเธอก็พบเจอกับวิญญาณของออรินทร์ที่คอยตามหลอกหลอนเพื่อขอความช่วยเหลือ	ณดาได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนไต หลังจากนั้นเธอก็พบเจอกับวิญญาณของเป้ที่คอยตามหลอกหลอนและหมายจะเอาชีวิต
การดำเนินเรื่อง ตัวละครมนุษย์ เกิดความสงสัยจน ค้นหาเบาะแส และพบความลับ เกี่ยวกับปริศนา การตาย	วิญญาณริลณีตามหลอกหลอนชมพูนุ้ยด้วยความกลัว ชมพูนุ้ยสืบหาเรื่องราวเกี่ยวกับริลณี จนพบว่าริลณีเป็นเพื่อนสมัยเรียนที่ถูกฆาตกรรม	พสุธาค้นหาเบาะแสและเรื่องราวเกี่ยวกับรัชลิน จนพบว่าธีระผู้เป็นพ่อของรัชลินเป็นฆาตกรที่ลงมือฆ่าลูกสาวของตัวเอง	วิญญาณเพชรพลับพลึงตามหลอกหลอนหมออัน ทำให้หมออันจำใจต้องช่วยวิญญาณของเพชรพลับพลึงในการตามหาฆาตกรจนพบว่าสามีของเธอเป็นผู้วางแผนฆาตกรรม	รดาช่วยเหลือวิญญาณของออรินทร์ในการตามหาฆาตกรจนพบว่าชนน้ำทองผู้เป็นภรรยาของเอกซึ่งออรินทร์แอบไปมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว อาจเป็นผู้มีส่วนรู้เห็นในการตายของออรินทร์	ณดาค้นหาเบาะแสเกี่ยวเรื่องราวของเป้ รวมไปถึงอวัยวะที่เธอได้รับบริจาค จนพบว่าณเดชพี่ชายของเธอได้ลักลอบนำไตของเ็นมาให้กับเธอเป็นเหตุให้เป้ฆ่าตัวตาย

จุดสูงสุดและการ คลี่คลายปม ความจริงถูก เปิดเผย วิญญาณ ได้แก้แค้นตาม ต้องการ	ชมพูมีส่วนร่วม ในการฆาตกรรม ริลณีเช่นเดียวกับ เพื่อนคนอื่น ๆ ทำให้เธอต้องถูก วิญญาณของ ริลณีทำร้ายจน เสียชีวิต	ธีระจับพสุธาเพื่อ หวังจะฆ่าปิดปาก แต่วิญญาณของรัช ลินก็มาช่วยพสุธาไว้ ได้ ธีระจึงยอมรับ ผิดและฆ่าตัวตาย เพื่อชดใช้ความผิด ของตน	หม่ออันพบว่า ไทรทิพย์ผู้เป็นสามี เป็นผู้วางแผนฆ่า ภรรยาของตน วิญญาณเพชร พลับพลึงจึงได้ตาม ฆ่าเพื่อล้างแค้น ไทรทิพย์และผู้ที่ เกี่ยวข้องกับการ ตายของเธอ	ชั้นน้ำทองหวังจะ ฆ่ารดา แต่วิญญาณ อรอรินทร์ก็มา ช่วยรดาไว้และฆ่า ชั้นน้ำทอง	เอ็นจับตัวรดา มาเพื่อหวังจะฆ่า แต่วิทย์ก็ สามารถมาช่วย ไว้ได้ทัน และ เอ็นก็ฆ่าตัวตาย เพื่อหนีความ ทุกข์ทรมานจาก การสูญเสียคนที่ เธอรัก
การปิดเรื่อง ตัวละครถูก เปิดเผยว่าเป็น ผู้ร้ายหรือถูก วิญญาณลงโทษ	เตชิตถูกวิญญาณ ของริลณีหลอก หลอนจนเกิด อุบัติเหตุและ กลายเป็นผู้พิการ	พสุธาถูกลักถูกพลผู้ เป็นพี่ชายของ รัชลินฆ่าตาย เนื่องจากเขาไม่ ต้องการให้เรื่องราว และความลับของ ครอบครัวหลุด ออกไป	หม่ออันถูกวิญญาณ เพชรพลับพลึงฆ่า เนื่องมาจากเขามี ส่วนในการทำให้ เธอต้องเสียชีวิต	รดาถูกเพื่อน ร่วมงานอย่าง ขวัญเข้มขึ้นและ ฆาตกรรมอย่าง โหดเหี้ยม เช่นเดียวกับบอ อรินทร์	ณดาถูกวิญญาณ ของเอ็นตามติด ตัว เพื่อรอคอยที่ จะแก้แค้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน ผู้แต่งเลือกนำโครงเรื่องรูปแบบดังกล่าวมาใช้กับวรรณกรรมสยองขวัญที่มีแนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศโดยเฉพาะความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงจากสามีที่กระทำต่อภรรยา ความรุนแรงที่เกิดจากพ่อกระทำต่อลูกสาว รวมถึงการกระทำที่เกิดจากการล่วงละเมิดทางเพศ โดยความรุนแรงเหล่านี้มักจะถูกปกปิดหรือไม่ได้รับการพูดถึง ดังนั้นการใช้โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนที่ผู้แต่งมักจะกำหนดให้เรื่องราวความรุนแรงและการเสียชีวิตของตัวละครหญิงกลายเป็นเรื่องที่ถูกปิดซ่อนเป็นความลับและไม่ได้รับการเปิดเผยออกมา และจำเป็นที่จะต้องมีส่วนตัวละครที่เข้าไปค้นหาเบาะแสและเปิดโปงความจริง นอกจากนี้ วรรณกรรมสืบสวนสอบสวนยังเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความจริงตามหลักวิทยาศาสตร์และเหตุผล แต่วรรณกรรมสยองขวัญที่หยิบยกโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนซึ่งมีตัวละครผีเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้เห็นถึงการวิพากษ์กระบวนการยุติธรรมในโลกแห่งความเป็นจริงที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้

4.1.2.2 โครงเรื่องแบบทำภารกิจ

โครงเรื่องแบบทำภารกิจหมายถึง โครงเรื่องที่ตัวละครเอกซึ่งเป็นมนุษย์จำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วง โดยส่วนมากมักจะเป็นภารกิจการหลบหนีเอาชีวิตรอดจากวิญญูณ (ทศพร กรกิจ, 2550: 524) ซึ่งในงานของทศพร กรกิจ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาโครงเรื่องแบบทำภารกิจนั้น เป็นการศึกษาภาพยนตร์แนวทำภารกิจเพื่อเอาชีวิตรอดที่นอกจากจะได้รับอิทธิพลมาจากบันเทิงคดีประเภทสยองขวัญแล้ว ยังได้รับอิทธิพลมาจากสื่อร่วมสมัยอย่างเช่น เกม เป็นต้น วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยก็ได้นำรูปแบบโครงเรื่องดังกล่าวมาใช้สร้างความหลอกหลอนด้วยเช่นกัน โดยการเชื่อมโยงกับสื่อสมัยใหม่ เช่น รายการโทรทัศน์ หรือเกมการแข่งขัน ผู้แต่งมักจะเริ่มเรื่องด้วยการกำหนดให้ตัวละครเอกมีชีวิตอยู่อย่างปกติสุข แต่แล้ววันหนึ่งกลับมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น ส่งผลให้ตัวละครเอกต้องตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบาก จนทำให้ไม่สามารถใช้ชีวิตเป็นปกติหรือมีความสุขได้ ต่อจากนั้นตัวละครเอกก็มักจะบังเอิญไปพบกับภารกิจบางอย่างที่สามารถช่วยให้หลุดพ้นจากสถานการณ์ที่ต้องเผชิญอยู่ซึ่งภารกิจเหล่านั้นก็มักจะเกี่ยวข้องกับความรุนแรง ความสยดสยอง รวมไปถึงความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดจากวิญญูณด้วย ในตอนท้ายของเรื่องตัวละครเอกก็มักจะสามารถทำภารกิจได้สำเร็จ แต่สุดท้ายแล้วเรื่องก็จะจบด้วยการกำหนดให้ตัวละครเอกต้องตายหรือค้นพบว่าภารกิจที่ตนเพ่งพิศติดตามนั้นยังไม่จบบริบูรณ์

1) การเปิดเรื่อง: ปมปัญหาและอุปสรรค

โครงเรื่องแบบทำภารกิจในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยใช้กลวิธีการเปิดเรื่องแบบเสนอปมปัญหา คือ การที่ผู้แต่งเปิดเรื่องด้วยการนำเสนอปัญหาที่ตัวละครเอกต้องเผชิญ เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตและปมปัญหาของตัวละครในเบื้องต้น หลังจากนั้นตัวละครเอกก็มักจะพบกับหนทางการแก้ปัญหาที่จะช่วยให้ตัวเอกสามารถหลุดพ้นจากอุปสรรคไปได้

ในวรรณกรรมสยองขวัญเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* ชะพลูหญิงสาวที่ทำงานเป็นพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง แต่ด้วยภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เธอจึงถูกบริษัทไล่ออกจนต้องตกงาน ทำให้ชะพลูต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างลำบาก จนกระทั่งเธอได้ฟังรายการวิทยุที่กำลังประกาศหาผู้ร่วมเข้าแข่งขันทำภารกิจในโรงแรมร้างแห่งหนึ่ง โดยผู้ชนะจะได้รับเงินรางวัลจำนวนมากเป็นค่าตอบแทน เธอจึงเข้าร่วมการแข่งขันในภารกิจดังกล่าว โดยปรารถนาที่จะได้รับเงินรางวัลซึ่งจะช่วยให้เธอหลุดพ้นจากความยากลำบากที่กำลังประสบอยู่

นี่เป็นมือที่สามแล้วสำหรับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรสต้มยำน้ำข้นของ
ชะพลู แม้จะยังมีเงินติดบัญชีอยู่บ้าง แต่กระนั้นการประหยัดและนึกถึง
อนาคตคือสิ่งที่พึงทำที่สุดสำหรับหญิงสาวที่เพิ่งจะตงานมาหมาด ๆ

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 45)

เหมือนเสียงสวรรค์มาโปรด ชะพลูแทบจะทิ้งปากกาเมจิกสี
สะท้อนแสงในมือลงทันที เงินหนึ่งล้านอย่างนั้นเธอ...หนึ่งล้านแลกกับ
การไปล่าทำผีหนึ่งคืน อะไรมันจะคุ้มกว่านี้อีก

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 46)

ในนวนิยายเรื่อง *ชนมผสมศพ* ปิ่นมุกเป็นหญิงอ้วนที่มักจะถูกผู้คนรอบข้างดูถูกและกลั่นแกล้ง
อยู่เสมอ จนกระทั่งแฟนหนุ่มของเธอที่มีนามว่าโดมได้นอกใจเธอไปคบกับรุ่งตะวันผู้ซึ่งเป็นศัตรูของ
ปิ่นมุก เพราะรุ่งตะวันมีใบหน้าสวยและมีรูปร่างที่ดีกว่า ความทุกข์ใจดังกล่าวส่งผลให้ปิ่นมุก
พยายามหาวิธีลดน้ำหนักแต่ก็ไม่สำเร็จ จนกระทั่งเธอพบกับสถาบันลดน้ำหนักลับแห่งหนึ่งชื่อว่า
ฟอร์จูนคูกี้ ที่ชักชวนให้เธอเข้าร่วมภารกิจที่จะทำให้เธอมีรูปร่างตามที่ปรารถนา และเพื่อให้โดม
กลับมารักเธอ อีกทั้งเธอก็จะได้หลุดพ้นจากการถูกล้อเลียนและกลั่นแกล้ง

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *อภิล* ผู้แต่งได้เปิดเรื่องด้วยการนำเสนอภาพของกลุ่มชายหญิงจำนวนสิบ
คนที่ถูกองค์กรลึกลับจับมารวมกันไว้ในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งทุกคนถูกใส่หน้ากากเพื่อปิดบังใบหน้า
ที่แท้จริง ตัวละครแต่ละตัวต่างก็มีที่ทำหาวาดกลัวกับสถานการณ์ที่ตนกำลังประสบ ขณะเดียวกันผู้คุม
ขององค์กรลึกลับก็ได้ปรากฏตัวขึ้นและแนะนำว่าสถานที่แห่งนี้เป็นองค์กรเกี่ยวกับการบำบัดสภาพ
จิตใจของผู้ที่หลงใหลไปกับสังคมออนไลน์จนก่อให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงตามมา ผู้คุมขององค์กรยัง
ฉายภาพเหตุการณ์เลวร้ายในอดีตของตัวละครแต่ละตัวที่เคยทำไว้ และบอกถึงกฎกติกาที่ตัวละครแต่
ละตัวจำเป็นต้องต้องทำภารกิจแข่งขันกัน โดยผู้ชนะจะมีเพียงคนเดียวที่สามารถรอดชีวิตกลับไปได้

และนี่คือที่มาของกลุ่มนักบำบัดจิตที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นกลุ่มลับ
เพื่อบำบัดผู้มีอาการ Phub ข้นรุนแรง ยินดีต้อนรับพวกคุณทั้งสิบคน เข้า
รับการบำบัดการติดเฟซบุ๊กและใช้เฟซบุ๊กในทางที่ผิด ผู้รอดพ้นจากการ
บำบัดหนึ่งท่านเท่านั้นที่จะได้มีโอกาสกลับไปแก้ไขในโลกของความเป็นจริง

(อภิล, 2559: 12)

จะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องในนวนิยายเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านรับรู้เกี่ยวกับปมปัญหาใหญ่ในเรื่องที่
เกิดขึ้นกับตัวละครนั้นก็คือ การถูกจับมากักขังและตัวละครทุกตัวต่างก็พบว่าภารกิจที่ตนจะหลุดพ้นออก

จากสถานที่แห่งนี้ได้จำเป็นต้องทำภารกิจที่องค์กรหลักกำหนดขึ้น เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นความทุกข์ ทรมาณและความอันตรายและสามารถกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุข

2) การดำเนินเรื่อง: การแข่งขันที่เต็มไปด้วยความรุนแรง

การดำเนินเรื่องในวรรณกรรมสยองขวัญที่มีโครงเรื่องแบบทำภารกิจ ผู้แต่งมักจะกำหนดให้ตัวละครเอกเข้าร่วมภารกิจบางอย่าง เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นจากความทุกข์ที่ประสบอยู่ โดยภารกิจที่ตัวละครเอกได้รับมอบหมายล้วนแต่เป็นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง หรือในบางเรื่องก็เป็นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติซึ่งทั้งหมดล้วนแล้วแต่สร้างความรู้สึกสะพรึงกลัวให้แก่ผู้อ่าน

ในนวนิยายเรื่อง*ทำคนเป็นเห็นคนตาย* ชะพลูและผู้เข้าแข่งขันคนอื่น ๆ รวมถึงทีมงานประจำรายการเดินทางมาถึงโรงแรมร้างที่ตั้งอยู่บนเกาะ โดยที่ชะพลูและผู้เข้าแข่งขันคนอื่นต้องไปอาศัยอยู่กันคนละชั้นของโรงแรม และประกอบพิธีกรรมเพื่อเชิญวิญญาณที่สถิตอยู่ให้มาปรากฏตัว แต่ด้วยความอาฆาตแค้นของดวงวิญญาณที่อยู่ในสถานที่แห่งนี้ ทำให้ผู้เข้าแข่งขันและทีมงานต่างก็ถูกดวงวิญญาณหลอกหลอนและทำร้ายจนเสียชีวิตไปทีละคน

ในนวนิยายเรื่อง*ขนมผสมศพ* หลังจากที่ปิ่นมุกเข้าร่วมกับสถาบันลึกลับน้ำหนักพอร์จนุคก็แล้ว ปิ่นมุกก็ต้องปฏิบัติตามภารกิจที่สถาบันดังกล่าวกำหนดไว้ โดยเริ่มจากภารกิจที่ง่าย เช่น การที่ปิ่นมุกต้องเดินขึ้นบันไดแทนการใช้ลิฟต์ เป็นต้น จนไปถึงภารกิจที่เต็มไปด้วยความโหดร้ายและความรุนแรง รวมถึงยังมีบทลงโทษหากปิ่นมุกไม่สามารถปฏิบัติตามภารกิจในแต่ละวันได้สำเร็จ ดังเช่นในตอนที่ปิ่นมุกได้กินสเต็กที่สถาบันพอร์จนุคก็ส่งมาให้ แต่หลังจากนั้นเธอก็ได้รู้ว่าสเต็กชิ้นนั้นทำมาจากเนื้อของสุนัขที่เธอรักมาก

หญิงสาวรู้สึกพะอืดพะอมขึ้นมาทันที ก่อนจะวิ่งออกไปหาเจียนที่
หน้าระเปียงห้องจนหมดไส้หมดพุง น้ำตาไหลพรากด้วยความเสียใจและ
เจ็บใจอย่างเป็นที่สุด ครั่งนี้มันมากเกินไปแล้ว นี่ถึงกับฆ่าหมาของเธอ
มาทำสเต็กให้ใช่มั้ยล่ะเธอ ? ไ้อับริษัทโรจิต ! ไม่เอาแล้ว ! ฉันจะไม่
ทำอะไรตามที่พวกมันบอกอีกแล้ว มื้อนี้เป็นหมา ! มื้อหน้ามันไม่ฆ่าคนมา
ให้เธอกินเลยหรือใจ !

(ขนมผสมศพ, 2555: 118)

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *อภิล* ผู้เข้าแข่งขันทั้งสิบที่ถูกจับมาทุกคนจะต้องเข้าร่วมภารกิจที่องค์กรกำหนด เพื่อค้นหาผู้ชนะ โดยภารกิจเหล่านี้ก็ล้วนเต็มไปด้วยความรุนแรงและมีความเกี่ยวข้องกับอดีตฝังใจของตัวละครแต่ละตัว และถ้าหากสามารถทำภารกิจได้สำเร็จก็จะสามารถมีชีวิตรอดและกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุข ดังเช่นในภารกิจที่ทุกคนจะต้องหาสิ่งของบนตัวที่มีสีตรงตามกับสีที่กำหนด หากผู้เข้าแข่งขันคนใดไม่สามารถหาได้ก็จะต้องถูกฆ่าตาย

“ในเมื่อไม่มีสีแดงจากเสื้อผ้า แต่ในร่างกายของทุกคนมีของเหลวที่เป็นสีแดง...เลือดไฉะ เลือดของมนุษย์นี่แหละ คือโอกาสรอดของพวกเขาทั้งสองคน กรีดเลือดออกมาโชว์สีละ แต่กรีดเล็ก ๆ แบบปลายนิ้วดิ้น ไม่เอานะคะ มองไม่เห็น ขอกรีดแน่น ๆ ที่แขน ที่หน้า หรือที่ไหนก็ได้ ให้เห็นเลือดชัด ๆ แต่ไม่ต้องถึงขั้นตัดเส้นเลือดใหญ่ นะคะ เดี่ยวจะตายก่อนได้เล่นเกมต่อไป เชิญค่ะ !”

(อภิล, 2559: 142)

จะเห็นได้ว่าในนวนิยายเรื่อง *อภิล* มีความคล้ายคลึงกับวรรณกรรมทั้งสองเรื่องข้างต้น แต่มีรายละเอียดบางประการที่แตกต่างกัน เห็นได้ชัดว่าถึงแม้ตัวละครทั้งสิบตัวจะต้องปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายเช่นเดียวกับวรรณกรรมทั้งสองเรื่องข้างต้น แต่ภารกิจที่พวกเขาได้รับนั้นเป็นภารกิจบังคับที่พวกเขาจำเป็นต้องเข้าร่วมโดยไม่อาจปฏิเสธได้ ในขณะที่ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตายและชนมผลสมศพ* ฝักใจที่จะเข้าร่วมภารกิจด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่าวรรณกรรมสองขั้วนี้ทั้ง 3 เรื่องมีรูปแบบการทำภารกิจคล้ายคลึงกัน โดยภารกิจดังกล่าวมักจะเป็นภารกิจที่ตัวละครเอกต้องยินยอมปฏิบัติเนื่องจากการถูกบังคับทั้งในทางตรงหรือแรงกดดันในทางอ้อม ในนวนิยายสองขั้วนี้เรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตายและชนมผลสมศพ* จะเห็นได้ว่าการที่ตัวละครเอกเข้าร่วมภารกิจ ล้วนแล้วแต่มีแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากแรงกดดันจากสังคมที่บีบบังคับ ชะพลูจำเป็นต้องเข้าร่วมภารกิจในโรงแรมร้าง โดยสาเหตุเกิดขึ้นจากปัญหาทางการเงินอันเนื่องมาจากฐานะยากจน อีกทั้งเธอยังต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำจนทำให้ต้องตกงาน ส่วนปันมุกก็ต้องประสบกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากบรรทัดฐานความงามของสังคมที่ทำให้คุณค่าแก่รูปลักษณ์ภายนอก จนทำให้เธอจำเป็นต้องเข้าร่วมภารกิจเพื่อที่ตนเองจะได้หลุดพ้นจากความเลวร้ายที่ต้องเผชิญ

3) จุดสูงสุดและการคลี่คลายปม: การเอาชนะและมีชีวิตรอด

จุดวิกฤตสำคัญในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบทำภารกิจ จะปรากฏให้เห็นหลังจากที่ตัวละครอื่นล้วนแต่ทยอยตายไปหมดแล้ว เนื่องจากไม่สามารถปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงได้ ในขณะที่ตัวละครเอกกลับสามารถฝ่าฟันภารกิจต่าง ๆ จนมาถึงภารกิจสุดท้ายซึ่งเป็นภารกิจที่ท้าทายและมีความยากที่สุด แต่ในตอนท้ายตัวละครเอกก็จะสามารถปฏิบัติภารกิจสุดท้ายได้สำเร็จ

ในนวนิยายเรื่อง *ทำคนเป็นเห็นคนตาย* หลังจากตัวละครผู้เข้าแข่งขันคนอื่น รวมไปถึงทีมงานที่มาจัดทำภารกิจแข่งขันในโรงแรมร้างล้วนแล้วแต่พบเจอกับการหลอกหลอนของวิญญาณจนเสียชีวิต ทำให้เหลือแค่เพียงชะพลู เซน และตูน ที่สามารถเอาชีวิตรอดออกมาได้ แต่ด้วยความโลภปรารถนาครอบครองเงินรางวัลแต่เพียงผู้เดียว ทำให้ชะพลูและตูนต่างก็พยายามยื้อแย่งเงินรางวัลมาเป็นของตน ส่วนเซนที่แอบชอบชะพลู เขาก็ร่วมมือกับเธอวางแผนเพื่อกำจัดตูนทิ้ง จนในที่สุดชะพลูก็สามารถฆ่าตูนได้ อีกทั้งเธอยังออกอุบายเพื่อที่จะทิ้งเซนไว้บนเกาะและนำเงินรางวัลมาครอบครองแต่เพียงผู้เดียวแล้วเดินทางออกมาจากเกาะร้างแห่งนั้น

หญิงสาวหัวเราะในใจ มือคว้ากระเป๋าเปื้อนมาเปิดออกแล้วยัดเงินส่วนที่อยู่ในกระเป๋าก็โยนไปรวมกัน...เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยชะพลูจึงออกไปยืนทางด้านหน้าของท่าเรือ แล้วโบกมือโบกมือให้กับพี่เข้ที่กำลังนำเรือเข้ามาจอด...หญิงสาวก็รีบกระโดดขึ้นเรืออย่างรวดเร็ว

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 223)

เรือของพี่เข้ค่อย ๆ ออกจากท่าไปอย่างช้า ๆ เสียงเครื่องยนต์ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ เซนที่วิ่งออกมาจากบังกะโลพร้อมขวดน้ำถึงกับผงะเมื่อเห็นว่าเรือที่เป็นความหวังสุดท้ายออกจากฝั่งไปแล้ว...

“รอดด้วย...รอดด้วย ผมยังไม่ได้ขึ้นเรือ คุณชะพลู...รอดด้วย อย่าทำแบบนี้กับผม...อย่าทำแบบนี้ ได้โปรด !”

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 224)

ส่วนจุดวิกฤตสูงสุดในเรื่อง *ขนมผสมศพ* เห็นได้จากภารกิจในตอนท้ายที่ปันมุกได้รับซึ่งก็คือการที่เธอต้องฆ่าโดมชายคนรัก แต่ถ้าหากเธอไม่สามารถปฏิบัติภารกิจดังกล่าวให้สำเร็จได้ ผู้เป็นพ่อของเธอที่ถูกจับตัวมาทรมานจะต้องถูกฆ่าตายเพื่อเป็นการลงโทษ ดังนั้น ปันมุกจึงจำเป็นต้องวางแผนเพื่อฆ่าโดมเพื่อที่จะช่วยเหลือพ่อของเธอเอาไว้ หลังจากthatปันมุกทำภารกิจสุดท้ายโดยการฆ่าโดมอดีตชายคนรักของเธอได้สำเร็จแล้ว แต่เธอก็กลับพบว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นแผนการของสถาบันลึกลับที่

สร้างขึ้นเพื่อหลอกให้เธอฆ่าโดม รวมไปถึงยังหลอกให้เธอต้องสูญเสียเงินจำนวนมาก ความโกรธแค้นจากการถูกหลอกหลวงและการสูญเสียชายคนรัก ส่งผลให้ปิ่นมุกอาละวาดทำลายข้าวของในสถาบันลดน้ำหนักรจนเสียหายและพยายามที่จะเปิดโปงความชั่วร้ายของสถาบันลดน้ำหนักฟอร์จูนคูกี้ ทำให้พนักงานของสถาบันดังกล่าววางแผนขับไล่ปิ่นมุก จนทำให้เธอได้รับบาดเจ็บสาหัส

ในนวนิยายเรื่อง*ถวิล* ที่ตัวละครอื่นไม่สามารถปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จได้ จนทุกคนต้องถูกลงโทษจนตายไปทีละคน โดยเหลือแค่เพียงโป๊ปและมุกที่ต้องแข่งขันกันทำภารกิจ โดยที่ทั้งคู่มีความสัมพันธ์ในฐานะคนรักที่เกิดจากสังคมออนไลน์ แต่กลับไม่เคยพบเจอกันมาก่อน ด้วยความท้าทายและความโหดร้ายของภารกิจ รวมไปถึงสถานการณ์ที่ส่งผลให้ทั้งคู่ต่างก็เกิดความหวาดกลัว ทำให้ทั้งสองเปิดเผยนิสัยอันเป็นธาตุแท้ของตนเองออกมา จนไม่สามารถยอมรับกันและกันได้ซึ่งในท้ายที่สุดมุกก็สามารถทำภารกิจได้สำเร็จและกลายเป็นผู้ชนะ ในขณะที่โป๊ปต้องพ่ายแพ้และตายในที่สุด

ร่างของผู้เข้าบำบัดหมายเลขสี่ โป๊ป ขาดครึ่งท่อน ส่วนบนเหนือเข็มขัดโลหะกระเด็นไปตกตรงหน้าของหญิงสาวผู้คุมเกม เลือดกระเด็นเซ็นช่านไปทั่วบริเวณ มุกที่หลับตาตอนที่อีกฝ่ายถูกระเบิดค่อย ๆ ลืมตาขึ้นรู้สึกถึงกลิ่นความเลือดที่กระเด็นมาโดนร่าง ภาพชายคนรักที่ร่างขาดเสียชีวิตทำเอาเธอใจหั่นวูบ...แต่ครั้นคิดถึงสิ่งที่เขาทำแล้ว เธอก็กลับแสบะยี้ม...

ผู้ชนะในคอร์สที่สิบของสถานบำบัด PHUB คือผู้เข้าบำบัดหมายเลขสิบ นางสาวอังคณา ชื่อเล่น มุก อายุ 26 ปี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ !

(ถวิล, 2559: 257)

จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบทำภารกิจ นอกจากผู้แต่งจะกำหนดให้ภารกิจมักเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงหรือความสยดสยองของสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวแก่ผู้อ่าน ในอีกแง่ภารกิจเหล่านี้ยังช่วยสร้างความรู้สึกลดหล่น ความสังเวชใจ ทั้งนี้ก็เพื่อช่วยให้ผู้อ่านตระหนักถึงแนวคิดสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง

4) การปิดเรื่อง: การแข่งขันที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบทำภารกิจ ผู้แต่งใช้กลวิธีการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่านเช่นเดียวกับโครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน

รอชิงแชมป์แห่งปี โอกาสได้มาง่าย ๆ ก็ใช้มันง่าย ๆ ต้องได้มายาก ๆ จึงจะเห็นคุณค่าของมัน ขอให้ทุกคนโชคดี !”

(ถวิล, 2559: 299)

วรรณกรรมสยองขวัญทั้ง 3 เรื่อง เมื่อนำมาพิจารณาชุดเหตุการณ์หลักที่ปรากฏร่วมกันในแง่โครงเรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามียาละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 เหตุการณ์ในวรรณกรรมสยองขวัญที่ประกอบเป็นโครงเรื่องแบบทำภารกิจ

ชุดเหตุการณ์หลัก	ทำคนเป็นเห็นคนตาย	ชนมผสมศพ	ถวิล
การเปิดเรื่อง ตัวละครเอกประสบกับเหตุการณ์ลำบากจนกระทั่งค้นพบหนทางที่จะช่วยให้หลุดพ้นจากความลำบากนั้น	ชะพลูถูกบริษัทไล่ออกจนต้องตกงาน ทำให้เธอต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างลำบากจนกระทั่งเธอได้ฟังรายการวิทยุที่กำลังรับสมัครผู้เข้าแข่งขันเกมล่าท้าผี เพื่อชิงเงินรางวัล	ปิ่นมุกถูกเพื่อนกลั่นแกล้งล้อเลียนรูปร่างอีกทั้งเธอยังถูกแฟนหนุ่มนอกใจ จนเธอพบกับสถาบันลต น้ำหนักฟอรัณคุก็ที่จะช่วยให้เธอมีรูปร่างตามที่ปรารถนา	ชายหญิงจำนวนสิบคนที่ถูกองค์กรลึกลับจับมารวมกันไว้ โดยผู้คุมขององค์กรได้อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้แต่ละคนถูกจับมา รวมถึงบอกกติกาที่ทุกคนต้องแข่งขันเพื่อเอาชีวิตรอด
การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอกเข้าร่วมภารกิจเพื่อแก้ไขปัญหาคือตนเผชิญอยู่	ชะพลูเข้าร่วมภารกิจเกมล่าท้าผีและสามารถเอาชีวิตรอดมาได้ ส่วนตัวละครอื่นต่างก็ถูกวิญญานหลอกหลอนและทำร้ายจนเสียชีวิต	ปิ่นมุกเข้าร่วมภารกิจลตน้ำหนักด้วยวิธีการแปลกประหลาดซึ่งเต็มไปด้วยความรุนแรงและความโหดร้าย	ตัวละครทั้งสิบที่ถูกจับมาทุกคนเข้าร่วมภารกิจที่องค์กรกำหนดเพื่อที่จะให้ตนเองมีชีวิตรอด
จุดสูงสุดและการคลี่คลายปม ตัวละครเอกสามารถฝ่าฟันภารกิจต่าง ๆ ได้สำเร็จและกลายเป็นผู้ชนะ	ชะพลูต่อสู้กับตนเพื่อแย่งชิงเงินรางวัล และสามารถเอาชีวิตรอดมาได้ ส่วนตัวละครอื่นต่างก็ถูกวิญญานหลอกหลอนและทำร้ายจนเสียชีวิต	ปิ่นมุกสามารถทำภารกิจสุดท้าย โดยการฆ่าโดมอดิตชายคนรักของเธอได้สำเร็จ แต่เธอกลับพบว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นแผนการของสถาบันลตน้ำหนัก	มุกต้องแข่งขันกับโป๊บคนรักของเธอเอง แต่ในท้ายที่สุดมุกก็สามารถทำภารกิจได้สำเร็จและกลายเป็นผู้ชนะและผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียว

		ที่สร้างขึ้นเพื่อหลอกให้เธอฆ่าโดม รวมไปถึงยังหลอกให้เธอต้องสูญเสียเงินจำนวนมาก	
การปิดเรื่อง ตัวละครเอกพบว่าภารกิจดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของกลลวงหรือความสูญเสียเปล่า	ชะพลูพบว่าแท้จริงแล้วเธอเองได้เสียชีวิตก่อนที่จะเข้าร่วมการแข่งขันเนื่องจากอุบัติเหตุทางน้ำในขณะที่เธอกำลังเดินทางจะไปเข้าร่วมการแข่งขัน	ปิ่นมุกถูกพนักงานของสถาบันลดน้ำหนักฟอร์จูนคุกก็ขับรถชนจนได้รับบาดเจ็บสาหัสและสูญเสียขาทั้งสองข้าง	มุกพบว่าตนเองยังไม่สามารถออกไปจากสถานที่ดังกล่าวเพื่อกลับไปใช้ชีวิตตามปกติได้ เพราะเธอเป็นผู้ชนะแค่เพียงการแข่งขันของคนเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น แต่ยังมีผู้ชนะจากอีกหลายกลุ่มที่เธอต้องเข้าแข่งขัน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญที่มีโครงเรื่องแบบทำภารกิจ มักจะปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในวรรณกรรมสยองขวัญที่นำเสนอภาพของสังคมเมืองร่วมสมัย อันแสดงให้เห็นถึงแนวคิดสำคัญของเรื่อง ทั้งประเด็นเกี่ยวกับระบอบทุนนิยม บรรทัดฐานความงามของผู้หญิงที่เป็นไปตามกระแสของสังคม รวมไปถึงปัญหาที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิด การใช้โครงเรื่องแบบทำภารกิจที่ตัวละครจะต้องแข่งขันเพื่อแย่งชิงจึงไม่เพียงแต่ช่วยทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนุกสนานกับรูปแบบโครงเรื่องที่มีความแปลกใหม่ แต่ยังช่วยขับเน้นแนวคิดสำคัญภายในเรื่องให้ปรากฏอย่างเด่นชัด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

4.1.2.3 โครงเรื่องแบบเน้นปมปัญหาทางจิต

โครงเรื่องแบบเน้นปมปัญหาทางจิตมีลักษณะคล้ายโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรมในงานวิจัยของ ทศพร กล่าวคือ เป็นโครงเรื่องที่เน้นความทุกข์ระทมของตัวละครเอก และเรื่องก็มักจะจบลงด้วยเรื่องราวโศกนาฏกรรม โดยมีตัวละครผีเป็นองค์ประกอบที่นำไปสู่เหตุการณ์โศกนาฏกรรมภายในเรื่อง เช่น การฆ่าตัวตาย การลาจาก หรือการสูญเสียสิ่งที่ตนเองรัก เป็นต้น (ทศพร กรกิจ, 2550: 524) โดยโครงเรื่องประเภทนี้ที่พบในงานของภาคินัยจะไม่มุ่งเน้นการสร้างความหลอกหลอนและความน่าสะพรึงกลัวจากตัวละครผีหรืออำนาจเหนือธรรมชาติ แต่จะมุ่งเน้นการสร้างความหลอกหลอนที่เกิดจากความหวาดกลัว ความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวด หรือความผิดปกติทางจิตของตัวละครเอกเป็นหลัก ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยได้นำรูปแบบโครงเรื่องดังกล่าวมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อสำรวจภาวะทางจิตของตัวละครโลกทุนนิยม การเกิดภาวะหลอนจากการที่จิตใจได้รับ

ผลกระทบจากความคาดหวังของสังคม โดยเรื่องจะเริ่มจากการนำเสนอภาพของตัวละครเอกที่ต้องอาศัยอยู่ท่ามกลางสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ทำให้ตัวละครเอกต้องประสบกับปัญหาจนนำมาซึ่งความทุกข์ระทมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ หลังจากนั้นตัวละครเอกก็จะพบกับตัวละครผีจนนำไปสู่การจบเรื่องที่ตัวละครเอกฆ่าตัวตาย

1) การเปิดเรื่อง: การเดินทางเข้ามาแสวงหาชีวิตที่ดีในเมืองหลวง

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรม มักจะเปิดเรื่องด้วยการนำเสนอภาพของตัวละครเอกที่ต้องมาอาศัยอยู่ท่ามกลางสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยการแข่งขันเพื่อที่จะสร้างฐานะทางการเงินให้กับตนเอง แต่แล้วตัวละครเอกก็ต้องเผชิญกับความโดดเดี่ยวและความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ

ในเรื่องสั้น “กล่อม” นิติและลดา สองสามีภรรยาที่ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อที่จะทำงานและสร้างอนาคตร่วมกัน นิติได้ทำงานเป็นพนักงานของบริษัทเอกชน ด้วยความหวังว่าอยากจะมีฐานะที่มั่นคง นิติจึงพยายามทำงานอย่างหนัก เพื่อที่ภรรยาและลูกสาวจะได้มีชีวิตที่สุขสบาย แต่การทำงานอย่างหนักของนิติจนไม่มีเวลาให้กับผู้เป็นภรรยาและลูก จึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและคนในครอบครัวเริ่มห่างเหิน จนในที่สุดเขาและภรรยาก็ต้องเลิกรากัน ทำให้นิติต้องอาศัยอยู่คนเดียวเพียงลำพัง

ในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” สกายเดินทางจากครอบครัวมาอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ เพียงลำพัง เพื่อทำงานหาเงินและสร้างฐานะให้กับตัวเอง แต่ความเป็นสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและความสัมพันธ์อันฉาบฉวย รวมไปถึงการใช้ชีวิตแบบซ้ำซากในทุก ๆ วัน ทำให้สกายเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวและอ้างว้าง

ทุกเช้าที่หน้าป้ายรถเมล์ตรงที่เดิม เวลาเจ็ดนาฬิกาตรง หากใครผ่านแถวนั้นจะเห็นผู้ชายร่างผอม สวมแว่นตากรอบดำ แต่งตัวด้วยชุดทำงานสีเรียบ ๆ คาคกระเป๋าสะพายข้างใบเดิมที่เก่าเสียจนดูไม่เป็นทรง ในมือของชายหนุ่มจะถือสมาร์ตโฟนซึ่งเปิดเพลงเดิม ๆ ที่ฟังซ้ำ ๆ วนไปวนมาอยู่ในหูฟัง นาน ๆ ทีถึงจะเปลี่ยนเพลงใหม่สักครั้ง เขาไม่รู้หรอกว่าเพลงของใคร เพลงนั้นเพราะไหม แต่ที่เขาฟังเพียงเพื่อให้รู้สึกว่ามีอะไรอยู่ในหู นอกจากความเงียบเหงาภายในจิตใจ แม้ว่าจะช่วยได้บ้างไม่ได้บ้างก็ตาม

(อยู่ดีมีศพ, 2560: 9)

2) การดำเนินเรื่อง: การเกิดภาวะหลอน

หลังจากที่ตัวละครเอกต้องเผชิญกับความโดดเดี่ยวและความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นภายในจิตใจแล้ว ตัวละครเอกก็ต้องพบเจอกับตัวละครผีและเหตุการณ์ประหลาดเหนือธรรมชาติที่สร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับเขา

ในเรื่องสั้น “กล่อม” หลังจากที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวร้างฉาน นิติและภรรยาได้เลิกกัน วันหนึ่งลดาภีได้นำลูกสาวคนเล็กที่ชื่อนิชามาฝากไว้กับนิติเป็นการชั่วคราว เนื่องจากเธอต้องไปทำธุระที่ต่างจังหวัด นิติผู้เป็นพ่อจึงดูแลลูกสาวที่ไม่ค่อยได้เจอกันเป็นอย่างดี แต่แล้วในคืนที่นิชาผู้เป็นลูกสาวมาอาศัยอยู่กับผู้เป็นพ่อ นิติก็พบกับตุ๊กตาเด็กผู้หญิงตัวหนึ่งที่มาปรากฏตัวภายในคอนโดมิเนียมของเขา รวมไปถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นซึ่งสร้างความรู้สึกสะพรึงกลัวให้กับนิติเป็นอย่างยิ่ง นิติจึงพยายามที่จะหาวิธีกำจัดตุ๊กตาตัวดังกล่าวออกไป

นิติวิ่งเข้าไปในห้องนอนของลูกสาว ตุ๊กตาตัวนั้นกระโดดกอดร่างของนิชาราวกับอยากจะเป็นชีวิตเดียวกับเธอ ผู้เป็นพ่อพยายามจะดึงมันออกจากร่างของนิชา แต่ทว่ามันกลับไม่ยอมแพ้ คนเป็นพ่อออกแรงจนสุด ตุ๊กตาผีจึงเปลี่ยนเป้าหมาย หันมากระโดดเกาะที่คอของนิติแทน ก่อนจะฝังรอยฟันเล็กแหลมลงที่ต้นคอ ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบ กระซากหัวตุ๊กตาที่ต้นพรวด ตุ๊กตาผีสิงมองมาที่เจ้าของห้องอย่างเจ็บแค้น

“ไปตายซะ !” ไม่พูดเปล่า นิติจับตุ๊กตาผีที่กำลังดิ้นออกมาจากห้องนอนของลูกสาว เดินออกไปยังหน้าระเบียงอันเป็นที่ตั้งของสระว่ายน้ำ ส่วนตัว ชายหนุ่มกดมันลงสระ ตุ๊กตาผีดินทุนทราย แขนเล็ก ๆ ทั้งสองข้างตื๋นน้ำไปมา ในขณะที่นิติพยายามจะกดให้มันจมลึก...ลึกจนรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายสิ้นฤทธิ์แล้ว !

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 140)

ส่วนในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” วันหนึ่งขณะที่สกายกำลังรอรถโดยสารประจำทาง เพื่อเดินทางไปทำงาน เขาก็พบว่าหุ่นแสดงเสื้อผ้าในร้านของเอมิกากำลังพูดคุยสื่อสารกับเขา ในขณะที่คนอื่นที่รอบข้างไม่มีใครได้ยินเสียงที่หุ่นตัวนี้พูด มีเพียงสกายเท่านั้นที่สามารถพูดคุยสื่อสารกับหุ่นแสดงเสื้อผ้าได้ สิ่งที่เกิดขึ้นสร้างความรู้สึกหวาดกลัวและความประหลาดใจต่อสกายอย่างยิ่ง แต่เมื่อสกายได้พูดคุยกับหุ่นตัวดังกล่าวมากขึ้น เขาก็พบว่าทั้งตัวเขาและหุ่นแสดงเสื้อผ้าต่างก็ต้องเผชิญกับความทุกข์ที่เกิดจากความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างเหมือนกัน จนทำให้ทั้งคู่เกิดความรู้สึกรักและผูกพันซึ่งกันและกัน

จะเห็นได้ว่าในวรรณกรรมสองขวัญทั้งสองเรื่อง มีรายละเอียดบางประการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ในเรื่องสั้นเรื่อง “กล่อม” นิติต้องพบเจอกับการหลอกหลอนของตุ๊กตาเด็กผู้หญิงซึ่งสร้างความหวาดกลัวให้กับเขาเป็นอย่างมาก ทำให้นิติต้องพยายามหาทางในการกำจัดตุ๊กตาตัวดังกล่าวทิ้ง แต่ในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” จะเห็นว่าหลังจากที่สกายพบว่าหุ่นแสดงเสื้อผ้าสามารถพูดคุยและทำท่าทางได้ราวกับมีชีวิต แม้ในช่วงแรกเขาจะเกิดความรู้สึกหวาดกลัว แต่ในที่สุดเขาก็เกิดความรักและความผูกพันให้ต่อหุ่นตัวดังกล่าว

3) จุดสูงสุดและการคลี่คลายปม: การเปิดเผยความลับ

จุดสูงสุดของปมปัญหาสำคัญในวรรณกรรมสองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม คือ การที่ตัวละครค้นพบความลับที่ถูกปิดซ่อนเอาไว้

ในเรื่องสั้น “กล่อม” หลังจากทีมนิติกำจัดตุ๊กตาผีเด็กผู้หญิงไปได้แล้ว เขาก็ได้ติดต่อไปหาดา ผู้เป็นภรรยา เพื่อสอบถามเกี่ยวกับตุ๊กตาประหลาดที่อาจเป็นของนิชาลูกสาวคนเล็ก แต่เขาก็พบความจริงว่าตุ๊กตาตัวดังกล่าวไม่ใช่ของนิชา แต่เป็นตุ๊กตาของน้าชาผู้เป็นลูกสาวคนโตที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว เนื่องมาจากอุบัติเหตุที่นิตีผู้เป็นพ่อขับรถยนต์ที่บ่วงของน้าชาจนเป็นเหตุให้เธอเสียชีวิต เมื่อนิติรับรู้เรื่องราวในอดีตที่เขาพยายามจะลบลืม ทำให้นิติรู้ได้ว่าตุ๊กตาตัวดังกล่าวไม่ใช่ตุ๊กตาผี แต่เป็นนิชา ผู้เป็นลูกสาวคนเล็ก ส่วนภาพที่เขาเห็นนั้นก็เพียงภาพหลอนที่นิติพยายามจะหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในอดีต

นิติรู้ให้ราวกับคนจะขาดใจ เมื่อเห็นร่างของนิชาลอยอยู่เหนือน้ำ อย่างคนไร้ซึ่งลมหายใจ ภาพของตุ๊กตาผีนั่นที่ไม่มีอยู่จริงกับร่างเด็กน้อย ผู้เป็นดังแก้วตาดวงใจซ้อนทับกันไปมา จนแทบแยกไม่ออกว่าอันไหนคือเรื่องจริง อันไหนคือภาพจากจินตนาการ !

นี่เขาทำอะไรลงไป เขาฆ่าลูกของเขาด้วยน้ำมือของตัวเอง ฆ่าลูกของตัวเองซ้ำสอง นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไร ไม่จริงใช่ไหม นี่คือการผิน...

นิติประคองตัวเองให้ลุกขึ้น ก่อนจะเดินลงไปในสระว่ายน้ำ ประคองร่างของลูกสาวมาไว้ในอ้อมอก ลูบหน้าทีขาวซีดจนเหมือนกระดาษด้วยความเอ็นดู พลังกล่าวขอโทษ

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 143-144)

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้แต่งใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบย้อนอดีต ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นถึงปมปัญหาภายในจิตใจของนิதிที่ถูกเก็บซ่อนเอาไว้

ในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” หลังจากที่สกายและหุ่นแสดงเสื้อผ้ามีความสัมพันธ์กันในฐานะคนรัก สกายก็มักจะแฉะเวียนมาหาและพูดคุยกับหุ่นตัวดังกล่าวอยู่เสมอ จนในที่สุดสกายก็ตัดสินใจที่จะขโมยหุ่นแสดงเสื้อผ้าตัวดังกล่าว แต่เอมิกาผู้เป็นเพื่อนของสกายและเจ้าของร้านเสื้อผ้าที่หุ่นตัวดังกล่าวตั้งแสดงอยู่นั้น พยายามขัดขวางและต้องการที่จะพาสกายไปรับการรักษาอาการทางจิต จนทั้งสองเกิดการต่อสู้ เป็นเหตุให้เอมิกาเสียชีวิตในที่สุด ส่วนสกายก็นำหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขารักกลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านของตน

จะเห็นได้ว่าเรื่องสั้นสองเรื่องนี้มีรายละเอียดบางประการที่แตกต่างกัน ในเรื่องสั้น “กล่อม” นิติซึ่งเป็นตัวละครเอกเป็นผู้รับรู้ความจริงที่ถูกปิดซ่อนเอาไว้ ส่วนในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” จะเห็นว่าผู้ที่รับรู้ความลับที่ถูกปกปิดไว้นั้น ไม่ใช่ตัวละครเอกอย่างสกาย แต่กลับเป็นเอมิกาที่พบความลับที่สกายพยายามปิดบังเอาไว้ แต่ก็สามารถสรุปได้ว่าจุดสูงสุดและการคลี่คลายปมปัญหาในวรรณกรรมสองเรื่องที่มีโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรม มักจะกำหนดให้ตัวละครค้นพบถึงความลับอย่างที่ถูกเก็บซ่อนเอาไว้

4) การปิดเรื่อง: การสูญเสีย

วรรณกรรมสองเรื่องของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ผู้แต่งใช้กลวิธีการปิดเรื่องโดยให้ตัวละครเอกฆ่าตัวตาย เพราะพบว่าตนเองไม่สามารถมีชีวิตต่อไปได้แล้ว

ในเรื่องสั้น “กล่อม” หลังจากที่นิติรู้ว่าตนเองเห็นภาพหลอนของตุ๊กตาผีเด็กผู้หญิง จนทำให้เขาพลาดพลังขำนิชาผู้เป็นลูกสาวคนเล็กจนเสียชีวิต การสูญเสียลูกสาวผู้เป็นดังดวงใจทั้งสองคน ล้วนแล้วแต่เกิดมาจากน้ำมือของผู้เป็นพ่อ สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดใจอันแสนสาหัสให้กับนิติ จนทำให้เขาไม่สามารถที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ นิติจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายตามผู้เป็นลูกสาวของเขา

ร่างของนิติที่อุ้มลูกสาวค่อย ๆ จมลงในสระว่ายนํ้า มีพรายน้ำ
เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยเหมือนเป็นการกล่าวลาก่อนจะมลายหายไป และเขา
ก็ไม่ได้ขึ้นมาที่เหนือผิวน้ำอีก...ตลอดกาล !

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 143-144)

ในเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” หลังจากที่สกายขโมยหุ่นแสดงเสื้อผ้ากลับมาที่บ้านของเขาได้สำเร็จ สกายก็พบว่าชีวิตของเขาไม่เหลือใครอีกแล้ว นอกจากหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขารัก ดังนั้น สกายจึงจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำระหว่างเขาทั้งสอง เพื่อฉลองที่ทั้งคู่ได้มาอยู่ด้วยกัน ในขณะที่สกายกำลังมีความสุขกับการที่ได้อยู่กับคนที่เขารัก แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์เพลิงไหม้ขึ้นภายในบ้านของสกายซึ่งสกายก็สามารถหนีรอดมาได้ แต่เมื่อเขาคิดได้ว่าหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขารักยังอยู่ภายในบ้าน สกายจึงตัดสินใจวิ่งฝ่ากองเพลิงเข้าไป เพื่อช่วยเหลือนักรักของเขา แต่แล้วสกายก็พบว่าตนเองไม่สามารถออกจากบ้านนี้ไปได้แล้ว เขาจึงตัดสินใจขอหุ่นแสดงเสื้อผ้าแต่งงาน พร้อมกับสวมกอดและถูกไฟมอดไหม้ไปพร้อมกัน

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยพบว่าวรรณกรรมของขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ผู้แต่งเลือกนำโครงเรื่องรูปแบบดังกล่าวมาใช้กับวรรณกรรมของขวัญที่มีแนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดมาจากทุนนิยม ทั้งการเผชิญกับสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความสัมพันธ์อันฉาบฉวย ที่ทำให้คนในสังคมเมืองต่างก็ต้องเผชิญกับความรู้สึกโดดเดี่ยวและการสูญเสียตัวตน นอกจากนี้ ผู้คนให้ความสำคัญกับการทำงานและการสร้างฐานะ จนหลงลืมความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ดังนั้น การนำโครงเรื่องแบบโศกนาฏกรรมที่มุ่งเน้นไปที่การสูญเสียและอารมณ์ความทุกข์ระทมของตัวละคร จึงสอดคล้องวรรณกรรมของขวัญที่มุ่งเน้นไปที่การสูญเสียและผลลัพธ์อันเลวร้ายซึ่งเกิดมาจากลัทธิทุนนิยม

วรรณกรรมของขวัญทั้ง 2 เรื่อง เมื่อนำมาพิจารณาชุดเหตุการณ์หลักที่ปรากฏร่วมกันในแง่โครงเรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามียุทธวิธีเรียงลำดับดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 เหตุการณ์ในวรรณกรรมของขวัญที่ประกอบเป็นโครงเรื่องแบบเน้นปมปัญหาทางจิต

ชุดเหตุการณ์หลัก	กลุ่ม	เหงากันสองคน
การเปิดเรื่อง ตัวละครเอกต้องมาอาศัยอยู่ในสังคมเมือง แต่แล้วตัวละครเอกก็ต้องเผชิญกับความโดดเดี่ยวและความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ	นิติและครอบครัวย้ายมาอาศัยในกรุงเทพฯ แต่ด้วยการทำงานอย่างหนัก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและคนในครอบครัวเกิดความร้าวฉาน จนเป็นเหตุให้นิติต้องอยู่เพียงลำพัง	สกายมาทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ แต่ด้วยสังคมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและปฏิสัมพันธ์อันฉาบฉวยของผู้คน ทำให้สกายเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้าง
การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอกจะต้องพบเจอกับตัวละครผีและเหตุการณ์ประหลาดเหนือธรรมชาติ	นิติพบเจอกับตุ๊กตาเด็กผู้หญิงที่ปรากฏตัวขึ้นภายในคอนโดมิเนียมของเขา อีกทั้ง	สกายพบเจอกับหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่สามารถพูดคุยสื่อสารกับเขาได้ซึ่งทำให้สกายเกิดความหวาดกลัว แต่

	ตุ๊กตาตัวดังกล่าวยังสร้างความ หลอกหลอนให้นิติเป็นอย่าง มาก	หลังจากที่ทั้งคู่ได้สนทนากัน ความสัมพันธ์ของทั้งสองก็พัฒนา กลายมาเป็นความรัก
จุดสูงสุดและการคลี่คลายปม ตัวละครค้นพบความลับที่ถูกปิดซ่อนเอาไว้	นิติพบว่าตุ๊กตาผีที่เขาเพิ่งฆ่าทิ้ง แท้จริงแล้วเป็นลูกสาวคนเล็ก ของเขา อีกทั้งเขายังพบว่า ตนเองก็เคยทำให้ลูกสาวคนโต เสียชีวิตมาแล้วเช่นกัน	สกายพยายามขโมยหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่ เขารัก แต่เอมิกาก็เข้ามาขัดขวางและ พยายามที่จะพาเขาไปรักษาอาการ ทางจิต ด้วยความโกรธ จึงทำให้สกาย ลงมือฆ่าเธอ
การปิดเรื่อง ตัวละครเอกฆ่าตัวตาย เพราะพบว่าตนเองไม่ สามารถมีชีวิตต่อไปได้แล้ว	นิติเผชิญกับความทุกข์ระทม อันเกิดจากการสูญเสียลูกสาว ทั้งสอง ทำให้เขาตัดสินใจฆ่าตัว ตาย	เกิดเหตุไฟไหม้ที่บ้านของสกาย แต่ เขาสามารถหนีเอาชีวิตรอดมาได้ แต่ สกายพบว่าชีวิตของเขาไม่เหลือใคร อีกแล้ว นอกจากหุ่นแสดงเสื้อผ้า ดังนั้น เขาจึงยอมฝากกองเพลิงเพื่อตาย กับหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่เขารัก

4.1.2.4 โครงเรื่องแบบรักไม่สมหวัง

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวังมักจะมีปมขัดแย้งที่เกิดมาจากปัญหาความรักที่ไม่เป็นไปตามต้องการ การถูกกีดกันความสัมพันธ์ ปัญหาความหึงหวง ความอิจฉาริษยา รวมถึงการวางแผนเพื่อแย่งชิงคนรัก และเรื่องมักจะจบลงด้วยความผิดหวังและการตายของตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศ โครงเรื่องรูปแบบดังกล่าวมักจะปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีตัวละครเอกเป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีทั้งสิ้น 2 เรื่อง ได้แก่ *ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง* และ *จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี*

1) การเปิดเรื่อง: ความสัมพันธ์ที่ขัดกับบรรทัดฐานทางสังคม

วรรณกรรมสยองขวัญที่มีโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวังมีชุดเหตุการณ์หลักร่วมกัน โดยเรื่องจะเริ่มจากการกำหนดให้ตัวละครเอกซึ่งเป็นตัวละครชายรักชายได้พบเจอกับตัวละครอีกตัว จนกระทั่งทั้งคู่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แต่ด้วยบรรทัดฐานความรักต่างเพศที่สังคมกำหนดขึ้น ทำให้ตัวละครฝ่ายหนึ่งไม่อาจยอมรับรูปแบบความสัมพันธ์ดังกล่าวได้จึงพยายามตีตัวออกห่าง โดยที่ตัวละครอีกฝ่ายมักจะพยายามรักษาความสัมพันธ์รวมถึงเปิดเผยสถานภาพ

ในเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” ต้าร์เป็นชายหนุ่มที่รักความสันโดษ วันหนึ่งในขณะที่เขากำลังชมภาพยนตร์อยู่นั้น ต้าร์ก็ได้บังเอิญพบกับเจ ชายหนุ่มรูปร่างเล็กที่เข้ามาทักทายและทำความรู้จักกับเขา เจพยายามตามจีบต้าร์ เพราะเจเกิดหลงรักต้าร์และต้องการที่จะสานสัมพันธ์ในฐานะคนรัก ส่วนต้าร์แม้ว่าเขาจะพยายามตีตัวออกห่างจากเจ เพราะมองว่าตัวเองนั้นไม่ได้ชอบผู้ชายด้วยกัน แต่ในท้ายที่สุดต้าร์ก็ตกหลุมรักเจและทั้งคู่ก็คบหากันในฐานะคนรัก

ในเรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” ภาพชายหนุ่มพนักงานออฟฟิศที่แอบหลงรักแบงค์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของตนเอง ภาพพยายามดูแลใส่ใจแบงค์ โดยหวังว่าแบงค์จะรับรู้ถึงความรู้สึกที่ภาพมีให้ต่อเขา จนวันหนึ่งแบงค์และภาพทั้งคู่ต่างก็มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งซึ่งกันและกัน ทำให้ภาพยิ่งรู้สึกรักแบงค์และหวังที่จะได้คบหากับแบงค์ในฐานะคนรัก

จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสองขวัญทั้งสองเรื่องมีลักษณะร่วมกัน คือ การให้ตัวละครฝ่ายหนึ่งแอบหลงรักตัวละครอีกฝ่าย และพยายามทำทุกวิถีทางให้อีกฝ่ายรับรักตน

2) การดำเนินเรื่อง: การต่อสู้กับกรอบของสังคม

ในเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” หลังจากที่ต้าร์ตกลงคบหากับเจในฐานะคนรัก ทั้งคู่ต่างก็มีความสุขกับความสัมพันธ์เป็นอย่างมาก จนกระทั่งวันหนึ่งต้าร์ได้รับรู้ถึงปฏิกิริยาของผู้คนรอบข้างที่เปลี่ยนไป เมื่อรู้ว่าเขากำลังคบหากับเจซึ่งเป็นผู้ชาย ต้าร์ต้องอดทนแบกรับความรู้สึกกดดันและการดูถูกจากบรรดาคนรอบข้าง จนในท้ายที่สุดต้าร์ก็ไม่สามารถรับความรู้สึกที่อัดอั้นภายในจิตใจของตัวเองได้อีกต่อไป ต้าร์จึงขอจบความสัมพันธ์กับเจ เพื่อที่เขาจะได้หลุดพ้นจากความรู้สึกโศกเศร้าเหล่านั้น ส่วนเจก็พยายามรักษาความสัมพันธ์ของทั้งคู่เอาไว้

ในเรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” หลังจากที่ภาพและแบงค์มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน ภาพจึงสารภาพความรู้สึกที่เขามีต่อแบงค์ให้แบงค์รับรู้ แต่แบงค์กลับปฏิเสธภาพเพราะเขามองว่าผู้ชายควรจะคู่กับผู้หญิงเท่านั้น อีกทั้งแบงค์ยังเริ่มตีตัวออกห่างจากภาพและหันมาคบหาသူใจกับไบสน ซึ่งเป็นพนักงานหญิงในออฟฟิศเดียวกัน ทำให้ภาพเกิดความรู้สึกโกรธแค้นเป็นอย่างมาก เขาจึงวางแผนเพื่อจะฆ่าไบสน แต่กลับเป็นแบงค์ที่เสียชีวิต การสูญเสียแบงค์ยิ่งทำให้ภาพเกิดความรู้สึกโกรธแค้นไบสนมากยิ่งขึ้น ภาพจึงจับตัวไบสนมาทรมานและหวังที่จะฆ่าเธอ

จะเห็นได้ว่าการดำเนินเรื่องในเรื่องสั้นสองขวัญทั้งสองเรื่อง ตัวละครฝ่ายหนึ่งจะต้องเผชิญกับบรรทัดฐานทางสังคมที่กำหนดให้ผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิงเท่านั้น บรรทัดฐานดังกล่าวได้สร้างความ

กอดกันจนในท้ายที่สุดตัวละครฝ่ายหนึ่งก็ไม่สามารถที่อยู่ในความสัมพันธ์ตามที่ตนต้องการได้ ในขณะที่ตัวละครอีกฝ่ายกลับพยายามต่อสู้กับบรรทัดฐานรักต่างเพศเพื่อคงความสัมพันธ์เอาไว้

3) จุดสูงสุดของเรื่อง: การเผชิญหน้ากับความจริง

ในเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” เจพยายามขอร้องให้ตำรวจกลับมาคบหากับเขา แต่ตำรวจกลับหลีกเลี่ยงที่จะพบเจอกับเจ โดยการย้ายไปทำงานที่ต่างประเทศและขาดการติดต่อกับเจ ในขณะที่เจรอคอยที่จะพบตำรวจและพยายามติดต่อตำรวจโดยหวังให้เขาและตำรวจกลับมารักกันเหมือนเดิม แต่สุดท้ายเจกลับโดนโจรผู้ร้ายฆ่าชิงทรัพย์ ความผิดหวังต่อความรักที่เจมีต่อตำรวจส่งผลให้วิญญาณของเจเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นและคอยตามหลอกหลอนตำรวจจนวันหนึ่งตำรวจเดินทางกลับบ้านและมักจะพบเห็นเงาปรากฏตัวให้เขาเห็นอยู่บ่อยครั้ง ตำรวจจึงตัดสินใจสอบถามเรื่องราวเกี่ยวกับเจกับเพื่อนของเขา จนตำรวจได้รู้ว่าเจเสียชีวิตไปแล้วและวิญญาณของเจก็ยังคงวนเวียนอยู่รอบตัวเขา ตำรวจเกิดความรู้สึกผิดที่ทอดทิ้งเจ เขาจึงพยายามหาวิธีเพื่อที่จะติดต่อกับวิญญาณของเจเพื่อที่จะขอโทษกับสิ่งที่เกิดขึ้น รวมไปถึงยอมรับตัวตนของตัวเอง

ในเรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” ภาพจับใบสนมาเพื่อหวังที่จะทรมานและฆ่าเธอ เพื่อชำระความแค้นที่ใบสนมาแย่งเบงค์ชายหนุ่มที่เขาแอบรัก แต่วิญญาณของเบงค์ก็ปรากฏตัวขึ้นเพื่อช่วยใบสนให้รอดพ้นจากน้ำมือของภาพ ภาพเกิดความรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากที่เบงค์ปฏิเสธและไม่เคยรักที่ตนมีให้ แม้ว่าเบงค์จะเป็นวิญญาณแต่เขาก็ยังคงปฏิเสธความรักของภาพ และพยายามที่จะช่วยเหลือใบสนซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรักที่เบงค์มีต่อใบสน

จะเห็นได้ว่าเรื่องสั้นสองเรื่องมีปมขัดแย้งร่วมกัน คือ ตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศที่ต้องผิดหวังจากความรักมักจะเกิดความอาฆาตแค้นและพยายามหาหนทางเพื่อแก้แค้น โดยอาจแก้แค้นตัวละครที่เป็นคนรักของตนหรือตัวละครอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับคนรักของตน

4) การปิดเรื่อง: ความตายของตัวละครชายรักชาย

ในเรื่องสั้น “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” หลังจากที่ตำรวจได้รู้ว่าเจเสียชีวิตเนื่องจากถูกฆาตกรรม เขาจึงรู้สึกสำนึกผิดในการกระทำของตน ตำรวจจึงเดินทางไปยังร้านกาแฟซึ่งเป็นร้านประจำของทั้งคู่ อีกทั้งยังเป็นสถานที่ที่เจถูกฆาตกรรมทำให้เขาได้พบเจอกับวิญญาณของเจที่ได้ปรากฏตัวขึ้นเพื่อมาขอโทษกรรมให้กับตำรวจ แต่ในท้ายที่สุดตำรวจกลับถูกรถยนต์ชนจนเสียชีวิตและวิญญาณของตำรวจต้องมาวนเวียนแทนที่วิญญาณของเจซึ่งเสียชีวิตในสถานที่เดียวกัน จนทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าแท้จริงแล้ว

ทั้งหมดเป็นแผนการของเจที่ต้องการจะหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานและเพื่อเป็นการแก้แค้นดาร์ที่ทำให้เขาต้องพบกับความทุกข์ใจ

ในเรื่องสั้น “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” หลังจากที่ภาพพยายามที่จะฆ่าไบสน แต่วิญญาณของแบงค์ก็สามารถช่วยเธอได้ ทำให้ภาพรู้ว่าแบงค์ไม่มีทางรักเขา ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของภาพ ทำให้ภาพเกิดอาการวอด จนเป็นเหตุให้เขาประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิต ส่วนวิญญาณของแบงค์ก็ได้ขอให้ไบสนอภัยให้กับแบงค์และวิญญาณของแบงค์ก็หายไป

จะเห็นได้ว่าเรื่องสั้นสองขั้วนี้ทั้งสองเรื่องมีลักษณะร่วมกันในการปิดเรื่อง โดยการกำหนดให้ตัวละครชายรักชายต้องพบกับความผิดหวังและจบชีวิตลง

วรรณกรรมสองขั้วนี้ทั้ง 2 เรื่อง เมื่อนำมาพิจารณาชุดเหตุการณ์หลักที่ปรากฏร่วมกันในแง่โครงเรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามียาละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 เหตุการณ์ในวรรณกรรมสองขั้วที่ประกอบเป็นโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวัง

ชุดเหตุการณ์หลัก	จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี	ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง
<u>การเปิดเรื่อง</u> ตัวละครเอกพบรัก/มีความสัมพันธ์กับตัวละครเกย์	แบงค์และภาพซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันแบงค์มีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง	เจแอบชอบและพยายามตามจีบดาร์ จนทั้งสองได้คบหาดูใจกัน
<u>การดำเนินเรื่อง</u> ตัวละครเกย์ถูกทอดทิ้ง	แบงค์ทิ้งภาพแล้วไปคบกับไบสน	ดาร์ถูกกลุ่มเพื่อนล้อเลียน ทำให้เขาตัดสินใจทิ้งเจ
<u>จุดสูงสุดและการคลี่คลายปม</u> ตัวละครเกย์ต้องการชำระแค้น	ภาพวางแผนฆ่าไบสน แต่แบงค์กลับเสียชีวิต ภาพจึงจับไบสนมากักขังเพื่อทรมาน	วิญญาณของเจแก้แค้นดาร์โดยการล่อลวงให้ดาร์เกิดอุบัติเหตุจนเสียชีวิต

การปิดเรื่อง ตัวละครเกย์ค้นพบว่าความรักเป็นไปไม่ได้	วิญญาณแบงค์มาช่วยโอบอุ้มให้รอดพ้นจากภาพ ทำให้ภาพรู้ว่าแบงค์รักโอบอุ้มและความรักของเขาและแบงค์เป็นไปไม่ได้	วิญญาณของตำรวจที่มาแทนที่วิญญาณของเจ้ารับรู้และเข้าใจความรู้สึกทุกข์ทรมานของเจ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มีโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวัง โดยที่ตัวละครหลักในเรื่องมักจะเป็นตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศ วรรณกรรมที่มีโครงเรื่องรูปแบบดังกล่าวมักจะมีจุดร่วมกัน คือ การพบรักกับเพศเดียวกันแต่ไม่อาจครองรักกันได้ และตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมักจะเกิดความแค้นและต้องการแก้แค้น จนนำมาซึ่งการตายของตัวละครเอกในท้ายที่สุด ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งมักเลือกนำโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวังมาใช้กับวรรณกรรมสยองขวัญที่มีแนวคิดเกี่ยวกับอคติทางเพศ โดยที่ตัวละครหลักในเรื่องมักจะเป็นตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งต้องพบเจอกับความรักที่ไม่เป็นไปตามปรารถนา เนื่องมาจากบรรทัดฐานความรักต่างเพศที่สังคมกำหนดขึ้น นอกจากนี้ การกำหนดให้ตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศต้องการชำระแค้นยังแสดงให้เห็นถึงอคติทางเพศผ่านการกำหนดบทบาทให้ตัวละครกลุ่มนี้เป็นตัวละครร้าย

4.2 กลวิธีการสร้างตัวละคร

ตัวละครเป็นองค์ประกอบของบันเทิงคดีที่มีเสน่ห์ เพราะมีลักษณะและพฤติกรรมคล้ายคลึงกับตัวตนของผู้อ่านเองและบุคคลที่รู้จักหรืออาจเคยพบเห็นมาก่อน ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสกร่วมไปกับตัวละครนั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นความเห็นอกเห็นใจหรือเข้าใจชะตากรรมที่ตัวละครกำลังประสบ (สรณัฐ ไตลังคะ, 2560: 89) การสร้างตัวละครผู้แต่งมักจำลองแบบมาจากสังคมจริง โดยคัดเลือกแง่มุมบางอย่างจากคนในสังคมมาใช้ในนวนิยายซึ่งสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสังคมไว้ในแง่หนึ่ง ตัวละครจึงไม่เป็นเพียงบุคคลที่ถ่ายทอดเรื่องราวมาสู่ผู้อ่านเท่านั้น แต่ตัวละครยังเป็นตัวแทนของกลุ่มคนในสังคมที่เราอาศัยอยู่ (ศรัณย์ภัทร บุญสุข, 2558: 101) ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่ผู้วิจัยหยิบยกมาศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ นำเสนอบทบาทของตัวละครซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวและการนำเสนอประเด็นทางสังคมร่วมสมัยผ่านกลวิธีการสร้างความหลอกหลอนที่ผู้แต่งใช้โดยจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลวิธีการสร้างความหลอกหลอนผ่านตัวละคร และกลวิธีการสร้างตัวละครเพื่อนำเสนอปัญหาทางสังคม

4.2.1 ประเภทของตัวละครที่สร้างความหลากหลาย

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยพบว่างานของภาคินัยสามารถจำแนกกลุ่มตัวละครเพื่อนำมาวิเคราะห์ได้อย่างหลากหลายซึ่งผู้วิจัยจะขอจำแนกตามบทบาทของตัวละครที่ภาคินัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวได้ดังนี้

4.2.1.1 ตัวละครผีและเหยื่อของความรุนแรง

ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งมักดำเนินเรื่องด้วยการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของตัวละครที่ต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรงซึ่งส่วนใหญ่ตัวละครผู้ถูกกระทำเหล่านี้ก็มักเป็นผู้หญิงที่อยู่ในสถานภาพและบทบาทของการเป็นแม่ ภรรยา และลูกสาว โดยทั้งหมดต่างก็อยู่ภายใต้ขอบเขตอำนาจของผู้ชายทั้งสิ้น ในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* ผู้แต่งสร้างตัวละครเอกหญิงของเรื่องนามว่าเพชรพลับพลึงให้มีบทบาทเป็นแม่และภรรยาที่อยู่ภายใต้อำนาจของผู้เป็นสามี นอกจากเธอจะต้องคอยดูแลงานบ้านและปรนนิบัติรับใช้ผู้เป็นสามีแล้ว เธอยังปรารถนาที่จะมีลูก เพราะเธอมองว่าการมีลูกช่วยเติมเต็มความสัมพันธ์ให้กลายเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบตามอุดมคติ จนกระทั่งไตรทิตพย์ผู้เป็นสามีรู้ว่าตนเองไม่สามารถมีลูกได้ และยังจับได้ว่าเพชรพลับพลึงนอกใจ เขาจึงวางแผนฆาตกรรมเพชรพลับพลึง เพื่อต้องการมรดกและกำจัดเธอออกจากชีวิต

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* ตัวละครหญิงนามว่ารัชลินก็มีบทบาทเป็นลูกสาวที่กำพร้าแม่และต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้เป็นพ่อและแม่เลี้ยง เธอไม่สามารถออกไปทำงานนอกบ้านเพราะจำต้องอยู่ทำงานบ้านและปรนนิบัติผู้เป็นพ่อและแม่เลี้ยง ส่งผลให้ชีวิตของรัชลินต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ผู้เป็นพ่อกำหนด แม้กระทั่งการเลือกคู่ครองที่เธอเองก็ไม่มีอำนาจในการตัดสินใจ จนเมื่อรัชลินต้องการฝ่าฝืนคำสั่งของผู้เป็นพ่อโดยการพยายามหนีตามชายคนรัก จึงเป็นเหตุให้เธอถูกผู้เป็นพ่อฆาตกรรม ดังความว่า

ที่บ้านของรัชลินไม่ได้มีฐานะยากจนข้นแค้นแต่อย่างใด มีเงินทองเพียงพอที่จะซื้อหามาเตอร์ไซค์สักคันไว้ใช้ไปจับจ่ายซื้อของในตลาด แต่ผู้เป็นแม่กลับไม่เห็นด้วยที่จะทำแบบนั้นด้วยเหตุผลที่ว่า บ้านกับตลาดใกล้กันแค่นี้ ทำไมต้องสิ้นเปลือง ควรเก็บเงินไว้ให้น้องเรียนหนังสือดีกว่า ซึ่งรัชลินเองก็ไม่มีสิทธิ์มีเสียงอันใด เธออยู่ในบ้านอย่างคนอาศัย ทั้ง ๆ ที่มันเป็นบ้านของเธอเอง

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 54)

“ฉันถามว่าแกจะเลือกใคร!” “ลีนเลือกไม่ได้ ลีนเลือกไม่ได้จริง ๆ พ่อ” รัชลินปล่อยโฮ รู้สึกเจ็บปวดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คำว่าอกตัญญูกระโดดเข้ามาตบหน้าในความรู้สึก ลูกที่โหนกคางตำหนิว่าทำไมไม่เลือกพ่อ เธอรักพ่อ เทิดทูนพ่อ แต่กับเรือนชาย มันเป็นความรักคนละแบบซึ่งมีความสำคัญไม่เหมือนกัน

“นั่นคือคำตอบว่าแกเลือกแล้ว ถ้าแกเห็นคนอื่นสำคัญกว่าพ่อแกต่อไปนี่แกกับพ่อก็คงขาดกัน อีลูกเนรคุณ!”

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 116)

จะเห็นได้ว่าตัวละครหญิงทั้งสองถูกจำกัดพื้นที่ให้อยู่ภายในบ้าน เพราะทั้งสองมีบทบาทในการทำหน้าที่ดูแลงานบ้านและปรนนิบัติผู้เป็นพ่อและผู้เป็นสามี ในขณะที่ผู้ชายมีอำนาจในควบคุมผู้หญิงและสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ นอกจากสถานภาพและบทบาททางเพศที่กดขี่ให้ผู้หญิงต้องยอมจำนนอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายแล้ว ตัวละครหญิงจากทั้งสองเรื่องยังมีลักษณะร่วมกันในด้านอุปนิสัย กล่าวคือ ตัวละครหญิงทั้งสองเรื่องต่างก็มีนิสัยที่อ่อนหวาน เรียบร้อย เชื่อฟังและคอยอยู่ในโอวาทของผู้เป็นพ่อและผู้เป็นสามี อีกทั้งตัวละครทั้งสองยังบอบบางอ่อนแอและต้องพึ่งพิงผู้ชายเสมอ เห็นได้ชัดจากบทบาทของรัชลินที่ถึงแม้เธอจะพยายามหนีออกจากภายใต้การควบคุมของผู้เป็นพ่อโดยการหนีตามชายคนรักเพื่อหวังให้เขาช่วยดูแลเธอซึ่งก็ยังคงเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็ยังคงต้องพึ่งพาผู้ชาย ลักษณะอุปนิสัยดังกล่าวจึงยังเป็นการเน้นย้ำให้เห็นว่าผู้หญิงต้องดำเนินชีวิตให้อยู่ภายใต้ขอบเขตที่ผู้ชายกำหนดขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าหน้าที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครหญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงในสังคมที่ต้องเผชิญกับปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ทั้งการที่ภรรยาต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรงจากสามี ลูกสาวที่เป็นเหยื่อความรุนแรงจากผู้เป็นพ่อ รวมไปถึงปัญหาที่เกิดจากการที่พ่อมีครอบครัวใหม่ และนอกจากผู้แต่งจะนำเสนอความรุนแรงที่ผู้หญิงต้องเผชิญแล้ว ขณะเดียวกันผู้แต่งก็ได้แสดงให้เห็นถึงชุดความเชื่อที่สังคมมีต่อผู้หญิง ผ่านการยึดโยงลักษณะทางกายภาพเข้ากับบทบาททางเพศ

ผู้แต่งไม่เพียงนำเสนอภาพของผู้หญิงที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจและกฎเกณฑ์ของผู้ชาย แต่ยังนำเสนอบทบาทของตัวละครผู้ถูกกระทำที่ปรากฏในรูปแบบของหญิงสาวที่ต้องตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดทางเพศ เห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *ดีดัวไปตาย* ผู้แต่งได้สร้างตัวละครหญิงนามว่าอรอรินทร์ให้เป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าสวยและเป็นที่ยกย่องของผู้ชายหลายคน จนทำให้เธอต้องกลายเป็นเหยื่อของฆาตกรฆ่าข้ามขึ้นซึ่งจากการพิจารณาผู้วิจัยพบว่าอรอรินทร์มีลักษณะที่แตกต่างจากตัวละครหญิงในวรรณกรรมสยองขวัญเรื่องอื่น ๆ ของภาคินัย กล่าวคือ ตัวละครหญิงที่ตกเป็นเหยื่อมักจะมีอุปนิสัยเรียบร้อย อ่อนหวาน และบุคลิกภาพที่บอบบาง อ่อนแอ แต่ในขณะที่อรอรินทร์กลับเป็น

ผู้หญิงที่มุ่งมั่นในตัวเอง อีกทั้งยังมีหน้าที่การงานที่แสดงถึงการดูแลตัวเองได้และสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ การกำหนดให้อรรรินทร์มีลักษณะที่แตกต่างจากตัวละครหญิงอื่น จึงสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง ผ่านความแตกต่างทางเพศสภาพอีกด้วย นอกจากนี้ ตัวละครอรรรินทร์ยังสะท้อนให้เห็นถึงอคติของสังคมที่มีต่อผู้หญิงที่ไม่อยู่ในบรรทัดฐานความเป็นหญิงตามที่สังคมกำหนด เห็นได้จากการสืบทอดตัวคนร้ายที่ฆาตกรรมอรรรินทร์ที่ตัวละครอื่นต่างพุ่งเป้าไปที่ชั้นน้ำทองซึ่งเป็นภรรยาของเอก ชายหนุ่มที่อรรรินทร์แอบไปมีสัมพันธ์เชิงชู้สาว “คุณชั้นน้ำทองเป็นคนฆ่าอริใช้ไหม?...รดานึกเสียใจอยู่ลึก ๆ ที่โทษแอสซิสเอกว่าเขาเป็นฆาตกร ทั้ง ๆ ที่ฆาตกรตัวจริงคือคนที่อยู่ใกล้ตัวเธอมากที่สุด” (ตีตัวไปตาย, 2553: 161)

นอกจากตัวละครผู้ถูกกระทำที่เป็นผู้หญิงซึ่งอยู่ในสถานภาพการตกเป็นเหยื่อของผู้ชายแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าผู้แต่งก็ได้นำเสนอตัวละครผู้ถูกกระทำที่เป็นผู้ชายด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้ในนวนิยายเรื่อง *ดัดสันผัสผวา* ที่นำเสนอตัวละครผู้ถูกกระทำที่เป็นผู้ชายควบคู่ไปกับตัวละครผู้ถูกกระทำที่เป็นผู้หญิง ผ่านบทบาทของเป้ชายหนุ่มที่อาศัยอยู่กับพี่สาวนามว่าเอิ้นซึ่งทั้งคู่ต่างก็มีฐานะยากจน อีกทั้งเป้เป็นผู้เป็นน้องชายยังมีการป่วยเป็นโรคไตและจำเป็นต้องเข้ารับการเปลี่ยนถ่ายไตจากผู้เป็นพี่สาว แต่เอิ้นกลับถูกณเดชและเพื่อนซึ่งเป็นแพทย์ผ่าตัดให้กับเธอลักลอบนำไตของเธอไป เอิ้นพยายามต่อสู้เพื่อทวงความยุติธรรมให้กับเธอและผู้เป็นน้องชาย แต่เธอก็กลับถูกกลุ่มแพทย์ข่มขืนและทำร้ายความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นเป็นเหตุให้เป้ต้องพบกับความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ จนทำให้เขาตัดสินใจฆ่าตัวตาย ดังจะเห็นได้จากข้อความที่เป้เขียนถึงเอิ้นว่า

เป้รู้ว่าเป้เป็นภาระให้พี่เอิ้นมาโดยตลอด ถ้าไม่มีเป้สักคน พี่เอิ้นคงจะมีความสุขกว่านี้...เป้เป็นต้นเหตุทำให้พี่เอิ้นต้องเจอกับเรื่องร้าย ๆ เป้มันเป็นตัวถ่วงความเจริญจริง ๆ...ชาติหน้าขอให้เป้เกิดเป็นคนแข็งแรงและได้เป็นน้องชายพี่เอิ้นอีกตลอดไป เป้ขอโทษที่ตัดสินใจแบบนี้ แต่เป้ว่ามันเป็นวิธีที่ดีที่สุด เป้จะได้เลิกทรมาน พี่เอิ้นจะได้ไม่ต้องเหนื่อย

(ต่อดัดสันผัสผวา: 2555: 229)

จะเห็นได้ว่าตัวละครชายอย่างเป้ที่ตกเป็นเหยื่อของณเดชและเพื่อนซึ่งมีอาชีพเป็นแพทย์แสดงให้เห็นถึงระบบสังคมภายใต้กฎระเบียบที่ผู้ชายไม่เพียงมีอำนาจเหนือผู้หญิง แต่ผู้ชายยังมีอำนาจเหนือผู้ชายด้วยกันเอง สุพิชญา อาริมิตร (2557: 18) กล่าวว่า ความเป็นชายตั้งอยู่บนพื้นฐานของโครงสร้างแบบคู่ตรงข้าม เช่น ผู้ชนะ/ผู้แพ้ ความแข็งแรง/ความอ่อนแอ การประสบความสำเร็จ/ความล้มเหลว และที่น่าสนใจคือคู่ตรงข้าม ผู้กระทำ/ผู้ถูกกระทำ โดยที่สายตาของเพศชายมองความไม่เป็นชายในฐานะของความเป็นอื่นที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ ดังนั้น ถึงแม้ว่าเป้จะมีเพศสภาพเป็นชาย

เช่นเดียวกับณเดชและเพื่อน แต่เป็กกลับมีสภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรงสมบูรณ์ บอบบาง อ่อนแอ ชีวีโรค มีฐานะยากจน ต้องคอยพึ่งพาการดูแลจากเอ็นผู้เป็นพี่สาว ทำให้ความเป็นชายของเป็กต้องตกเป็น รอนณเดชและเพื่อนที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีหน้าที่การงานที่เป็นหน้าตาทางสังคมและมีฐานะ ทางเศรษฐกิจที่มั่นคง ความแตกต่างดังกล่าวปรากฏชัดดังคำพูดของเอ็นที่ว่า “แต่ใครไม่ใช่ฉันก็ไม่รู้ หรอกว่ามันเป็นยังไง ฉันอยากมีเงินสักก้อนไว้ให้น้องใช้ดูแลตัวเองหลังเปลี่ยนไต ตอนนี้ฉันเหมือนหมา จนตรอก ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 226) ด้วยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่า การที่ตัวละคร ชายอย่างเป็กซึ่งส่วนใหญ่จะถูกกำหนดให้เป็นผู้กระทำหรือตัวละครร้าย แต่กลับกลายมาเป็นตัวละคร ผู้ถูกกระทำ เพราะไม่สามารถแสดงออกถึงความเป็นชายที่สมบูรณ์ได้ เนื่องจากสภาพทางสังคมที่เป็น รอนและสภาพร่างกายของเขาที่เต็มไปด้วยอาการเจ็บป่วยที่แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอและไม่สามารถที่จะดูแลตัวเองได้ จึงทำให้เขาต้องกลายเป็นเหยื่อของผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่าและมี ร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์มากกว่า

4.2.1.2 วัตถุสิ่งของที่หลอกหลอน

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนอกจากจะใช้ตัวละครผีที่เป็นมนุษย์แล้ว ตัวละครผียัง ปรากฏผ่านในรูปแบบวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งมักมีความเกี่ยวข้องกับตัวละครมนุษย์ โดยสิ่งของเหล่านี้ก็ มักจะมีรูปลักษณ์คล้ายคลึงกับมนุษย์และเป็นสิ่งที่เรารู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี อย่างตุ๊กตาและหุ่นแสดง เสื้อผ้า ผู้แต่งได้สร้างความน่าสะพรึงกลัวโดยการกำหนดให้สิ่งของเหล่านี้แสดงพฤติกรรมบางอย่าง เช่นเดียวกับมนุษย์ ทั้งการขยับตัว การเคลื่อนไหวไปมา การพูดคุยสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ รวมไปถึง การกระทำที่ทำให้ตัวละครมนุษย์เกิดความรู้สึกหวาดกลัวซึ่งลักษณะความแปลกประหลาดเหล่านี้ สอดคล้องกับแนวคิด “uncanny” ของซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่มองว่าสิ่งที่สร้างความ หวาดกลัวนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราไม่รู้จักรู้หรือไม่คุ้นเคย หากแต่เป็นสิ่งที่เรารู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี การที่ผู้แต่ง กำหนดให้หุ่นและตุ๊กตาซึ่งเป็นสิ่งของที่ไม่มีชีวิต แต่กลับกลายเป็นสิ่งมีชีวิตจิตใจและสามารถทำ พฤติกรรมราวกับมนุษย์ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการสูญสลายของเส้นแบ่งระหว่างความเป็นมนุษย์และ สิ่งของที่ถูกกำหนดผ่านการเคลื่อนไหว สิ่งนี้จึงช่วยสร้างความหวาดกลัวให้กับผู้อ่านเป็นอย่างมาก (วีรี เกวกุล, 2552: 32) นอกจากความน่าสะพรึงกลัวแล้วตัวละครผีที่ปรากฏผ่านรูปแบบสิ่งของ ยังแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงภาวะความผิดปกติทางจิตอันเนื่องมาจากบาดแผลภายในจิตใจของ ตัวละครมนุษย์ที่ถูกกดทับไว้อีกด้วย ลักษณะดังกล่าวปรากฏให้เห็นในเรื่องสั้น “กล่อม” นิตต้องพบ เจอกับการหลอกหลอนของตุ๊กตาเด็กผู้หญิงซึ่งเป็นของลูกสาวคนโตที่เสียชีวิตไปแล้ว เนื่องมาจาก อุบัติเหตุอันเกิดจากน้ำมือผู้เป็นพ่ออย่างนิต

ตุ๊กตาผี! ตุ๊กตาปีศาจ! มันเปล่งเสียงหัวเราะเป็นเสียงที่แหลมซอนไชเข้าไป
ในหัวจนนิติแทบคลั่ง เขาวิ่งไปหามัน ในขณะที่มันวิ่งหายไปในห้องนั้น
ก่อนจะออกห้องนี้ด้วยความเร็ว จนสุดท้ายห้องที่ตุ๊กตาผีนั้นเข้าไปคือห้อง
ของนิชา...นิติวิ่งเข้าไปในห้องนอนของลูกสาว ตุ๊กตาตัวนั้นกระโดดกอดร่าง
ของนิชาราวกับจะกลืนกินเป็นชีวิตเดียวกับเธอ ผู้เป็นพ่อพยายามจะดึงมัน
ออกจากร่างของนิชา แต่ทว่ามันกลับไม่ยอมแพ้ คนเป็นพ่อออกแรงจนสุด
ตุ๊กตาผีจึงเปลี่ยนเป้าหมาย หันมากระโดดเกาะที่คอของนิติแทน

(มังมีศรีศพ, 2559: 139-140)

การกำหนดให้นิติผู้เป็นพ่อต้องพบเจอกับการหลอกหลอนจากตุ๊กตาเด็กผู้หญิงซึ่งเป็นตัวแทน
ของนัชชาผู้เป็นลูกสาวคนโต นอกจากจะสร้างความน่าสะพรึงกลัวอันเกิดจากการที่ตุ๊กตาซึ่งเป็นสิ่งของ
ซึ่งไม่มีชีวิต แต่กลับสามารถขยับตัวและทำพฤติกรรมราวกับสิ่งมีชีวิตแล้ว ตัวละครตุ๊กตาดังกล่าวยัง
แสดงถึงการปรากฏออกมาของสิ่งที่คุ้นเคยซึ่งถูกกดทับและปิดกั้นเอาไว้ภายในจิตใจของนิติ เห็นได้
จากการที่ตุ๊กตาตัวดังกล่าวเป็นตุ๊กตาที่นิติซื้อให้เป็นของขวัญแก่น้องนัชชาผู้เป็นลูกสาวซึ่งตุ๊กตาตัวนี้ก็
ได้กลายเป็นตุ๊กตาตัวโปรดที่น้องนัชชาชื่นชอบเป็นอย่างมาก จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุที่นิติผู้เป็นพ่อขับ
รถทับลูกสาวของตนเองเสียชีวิต ตุ๊กตาตัวดังกล่าวที่เป็นเสมือนตัวแทนของลูกสาวที่เสียชีวิตจึงถูก
นำไปเก็บซ่อนเอาไว้ เพื่อปกปิดความรู้สึกโศกเศร้าของนิติที่ต้องสูญเสียครอบครัวจากน้ำมือของตนเอง
ดังนั้น การปรากฏตัวขึ้นของตุ๊กตาซึ่งเป็นเสมือนสิ่งแทนของผู้เป็นลูกสาวจึงทำให้ตุ๊กตาตัวดังกล่าว
กลายเป็นสิ่งแปลกประหลาดที่นิติไม่คุ้นเคยจนส่งผลให้นิติเกิดความรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง
การปรากฏตัวของตุ๊กตานอกจากจะสร้างความน่าสะพรึงกลัวแล้ว ขณะเดียวกันตุ๊กตาเด็กผู้หญิงก็เป็น
ความเจ็บปวดภายในจิตใจของนิติที่เกิดจากการสูญเสียผู้เป็นลูกสาวและความสัมพันธ์ภายใน
ครอบครัวซึ่งมีสาเหตุมาจากตัวของเขาเองทั้งสิ้น ดังนั้น การหลอกหลอนของตุ๊กตาเด็กผู้หญิงจึง
เปรียบเสมือนบาดแผลและความทรงจำอันเลวร้ายจากเหตุการณ์ในอดีตที่ยังคงตามหลอกหลอนผู้เป็น
พ่ออย่างนิติ

ส่วนเรื่องสั้น “เหงากันสองคน” ผู้แต่งก็ได้กำหนดให้ความหลอกหลอนเกิดมาจากการที่
หุ่นแสดงเสื้อผ้าสามารถพูดคุยสื่อสารกับพนักงานบริษัทเอกชนอย่างสกาย โดยที่ตัวละครอื่นนั้นไม่
สามารถรับรู้ได้ถึงพฤติกรรมท่าทางและเสียงของหุ่นตัวดังกล่าว นอกจากนี้ ความหลอกหลอนยังเกิด
จากการที่สกายปฏิบัติกับหุ่นตัวดังกล่าวราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต

สกายเดินมาหยุดที่หน้าตู้ดิสเพลย์ร้านเสื้อผ้าของเพื่อนเก่าด้วย
ความรู้สึกที่พยายามบอกตัวเองว่ามันไม่มีอะไร แต่ถึงจะบอกแบบนี้ หาง

ตาก็ยังแอบมองไปยังหุ่นโรว์ที่ยังยืนนิ่งอยู่ตรงที่เก่า เข้านี้เธอยังไม่ได้เปลี่ยนชุดจึงเห็นว่าหุ่นโรว์ยังอยู่ในชุดเดิม ว่าแต่...ทำไมเขาต้องสนใจขนาดนั้นด้วย ?

“ทำไมต้องแอบมอง หันมาคุยกันดี ๆ สิคะ” ชายหนุ่มที่แอบมองอยู่ถึงกับสะดุ้งรู้สึกเหงื่อเริ่มไหลทั้งที่อากาศรอบข้างเย็นสบาย ทางตาก็มองไปยังตู้ดิสเพลย์นั้นเห็นร่างของหุ่นโรว์ขยับเขยื้อนมาชิดกับกระจก เธอเคาะเบา ๆ เรียกชายหนุ่มที่ยืนอยู่อีกด้านของตู้ดิสเพลย์ สกายหันมองรอบข้าง ทำไมไม่มีคนเห็น ทำไมไม่มีคนได้ยินสิ่งที่หุ่นตัวนี้พูด สิ่งที่หุ่นตัวนี้ทำ ทำไมเป็นเขาคนเดียวที่เห็น !

(อยู่ดีมีศพ, 2560: 23-24)

การที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเหนือธรรมชาติเป็นหุ่นแสดงเสื้อผ้าที่สามารถพูดคุยสื่อสารกับสกายซึ่งเป็นมนุษย์ได้ นอกจากจะช่วยสร้างความหลอกหลอนให้กับผู้อ่านด้วยการกำหนดให้สิ่งของที่ไม่มีชีวิต แต่กลับกลายเป็นสิ่งมีชีวิตและสามารถทำพฤติกรรมราวกับมนุษย์ได้แล้ว ขณะเดียวกัน หุ่นแสดงเสื้อผ้ายังช่วยสะท้อนภาพความเป็นสังคมเมืองที่หล่อหลอมไปด้วยทุนนิยมซึ่งไม่ใช่แค่ตำแหน่งที่ตั้งร้านที่ตั้งอยู่ท่ามกลางเมืองใหญ่ แต่เพราะหุ่นก็ถูกนำมาใช้ในการแสดงเสื้อผ้าแฟชั่นต่าง ๆ ภายในร้านเสื้อผ้าซึ่งมีการสลับปรับเปลี่ยนอยู่ตลอด เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสนิยมและตอบสนองความต้องการบริโภคนิยมของผู้คนในสังคมเมือง ดังที่เอมิกาพูดว่า “พอติเรากำลังตกแต่งคอลเลกชันสำหรับซัมเมอร์นะ” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 33)

การกำหนดให้ตัวละครมนุษย์อย่างสกายซึ่งเป็นตัวแทนของคนในสังคมเมือง สามารถพูดคุยสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับหุ่นแสดงเสื้อผ้าซึ่งเป็นวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิตได้ ยังแสดงให้เห็นถึงสภาวะจิตใจของผู้คนที่ต้องอยู่ท่ามกลางสังคมเมืองที่ต้องเผชิญกับภาวะความโดดเดี่ยวอ้างว้างและไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับมนุษย์ด้วยกันได้ เห็นได้จากบทบรรยายความรู้สึกที่สกายมีต่อหุ่นแสดงเสื้อผ้าวว่า “น้ำเสียงที่หุ่นโรว์เอ่ยมานั้นช่างนุ่มนวลเสียจนเหมือนสกายได้ซบอิงไหล่นุ่ม ๆ ของคนรู้ใจ ชายหนุ่มยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มที่ออกมาจากใจ ไม่ใช่รอยยิ้มที่ต้องยิ้มในการเข้าสังคมแบบที่ต้องทำ” (อยู่ดีมีศพ, 2560: 32) ความรู้สึกของสกายแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคมเมืองที่เป็นไปอย่างฉาบฉวยและตื้นเขิน นอกจากตัวละครหุ่นแสดงเสื้อผ้าจะช่วยขับเน้นภาพสังคมเมืองที่ผู้คนต่างประสบกับภาวะความโดดเดี่ยวอ้างว้าง เนื่องมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนที่ไปอย่างตื้นเขิน ตัวหุ่นแสดงเสื้อผ้าเองยังเป็นเสมือนภาพแทนของผู้คนในสังคมที่ดูเฉยชาและไม่ยินดียินร้ายกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว สอดคล้องกับที่ สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2559: 24-25) กล่าวว่า มิตรภาพในระยะยาวเป็นสิ่งที่

หาได้ยากในพื้นที่เมือง การพบปะปฏิสังสรรค์นั้นกลับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแบบประเดี๋ยวประด๋าว สัมพันธภาพที่ตื้นเขินยังก่อให้เกิดทัศนคติแบบเพิกเฉย เนื่องจากคนเมืองจำเป็นต้องประสบกับสิ่งที่มา กระตุ้นผัสสะอยู่ตลอดเวลา ทำให้คนเมืองพยายามสกัดกั้นอารมณ์ความรู้สึกไม่ให้รู้สึกร่วมกับภาพหรือ คนต่าง ๆ ให้มากจนเกินไป จนบางครั้งอาจจะดูเหมือนว่าคนเมืองเป็นคนที่ไม่มีอารมณ์ความรู้สึก ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเหนือธรรมชาติเป็นหุ่นแสดงเสื้อผ้า นอกจากจะ สร้างความหลอกลอนให้กับผู้อ่านได้แล้ว ขณะเดียวกันตัวละครหุ่นแสดงเสื้อผ้าก็มีบทบาทในการ สะท้อนให้เห็นถึงวิกฤตการณ์และผลกระทบที่เกิดขึ้นในสังคมเมือง โดยเฉพาะผลกระทบที่ส่งผลต่อ สภาวะจิตใจของผู้คนในสังคม ด้วยเหตุนี้ผีและปีศาจที่ปรากฏในวรรณกรรมกอธิจึงไม่เป็นเพียง จินตนาการหรือความเชื่อที่มลาย หากยังใช้เป็นอุปลักษณ์เพื่อนำเสนอวิกฤตทางสังคมและการเมือง การศึกษาสภาวะทางสังคมและการเมืองผ่านวรรณกรรมกอธิยังเผยให้เห็น ประสพการณ์ อารมณ์ความรู้สึกของผู้คนที่เผชิญกับวิกฤตการณ์ดังกล่าวอีกด้วย (ชุดิมา ประภาศวุฒิสาร, 2563: 27)

4.2.1.3 ตัวละครชาตกร

ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ผู้วิจัยพบว่าตัวละครร้ายมักถูกกำหนดให้เป็นตัวละคร ชายที่มีบทบาทและสถานภาพเป็นพ่อหรือสามีที่ใช้อำนาจในการควบคุมลูกสาวหรือภรรยาให้อยู่ ภายใต้อำนาจและกฎเกณฑ์ที่ตนกำหนด นอกจากนี้ยังมีตัวละครร้ายชนชั้นกลางที่มีฐานะดีและมีหน้า มีตาในสังคม แต่ตัวละครกลุ่มนี้กลับมีอุปนิสัยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและจะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนปรารถนา โดยไม่สนใจศีลธรรมและกฎหมาย ตัวละครกลุ่มนี้มักจะกระทำความรุนแรง บางอย่างต่อตัวละครที่ต้องตกเป็นเหยื่อหรือตัวละครผู้ถูกระทำ เช่น แพทย์กระทำต่อผู้ป่วย ผู้เป็นพ่อ กระทำต่อบุตรสาว ผู้เป็นสามีกระทำต่อภรรยา เป็นต้น สอดคล้องกับที่สุทัตตา พาหุมนโต (2561: 185) กล่าวว่า ความพยายามของผู้ชายในการประพฤติดนให้เหมาะสมกับเพศสภาพของตนเอง นำไปสู่การปฏิเสธอารมณ์ความรู้สึกและการกระทำที่คล้ายคลึงกับผู้หญิง การแสดงความรังเกียจหรือ การมีทัศนคติเชิงลบกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน รวมทั้งการพยายามแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น ผู้ชายจึงใช้ ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแสดงพลังอำนาจของความเป็นชายที่มีเหนือผู้อื่น นอกจากนี้ ความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกายหรือจิตใจ ยังเป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้ชาย ใช้ในการควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสม หากผู้หญิงก้าวออกจากขอบเขตสภาพและท้าทาย อำนาจปิตาธิปไตย สิ่งที่ผู้ชายจะทำได้เพื่อป้องกันการถูกล่วงล้ำอำนาจคือการสร้างความรุนแรง เพื่อ ควบคุมและกีดกันผู้หญิงให้ออกไปจากพื้นที่ของตน

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* นำเสนอภาพของตัวละครร้ายในบทบาทของการเป็นพ่อ อย่างธีระที่ใช้อำนาจในการควบคุมรัลลินผู้เป็นลูกสาวให้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ตนกำหนด แต่เมื่อ

รัชลินพยายามฝ่าฝืนอำนาจของผู้เป็นพ่อ โดยการคบหากับเรือนชายซึ่งเป็นลูกชายศัตรูของผู้เป็นพ่อ ชีระจึงใช้ความรุนแรงที่มาควบคุมกับอำนาจความเป็นชายมาใช้ในการควบคุมให้รัชลินกลับเข้ามาอยู่ภายใต้อำนาจของตน แต่เมื่อชีระเห็นว่ารัชลินไม่สามารถกลับมาอยู่ภายใต้การควบคุมของตนได้แล้ว เขาจึงกำจัดรัชลิน

ชีระควักปืนออกจากบั้นเอวของตัวเอง เล็งไปยังผู้เป็นลูกสาวของตัวเองแล้วเอ่ยปากห้ามด้วยน้ำเสียงอันดุดัน

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ ถ้าไม่หยุดกูยิงหัวระเบิดแน่ !”

ด้วยเสียงฟ้าฝนที่กำลังตกหนักบวกกับอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นรุนแรงของรัชลิน ทำให้หญิงสาวไม่ได้ฟังคำเตือนนั้นเลย เจ้าของปืนจึงนึกว่าอีกฝ่ายท้าทาย ปืนกระบอกโตถูกเล็งไปที่กลางศีรษะจากด้านหลัง ก่อนจะลั่นกระสุนใส่หนึ่งนัด มันส่งเสียงดังปังพร้อมกับเสียงกรีดร้อง

(บ้านบุญสัตบรรณ, 2555: 215)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครชีระผู้มีบทบาทเป็นพ่อผู้ให้กำเนิดของรัชลิน แต่ในขณะเดียวกันชีระก็มีบทบาทเป็นตัวละครร้ายที่กระทำความรุนแรงต่อผู้เป็นบุตรสาว เนื่องมาจากการที่รัชลินพยายามละเมิดอำนาจของผู้เป็นพ่อโดยการคบหากับเรือนชายบุตรชายของวิจิตรซึ่งเป็นศัตรูของชีระ ส่งผลให้ชีระเกิดความโมโหและลงมือฆาตกรรมผู้เป็นลูกสาว การกระทำดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงที่ผู้หญิงต้องแบกรับในฐานะของเหยื่อซึ่งเกิดมาจากการกระทำของผู้ชาย

ในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอডมรณะ* ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครร้ายคือไตรทิพย์ผู้เป็นสามีของเพชรพลับพลึงที่วางแผนในการฆาตกรรมอำพรางผู้เป็นภรรยาซึ่งกำลังตั้งครรภ์ โดยการจ้างวานกลุ่มแพทย์และพยาบาลให้ทำแท้งและฆ่าภรรยาของเขาเอง เนื่องมาจากความรู้สึกโกรธแค้น หลังจากที่ไตรทิพย์รู้ว่าเพชรพลับพลึงผู้เป็นภรรยากำลังตั้งครรภ์ ทั้งที่ตัวเขาไม่สามารถมีลูกได้ เนื่องจากภาวะการมีบุตรยาก เขาจึงรู้ได้ทันทีว่าถูกผู้เป็นภรรยานอกใจ อีกทั้งเขาก็กำลังประสบกับปัญหาทางการเงิน ดังนั้น เขาจึงวางแผนฆาตกรรมเพชรพลับพลึงเพื่อที่จะได้รับเงินมรดกและทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ของเธอ รวมไปถึงการได้ชำระความแค้นภายในจิตใจดังความว่า

“อย่าลืมละ แก่ต้องแสดงละครให้แนบเนียนว่าพาเพชรพลับพลึงไปทำแท้งเถื่อนมาแล้วเกิดอาการตกเลือด กว่าจะมาถึงมือฉันก็สายไปเสียแล้ว แค่นี้ทุกอย่างก็จบ สมบัติของน้องเพชรก็จะตกเป็นของแก ดีแล้วละที่แกตัดสินใจแบบนี้ จะอยู่กับนางผู้หญิงแพศยาคนนั้นไปทำไมกัน มาบอกกับฉัน

เมื่อคืนว่าท้องกับเด็กในเลาจ์ แต่มาบอกกับแก้วว่าท้องเพราะถูกข่มขืน
 เชื่อใจไม่ได้จริง ๆ เอน่า...อย่าคิดมาก ใช้เงินที่แถมจะได้ให้สนุกกับ
 ชีวิตเถอะ”

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 172)

นอกจากมรดกและทรัพย์สินสมบัติของเพชรพลับพลึงที่ไตรทิพย์ปรารถนาแล้ว การที่ไตรทิพย์วางแผนฆาตกรรมเธอยังเกี่ยวข้องกับประเด็นการละเมิดและการสูญเสียอำนาจความเป็นชายที่ไตรทิพย์มีอยู่เหนือเพชรพลับพลึง การที่ไตรทิพย์รู้ว่าตนเองไม่สามารถที่จะมีบุตรได้เนื่องมาจากภาวะการมีบุตรยาก ส่งผลให้ความเป็นชายของเขาเกิดความสั่นคลอน การตอกย้ำว่าไตรทิพย์กำลังสูญเสียอำนาจที่เขา มีอยู่เหนือผู้เป็นภรรยา ยังปรากฏชัดในตอนที่ไตรทิพย์รู้ว่าเพชรพลับพลึงได้นอกใจไปมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชายอื่นจนตั้งครรภ์ ดังนั้นเขาจึงพยายามบังคับให้เธอไปทำแท้ง แต่เมื่อเพชรพลับพลึงปฏิเสธความต้องการของผู้เป็นสามี การกระทำดังกล่าวซึ่งแสดงให้เห็นถึงการที่ผู้หญิงซึ่งอยู่ในสถานภาพเป็นรอง พยายามต่อต้านอำนาจความเป็นชายที่ควบคุมให้ผู้หญิงต้องอยู่ภายใต้กรอบเกณฑ์ที่ผู้ชายกำหนด ไตรทิพย์จึงต้องวางแผนฆาตกรรมเพื่อที่จะกำจัดเธอออกจากชีวิต

นอกจากตัวละครร้ายที่มีบทบาทเป็นสามีที่กระทำความรุนแรงต่อภรรยาแล้ว ยังมีตัวละครร้ายที่มีบทบาทเป็นแพทย์ที่กระทำความรุนแรงต่อผู้ป่วยอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากบทบาทของหมอกวีที่ร่วมมือกับไตรทิพย์ฆาตกรรมเพชรพลับพลึง เพื่อที่ตนเองจะได้รับส่วนแบ่งจากมรดก การกำหนดให้ตัวละครร้ายมีอาชีพเป็นบุคลากรทางการแพทย์ยังปรากฏให้เห็นในนวนิยายเรื่อง *ต่อตัดสัมพันธ์* ที่ณเดชและหมอเต้ซึ่งเป็นแพทย์ร่วมมือกันลักลอบผ่าตัดเปลี่ยนถ่ายไตของเอ็นให้กับผู้เป็นน้องสาวของณเดช โดยที่ไม่ได้รับการยินยอมจากเอ็น อีกทั้งยังใช้ตำแหน่งหน้าที่การงานที่เป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่องจากสังคมมาใช้เป็นเครื่องมือในการกดขี่ข่มเหงเอ็นและเป้ซึ่งอยู่ในสถานภาพที่ด้อยกว่า

“ไม่มีใครเขาสนใจหรอกคุณ ว่าคุณมีสติสัมปชัญญะเท่าไรตอนจรดปลายปากกา มันถือว่าคุณยินยอมแล้วในการผ่าตัด ผมก็ทำเอกสารปลอมว่าพบก้อนเนื้อในไตของคุณ มันไม่ใช่เรื่องยากเลย คนอย่างคุณเอาผิดผมไม่ได้หรอกคุณอาร์ดา” หมอเต้พูดอย่างเหนือกว่าทั้ง ๆ ที่ในใจยังแอบหัวเราะเล็กน้อย ๆ ไม่คิดว่าจะดวงซวยเจอเคสคนมีความรู้ ไม่ใช่แบบตาสีเขมรสาขาวบ้านที่ไม่เคยรู้ว่าไตของตัวเองหายจนตัวตาย

(ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 221)

ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครร้ายอย่างณเดชและหมอเต๋ามีเพศสภาพเป็นชายซึ่งมักเป็นผู้กระทำความรุนแรงต่อเหยื่อ ผู้แต่งยังกำหนดให้ตัวละครร้ายเหล่านี้มีอาชีพเป็นบุคลากรทางการแพทย์ ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงการนำวิชาชีพแพทย์ซึ่งเป็นอาชีพที่มักได้รับการยกย่องว่าเป็นอาชีพที่ประสบความสำเร็จในชีวิตและเป็นอาชีพที่มีหน้ามีตาในสังคม อีกทั้งภาพลักษณ์ของวิชาชีพแพทย์ ยังถูกมองในฐานะของการเป็นผู้ช่วยเหลือต่อลมหายใจให้กับผู้อื่น แต่ผู้แต่งก็ได้พลิกภาพลักษณ์ของแพทย์ให้กลายเป็นผู้ที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน หวังมุ่งทำลายผู้อื่นและเปลี่ยนจากภาพลักษณ์ของการเป็น ‘ผู้ให้’ กลับกลายเป็น ‘ผู้พราก’ โดยใช้วิชาชีพแพทย์เป็นเครื่องมือในการกระทำต่อผู้ตกเป็นเหยื่อ ดังคำพูดของหมอเต๋ที่ว่า “การแอบขโมยไตของคนไข้มาปลูกถ่ายให้กับคนตาเพื่อแลกกับเงินห้าล้านบาท แม้จะไม่ใช้เงินที่มากมาย แต่ในเมื่อมันเป็นเงิน เขาก็อยากได้ ที่สำคัญเรื่องที่ทำก็ไม่ได้ยากเย็นเกินความสามารถ” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 187) พฤติกรรมของหมอเต๋เป็นการทำลายมาดามติของสังคมที่มีต่อบุคลากรทางการแพทย์ซึ่งมักถูกมองว่าเป็นอาชีพที่เสียสละและเห็นแก่ผู้อื่น ส่งผลให้เขาต้องถูกวิญญูณของณเดชตามหลอกหลอนจนเสียชีวิต ส่วนณเดชถึงแม้จะมีบทบาทเป็นตัวละครร้ายที่วางแผนลักลอบเปลี่ยนถ่ายอวัยวะของเอ็นไปให้กับน้องสาวของตนเอง แต่การกระทำของเขากับไม่ได้เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ส่วนตนเหมือนอย่างหมอเต๋ และการเสียชีวิตของณเดชยังเกิดจากการที่เขาถูกหมอเต๋หักหลังและฆาตกรรมซึ่งเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงระดับของความเป็นตัวละครร้ายที่ไม่เท่ากัน นอกจากนี้ การที่วิญญูณของณเดชกลับมาช่วยณดาผู้เป็นน้องสาวและช่วยกำจัดหมอเต๋ ยังแสดงให้เห็นว่าถึงแม้ณเดชจะมีส่วนในการทำลายชีวิตของเอ็นและเป้ แต่ทั้งหมดเกิดมาจากความจำเป็นที่ต้องช่วยชีวิตน้องสาวของตน จึงทำให้บทบาทของณเดชได้รับการให้อภัย

นอกจากตัวละครร้ายที่มีเพศสภาพเป็นชายแล้ว ยังพบตัวละครร้ายที่เป็นผู้หญิงด้วย เห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *ตีตัวไปตาย* ที่นำเสนอบทบาทของตัวละครร้ายนามว่าชนน้ำทอง หญิงสาวผู้เป็นภรรยาของเอก ชายหนุ่มที่ออรินทร์แอบไปมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ทำให้ชนน้ำทองเกิดความหึงหวงและต้องการที่จะกำจัด ออรินทร์ออกไปจากชีวิตเธอและผู้เป็นสามี ดังความว่า “ฉันแอบถ่ายรูปมันไว้เพื่อจะได้ตามสืบว่าเขานั่นมันเป็นใคร แล้วมันอยู่ที่ไหน ฉันจะได้ตามไปเล่นงานมันถูก...ฉันจะฆ่ามัน พูดจบเธอก็หัวเราะร่วน” (ตีตัวไปตาย, 2553: 134) พฤติกรรมของชนน้ำทองทั้งความเคียดแค้น อารมณ์ร้อน โมโหร้าย เอาแต่ใจและกระทำการต่าง ๆ ตามที่ตนปรารถนา โดยไม่สนใจศีลธรรมของสังคม สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงอคติของสังคมที่มองว่าผู้หญิงใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล (นพพร ประชากุล, 2552: 196) แต่อย่างไรก็ดี บทบาทของชนน้ำทองก็กลับไม่ได้อยู่ในบรรทัดฐานความเป็นหญิงที่ดีตามที่สังคมกำหนด อีกทั้งการที่เธอพยายามฆาตกรรมออรินทร์ ยังแสดงให้เห็นถึงการนำเอาความรุนแรงซึ่งมาควบคู่กับอำนาจความเป็นชายมาใช้ในการควบคุมบังคับการออรินทร์ให้ปฏิบัติตามสิ่งเธอต้องการ ดังนั้น ชนน้ำทองจึงเป็นตัวละครหญิงร้ายที่พยายามทำลายกรอบอำนาจปิตาธิปไตยและบรรทัดฐานความเป็นหญิง ส่งผลให้เธอต้องถูกกำจัดในท้ายที่สุด

4.2.2 กลวิธีการสร้างความลอกหลอนผ่านตัวละคร

ตัวละครผีและฆาตกรในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคนิยายถ่ายทอดความลอกหลอนผ่านรูปลักษณ์และอุปนิสัยหรือพฤติกรรมที่สามารถสร้างความน่าสพรึงกลัวให้กับผู้อ่านได้เช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้ว่าผู้แต่งมักกำหนดให้ตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงต้องพบกับจุดจบคือความตาย กลายมาเป็นวิญญาณที่เต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น ตัวละครผีหรือวิญญาณเหล่านี้ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้หญิง ผู้แต่งพรรณนารูปลักษณ์ของตัวละครให้มีความน่าเกลียดน่ากลัวดูผิดแผกไปจากตัวละครมนุษย์และมักจะเสริมรายละเอียดอื่น ๆ เพื่อเพิ่มความน่าสพรึงกลัว เช่น บาดแผล รอยเลือด สีผิวเขียวคล้ำ ร่างกายเน่าเปื่อย เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวส่งผลให้ตัวละครผีดูใกล้เคียงกับศพมนุษย์ และช่วยให้ผู้อ่านรับรู้ถึงความรุนแรงที่เคยเกิดขึ้นกับตัวละคร อีกทั้งยังเป็นการเน้นย้ำให้เห็นว่าตัวละครผีไม่ได้ตายอย่างสงบสุข ดังนั้น การปรากฏตัวของตัวละครผีในรูปลักษณ์ที่น่าหวาดกลัวนั้น จึงแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานและความเคียดแค้นของตัวละคร ทั้งหมดนี้ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหวาดกลัวต่อตัวละครผี

4.2.2.1 การบรรยายรูปลักษณ์ที่น่าสพรึงกลัว

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ห้องคลออดมรณะ* วิญญาณของเพชรพลับพลึงได้ปรากฏตัวให้หมอ อันพบเห็นเพื่อขอความช่วยเหลือในการตามหาตัวฆาตกรที่ฆ่าเธอ โดยภาพของวิญญาณเพชรพลับพลึงที่หมออันพบเห็นเป็นหญิงสาวท้องแก่ที่มีหน้าตาซีดเผือด มีเลือดทะลักออกจากร่างกายพร้อมกับกรีดร้องด้วยความทรมาน

ร่างของใครคนหนึ่งค่อย ๆ คลานออกมาจากตู้แช่ศพ เธอเป็นหญิงสาวผมยาว สวมชุดคลุมท้อง ใบหน้าซีดเผือดราวกับไร้สีเลือด แล้วหญิงสาวคนนั้นก็ลุกขึ้นมายืนนิ่ง ร้องไห้ร้องไห้เสียงโหยหวนชวนขวัญผวา ก่อนจะกรีดร้องขึ้นพร้อมทั้งใช้มือทั้งสองข้างฉีกหน้าท้องของตัวเองออก เผยให้เห็นเด็กทารกในนั้นกำลังดิ้นพรวดพราดจนเลือดทะลัก...ผีสาวกรีดลั่นเมื่อลูกในท้องของเธอพุ่งพรวดออกมา สายสะดือยังติดอยู่กับตัวผู้เป็นแม่ยามที่เด็กน้อยค่อย ๆ คลานมาหาหมออัน

(ห้องคลออดมรณะ, 2553: 53)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่ผู้แต่งกำหนดให้วิญญาณของเพชรพลับพลึงปรากฏภายในรูปลักษณ์ของหญิงสาวที่กำลังตั้งครรภ์แต่ลำตัวกลับเปื่อยยุ่ยไปด้วยเลือด แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงบทบาทของผู้หญิงเข้ากับความเป็นแม่ รวมไปถึงแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงที่เคยเกิดขึ้นในอดีต อีกทั้ง

การที่วิญญาณของเพชรพลับพลึงฉีกท้องของตนเองพร้อมกับมีเด็กทารกออกมา นั้นยังทำให้เห็นอีกว่า ความรุนแรงดังกล่าวยังส่งผลต่อลูกในท้องของเธออีกด้วย

ในนวนิยายเรื่อง *ตีตัวไปตาย* ในขณะที่รดา กำลังพักผ่อนแต่แล้วเธอก็พบกับวิญญาณของ อรอรินทร์ ที่มาร้องขอความช่วยเหลือในการตามหาฆาตกรที่ฆ่าเธอ แต่ด้วยความหวาดกลัวทำให้รดา พยายามปฏิเสธ ทำให้วิญญาณของอรอรินทร์เกิดความไม่พอใจและหลอกหลอนรดาด้วยรูปลักษณะที่ น่าหวาดกลัว รดาจึงต้องยอมช่วยเหลือเธอในที่สุด

จิตของหญิงสาวเหมือนกำลังจะดำดิ่งลงสู่ห้วงนิรรา แต่แล้วเธอก็
กลับรู้สึกว่ามีมืออันขาวซีดมาเขย่าตัวของรดาอย่างแรงจนเธอสะดุ้งตื่น...
ทันใดนั้นรดา ก็พบกับร่างของใครคนหนึ่งกำลังนั่งหันหลังอยู่ที่โต๊ะอ่าน
หนังสือภายในห้องพักของเธอเอง ใครคนนั้นส่งเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นดู
น่าเวทนายิ่งนัก รดาเปิดตาโพล่งรีบถอยหลังไปจนติดฝาผนัง

ใครกัน...ใครมานั่งอยู่ในห้องพักของเธอ!

“ฮือ...ฮือ...ฮือ!”

“ใครนะ?”

“รดา...ช่วยฉันด้วย เธอต้องช่วยฉันนะ” หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรง
โต๊ะอ่านหนังสือค่อย ๆ หันหน้ามาหารดาที่กำลังตื่นกลัว ใบหน้า
อันเขียวคล้ำของเธอจ้องเขม็งตรงมาที่รดาแล้วร้องไห้

(ตีตัวไปตาย, 2553: 51-52)

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* พสุธาได้เดินทางมาที่บ้านพญาสัตบรรณเพื่อตรวจสอบ บ้านก่อนที่จะทำการซ่อมแซม แต่แล้วก็เกิดพายุโหมกระหน่ำทำให้พสุธาต้องค้างคืนที่บ้านหลังนั้นและ ทำให้เขาต้องพบเจอกับวิญญาณของรัชลินเป็นครั้งแรกซึ่งปรากฏตัวขึ้นเพื่อขอความช่วยเหลือจากเขา โดยภาพของวิญญาณรัชลินที่ พสุธาพบเห็นเป็นหญิงสาวที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน ลำตัวเปียกชุ่มไปด้วย เลือดและโคลนจนดูน่าหวาดกลัว

ร่างของใครคนหนึ่งค่อย ๆ โผล่ขึ้นมาจากพื้นดินท่ามกลางสายฝน
มันคือร่างของหญิงสาวที่ตัวเปียกไปด้วยดินโคลนจนสภาพชะมุกชะมอม
ผมของเธอเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ เลือดสีแดงสดไหลเป็นทางผสมกับน้ำฝนจน
ใบหน้าแดงเผือก ดวงตากกลมโตนั้นจ้องมองมาทางรถของพสุธา ก่อนจะ
ค่อย ๆ เดินตรงมาหาชายหนุ่มอย่างเชื่องช้า...ผีสาวใช้มือทั้งสองข้างที่

เปื้อนดินโคลนวางลงที่ฝากระบะโปรงรถ ก่อนจะ ค่อย ๆ คลานขึ้นมาอย่าง
ช้า ๆ จนใบหน้ามาจ่ออยู่ตรงกระจก

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 42-43)

การกำหนดให้วิญญาณของรัชลินปรากฏกายในรูปลักษณะของหญิงสาวที่ลำตัวเปราะเปื้อนไปด้วยเลือดและดินโคลน ไม่เพียงแต่สร้างความน่าสยดสยองเท่านั้น แต่ยังเชื่อมโยงเหตุการณ์ความรุนแรงในอดีตที่ผู้เป็นพ่อและแม่เลี้ยงได้ฆาตกรรมและฝังศพของรัชลินไว้ภายในพื้นที่บ้านพญาสัตบรรณ การใช้ดินโคลนยังสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงที่ยังคงถูกกดทับและไม่ได้รับการเปิดเผย อีกทั้งยังเป็นการบ่งบอกถึงตำแหน่งที่ความรุนแรงเหล่านั้นเคยเกิดขึ้นอีกด้วย

ในนวนิยายเรื่องนางชฎา ชมพูได้พินิจเห็นถึงวิญญาณริลณีเป็นครั้งแรกหลังจากที่เธอและเตชิตย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านหลังใหม่ วิญญาณริลณีได้ปรากฏตัวในภาพของหญิงสาวปริศนาที่แต่งกายด้วยชุดไทยและกำลังร่ายรำอยู่กลางห้องโถงในบ้านของชมพู โดยเธอมีใบหน้าที่งดงามแต่ในที่สุดกลับแปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าที่เหวอะเหวเต็มไปด้วยเลือด ริมฝีปากฉีกเพื่อเผยยิ้ม สร้างความสยดสยองให้แก่ผู้อ่านเป็นอย่างมาก

หญิงสาวผิวขาวซีดชอยเท้าเข้ามาที่กลางห้องโถงของบ้าน เธอแต่งชุดนางระบำกฤดาภินิหารที่สุดแสนวิจิตรงดงามจนหาที่ติมิได้ บนศีรษะของหญิงสาวสวมชฎาทรงสูง กำลังร่ายรำตามจังหวะดนตรีไทยอย่างอ่อนช้อยงดงาม เธอขม้ายตามองเผยให้เห็นดวงตาอันหวานฉ่ำ...สิ้นเสียงปี่พาทย์ หญิงสาวนางนั้นก็ชอยเท้าไปหยิบพานดอกไม้มาถือไว้ในมือ ก่อนจะค่อย ๆ ล้วงเข้าไปในพานราวกับจะหยิบดอกไม้มาโปรย แต่กลับเป็นเช่นนั้นไม่ ! เพราะสิ่งที่เธอหยิบออกมา นั่นคือลูกตาที่เปื้อนเลือดเกรอะกรัง!

หญิงสาวค่อย ๆ หันหน้าเข้ามาหาคนที่จับจ้องมองเธอ ใครจะเชื่อว่าใบหน้าที่สวยสดของเธอเมื่อสักครู่นี้จะแปรเปลี่ยนเป็นสยดสยองราวกับเธอเป็นคนละคน ดวงตาของเธอกลวงโบ๋ น้ำตาสีเลือดไหลเยิ้มออกมาจากกระบอกตาที่ดูพิศวงคุ่นั้น รอยยิ้มที่หวานไหวกลับกลายเป็นปากที่อ้ากว้างจากหูซ้ายไปถึงหูขวาราวกับถูกกรีดด้วยของมีคม เพียงหญิงสาวเผยยิ้มเลือดสด ๆ ก็ไหลย้อยผ่านพื้นสีเหลืองซีดเล็ดออกมาอย่างล้นทะลัก

(นางชฎา, 2551: 10-11)

การที่ผู้แต่งกำหนดให้วิญญาณของริลณีตามหลอกหลอนและฆ่าตัวละครอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของเธอ เพื่อชำระความแค้นกับเหตุการณ์ในอดีต แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง นอกจากนี้ การที่วิญญาณของริลณีปรากฏตัวด้วยรูปลักษณะที่สละสลวยแล้ว กลับกลายเป็นสภาพน่าสยดสยอง ดังคำบรรยายที่ว่า “ใครจะเชื่อว่าใบหน้าที่สวยงามของเธอเมื่อสักครู่ จะแปรเปลี่ยนเป็นสยดสยองราวกับเธอเป็นคนละคน” (นางชฎา, 2551: 93) ยังแสดงให้เห็นถึงการตอบโต้มายาคติความงามที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง ผ่านรูปลักษณะอันน่าสพรึงกลัวและการกระทำที่โหดร้ายซึ่งทั้งหมดก็ล้วนมีลักษณะตรงข้ามกับตอนที่ริลณียังมีชีวิต

การที่ผู้แต่งกำหนดให้วิญญาณของริลณีปรากฏกายด้วยรูปลักษณะของนางชฎาหรือนางรำซึ่งเป็นสิ่งที่รู้จักกันเป็นอย่างดี แสดงให้เห็นถึงการใช้ความเป็นไทยแบบดั้งเดิมซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความทันสมัยของสังคมเมือง ส่งผลให้นางชฎากลายเป็นสิ่งแปลกปลอมที่อยู่ท่ามกลางความเป็นเมืองและความคุ้นชินของผู้คนในปัจจุบัน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การกำหนดให้ตัวละครผิอยู่ในรูปลักษณะของนางชฎาหรือนางรำ ยังแสดงให้เห็นถึงการนำขนบของวรรณกรรมสยองขวัญหรือภาพยนตร์ไทยหลายเรื่องที่มีจะหยิบยกรนำความเป็นไทยแบบดั้งเดิมมาเชื่อมโยงเข้ากับความสยองขวัญ

นอกจากตัวละครผีที่ปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่มักจะเป็นผู้หญิงแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าผู้แต่งก็ได้มีการสร้างตัวละครผีที่เป็นผู้ชายด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *ต่อตัดส้มผีสควา* วิญญาณของเป้ปรากฏตัวขึ้นเพื่อหลอกหลอนและตามล่าแค้นดาและเหล่าแพทย์ที่เป็นต้นตอทำให้เขาเสียชีวิต ดังบทบรรยายในตอนที่หมอเต้พบเจอกับวิญญาณของเป้ที่ตามหลอกหลอน ความว่า

วิญญาณตนนั้นหันหน้ามาหาศัลยแพทย์ที่กำลังตื่นตระหนก
ใบหน้าที่มีดวงตาสีแดงกำจ้องเขม็งมาด้วยความอาฆาตแค้นอย่างเป็นที่สุด
ปากอ้ากว้างส่งเสียงคำรามพร้อมกับมือที่ยื่นมาตรงหน้าราวกับต้องการจะ
ควักหัวใจของหมอเต้ให้หลุดออกมาจากอกเสียให้ได้

(ต่อตัดส้มผีสควา, 2555: 23)

จากบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครผีผู้ชายมีลักษณะที่แตกต่างจากตัวละครผีผู้หญิง กล่าวคือ ตัวละครผีผู้ชายไม่มุ่งเน้นการพรรณนาความน่าสยดสยองเหมือนกับตัวละครผีผู้หญิง เช่น การใช้เลือด บาดแผลเหวอะหวะ เป็นต้น แต่ผู้แต่งมักจะกำหนดให้ตัวละครผีผู้ชายปรากฏกายในรูปลักษณะของเงาดำ ดวงตาสีแดงกำ ในบางครั้งก็มักจะมาพร้อมกับกลิ่นเน่าเหม็น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความอาฆาตแค้นที่ตัวละครผีผู้ชายมีต่อตัวละครมนุษย์แทนการมุ่งพรรณนาความสยองขวัญที่ปรากฏ

ผ่านรูปลักษณ์แบบตัวละครผีผู้หญิง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการที่ผู้แต่งจับเน้นความน่าสะพรึงกลัวของตัวละครผีผู้หญิงผ่านรูปลักษณ์มากกว่าตัวละครผีผู้ชาย แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงการโต้กลับประเด็นเรื่องมายาคติความงามที่มักถูกกล่าวถึงควบคู่ไปกับความเป็นหญิงตามบรรทัดฐานของสังคม นอกจากนี้ การหลอกหลอนดังกล่าวยังแสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ความรุนแรงทางเพศและมายาคติความงามที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง ผ่านรูปลักษณ์อันน่าสยดสยองและการกระทำที่รุนแรงซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับตอนที่ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อยังมีชีวิต

4.2.2.2 การบรรยายพฤติกรรมที่โหดเหี้ยม

ในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอডมรณะ* ผู้แต่งได้บรรยายถึงพฤติกรรมของหมอกวีที่กระทำต่อเพชรพลับพลึงไว้อย่างโหดเหี้ยม ดังจะเห็นได้ชัดในตอนที่เพชรพลับพลึงถูกจับมาทำแท้ง หมอกวีก็พยายามทำให้เพชรพลับพลึงเกิดการตกเลือด เพื่อที่เธอจะได้เสียชีวิต โดยที่ไม่มีใครสงสัย

เมื่อทางสะดวก อาจารย์หมอกวีก็หันไปสั่งพยาบาลเอ๋และ
พยาบาลเปี้ยที่คอยยืนเป็นผู้ช่วยอยู่ห่าง ๆ อย่างรู้กัน

“ขอยาบีบมดลูกอย่างแรง...ด่วนที่สุด”

อาจารย์หมอกวีนั่งมองลึ้มเลือดที่ไหลออกมาจากตัวของ
เพชรพลับพลึงอย่างไม่สะทกสะท้าน ไกล่แล้ว...ไกล่ถึงเวลาที่มัจจุราชจะมา
รับผู้หญิงคนนี้ไปแล้ว

ทุกอย่างเป็นไปตามแผนการ เพชรพลับพลึงจะตกเลือดอย่างหนัก
จนตาย โดยที่หมอกวีไม่ได้แตะต้องตัวเธอเลยสักนิดเดียว !

(ห้องคลอডมรณะ, 2553: 169)

ในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* ผู้แต่งได้บรรยายพฤติกรรมของธีระไว้อย่างเกรงกลัวเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากในตอนที่ธีระพยายามจะฆ่าพสุธาที่เข้ามารู้เห็นเรื่องราวทั้งหมด รวมถึงพสุธายังต้องการเปิดโปงความลับที่ธีระฆ่าธลินผู้เป็นลูกสาวของตน ด้วยเหตุนี้ธีระจึงจับตัวพสุธามาเพื่อหวังจะฆ่าให้ตายอย่างเลือดเย็น

ธีระหัวเราะให้กับความเหลวแหลกของชีวิต เขาจะไม่ยอมให้มันถูกเปิดเผย
ง่าย ๆ หรือ...เมื่อนึกขึ้นได้ดังนั้น ธีระก็คว้าจอบที่เขาเตรียมมาค่อย ๆ ใช้
จอบเขี่ยเศษดินลงกลบร่างของพสุธาที่พยายามดิ้นสุดชีวิตโดยไม่ฟังคำ
อ้อนวอนของชายหนุ่ม

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 221-222)

ในนวนิยายเรื่องนางชฎา ผู้แต่งได้บรรยายพฤติกรรมของบรรดาเพื่อนนักศึกษาของริลณีที่พากันร่วมมือวางแผนเพื่อข่มขืนแล้วฆ่าเธอ ซึ่งจากบทบรรยายจะเห็นได้ถึงพฤติกรรมที่แสดงความเหี้ยมโหดของตัวละครกลุ่มนี้ออกมาได้อย่างชัดเจน

“หนีพวกกูไม่พ้นหรืออีริลณี !”

“พวกแกต้องการอะไร อยากได้อะไรเอาไปเลย แต่อย่าทำอะไรฉันนะ”

ริลณีบอกด้วยน้ำเสียงตื่นกลัว ซึ่งดูเหมือนไอ้โง่ทั้งสองคนจะไม่แยแสคำพูดของเธอสักเท่าไร ไอ้โง่คนหนึ่งเดินมาตรงหน้าของเธอที่นั่งอยู่กับพื้นถนน พร้อมทั้งจิกศีรษะของหญิงสาวขึ้นมาอย่างแรง

“โอ๊ย...ปล่อยฉันนะ !” ริลณีร้องขึ้นมาด้วยความเจ็บปวด

แต่แทนที่จะปล่อย ไอ้โง่คนนั้นกลับจิกหัวเธอแน่นขึ้นอีกแล้วกระชาก

เส้นผมออกมาอย่างแรงจนผมหลุดมากระจุกหนึ่ง

(นางชฎา, 2551: 179-180)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า ตัวละครผีและฆาตกรในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยต่างก็ถ่ายทอดความหลอกหลอนผ่านรูปลักษณ์และและอุปนิสัยหรือพฤติกรรมที่สามารถสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ก็เพื่อนำไปสู่ขบเน้นปัญหาทางสังคมที่ผู้แต่งต้องการถ่ายทอด

4.3 กลวิธีการสร้างฉาก

นวนิยายและเรื่องสั้นสยองขวัญทั้ง 12 เรื่องของภาคินัยที่ผู้วิจัยหยิบยกมาศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ นำเสนอฉากและบรรยากาศซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างความน่าสะพรึงกลัว งานเขียนของภาคินัยแสดงให้เห็นถึงกลวิธีการสร้างฉากที่มีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้ากับสังคมเมืองร่วมสมัยที่ไม่ได้ยึดติดกับฉากบ้านแบบเดิม ๆ การสร้างบรรยากาศโดยใช้ธรรมชาติรวมถึงการใช้เรื่องเล่าเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ เพื่อขบเน้นความน่าสะพรึงกลัว นอกจากนี้ การนำเสนอความหลอกหลอนผ่านการสร้างฉากและบรรยากาศ เช่น ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่รุนแรง ความ

ปรักหักพังของสิ่งปลูกสร้าง รวมถึงการสร้างเรื่องเล่าเกี่ยวกับฉากสถานที่นั้น ๆ เพื่อนำไปสู่การนำเสนอ ภาพความเป็นเมืองที่ภายนอกดูดีแต่ภายในเน่าเฟะและซับซ้อนให้เห็นถึงเลวร้ายของความเป็นมนุษย์ และความเป็นสังคมเมืองอีกด้วย

4.3.1 ประเภทของฉากที่สร้างความหลอกหลอน

ฉากในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ผู้วิจัยพบว่ามีการนำพื้นที่ของบ้านที่สื่อถึงความอบอุ่นและปลอดภัยมาปรับเปลี่ยนให้เป็นพื้นที่แห่งความรุนแรงและความน่าสะพรึงกลัว และพื้นที่สาธารณะที่สะท้อนความเป็นเมืองก็มีการปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นพื้นที่ที่สื่อถึงความเน่าเฟะซึ่งชุกชอนอยู่ภายใต้ภาพความเจริญของเมือง

4.3.1.1 “บ้าน” พื้นที่แห่งความรุนแรง

“บ้าน” สถานที่ที่มักถูกนำไปเชื่อมโยงกับความสุข ความอบอุ่นปลอดภัย และความคุ้นเคย บ้านยังเป็นสิ่งที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของเราอีกด้วย เช่น รสนิยม ฐานะทางสังคม เป็นต้น นอกจากนี้ ในสังคมทุนนิยมบ้านยังแสดงถึงชนชั้นและสถานภาพทางเศรษฐกิจของผู้เป็นเจ้าของ ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยบ้านที่เราคุ้นเคยกลับถูกสร้างให้เป็นสถานที่ที่ดูแปลกประหลาดจากบ้านที่แสนอบอุ่นกลับกลายเป็นสถานที่ที่แฝงเร้นไปด้วยความรุนแรงที่ถูกชุกชอนอยู่ในเวลาเดียวกัน เช่น การกักขัง การทารุณกรรม รวมไปถึงการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่บ้าน

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยที่ใช้ฉากบ้าน ผู้แต่งมักจะกำหนดให้เป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ในแถบชานเมืองห่างไกลผู้คนและโอบล้อมด้วยธรรมชาติเพื่อเอื้อให้สถานที่นั้นดูน่าสะพรึงกลัว เห็นได้ชัดในนวนิยายสยองขวัญเรื่องนางชฎา ในตอนที่ตัวละครเอกหญิงชมพูแสดงความประหลาดใจเมื่อพบกับบ้านหลังใหญ่แต่กลับอยู่ลับตาผู้คนว่า “หลังคาบ้านสีเขียวไข่กาโดดเด่นเมื่อตัดกับสีท้องฟ้าที่มีดครีมหึงสาวขมวดคิ้ว...มีใครมาสร้างบ้านในที่แบบนี้ด้วยหรือ ชมพูรู้สึกใจหวิว ๆ ยังไงก็ไม่รู้ มันมีความรู้สึกว่ามันน่าปลอดภัย” (นางชฎา, 2551: 22) นอกจากความน่าสะพรึงกลัวอันเกิดจากตำแหน่งที่ตั้งของบ้านแล้ว ในด้านสถาปัตยกรรมของบ้านก็มักจะมีรูปร่างแตกต่างจากบ้านบริเวณโดยรอบ อย่างการกำหนดให้บ้านมีขนาดใหญ่โตผิดจากบ้านอื่น ๆ บริเวณใกล้เคียง ภายนอกของบ้านก็มีสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นแปลกตา ส่วนภายในก็มีการประดับประดาด้วยข้าวของเครื่องใช้แบบโบราณ นอกจากนี้บ้านก็มักจะถูกปล่อยทิ้งร้างไม่มีใครอาศัยมาเป็นเวลานาน ทั้งนี้ก็เพื่อทำให้ตัวบ้านดูน่าสะพรึงกลัว

ในงานเขียนของภาคินัยที่ใช้ฉากที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล บ้านก็มักตั้งอยู่บริเวณชานเมืองซึ่งห่างไกลจากความเจริญ เพื่อให้ขัดแย้งกับสังคมสมัยใหม่ที่บ้านเรือนต่างก็มีรูปทรงสถาปัตยกรรมที่ทันสมัย มีตึกอาคารสูงระฟ้า มีบ้านเรือนแออัด แต่บ้านซึ่งเป็นสถานที่แห่งการหลอกลอนกลับมีลักษณะที่สวนทางกับความนิยมของสังคมปัจจุบัน ส่งผลให้ตัวบ้านกลายเป็นสิ่งแปลกปลอมของผู้คนที่พบเห็น โดยเฉพาะตัวละครเอกที่มักถูกกำหนดให้เป็นคนในสังคมเมืองอย่างเช่นในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* ที่มีตัวละครเอกนามว่าพสุธาซึ่งเป็นชายหนุ่มที่มีอาชีพเป็นสถาปนิกอยู่ในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง การกำหนดให้ตัวละครเอกอย่างพสุธาซึ่งเป็นคนในสังคมเมืองและยังมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมเป็นอย่างดีต้องมาพบเจอกับบ้านที่มีความงดงามจนทำให้เขาเกิดความหลงใหล แต่ในขณะเดียวกันบ้านหลังดังกล่าวก็มีลักษณะแปลกประหลาดจากสิ่งที่เขาคุ้นชิน ดังเห็นได้จากบทบรรยายความรู้สึกรักของพสุธาเมื่อเห็นรูปบ้านพญาสัตบรรณว่า “ภาพที่ปริ้นท์ออกมาจากเครื่องปริ้นท์เลเซอร์ไม่อาจทำให้บ้านหลังเก่าดูสดใสขึ้นมาได้ แต่ในความอึมครึมของบ้านในรูปนั้นมันซ่อนความสวยงามชวนน่าหลงใหลอะไรบางอย่าง มันไม่อาจทำให้เขาละสายตาจากรูปนั้นไปได้เลย” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 31) การกำหนดให้บ้านพญาสัตบรรณแตกต่างไปจากบ้านที่พสุธาพบเห็นในชีวิตประจำวัน จึงเป็นกลวิธีที่ผู้แต่งใช้สร้างความน่าเคลือบแคลงให้กับตัวบ้านซึ่งเป็นฉากสำคัญ จนนำมาซึ่งการเปิดโปงความรุนแรงที่ซ่อนเร้นอยู่

นอกจากลักษณะของตัวบ้านที่ดูผิดแผกจากความคุ้นชินของผู้คนในสังคมเมือง จนทำให้เกิดความรู้สึกเคลือบแคลงแก่ผู้อ่านแล้ว ความเก่าแก่ของบ้านก็ยังเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ความรุนแรงที่เคยเกิดขึ้นในอดีตอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้แต่งกำหนดให้เรื่องราวเลวร้ายที่เคยเกิดขึ้นกับตัวละครในขณะที่ยังมีชีวิตล้วนแต่เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาเนิ่นนาน ส่งผลให้วิญญาณของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อต้องถูกกักขังและจองจำอยู่ภายในบ้าน ทำให้บ้านกลายเป็นสถานที่ที่อันตรายและแฝงไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว ตัวอย่างในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ* ผู้แต่งกำหนดให้เหตุการณ์ความรุนแรงและการฆาตกรรมซึ่งเกิดจากน้ำมือของเหล่าเพื่อนและกลุ่มผู้ชายที่กระทำต่อริลณีเกิดขึ้นในช่วงที่ตัวละครทั้งหมดกำลังเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยเมื่อหลายปีก่อน อีกทั้งยังเห็นได้จากบทบรรยายถึงการปลดปล่อยวิญญาณของริลณีว่า “เธอรอเวลานี้มานานแสนนาน...เวลาที่เธอจะได้เป็นอิสระจากการจองจำจากพันธนาการ!” (นางชฎา, 2551: 35) นอกจากความเก่าแก่ของบ้านที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในอดีตแล้ว ยังจะเห็นได้ว่าผู้แต่งยังกำหนดให้บ้านซึ่งเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงกลายเป็นสถานที่ที่ถูกหลงลืมเห็นได้ชัดในตอนแรกที่ชิตและชมพูเดินทางมาซื้อบ้านหลังดังกล่าวแล้วพบว่า “บ้านหลังนี้ไม่เคยมีใครอาศัย มันถูกปิดร้างมานานแล้ว จนพวกคุณสองคนโหมโรงมาถาม ฉันเองก็แปลกใจมาก ที่สำคัญไม่ได้ติด

ป้ายไว้ว่าเราจะขาย” (นางชฎา, 2551: 30) จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่าบ้านซึ่งเคยเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงได้กลายเป็นสถานที่รกร้าง การที่เตชิตและชมพูซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของริลณีบังเอิญพบกับบ้านหลังดังกล่าว จึงทำให้วิญญาณของริลณีได้ออกมาแก้แค้นและนำมาซึ่งการเปิดเผยความรุนแรงที่ซุกซ่อนอยู่ การปิดร้างของบ้านหลังดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ความรุนแรงที่เคยเกิดขึ้นซึ่งทั้งสองสิ่งก็กลับถูกทำให้เลือนลางหายไปตามกาลเวลา จนกระทั่งการปรากฏตัวของตัวละครเอกที่ต้องเข้ามามีส่วนเกี่ยวพันทำให้เรื่องราวต่าง ๆ ได้รับการเปิดเผยออกมา

นอกจากนี้ การที่ผู้แต่งกำหนดให้ฉากบ้านในนวนิยายสยองขวัญทั้งสองเรื่องตั้งอยู่ในสถานที่อันห่างไกล ยังเอื้อให้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในพื้นที่นั้นถูกตัดขาดจากการรับรู้ของบุคคลภายนอก ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่องนางชฎา ว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ไม่มีใครทราบว่าริลณีถูกฆาตกรรมอย่างทารุณและฝังศพของเธอไว้ในบ้านแห่งหนึ่งมานานหลายสิบปี เนื่องมาจากบ้านหลังดังกล่าวตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลอีกทั้งยังถูกปล่อยร้างไม่มีคนดูแล เส้นทางที่จะเดินทางเข้ามาที่บ้านหลังนี้ก็เต็มไปด้วยความยากลำบาก ทำให้ไม่มีผู้คนสัญจรผ่านไปมา ในนวนิยายเรื่องบ้านพญาลัดบรรณ ก็เช่นเดียวกัน การหายตัวไปของรัชลินกลายเป็นปริศนาที่ไม่มีใครสามารถหาคำตอบได้ เนื่องจากเธอถูกฆาตกรรมและอำพรางศพไว้ที่บ้านพญาลัดบรรณซึ่งเป็นคฤหาสน์ร้างหลังใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล อีกทั้งยังถูกโอบล้อมด้วยป่าทึบ ทำให้บ้านหลังดังกล่าวถูกตัดขาดจากผู้คน จากฉากบ้านในนวนิยายสยองขวัญทั้งสองเรื่อง จะเห็นได้ว่าลักษณะการใช้ฉากบ้านที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่างไกลจากผู้คนยังสอดคล้องกับการใช้ฉากในวรรณกรรมกอธิค กล่าวคือ ฉากในวรรณกรรมกอธิคมักเกิดขึ้นในช่วงเวลาและสถานที่ที่หลีกเลี่ยงจากโลกในชีวิตประจำวันของผู้คนร่วมสมัย วรรณกรรมกอธิคมักมีฉากเป็นปราสาทที่มีบรรยากาศดูลึกลับ มีคำทำนายเกี่ยวกับลางร้ายหรือเรื่องเล่าถึงสิ่งเหนือธรรมชาติ เรื่องราวก็มักจะเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกหญิงที่ต้องประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นใจ ส่วนตัวละครร้ายก็มักจะเป็นผู้ชายที่มีสถานะกษัตริย์ เจ้าของปราสาทหรือกระทั่งบิดาของตัวละครเอกหญิงที่จะบังคับข่มขู่ให้เธอต้องกระทำการต่าง ๆ ที่ไม่ปรารถนาภายใต้แรงกดดันจากอำนาจของระบอบชายเป็นใหญ่ (สุรเดช โชติอุดมพันธ์, 2551: 53)

ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย จะเห็นได้ว่าการนำองค์ประกอบจากวรรณกรรมกอธิคมาใช้ แต่ทั้งนี้ผู้แต่งก็ไม่ได้ดำเนินตามกรอบรูปแบบวรรณกรรมกอธิคอย่างเคร่งครัด หากแต่มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบและเนื้อหาให้มีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับสังคมไทยร่วมสมัย โดยจะเห็นได้จากนวนิยายสยองขวัญเรื่องบ้านพญาลัดบรรณและนางชฎา ที่นำเสนอฉากคฤหาสน์หลังใหญ่ซึ่งสะท้อนถึงการนำฉากตามชนบทวรรณกรรมกอธิคมาประยุกต์ให้เข้ากับสังคมร่วมสมัย ทั้งการกำหนดให้ฉากบ้านมีขนาดใหญ่มีโถงโถง การตกแต่งด้วยสถาปัตยกรรมแบบตะวันตกผสมผสานกับความเป็นไทยจนดูแปลกตาจากบ้านบริเวณโดยรอบ ภายในบ้านก็เต็มไปด้วยเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าบ้านหลังนี้เป็น

บ้านเก่าแก่มียุ้ยยืนยาวหลายชั่วอายุ อีกทั้งตัวบ้านก็ยังถูกกำหนดให้ตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลซึ่งถูกรายล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่และยากต่อการเข้าถึง จนทำให้ตัวบ้านดูลึกลับและพิศวง

ชายหนุ่มเงยหน้ามองดูบ้านหลังงามแต่แฝงไปด้วยความลึกลับอย่างพิลึกพิลั่น ด้านหน้าของตัวบ้านพญาสัตบรรณมีเสาโค้งตามแบบโรมัน ค้ำโครงหลังคาทรงจั่วของไทย บริเวณเชิงชายสวยงามด้วยลายไม้ฉลุวิจิตรตระการตา เป็นการผสมผสานทางวัฒนธรรมที่ลงตัวและงดงามเสียจนยากที่จะละสายตาไปได้ รอบตัวบ้านนั้นมีช่องโค้ง ลวดลายปูนปั้นแบบกรีกโรมันถูกประดับประดาไว้ตรงหน้าต่างวงโค้งเกือบทั่วทั้งตัวบ้านที่ถูกคั่นด้วยเสาแบบไอโอนิกและคอร์ินเทียน ประตูหน้าต่างทางด้านล่างของตัวบ้านนั้นถูกสร้างขึ้นในศิลปกรรมแบบจีน กระเบื้องเคลือบที่น่าจะมาจากอิตาลีในสมัยนั้นปูตลอดแนวบ้าน แม้ผ่านกาลเวลามานานนับสิบปีแต่ความสวยงามของมันยังคงทนไม่จืดจางไปแม้แต่น้อย

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 39)

เตชิตกวาดตามองรอบ ๆ ตัวก็พบว่าบ้านทรงยุโรปหลังนี้มีระเบียบอยู่รอบตัวบ้าน หน้าต่างไม้ที่ด้านบนฉลุลายไทยดูแปลกตาไม่เข้ากับสถาปัตยกรรมทางฝั่งตะวันตกเลยสักนิด แต่กลับมีเสน่ห์อย่างคาดไม่ถึง พื้นกระเบื้องที่ปูตรงระเบียงดูก็รู้ว่าเป็นกระเบื้องเคลือบดินเผา ซึ่งแม้จะผ่านเวลามาเนิ่นนาน แต่ความสวยงามของมันยังคงอยู่ไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลาเลยแม้แต่น้อย โดยเฉพาะลวดลายตรงช่องระบายอากาศที่ฉลุเป็นลายขนมปังขิงช่างดูตื่นตาน่าสนใจยิ่งนัก สวนหน้าบ้านไม่ได้ตกแต่งอะไรมากมายนัก แค่มุหน้ำสีเขียวสดให้ดูชื่นตา มีต้นลีลาวดีปลูกเรียงกันเป็นแถวตามริมขอบรั้ว น่าเสียดายที่ก่อกำแพงสูงจนทำให้ดูอึดอัด หากทูกำแพงแล้วทำเป็นไม้ซี่ห่าง ๆ คงทำให้บ้านดูโปร่ง แต่ก็นั่นแหละ บางทีเจ้าของบ้านอาจจะต้องการความเป็นส่วนตัว เพราะการมาปลูกบ้านห่างจากชุมชนขนาดนี้ก็ถือว่าแปลกไม่น้อย

(นางชฎา, 2551: 23-24)

การบรรยายจากบ้านหลังใหญ่ผ่านสายตาของตัวละครเอกในวรรณกรรมสองขวัญทั้งสองเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของคฤหาสน์หลังใหญ่ท่ามกลางธรรมชาติที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวและแปลกแยก ความวิจิตรงดงามของบ้านช่วยดึงดูดให้ตัวละครเอกเกิดความหลงใหลและปรารถนาจะมาเยือนที่

บ้านหลังดังกล่าว ความงดงามของตัวบ้านที่ผู้แต่งสร้างขึ้นเพื่อดึงดูดใจของตัวละครเอกซึ่งเป็นคนในสังคมเมือง ยังแสดงให้เห็นถึงการโหยหาอดีตของคนในสังคมเมืองที่ต้องอยู่กับความจำเจของชีวิตและต้องการค้นหาความแปลกใหม่ไปจากสิ่งที่ตนพบเจอในชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้จากปฏิกิริยาของพสุธาที่แสดงออกถึงความเบื่อหน่ายกับการทำงานความว่า “เขารู้สึกเบื่องานที่ทำอยู่ขึ้นมาเสียเฉย ๆ โดยเฉพาะงานออกแบบคอนกรีต” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 30) แต่เมื่อเขาได้รับมอบหมายงานที่เกี่ยวข้องกับบ้านพญาสัตบรรณซึ่งเป็นบ้านที่มีลักษณะแตกต่างไปจากบ้านที่เขาเคยพบเห็น ทำให้พสุธาเกิดความหลงใหลเป็นอย่างมาก ดังความว่า “ว่างสิพี่ว่าง ชายหนุ่มตอบรับแทบจะทันที มือคว่ำม้วนพิมพ์เขียวไว้ในอ้อมกอดราวกับเด็ก ๆ ที่กลัวใครจะมาแย่งของเล่น” (บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 32) ส่วนนวนิยายเรื่องนางชฎา ก็แสดงให้เห็นถึงการโหยหาอดีตของผู้คนในสังคมเมืองเช่นเดียวกัน เห็นได้จากเตชิตีที่กำลังมองหาบ้านในเมืองที่จะใช้เป็นเรือนหอระหว่างเขาและชมพู จนเมื่อเขาพบกับบ้านโบราณที่แม้จะตั้งอยู่ห่างไกลจากผู้คน แต่เตชิตีกลับชื่นชอบและหลงใหลในบ้านหลังดังกล่าวเป็นอย่างมาก ดังความว่า “เขาไม่ใช่แค่ชอบบ้านหลังนั้น แต่เขาหลงรักและอยากเป็นเจ้าของมันเหมือนที่ชายแก่บอกไว้จริง ๆ” (นางชฎา, 2551: 26) นอกจากความงดงามของบ้านที่ผู้แต่งใช้เพื่อดึงดูดให้ตัวละครเอกเดินทางมายังบ้านหลังดังกล่าวแล้ว การพรรณนาความงามของบ้านยังถูกนำมาใช้แสดงถึงความย้อนแย้งผ่านรูปลักษณ์ภายนอกของบ้านที่มีความงามประณีต แต่แฝงเร้นไปด้วยความรุนแรงที่ซุกซ่อนอยู่ภายใน

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่องนางชฎา ก็นำเสนอเรื่องราวความรุนแรงที่ถูกปกปิดไว้ภายในพื้นที่ของบ้านเช่นเดียวกับบ้านพญาสัตบรรณ หากแต่ผู้แต่งได้กำหนดให้ความสัมพันธ์ของตัวละครเอกกับฉากบ้านต่างออกไป กล่าวคือ ฉากบ้านซึ่งเป็นสถานที่ที่ริลนิกทำร้ายร่างกายและฆาตกรรมจะไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับบทบาทของตัวละครตั้งแต่แรก บ้านเป็นเพียงสถานที่ที่เธอเสียชีวิตเท่านั้น แต่จะเห็นได้ว่าผู้แต่งก็ใช้เรื่องราวซึ่งเป็นประวัติของตัวบ้านมาใช้ในการสร้างความน่าสะพรึงกลัว ดังจะเห็นได้จากการเล่าเรื่องราวการเสียชีวิตของภรรยาเจ้าของบ้าน “เมียเค้าตายที่นี่ เธอผูกพันกับบ้านหลังนี้มาก” นวลพรรณบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนัก “เธอเป็นคนไทย เสียชีวิตด้วยโรคหัวใจตรงห้องนอนใหญ่ข้างบน เป็นใครก็คงทนไม่ได้หรอกที่ต้องอยู่ในบ้านที่คนรักของตัวเองเคยตาย” (นางชฎา, 2551: 30) การกำหนดให้ฉากบ้านเป็นสถานที่ที่เคยมีหญิงสาวเจ้าของบ้านเสียชีวิตไม่เพียงแต่ทำให้บ้านดูน่ากลัวเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงผู้หญิงเข้ากับพื้นที่บ้านผ่านการที่วิญญาณหญิงเจ้าของบ้านยังคงวนเวียนอยู่ภายในนั้นเพราะความรักและความผูกพัน ในขณะที่เจ้าของบ้านผู้เป็นสามีกลับละทิ้งบ้านไปอย่างง่ายดาย การที่ผู้แต่งหยิบยกประวัติความน่าสะพรึงกลัวของฉากบ้าน เช่น การปรากฏตัวของวิญญาณหญิงเจ้าของบ้านที่สร้างความหวาดกลัวให้แก่ผู้มาเยือน ดังความว่า “คนเช่าคนแรกและคนสุดท้ายหายตัวไปโดยทิ้งข้าวของไว้ทั้งหมด ก่อนจะโทรกลับมาบอกว่าบ้านหลังนี้มีผี !” (นางชฎา, 2551: 30) ความเป็นมาของบ้านที่เต็มไปด้วยการ

หลอกหลอนช่วยทำให้สถานที่แห่งนั้นกลายเป็นที่ที่ผู้คนต่างหวาดกลัวและหลีกเลี่ยงที่จะย่างกรายเข้าไปใกล้ ด้วยเหตุนี้พื้นที่ดังกล่าวจึงเอื้อให้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกหญิงกลายเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้ อีกทั้งการที่ผู้แต่งกำหนดให้บ้านตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลจากผู้คนและยากต่อการพบเจอยิ่งช่วยให้เรื่องราวการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นถูกปิดปิดไว้เป็นความลับ

ฉากสถานที่ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย ไม่เพียงแต่เป็นสถานที่ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลและตัดขาดจากสังคมเมืองเท่านั้น หากยังสะท้อนภาพการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตของผู้คนที่เข้าสู่สังคมเมืองร่วมสมัยมากขึ้น ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากอิทธิพลจากระบอบทุนนิยมที่เข้ามามีบทบาท ดังจะเห็นได้จากวรรณกรรมสยองขวัญหลายเรื่องที่ใช้ฉากในสังคมเมือง ดังเช่นในเรื่องสั้น “กล่อม” ที่ผู้แต่งได้นำเสนอเรื่องราวของครอบครัวหนึ่งที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจและมายาคติที่ระบอบทุนนิยมสร้างขึ้น

ฉากในวรรณกรรมเรื่องนี้มีความโดดเด่นเห็นได้จากการที่ผู้แต่งใช้กลวิธีการนำเสนอฉากบ้านในแต่ละช่วงแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ในช่วงแรกผู้แต่งนำเสนอภาพ “บ้านหลังใหญ่ที่ติดกับตลาดคู่ชีวิตตัดสินใจซื้อ” (มั่งมีศรีศัพ, 2559: 115) บ้านหลังดังกล่าวมีสมาชิกอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา พ่อ แม่ ลูก แสดงให้เห็นถึงความอบอุ่นและสายใยแห่งความผูกพันของคนในครอบครัว ผู้แต่งยังได้สร้างบรรยากาศภายในบ้านให้ดูอบอุ่นไปด้วยความสุข ผ่านการกำหนดให้บ้านเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและการวิ่งเล่นของเด็ก ๆ การบรรยายถึงสภาพบ้านที่ตกแต่งด้วย “ภาพครอบครัววางอยู่บนโต๊ะ” (มั่งมีศรีศัพ, 2559: 115) ทั้งหมดนี้ช่วยขับเน้นให้บ้านกลายเป็นสถานที่แห่งความสุข แต่เมื่อนิติหลงอยู่กับมายาคติที่ทุนนิยมสร้างขึ้นทำให้เขามุ่งมั่นทำงานจนหลงลืมภรรยาและลูกจนเป็นสาเหตุให้เกิดความร้าวฉาน ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเริ่มห่างเหิน บ้านที่เคยอบอุ่นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะแห่งความสุขกลับกลายเป็นพื้นที่แห่งความเงียบ จนในท้ายที่สุดเมื่อลดาและนิติตัดสินใจหย่าขาดจากกัน บ้านซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความรักของคนในครอบครัวก็ถูกขายทิ้ง แสดงให้เห็นถึงการล่มสลายและจุดสิ้นสุดของความสัมพันธ์ในครอบครัว นิติต้องย้ายมาอาศัยอยู่ที่คอนโดมิเนียมใจกลางเมืองแห่งหนึ่งซึ่งผู้แต่งได้บรรยายฉากแห่งนี้ไว้อย่างน่าสนใจว่า

ภายในคอนโดหรูขนาด 120 ตารางเมตร ราคาร่วมยี่สิบห้าล้านถูกตกแต่งอย่างสวยงามให้เหมาะสมกับฐานะของนิติ แต่เชื่อไหมว่าในทุกวันที่เขากลับมาที่ห้อง ไฟจะถูกเปิดเพียงดวงเดียวที่หน้าโทรทัศน์ ชายหนุ่มมักที่นั่งนอนบนโซฟาและดูโทรทัศน์จนหลับไป ห้องนอนที่เป็นกระจกพาโนรามา 180 องศาเขาแทบไม่เคยได้เข้าไปนอนเลยด้วยซ้ำ ยิ่งสระว่ายน้ำส่วนตัวนั้นนับครั้งได้เลยที่นิติจะลงไปแช่น้ำเล่นเพื่อดูวิวทิวทัศน์ของ

กรุงเทพฯ ในยามราตรี ห้องขนาดหฺรที่น่าจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน
อย่างทีฝึนไว้ แต่บัดนี้กลับมีเพียงเขาลำพัง...กับความเหงา

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 128-129)

จากข้อความที่ยกมาข้างต้นไม่เพียงแต่นำเสนอให้เห็นถึงสภาพสังคมเมืองร่วมสมัย หากยัง
นำเสนอให้เห็นถึงค่านิยมและวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนที่เริ่มแปรเปลี่ยนจากการใช้ชีวิตแบบ
ครอบครัวใหญ่ที่มีเครือญาติอาศัยอยู่รวมกันไปสู่การแยกตัวจากครอบครัวไปใช้ชีวิตตามลำพัง ทำให้
ขนาดครอบครัวของผู้คนในสังคมเมืองร่วมสมัยมีลักษณะที่เล็กลงแบบปัจเจกชนที่เป็นไปตามระบอบ
ทุนนิยม การเปลี่ยนจากฉากบ้านหลังใหญ่มาสู่คอนโดมิเนียมทรุกลางเมืองช่วยขับเน้นให้ผู้อ่านเห็น
ภาพความโดดเดี่ยวของตัวละครที่ต้องอาศัยอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมบนตึกสูงอันนำมาซึ่งความรู้สึกแคว้ง
คว้าง การใช้แสงสลัวหรือความมืดมิดไม่เพียงแต่ทำให้คอนโดมิเนียมดูวังเวงและน่าสะพรึงกลัวเท่านั้น
แต่ภายใต้ความมืดสนิทมีเพียงแสงสว่างจากจอโทรทัศน์ยัง ช่วยทำให้บรรยากาศภายในห้องดูเจียบ
เหงาและอ้างว้าง สัมพันธ์กับความรู้สึกของตัวละครอย่างนิตที่ต้ออาศัยอยู่เพียงลำพัง อีกทั้งการใช้
ช่วงเวลากลางคืนยังเชื่อมโยงกับบทบาทของตัวละครที่สะท้อนวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมทุนนิยมซึ่งต้อง
ทำงานอย่างหนักกว่าจะได้กลับบ้านก็มักจะเป็นเวลายามค่ำเสมอ

กลวิธีการสร้างฉากที่น่าสนใจในเรื่องสั้นเรื่อง “กล่อม” ยังปรากฏผ่านรูปแบบความสัมพันธ์
และวิถีชีวิตของสมาชิกในครอบครัวที่ถูกนำเสนอในอีกสถานที่และมิติเวลา กล่าวคือ คอนโดมิเนียมที่
นิตอาศัยอยู่เพียงลำพังกลับกลายเป็นสถานที่ที่เขาคต้องพบเจอวิญญาณของลูกสาวคนโตอย่างน้อง
นัชชาที่ปรากฏตัวและทำพฤติกรรมต่าง ๆ เสมือนตอนยังมีชีวิต จนอาจกล่าวได้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมี
ลักษณะเป็นเหมือนภาพที่ถูกนำมาฉายซ้ำ แตกต่างตรงที่ตัวละครน้องนัชชาได้กลายมาอยู่ในรูปแบบ
ของวิญญาณ ดังจะเห็นได้จากกาที่ผู้แต่งกำหนดให้เสียงหัวเราะและความสุขอันเกิดจากการกิจกรรม
ภายในบ้าน แปรเปลี่ยนมาอยู่ในรูปแบบการหลอกหลอนของวิญญาณผู้เป็นลูกสาวที่เกิดขึ้นภายใน
คอนโดมิเนียมของผู้เป็นพ่อ ทั้งนี้ก็เพื่เน้นย้ำแนวคิดการล่มสลายของสถาบันครอบครัวอันเป็น
ผลกระทบมาจากระบอบทุนนิยม

เขาเดินผ่านเคาน์เตอร์ครัวแล้วก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นว่าตู้เย็นถูกเปิดอ้า
ข้าวของภายในเหมือนถูกใครสักคนรื้อ...บัดนี้มีเพียงแสงสว่างวาบของ
หน้าจอโทรทัศน์ในช่องการ์ตูนที่เป็นภาพชายชราร้องเล่นเต้นระบำอยู่ใน
ฟาร์มของตัวเอง เจ้าของบ้านเดินอย่างช้า ๆ ตรงไปยังชุดรับแขก สิ่งทีพบ
ถึงกับทำเอานิตหยุดชะงัก

(มั่งมีศรีศพ, 2559: 133)

จากบทที่ยกมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งใช้เทคนิคการสร้างเหตุการณ์แปลกประหลาดให้เกิดขึ้นภายในคอนโดมิเนียมของนิติ ทั้งโทรทัศน์ที่เปิดได้เอง ตู้เย็นที่ถูกเปิดทิ้งไว้ เสียงฝักบัวในห้องน้ำเหมือนมีใครบางคนอาบน้ำอยู่ เสียงวิ่งเล่นและเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ เป็นต้น นอกจากจะทำให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวแล้ว การที่ผู้แต่งกำหนดให้การลอบหลอนที่ปรากฏภายในคอนโดมิเนียมของนิติ ยังแสดงให้เห็นถึงความสุขและความอบอุ่นของครอบครัวในครั้งอดีตที่กำลังตามลอบหลอนนิติ อีกทั้งการกำหนดให้การลอบหลอนปรากฏผ่านเครื่องใช้ไฟฟ้า ยังแสดงให้เห็นถึงเทคโนโลยีซึ่งเป็นผลผลิตของระบอบทุนนิยมที่ตามลอบหลอนนิติซึ่งเป็นตัวแทนของคนในสังคมเมือง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเน้นย้ำแนวคิดการล่มสลายของสถาบันครอบครัวอันเป็นผลกระทบมาจากระบอบทุนนิยม

4.3.1.2 พื้นที่สาธารณะกับการลอบหลอน

วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยไม่เพียงแต่นำเสนอความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดจากการลอบหลอนของวิญญาณที่อยู่ภายในฉากบ้านเท่านั้น หากแต่มีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบทของสังคมร่วมสมัยที่เต็มไปด้วยความเจริญในหลากหลายรูปแบบ อีกทั้งผู้คนในยุคปัจจุบันก็ไม่ได้ยึดโยงอยู่กับบ้านเท่านั้น เห็นได้จากการที่ผู้แต่งเลือกใช้สถานที่สาธารณะซึ่งสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งที่เราคุ้นเคยเป็นอย่างดีมาใช้เป็นองค์ประกอบในการสร้างความน่าสะพรึงกลัว เช่น พื้นที่ทางธุรกิจ พื้นที่ความบันเทิง และพื้นที่ทางวิทยาศาสตร์ที่คนแปลกหน้ามาปฏิบัติสัมพันธ์ร่วมกัน ในขณะเดียวกันการใช้ฉากเหล่านี้ก็ไม่นำเสนอความน่ากลัวเท่านั้น แต่ยังนำมาซึ่งการวิพากษ์และนำเสนอแนวคิดทางสังคมได้อีกที่น่าสนใจ

ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ห้องคลอডมรณะ* ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการตายอย่างปริศนาของของหญิงสาวที่กำลังตั้งท้องนามว่าเพชรพลับพลึง วิญญาณของเธอปรากฏตัวขึ้นเพื่อขอความช่วยเหลือจากหมออันให้เปิดโปงสาเหตุการตายของเธอ ในวรรณกรรมเรื่องนี้ผู้แต่งกำหนดให้ฉากหลักเป็นโรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งไม่เพียงแต่เป็นสถานที่ที่วิญญาณของเพชรพลับพลึงปรากฏตัวเท่านั้น แต่ยังเป็นสถานที่ที่เธอถูกทำร้ายและฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม ส่งผลให้วิญญาณของเธอยังคงวนเวียนและตามลอบหลอนผู้คนในโรงพยาบาลแห่งนี้ เช่นเดียวกับวรรณกรรมสยองขวัญเรื่อง *ต่อตัดสัมพันธ์* ที่มีฉากหลักเป็นโรงพยาบาลสถานที่ที่ความรุนแรงเกิดขึ้นกับเป้และเอ็นสองพี่น้องที่ต้องสูญเสียไตของตัวเอง จนเป็นเหตุให้เป้จบชีวิตตนเองที่บ้านแต่วิญญาณก็มักจะปรากฏตัวที่โรงพยาบาล จะเห็นได้ว่าฉากในวรรณกรรมสยองขวัญทั้งสองเรื่องเป็นโรงพยาบาลที่มีผู้คนพลุกพล่านตลอดเวลา แต่ผู้แต่งก็สามารถสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับสถานที่ผ่านการกำหนดให้เหตุการณ์สยองขวัญที่เกิดขึ้นกับตัวละครมนุษย์มักจะเกิดขึ้นในช่วงยามวิกาลซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยิบสยองและตัวละครมักจะอยู่เพียงลำพังในช่วงเวลานั้น บรรยากาศโดยรวมเต็มไปด้วยความวังเวง ตัวละครก็มีถึงสังหรณ์เกี่ยวกับสิ่งไม่

ดีหรือมีตัวละครปริศนาที่เข้ามาเตือนให้ระวังอันตรายบางอย่าง นอกจากนี้สถานที่ดังกล่าวก็มักจะเกิดเหตุการณ์แปลกประหลาด เช่น สิ่งของเครื่องใช้เคลื่อนที่เองได้ มีเงาประหลาด และเสียงร้องโหยหวน หรือเสียงหัวเราะของสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ ดังเห็นได้ชัดจากฉากในตอนที่หมออินประจําอยู่ที่ห้องพักแพทย์เพียงลำพังและพบเข้ากับวิญญาณของเพชรพลับพลึง ความว่า

รอบข้างยังคงเงียบ ได้ยินเพียงเสียงแอร์ดังหึ่ง ๆ อย่างเช่นเคย แต่แล้วก็
เงาของบางสิ่งวิ่งผ่านหน้าของชายหนุ่มไป...หมออินแทบหยุดหายใจ เขา
ไม่ได้ตาฟาด มีเงาลึกลับวิ่งผ่านตรงหน้าเขาไปจริง ๆ ทันใดนั้น...เสียงเคาะ
กระจกสีชาที่ดังขึ้นเบา ๆ จนคนที่อยู่ในห้องต้องหันไปมอง เสียงเคาะนั้น
ค่อย ๆ แรงขึ้น...แรงขึ้น จนกระจกทั้งบานสั่นไหวราวกับกำลังจะแตก
ออกเป็นเสียง ๆ เสียให้ได้...เสียงกรีดร้องอันโหยหวนดังขึ้นสลับกับเสียง
หัวเราะของหญิงนิรนาม...”

(ห้องคลอดมรณะ, 2553: 25)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับตัวละครก็ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในยามวิกาลหรือในช่วงที่ตัวละครอยู่เพียงลำพังเสมอไป หากแต่เหตุการณ์เหล่านี้ก็มักเกิดขึ้นในช่วงกลางวันหรือช่วงที่มีผู้คนพลุกพล่าน ผู้แต่งจะกำหนดให้ตัวละครมนุษย์พบเจอกับวิญญาณโดยที่ตัวละครอื่นที่อยู่รายรอบกลับไม่เห็นถึงสิ่งผิดปกติดังกล่าว ยกตัวอย่างฉากในตอนที่หมออินกำลังพูดคุยกับณดา แต่แล้วเธอก็เห็นว่าใบหน้าของณดาแปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าบิดเบี้ยวน่าสยดสยองจนทำให้หมออินกรีดร้องและวิ่งออกมาจากห้องด้วยความกลัว ในขณะที่ณดากลับมีท่าทีมีนงกับพฤติกรรมและปฏิกิริยาของหมออินที่มีต่อเธอโดยที่เธอเองก็ไม่ได้รู้สึกถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น ดังจะเห็นได้จากคำพูดของณดาที่กล่าวกับพี่ชายของเธอว่า “จะบ้าหรือพี่เดช ดาเนี่ยจะไปทำอะไรเค้า อยู่ ๆ เค้าก็ร้องกรีดขึ้นมาแล้วก็วิ่งไป” (ต่อตัดสัมพันธ์, 2555: 53) การกำหนดให้ตัวละครพบเห็นวิญญาณถึงแม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก กลวิธีดังกล่าวช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหวาดกลัวกับเหตุการณ์ซึ่งไม่สามารถคาดเดาได้ อีกทั้งการใช้ฉากโรงพยาบาลเป็นพื้นที่สาธารณะและทุกคนต่างก็คุ้นเคยเป็นอย่างดียังแสดงให้เห็นถึงความย้อนแย้งทางความเชื่อที่มีต่อสถานที่ดังกล่าว กล่าวคือโรงพยาบาลเป็นสถานที่ที่เกิดขึ้นมาจากองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ซึ่งให้ความสำคัญกับเหตุและผล รวมไปถึงสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้ ในขณะที่เดียวกันโรงพยาบาลก็เป็นพื้นที่แห่งความตาย ในวรรณกรรมทั้งสองเรื่องใช้โรงพยาบาลเป็นสถานที่ปรากฏตัวของวิญญาณและสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติอันเป็นความเชื่อที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ซึ่งผู้แต่งก็ได้นำลักษณะความย้อนแย้งดังกล่าวมาใช้สร้างความน่าสยดสยอง

ผู้แต่งยังกำหนดให้โรงพยาบาลซึ่งเป็นสถานที่ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือและเยียวยารักษาผู้ป่วย กลับกลายมาเป็นพื้นที่ที่ผลิตความรุนแรงในสังคม ในนวนิยายเรื่อง *ต่อดัดล้มผีสาว* ฉากโรงพยาบาลถูกใช้เป็นสถานที่ที่แพทย์กลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของผู้มีหน้ามีตาในสังคมร่วมกันวางแผนลักลอบค้าอวัยวะของมนุษย์อย่างผิดกฎหมาย เพียงเพราะต้องการเงินเพื่อมาปรนเปรอความต้องการในชีวิต ความรุนแรงดังกล่าวเป็นเหตุให้เป๋ชายหนุ่มผู้มีฐานะยากจนต้องสูญเสียโอกาสในการมีชีวิตใหม่จนเขาไม่สามารถอดทนต่อการมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* ที่ใช้ฉากเป็นโรงพยาบาลเช่นเดียวกัน แต่ฉากจะมีความเฉพาะเจาะจงกว่าโดยจะเน้นไปที่แผนกห้องคลอดซึ่งเป็นสถานที่ที่เพชรพลับปลิงหญิงสาวที่กำลังตั้งครรภ์ถูกผู้เป็นสามีและบุคลากรทางการแพทย์ร่วมมือกันทำแท้งและฆาตกรรมอำพราง การที่ผู้แต่งกำหนดให้เหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นในโรงพยาบาลยังเป็นการเผยให้เห็นความเลวร้ายของสถานพยาบาลที่ถูกซุกซ่อนอยู่ภายใต้ภาพลักษณ์อันดีงาม นอกจากนี้การใช้ฉากโรงพยาบาลยังแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงแนวคิดทางสังคมที่ผู้แต่งต้องการจะวิพากษ์ ดังจะเห็นได้จากฉากห้องคลอดในนวนิยายเรื่อง *ห้องคลอดมรณะ* ที่ไม่เพียงแต่เป็นสถานที่ที่เกิดความรุนแรงเท่านั้น แต่ห้องคลอดยังเชื่อมโยงเข้ากับบทบาทความเป็นหญิงที่ต้องตกอยู่ในสถานภาพของการเป็นแม่และภรรยา ห้องคลอดสถานที่ที่ให้ ‘กำเนิด’ กลับกลายมาเป็นพื้นที่แห่งการ ‘พราง’ ชีวิต ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากลวิธีที่ผู้แต่งหยิบยกมาใช้ในเป็นองค์ประกอบในการสร้างฉากไม่ได้มีแค่ความน่าสะพรึงกลัวเท่านั้น แต่ยังแฝงไปด้วยการเชื่อมโยงแนวคิดทางสังคมเข้ากับฉากในเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

ผู้แต่งยังใช้ฉากโรงภาพยนตร์ซึ่งเป็นสถานที่ที่มอบความบันเทิงให้แก่ผู้คนในสังคมร่วมสมัยมาสร้างเป็นพื้นที่แห่งความน่าสะพรึงกลัวได้อย่างน่าสนใจ ดังจะเห็นได้ในนวนิยายสยองขวัญเรื่อง *ดีตัวไปตาย* ที่มีเนื้อหาเล่าถึงเหตุการณ์ข่มขืนและฆาตกรรมพนักงานสาวของโรงภาพยนตร์แห่งหนึ่งที่มีนามว่า ออรินทร์ วิญญาณของเธอมักปรากฏตัวขอความช่วยเหลือจากจินตนาการเพื่อนร่วมงานสาวที่มีสัมผัสเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติ เพื่อตามหาตัวฆาตกรที่ทำร้ายเธอ การที่ผู้แต่งกำหนดให้เหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นในโรงภาพยนตร์แสดงให้เห็นถึงการพลิกบทบาทของโรงภาพยนตร์ในฐานะพื้นที่แห่งความบันเทิงให้กลายเป็นพื้นที่แห่งการหลอกหลอน ในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีถูกสร้างขึ้นเพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกสบายให้แก่ผู้คนที่มาเข้าชม ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเร้นลับเหนือธรรมชาติถูกนำมาถ่ายทอดในรูปแบบภาพยนตร์เพื่อใช้เป็นสื่อสร้างความบันเทิง ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เน้นย้ำให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคมเมืองที่ยึดมั่นกับหลักการทางวิทยาศาสตร์ ด้วยเหตุนี้การปรากฏตัวของวิญญาณออรินทร์จึงเป็นการทำลายความเชื่อของผู้คนในยุคปัจจุบันที่มองว่าเรื่องผีเป็นเพียงแค่ความเชื่อหรือจินตนาการที่มีอยู่แต่ในภาพยนตร์เท่านั้น ดังจะเห็นได้ชัดในตอนท้ายที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกหวาดกลัวของตัวละครที่มีต่อบรรยากาศในโรงภาพยนตร์ว่า

เธอกลับรู้สึกเหมือนมีใครสักคนจ้องมองเธออยู่ภายในห้องนี้ ครั้นพอหันไปมองดูกลับพบเพียงความว่างเปล่า ภายในห้องที่กว้างขวางเรียงรายไปด้วยตู้ล็อกเกอร์นั้นเงียบจนขนลุก แสงไฟสีส้มสลัวยิ่งทำให้บรรยากาศน่ากลัวไปกันใหญ่ นี่ถ้านึกถึงเรื่องราวในหนังสือที่เพิ่งฉายจบไปเมื่อสักครู่ด้วยล่ะก็... มันยิ่งทวีความหลอนเข้าไปอีก แต่อย่างว่านั่นมันก็แค่หนัง...คงไม่มีอะไรหรอก”

(ตีตัวไปตาย, 2553: 12)

ผู้แต่งยังได้กำหนดให้โรงภาพยนตร์มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับความน่ากลัวของวิญญาณหญิงสาวที่เสียชีวิตก่อนหน้าออรินทร์และมักปรากฏตัวหลอกหลอนผู้คนในเวลากลางคืน เป็นการแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับออรินทร์ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก แต่เหตุการณ์ดังกล่าวเคยเกิดขึ้นกับเหยื่อสาวรายอื่น ๆ มาแล้วในอดีต ดังจะเห็นได้จากการสร้างเรื่องราวเล่าขานเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของโรงภาพยนตร์ให้เป็นสถานที่ที่เคยประสบกับเหตุการณ์ความรุนแรงและการฆาตกรรมที่ยังคงเป็นปริศนาไม่สามารถคลี่คลายได้ รวมไปถึงการปรากฏตัวของวิญญาณที่คอยหลอกหลอนผู้ที่ได้แวะเวียนเข้ามาในสถานที่แห่งนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อเสริมให้ฉากเหล่านี้ดูมีความน่าสะพรึงกลัวและกลายเป็นสถานที่ไม่ปลอดภัย ดังจะเห็นได้จากดังจะเห็นได้จากตอนต้นเรื่องที่มีผู้เขียนบรรยายถึงท่าทีของแม่บ้านที่กำลังทำความสะอาดโรงภาพยนตร์แห่งนี้ในเวลากลางคืน ความว่า

เสียงร้องเพลงของแม่บ้านดังขึ้นเพื่อกลบความเงียบงันในโรงภาพยนตร์ที่เจ็ดขณะที่กำลังทำความสะอาดแต่เพียงลำพัง แม้กระนั้นเธอก็ยังคอยแอบหันไปมองข้างหลังอยู่ตลอดเวลา ด้วยกลัวว่าจะเจออะไรที่น่ากลัวแบบที่พนักงานคนอื่น ๆ ขอบพูดกันว่าโรงภาพยนตร์ที่เจ็ดนั้นผีเฮี้ยนถึงขนาดเห็นผีสาวผมยาวนั่งอยู่ตรงพนักงานเก้าอี้แล้วโยกตัวไปมายามที่ไม่มีใครอยู่...แค่นี้ก็ภาพตามก็เสียววาบไปจนจับชั่วคราวใจเสียแล้ว

(ตีตัวไปตาย, 2553: 15)

การที่ผู้เขียนกำหนดให้โรงภาพยนตร์มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับความน่ากลัวของวิญญาณหญิงสาวที่เสียชีวิตก่อนหน้าออรินทร์และมักปรากฏตัวหลอกหลอนผู้คนในเวลากลางคืนเป็นการแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับออรินทร์ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก แต่เหตุการณ์ดังกล่าวเคยเกิดขึ้นกับเหยื่อสาวรายอื่น ๆ มาแล้วในอดีต ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าของแม่บ้านในบทข้างต้น การใช้กลวิธีดังกล่าวจึงไม่เพียงแต่ช่วยเน้นย้ำให้เห็นว่าโรงภาพยนตร์เต็มไปด้วยความน่าหวาดกลัวอันเกิดจากการปรากฏตัวของวิญญาณมากมาย แต่ยังเชื่อมโยงกับประเด็นเรื่องความรุนแรงทางเพศ ผ่านการ

กำหนดให้สถานที่ดังกล่าวกลายเป็นพื้นที่แห่งการผลิตซ้ำความรุนแรงและการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง ดังนั้น การใช้ฉากโรงภาพยนตร์ซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้คนในสังคมร่วมสมัยรู้จักและคุ้นเคยเป็นอย่างดี จึงช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหวาดกลัวและมองว่าสถานที่แห่งนี้ไม่เพียงแต่ให้ความเพลิดเพลินเท่านั้น แต่ยังเต็มไปด้วยความรุนแรงที่แฝงตัวอยู่

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ฉากในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยแสดงให้เห็นถึงการใช้กลวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวหลากหลายรูปแบบ เช่น การกำหนดให้เกิดเหตุการณ์ประหลาดภายในบ้านและบริเวณพื้นที่โดยรอบ การใช้ความมืดและแสงสลัว การใช้ธรรมชาติในการสร้างบรรยากาศ การกำหนดให้มีเรื่องเล่าหรือตำนานเกี่ยวกับสถานที่ การใช้พิธีกรรมและไสยศาสตร์เพื่อเพิ่มความน่าสะพรึงกลัว รวมไปถึงการกำหนดสถานที่ตั้งของฉากให้อยู่ในพื้นที่ห่างไกล นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าฉากของภาคินัยก็มีความหลากหลาย ทั้งฉากบ้านที่ดำเนินตามแบบขนบของวรรณกรรมกอฉิกและฉากที่แสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสภาพบริบทของสังคมร่วมสมัย เช่น โรงภาพยนตร์ โรงพยาบาล เป็นต้น ฉากก็ยังไม่เพียงแต่นำเสนอความหลอกลอนเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงกับประเด็นทางสังคมที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ ได้แก่ การใช้ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นภายในบ้าน ความน่าเฟะของสังคมเมืองและผู้คน

4.3.2 กลวิธีการสร้างความหลอกลอนผ่านการสร้างฉาก

ฉากในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดปัญหาในสังคมเมือง ผู้เขียนได้เน้นบทบาทดังกล่าวอย่างเด่นชัดด้วยการสร้างความหลอกลอนผ่านการพรรณนาฉากที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของความตายและการสูญเสีย รวมถึงฉากที่แสดงให้เห็นความเสื่อมโทรมทั้งทางกายภาพและศีลธรรม ผู้แต่งใช้ภาษาที่เร้าประสาทสัมผัสทั้งในด้านการมองเห็น การดมกลิ่น การรับรส การสัมผัส และการได้ยินเสียงต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงกับความเสื่อมทรามของสังคมเมืองที่ถูกซ่อนเร้นอยู่ภายใต้ภาพลักษณ์ของความเจริญทางวัตถุ

4.3.2.1 ฉากที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของความตายและการสูญเสีย

ในนวนิยายเรื่องนางชฎา ฉากบ้านถูกขับเคลื่อนความน่าสะพรึงกลัวผ่านการที่ผู้แต่งได้ใช้เทคนิคการเพิ่มบรรยากาศที่ดูวังเวงให้กับตัวฉาก ด้วยกลวิธีการใช้แสงแบบสลัว ๆ หรือไม่ก็ใช้ความมืดมิด ยามวิกาล บรรยากาศบริเวณโดยรอบเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด การสร้างให้มีเสียงหรือเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น กำหนดให้สถานที่นั้น ๆ เต็มไปด้วยกลิ่นอันชวนคลื่นเหียนอย่าง กลิ่นเหม็นอับ กลิ่นคาวเลือด กลิ่นซากศพ

บรรยากาศภายในห้องน้ำเริ่มร้อนระอุมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเอกราชรับรู้ได้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น เขาหันไปมองในอ่างจากุซซี่อีกครั้ง คราวนี้น้ำกลับกลายเป็นเหมือนกระทะทองแดงใบใหญ่ที่มีน้ำเดือดเดือดปุด ๆ อย่างน่าสยดสยอง ศพนับร้อยลอยอืดเต็มกระทะ ส่วนคนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ส่งเสียงร้องโหยหวนขอความช่วยเหลือ บ้างก็ยื่นมือยื่นไม้มาจับที่ขาของเอกราช บ้างก็จ้องตรงมาที่ชายหนุ่มแล้วหัวเราะอย่างสมเพช

(นางชฎา, 2551: 141)

ในบางเรื่องก็ยังมีการใช้กลิ่นของดอกไม้บางชนิดที่ส่งกลิ่นรุนแรง รวมถึงชื่อของดอกไม้ที่แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงกับความรู้สึกของตัวละคร เช่น ดอกลิลาวดี หรือ ดอกลั่นทมซึ่งสื่อในนัยยะถึงความโศกเศร้าทุกซักระหมัดและความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับตัวละครไปถึงการเกิดปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างไร้สาเหตุ เช่น พายุร้อนพายุฝน เป็นต้น กลวิธีเหล่านี้จึงถูกนำมาใช้เพื่อสื่อให้เห็นถึงความผิดปกติและความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้นภายในสถานที่แห่งนั้น เห็นได้ชัดในนวนิยายเรื่อง *บ้านพญาสัตบรรณ*

ฝนฟ้าภายนอกยังโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งราวกับว่ามันจะตกเป็นครั้งสุดท้ายบนโลกใบนี้ พสุธานั่งนิ่ง นึกหาวิธี แต่แล้วพลันสายตาก็เหลือบไปเห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาต้องเบิกตาโพลงด้วยความตกใจมากขึ้นกว่าเก่า!...ลมวูบหนึ่งโชยพัดเข้ามาปะทะร่างของพสุธา มันไม่ได้พัดพามาแค่ความเย็นยะเยือกเท่านั้น หากแต่ยังพากลิ่นดอกต้นพญาสัตบรรณซึ่งทวีความรุนแรงขึ้นจนเหม็นคล้ายกลิ่นศพเน่า พสุธาถึงกับต้องใช้มือปิดจมูก แต่สายตาก็ยังจ้องไปทีผีสาวตนนั้นที่กำลังยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาทาบกับกระจก ตาจ้องตา...เป็นดวงตาที่บ่งบอกถึงความน่าสยดสยองและความทรมานจนคนที่ถูกจ้องมองรู้สึกได้

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย...อย่าทิ้งฉันไว้ที่นี่...เอาฉันออกไปที!”

(บ้านพญาสัตบรรณ, 2555: 42-43)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้แต่งบรรยายบรรยากาศของบ้านที่เต็มไปด้วยความวังเวงและมีเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือของหญิงสาวเพื่อเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้กับสถานที่ นอกจากบ้านพญาสัตบรรณจะช่วยขับเน้นบรรยากาศให้ดูลึกลับน่าหวาดกลัวแล้ว ฉากบ้านพญาสัตบรรณยังเป็นพื้นที่ที่ความรุนแรงเกิดขึ้นและถูกส่งคมกดทับไว้ไม่ให้เผยออกมา กล่าวคือ บ้านพญาสัตบรรณแสดงให้เห็นถึงการใช้ความรุนแรงในครอบครัวที่ผู้เป็นพ่อกระทำต่อบุตรสาวและตัวบ้านเองก็ถูกทำให้

กลายเป็นพื้นที่ของผู้หญิงที่มีหน้าที่คอยดูแลงานบ้าน เห็นได้จากการรัลลินถูกบังคับให้อยู่แต่ภายในบ้านคอยดูแลทำความสะอาดและปรนนิบัติผู้เป็นพ่อ การปรากฏตัวของวิญญาณรัลลินซึ่งถูกผู้เป็นพ่อฆาตกรรมอย่างทารุณในบ้านหลังดังกล่าว ยังแสดงให้เห็นถึงการพยายามปกปิดความรุนแรงที่เกิดขึ้นผ่านการที่วิญญาณรัลลินขอร้องให้สุธาชายหนุ่มผู้มีจิตสัมผัสกับวิญญาณช่วยค้นหาศพของเธอที่ถูกฝังอำพรางไว้ที่แห่งนั้นและช่วยเปิดโปงความเลวร้ายที่ผู้เป็นพ่อได้กระทำกับเธอ

4.3.2.2 ฉากที่แสดงให้เห็นความเสื่อมโทรมทั้งทางกายภาพและศีลธรรม

ในนวนิยายเรื่อง*ท้าคนเป็นเห็นคนตาย* ที่มีเนื้อหาเล่าถึงรายการเรียลลิตีที่ให้ผู้สมัครแข่งขันทำภารกิจในโรงแรมร้างแห่งหนึ่งที่มีนามว่า “ศิตามันอันตรา” การที่ผู้แต่งกำหนดให้ฉากสำคัญในเรื่องเป็นโรงแรมหรูขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่บนเกาะกลางทะเลซึ่งแต่เดิมเคยเป็นพื้นที่ของชาวพื้นเมืองที่อาศัยอยู่บนเกาะแห่งนี้มาหลายชั่วอายุคน แต่เมื่อความเจริญอันเป็นผลมาจากระบอบทุนนิยมที่เริ่มแผ่ขยายจากสังคมเมืองเข้าสู่ชนบท ส่งผลให้เกาะแห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ทางธุรกิจของเหล่านายทุนที่เข้ามาแสวงหาผลประโยชน์ โดยการขับไล่ชาวพื้นเมืองออกไปพร้อมกับสร้างโรงแรมหรูที่เต็มไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มคนรวยในสังคมเมืองที่ต้องการจะมาพักผ่อนหย่อนใจท่ามกลางธรรมชาติ “โรงแรมระดับห้าดาวที่ตั้งอยู่บนเกาะส่วนตัวทางทะเลฝั่งอันดามันครับ แยกที่เข้าพักที่นี่ส่วนใหญ่เป็นผู้มีเงินทั้งนั้น เนื่องจากการที่จะเข้าไปพักที่นี่ได้ต้องมีเงินมากพอ ผมบอกได้แค่ว่าเรหาคาต่ำสุดอยู่ที่หลักหมื่นบาทต่อคืนจนถึงหลักแสนบาทของห้องเอ็กส์คลูซิฟสวีท” (ท้าคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 15) โรงแรมแห่งนี้จึงเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของระบอบทุนนิยมที่เข้ามาลบล้างและเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตดั้งเดิมให้กลายเป็นพื้นที่เมืองมากขึ้น

ประเด็นที่น่าสนใจต่อมา คือ แม้ว่าผู้แต่งจะกำหนดให้เกาะดังกล่าวกลายเป็นพื้นที่ที่ตั้งของโรงแรม ถึงกระนั้นสถานที่ดังกล่าวกลับไม่ได้ตั้งอยู่อย่างถาวร โรงแรมที่เปิดให้ผู้คนเข้าใช้บริการเพียงไม่นานกลับต้องกลายสภาพมาเป็นโรงแรมร้างและเป็นเพียงซากปรักหักพัง เนื่องมาจากการที่เหล่านายทุนที่เข้าสร้างโรงแรมบนเกาะแห่งนี้ไม่ปฏิบัติตามความเชื่อและประเพณีที่ชาวพื้นเมืองดั้งเดิมเคารพนับถือ ทำให้เหล่าวิญญาณบรรพบุรุษที่สิงสถิตอยู่บนเกาะแห่งนี้พรากชีวิตของผู้คนที่เข้ามาพักไปจำนวนมาก จนทำให้ไม่มีใครเข้ามาใช้บริการและโรงแรมต้องปิดตัวลงในท้ายที่สุด ลักษณะดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นถึงการโต้กลับของวิถีชีวิตดั้งเดิมที่ปฏิเสธความเป็นสังคมเมืองที่ระบอบทุนนิยมหยิбыนให้ และการกำหนดให้โรงแรมกลายเป็นสถานที่รกร้างก็แสดงให้เห็นถึงการใช้อากโรงแรมเป็นบาดแผลของความล้มเหลวในระบอบทุนนิยมที่ยังคงเหลือไว้เพียงซากปรักหักพัง

วันหนึ่งแขกที่เข้าพักกำลังจะเดินทางกลับไปยังฝั่งเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ นั้น เรือของทางโรงแรมเกิดขัดข้อง คนเข้ากับชะง่อนหินโสโครก

จนทำให้เรือล่ม ผู้โดยสารกว่ายี่สิบชีวิตจมนหายไปยังท้องทะเล น้าแปลกมากครับ...แม้ทางเจ้าหน้าที่ของจังหวัดจะเกณฑ์นักประดาน้ำจากหน่วยกู้ภัยมาค้นหาศพของคนที่ยี่สิบคนนั้นเท่าไร แต่กลับหาไม่เจอ ไม่มีร่องรอยเลยสักนิด คนเก่าคนแก่ของจังหวัดเชื่อว่ามันเป็นการเช่นแก้วดวงวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ที่เกาะเกะนั้น เพราะก่อนที่นายฝรั่งจะมาซื้อเกาะนั้นไปสร้างโรงแรม มันเคยเป็นสุสานเก่ามาก่อน ด้วยความที่นับถือกันคนละศาสนาจึงไม่มีการทำพิธีอะไรทั้งนั้น มีหน้าซำยังชุดเอาซากกระดูกของคน”ตายโยนทิ้งทะเลอีก...ที่นี้พอหาศพไม่เจอ ทางผู้ใหญ่ของจังหวัดจึงได้เชิญคนทรงเข้ามาทำพิธีขอขมาดวงวิญญาณเหล่านั้นให้น้าร่างของผู้เสียชีวิตขึ้นมาบำเพ็ญกุศล น้าแปลกมากเลยพี่...เช้าวันต่อมาศพที่ยี่สิบศพลอยมาเกยที่ชายหาดหน้าโรงแรม เรื่องนี้เป็นที่เลื่องลือกันมากในตอนนั้น แยกที่พักอยู่ต่างพากันเช็คเอาท์ออกจนเกือบหมดโรงแรม เพราะกลัว จะไม่ให้กลัวได้ยังไงล่ะพี่...วันดีคืนดีก็มีคนเห็นพวกคนตายเหล่านั้นเดินวนไปวนมาที่ชายหาด บางคืนเขี่ยนจัดโผล่ไปในลิฟท์จนแขกหรือกริตร้องช็อคไปหลายราย...”

(ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 16)

ในด้านกลวิธีการสร้างความสยองขวัญ จะเห็นได้ว่าผู้แต่งก็ยังคงใช้เทคนิคการสร้างเหตุการณ์แปลกประหลาดเพื่อให้ฉากดูน่าหวาดกลัวเช่นเดียวกับวรรณกรรมเรื่องอื่น การกำหนดให้มีตัวละครอื่นออกมาเตือนไม่ให้ตัวละครเอกเข้าไปในสถานที่แห่งนั้น “พวกเด็กในตู้ฝังไปลองตีกันเยอะแยะกลับมาสติแตกเป็นบ้าไปหลายคน พวกนี้ได้เจอกับตัวถึงรู้ ว่าแต่พี่จะไปจริง ๆ เหรอ...มันน่ากลัวมากนะพี่” (ทำคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 17) ผู้แต่งยังมีการหยิบยกเอาความเชื่อและพิธีกรรมเกี่ยวกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ อย่างการเช่นไหว้ดวงวิญญาณที่สิงสถิตอยู่บนเกาะมาสร้างเป็นตำนานหรือเรื่องเล่าขาน เพื่อให้ฉากโรงแรมที่ตั้งอยู่บนเกาะแห่งนี้มีความขลังและกลายเป็นสถานที่อันตรายที่ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว การใช้ความเชื่อดั้งเดิมเพื่อเสริมความน่าสะพรึงกลัวให้กับฉากยังสัมพันธ์กับการกำหนดตำแหน่งที่ตั้งของฉากให้เป็นเกาะกลางทะเลในจังหวัดเล็ก ๆ ทางภาคใต้ซึ่งเป็นพื้นที่ห่างไกลจากความรู้ของผู้คนในสังคมเมือง อีกทั้งผู้คนที่เคยอาศัยอยู่บนเกาะตลอดพื้นที่บริเวณใกล้เคียงก็ยังคงยึดถือประเพณีความเชื่อแบบดั้งเดิม ต่างจากวิถีชีวิตในเมืองที่เชื่อมั่นในกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้หลักของเหตุและผลซึ่งแสดงให้เห็นถึงนัยยะของการวิพากษ์พื้นที่ที่ชนบทว่าเป็นพื้นที่แห่งความล้าหลังและมรณาย สิ่งเหล่านี้จึงมีส่วนในการเอื้อให้ตัวละครเหนือธรรมชาติสามารถปรากฏตัวได้โดยไม่ขัดแย้งกับความรู้สึกของผู้อ่าน เพราะฉากโรงแรมที่ตั้งอยู่บนเกาะห่างไกลทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องไกลตัวและอาจจะมีสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติซุกซ่อนอยู่ นอกจากนี้ การที่ผู้แต่งกำหนดให้โรงแรมร้างศิตามันอันตราเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยวิญญาณร้ายที่คอยหลอกหลอนผู้มาเยือน ยังช่วยขับเน้นความน่าสะพรึงกลัวของผู้คนในสังคมทุนนิยมที่สามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อเงินโดยไม่สนว่าสิ่งที่ตนต้องเผชิญจะอันตรายเพียงใด ดังคำกล่าวของชะพลูที่ว่า “เงินหนึ่งล้านอย่างนั้นหรอ... หนึ่งล้านแลกกับการไปทำผีหนึ่งคืน อะไรมันจะคุ้มกว่านี้อีก ถึงแม้ว่าเธอจะกลัวผีก็ตาม ” (ห้าคนเป็นเห็นคนตาย, 2553: 47)

ความน่าสนใจอีกประการของฉากในนวนิยายเรื่องนี้ คือ ผู้แต่งกำหนดให้ผู้เข้าชมครในรายการล่าท้าผีต้องแข่งขันกันทำภารกิจที่ทีมงานมอบหมายให้สำเร็จ โดยจะมีการแบ่งพื้นที่ทำภารกิจให้กับตัวละครประจำตำแหน่งในแต่ละชั้นของโรงแรมซึ่งมีทั้งสี่ชั้น โดยแต่ละชั้นของโรงแรมก็ไม่เพียงแต่นำเสนอระดับความน่ากลัวของเหล่าวิญญาณที่แตกต่างกันออกไป แต่ยังเชื่อมโยงกับบทบาทของตัวละครและแนวคิดของระบอบทุนนิยมที่ต้องการกำจัดกลุ่มคนที่ไม่สามารถเป็นกำลังในการผลิตเห็นได้จากการที่ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศอย่างฝ่ายซึ่งเป็นหญิงรักหญิงและเอมี่ซึ่งเป็นหญิงแปลงเพศอยู่ในชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองของโรงแรม ในขณะที่ยอดชายชายหนุ่มผู้มีร่างกายอ่อนแอและแดงกวานักศึกษาสาวที่มีนิสัยรักความสบายอยู่ในชั้นที่สามและชั้นที่สี่ ส่วนเซนและชะพลูซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มแรงงานที่ระบอบทุนนิยมปรารถนาอาศัยอยู่ในชั้นบนของโรงแรม

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยแสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านศิลปะการประพันธ์ที่ช่วยให้เนื้อเรื่องมีความน่าสะพรึงกลัว ซึ่งความสะพรึงกลัว ความหวาดวิตก และความอึดอัด สิ่งเหล่านี้ก็ล้วนแต่เป็นอารมณ์สำคัญที่ปรากฏในวรรณกรรมสยองขวัญ ทั้งในด้านกลวิธีการสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่องที่เอื้อให้เกิดความสยดสยอง กลวิธีการสร้างตัวละครที่นำมาซึ่งการหลอกหลอนก็ได้จำกัดอยู่แค่ตัวละครผีที่มีรูปลักษณ์ชวนขนลุกเท่านั้น แต่ยังเห็นได้จากอุปนิสัยและพฤติกรรมความรุนแรงและความโหดเหี้ยมที่มนุษย์ทำต่อมนุษย์ด้วยกันเอง ส่วนในด้านกลวิธีการสร้างฉาก ผู้แต่งก็มักจะใช้ฉากที่แตกต่างจากความคุ้นชินของผู้อ่าน หรือในบางเรื่องก็มีการนำฉากที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวันมาใช้ในการสร้างความหลอกหลอน ผ่านการเชื่อมโยงความน่าสะพรึงกลัวของสถานที่นั้น ๆ เข้ากับประเด็นที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์เรื่อง “สังคมเมืองร่วมสมัยในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสร้างความหลอกหลอน และเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสร้างความหลอกหลอนกับการเสนอปัญหาต่าง ๆ ในสังคมเมืองร่วมสมัย ในนวนิยายสยองขวัญของภาคินัย จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ นางชฎา ห้องคลอดมรณะ ตีตัวไปตาย ทำคนเป็นเห็นคนตาย ต่อดัดล้มผีส้วมา บ้านพญาสัตบรรณ ขนมหสมศพ และถวิล และเรื่องสั้นในรวมเรื่องสั้นชุดมั่งมีศรีศัพและอยู่ดีมีศัพอีกจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ “จะอยู่กับเธอจนเธอหายดี” “ซ้ายมือ ซอยสาม แยกสอง” “กลุ่ม” และ “เหงากันสองคน”

ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมสยองขวัญทั้ง 12 เรื่องของภาคินัยมีลักษณะเด่นในด้านการนำเสนอปัญหาต่าง ๆ ในสังคมเมืองร่วมสมัย ประการแรก ผู้เขียนถ่ายทอดให้เห็นว่าสังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งการกดขี่ โดยเฉพาะการกดขี่ทางเพศ งานเขียนของภาคินัยมักกล่าวถึงผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ ความรุนแรงของระบอบ ปิตาธิปไตยในสังคมเมือง ความรุนแรงดังกล่าวมีทั้งความรุนแรงที่แทรกซึมอยู่ในวิถีชีวิตประจำวันของผู้หญิงต้องดำเนินชีวิตอยู่ในกรอบของบทบาททางเพศในฐานะภรรยาและลูกสาว และกรอบบรรทัดฐานความงามของผู้หญิงที่ถูกผลิตซ้ำผ่านมายาคติเกี่ยวกับความงามในสังคมบริโภคนิยมและวัตถุนิยม ภาคินัยยังชี้ให้เห็นว่าสังคมเมืองเต็มไปด้วยอันตรายและความเสี่ยงที่ผู้หญิงต้องเผชิญ เช่นการล่วงละเมิดทางเพศที่สร้างบาดแผลภายในจิตใจ และสะท้อนให้เห็นความล้มเหลวของระบอบยุติธรรม ตลอดจนความเหลื่อมล้ำทางสถานภาพทางสังคมระหว่างผู้ชายและผู้หญิง นอกจากนี้ ผู้เขียนยังนำเสนออคติของสังคมต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศที่ถูกกีดกันให้กลายเป็นคนชายขอบของสังคมเนื่องจากมีวิถีปฏิบัติไม่ตรงตามบรรทัดฐานแบบรักต่างเพศ

ประการต่อมา วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยถ่ายทอดให้เห็นว่าสังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความเสื่อมถอยทางจริยธรรม อันเป็นผลมาจากแรงขับเคลื่อนของระบบทุนนิยมในสังคมเมืองที่ทำให้มนุษย์ต้องแก่งแย่งแข่งขัน กดขี่ข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า และเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ สังคมเมืองร่วมสมัยที่เต็มไปด้วยความเจริญก้าวหน้า เทคโนโลยียังถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตอบสนองความต้องการของลัทธิทุนนิยมโดยไม่คำนึงถึงหลักจริยธรรม ผู้แต่งได้เผยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความย้อนแย้งของสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยภาพความเจริญของ

เทคโนโลยีสารสนเทศที่ช่วยให้มนุษย์มีความเป็นอยู่ที่ดี แต่ในอีกแง่หนึ่งสิ่งเหล่านี้ก็กลับกลายมาเป็นเครื่องมือที่หล่อหลอมให้มนุษย์ใช้กระทำความรุนแรงต่อมนุษย์ด้วยกันเอง

ประการสุดท้าย วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนำเสนอว่าสังคมเมืองเป็นพื้นที่แห่งความแปลกแยกและความสัมพันธ์ที่ล้มเหลว เนื่องจากสภาพสังคมแบบทุนนิยมนั้นเต็มไปด้วยแรงกดดันทางเศรษฐกิจ ผู้คนในสังคมต่างต้องทำงานแข่งขันกันเพื่อให้ตนเองเหนือกว่าหรือเด่นกว่าผู้อื่นเพื่อที่ตนจะสามารถดำรงอยู่ในสังคมนี้ได้ ลักษณะเช่นนี้ส่งผลให้ความสัมพันธ์ของผู้คนในเมืองมีลักษณะห่างเหิน เนื่องจากการทำงานที่ต้องแข่งขันอยู่ตลอดเวลาได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิต การให้คุณค่ากับการทำงานหนักก็ทำให้ช่วงเวลาในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นลดน้อยลง ขณะที่ความเป็นปัจเจกถูกขับเน้นให้เด่นชัดจนก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยก ผู้คนในสังคมทุนนิยมจึงรู้สึกที่ตนเองอยู่เพียงลำพังแม้ว่าจะมีผู้คนมากมายรายล้อมก็ตาม นอกจากนี้ เทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของผู้คนในสังคมเมืองอย่างมากมายยังทำให้ปฏิสัมพันธ์ของผู้คนฉาบฉวยยิ่งขึ้นด้วย เนื่องจากสื่อสมัยใหม่ทำให้ผู้คนให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ที่สร้างขึ้นในโลกเสมือนจริงจนละเลยการสร้างความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง

การนำเสนอปัญหาสังคมเมืองในงานของภาคินัยแสดงให้เห็นการรับอิทธิพลจากวรรณกรรมสยองขวัญของไทยในยุคก่อนที่มักนำเสนอให้เห็นความวิตกกังวลต่อภาวะสมัยใหม่ของผู้คนในสังคม อย่างไรก็ตาม ลักษณะเด่นในงานเขียนของภาคินัยคือ การถ่ายทอดภาพของสังคมร่วมสมัยที่ระบบทุนนิยมขยายตัวอย่างเต็มที่และชนชั้นกลางได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม งานของภาคินัยจึงมักไม่ปรากฏเรื่องราวเกี่ยวกับชนชั้นสูง หรือการนำเสนอสังคมแบบจารีตในลักษณะโหยหาอดีตเหมือนงานในยุคก่อนหน้า นอกจากนี้ วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยยังมีลักษณะเด่นคือ การแสดงให้เห็นถึงการหยิбы้ม การผสมผสาน และการเชื่อมโยงตัวบทเข้ากับสื่อแขนงอื่นอันหลากหลาย เช่น ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ เกมโชว์ เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวทำให้เห็นการปรับเปลี่ยนเรื่องราวให้สอดคล้องกับบริบทสังคมปัจจุบัน เรื่องสยองขวัญของภาคินัยจึงไม่ได้ยึดโยงอยู่กับความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม และตำนานเท่านั้น หากแต่ยังมีการนำเสนอที่ เหตุการณ์ และข้อมูลข่าวสารที่ผู้คนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันมาเป็นองค์ประกอบในการสร้างความหลอกหลอนด้วย

ในด้านกลวิธีการสร้างความหลอกหลอน ผู้วิจัยพบว่านอกจากภาคินัยจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมเมืองร่วมสมัยและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้งานของเขาเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายแล้ว งานของภาคินัยยังประกอบไปด้วยกลวิธีการสร้างความหลอกหลอนที่หลากหลาย ทั้งการสร้างเนื้อหาและโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉาก กลวิธีเหล่านี้มุ่งเน้นความรุนแรงที่ล้นเกินตามลักษณะของวรรณกรรมสยองขวัญ ขณะเดียวกันก็มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดแนวคิดเกี่ยวกับสังคมเมืองด้วย

ในด้านการสร้างเนื้อหาและโครงเรื่องพบว่า วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการฆาตกรรม การทรมาน การกักขัง และการปรากฏตัวของผี ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์เหล่านี้อย่างละเอียดเพื่อเร้าอารมณ์สะพรั่งกลัวของผู้อ่าน อีกทั้งยังนำเหตุการณ์ดังกล่าวมาร้อยเรียงผ่านโครงเรื่องแบบต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดสารสำคัญ ได้แก่ โครงเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบค้นเพื่อคลี่คลายปมปัญหาให้กระจ่าง โดยตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์อาจจะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับตัวละครผีโดยตรง หรืออาจบังเอิญเข้ามามีส่วนพัวพัน และตัวละครมนุษย์จะเป็นผู้สืบหาความจริงโดยมีตัวละครผีเป็นผู้ช่วยเหลือ ในด้านโครงเรื่องแบบทำภารกิจนั้นตัวละครเอกจะต้องปฏิบัติภารกิจที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง ความน่าสะพรั่งกลัว ความสยดสยองที่อาจเกิดจากวิญญาณหรือการกระทำของมนุษย์ด้วยตนเอง และเรื่องมักจะจบลงที่ตัวละครเอกตายหรือพบว่าภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น ในด้านโครงเรื่องแบบเน้นปมปัญหาทางจิตจะมุ่งเน้นที่ความทุกข์ทรมาน การฆ่าตัวตาย การเผยให้เห็นด้านมืดของจิตใจมนุษย์ โดยโครงเรื่องประเภทนี้จะเน้นการหลอกหลอนผ่านสภาวะทางจิตของตัวละครเอก ส่วนโครงเรื่องแบบรักไม่สมหวังมักจะปรากฏในงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งต้องพบเจอกับความรักที่ไม่เป็นไปตามปรารถนา เนื่องมาจากบรรทัดฐานทางสังคม

การสร้างตัวละครที่สร้างความหลอกหลอนในงานของภาคินัยมีทั้งตัวละครผีที่สร้างความน่าสะพรั่งกลัวจากสัญลักษณ์ที่สยดสยองและการใช้อำนาจเหนือธรรมชาติเพื่อแก้แค้น นอกจากนี้ยังมีตัวละครประเภทอื่นที่เร้าอารมณ์ความสะพรั่งกลัวแก่ผู้อ่าน เช่น ตัวละครฆาตกร โดยเฉพาะตัวละครฆาตกรที่มีบทบาทและสถานภาพของการเป็นพ่อหรือสามีที่ใช้อำนาจในการควบคุมลูกสาวหรือภรรยาให้อยู่ภายใต้อำนาจ หรือตัวละครฆาตกรที่ปรากฏในรูปแบบของผู้ที่มีหน้ามีตาในสังคม แต่กลับใช้อำนาจหน้าที่ในการทำร้ายผู้ที่ด้อยโอกาส ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายและความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นในสังคม

ส่วนในด้านกลวิธีการสร้างฉากพบว่า งานของภาคินัยมักจะใช้ฉากที่ผู้อ่านสามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน เช่น โรงพยาบาล โรงภาพยนตร์ คอนโดมีเนียม ร้านกาแฟ เป็นต้น ซึ่งการใช้ฉากเหล่านี้ก็ช่วยให้วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนั้นไม่ใช่แค่เรื่องเหนือจินตนาการหรือเรื่องที่ไกลตัวของผู้อ่าน แต่กลับทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดและมีประสบการณ์ร่วมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละคร เนื่องจากฉากที่ใช้เป็นสถานที่ที่อยู่ใกล้ตัวของผู้อ่านหรือสามารถพบเจอได้ง่าย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ช่วยเร้าอารมณ์ความรู้สึกสะพรั่งกลัวของผู้อ่านได้มากยิ่งขึ้น ส่วนด้านการสร้างบรรยากาศพบว่า ภาคินัยก็มัก

สร้างบรรยากาศอึมครึม การใช้ความเจ็บ การใช้กลิ่น เช่น กลิ่นดอกไม้ กลิ่นซากศพ เพื่อใช้ในการสร้างบรรยากาศและความรู้สึกร่วมให้กับผู้อ่าน

การสร้างตัวละครที่สร้างความหลอกหลอนก็ไม่ได้จำกัดเพียงตัวละครผีหรือตัวละครเหนือธรรมชาติเท่านั้น แต่ยังใช้ตัวละครประเภทอื่นในการเร้าอารมณ์ความสะพรึงกลัวแก่ผู้อ่าน เช่น ตัวละครฆาตกรที่ไม่ได้มีเพียงผู้ร้าย หากแต่ตัวละครฆาตกรยังปรากฏผ่านบทบาทและสถานภาพของการเป็นพ่อหรือสามีที่ใช้อำนาจในการควบคุมลูกสาวหรือภรรยาให้อยู่ภายใต้อำนาจ ตัวละครฆาตกรที่ปรากฏในรูปแบบของผู้ที่มีหน้ามีตาในสังคม แต่กลับใช้อำนาจหน้าที่ในการทำร้ายผู้ที่ด้อยโอกาสกว่า ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายและความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นในสังคม เป็นต้น

ส่วนในด้านกลวิธีการสร้างฉากพบว่า งานของภาคินัยมักจะใช้ฉากที่ผู้อ่านสามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน เช่น โรงพยาบาล โรงภาพยนตร์ คอนโดมิเนียม ร้านกาแฟ เป็นต้น ซึ่งการใช้ฉากเหล่านี้ก็ช่วยทำให้วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยนั้นไม่ใช่แค่เรื่องเหนือจินตนาการหรือเรื่องที่ไกลตัวของผู้อ่าน แต่กลับทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดและมีประสบการณ์ร่วมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละคร เนื่องจากฉากที่ใช้เป็นสถานที่ที่อยู่ใกล้ตัวของผู้อ่านหรือสามารถพบเจอได้ง่าย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ช่วยเร้าอารมณ์ความรู้สึกสะพรึงกลัวของผู้อ่านได้มากยิ่งขึ้น ส่วนด้านการสร้างบรรยากาศพบว่า ภาคินัยก็มักสร้างบรรยากาศอึมครึม การใช้ความเจ็บ การใช้กลิ่น เช่น กลิ่นดอกไม้ กลิ่นซากศพ เพื่อใช้ในการสร้างบรรยากาศและความรู้สึกร่วมให้กับผู้อ่าน

ลักษณะเด่นทั้งในด้านแนวคิดและกลวิธีทางวรรณศิลป์ในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยสะท้อนให้เห็นคุณค่าของวรรณกรรมประเภทดังกล่าว โดยเฉพาะคุณค่าในฐานะวรรณกรรมวิพากษ์สังคมที่ช่วยเติมเต็มการศึกษาเกี่ยวกับสังคมเมืองในมิติทางสังคมและเศรษฐกิจ กลวิธีการสร้างความหลอกหลอนในวรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยเผยให้เห็นว่าภายใต้ภาพลักษณ์ความเจริญทางวัตถุและความก้าวหน้าทางวิทยาการต่าง ๆ ของสังคมเมืองนั้นเต็มไปด้วยความรุนแรงและความเสื่อมทรามทางจริยธรรม เนื้อหาของวรรณกรรมเหล่านี้ที่เน้นให้เห็นความตาย ความน่าเบื่อผู้พัง ความวิปริตหรือความน่ารังเกียจ ล้วนสัมพันธ์กับความเป็นเมืองทั้งในด้านกายภาพและด้านวิถีชีวิต โดยเฉพาะการเป็นสังคมบริโภคนิยมที่ทำให้เมืองกลายเป็นพื้นที่แห่งอาชญากรรม การแก่งแย่งแข่งขัน และความรู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยก ความน่าสะพรึงกลัวในวรรณกรรมสยองขวัญจึงมิใช่เพียงความบันเทิงจากการหลีกหนีความเป็นจริง หากแต่ยังสะท้อนภาวะวิกฤตของสังคมที่ถูกซุกซ่อนหรือกดทับอยู่ภายใต้แนวคิดเรื่องการพัฒนา

ข้อเสนอแนะ

1. วรรณกรรมสยองขวัญของภาคินัยได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจนมีการนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์หลายเรื่อง รวมถึงผู้แต่งเองก็เคยทำงานเป็นนักเขียนบทละครโทรทัศน์ก่อนที่จะมาหันมาเริ่มเขียนวรรณกรรมสยองขวัญ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่างานของภาคินัยมีความน่าสนใจที่จะศึกษาในแง่การดัดแปลงวรรณกรรมสยองขวัญมาสู่บทละครโทรทัศน์

2. วรรณกรรมของภาคินัยก็ได้มีเพียงประเภทสยองขวัญเท่านั้น หากแต่ยังมีทั้งวรรณกรรมโรมานซ์และบทกวีซึ่งก็มีความน่าสนใจที่จะนำมาศึกษาในประเด็นทางสังคม เพื่อให้เห็นบทบาททางสังคมและคุณค่าทางวรรณศิลป์ที่ปรากฏในงานประพันธ์ประเภทอื่นของภาคินัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา เจษฎาคม. 2552. การวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของเหม เวชกร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กรองกาญจน์ อัมมายุทธ. เลื่อนราง พราง-เผย หลอกหลอน: เรื่องเล่าบาดแผลของเหยื่อความรุนแรงในครอบครัว วารสารอักษรศาสตร์ 42(1), 107-136.
- จิณณะ รุจิเสนีย์. 2554. การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กานต์ธิดา ชัยการนาวิ. (2558). ปัญหาสังคมและความวิตกกังวลในอาชญากรรมร่วมสมัยของกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตินา ประภาสวุฒิสาร. (2555). ปีศาจทุนนิยมและอุปถัมภ์คนกินคน: ความรุนแรงเชิงเศรษฐกิจในเหยื่อมาร. ข้า คำ ข้า: อัตลักษณ์คุณค่าความรุนแรง. ในสุวรรณา สถาอานันท์ และเกษม เพ็ญภินันท์ (บรรณาธิการ). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตินา ประภาสวุฒิสาร. (2556). บ้านผีสิง: การหลอกหลอนกับความรุนแรงทางเพศใน เพรงสนธยา. วารสารอักษรศาสตร์ 42(1), 61-105.
- ชุตินา ประภาสวุฒิสาร. (2563). หญิงร้ายในกายงาม: ความเป็นหญิงกับวิกฤตความเป็นสมัยใหม่ในสังคมไทย. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐิติมา กมลเนตร. (2559). ความรักในมหานคร: ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงและการโยกย้าย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐธยา เมฆสมณะศักดิ์. (2561). ทุนนิยมกับความเหงา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดรรรัตน์ เมตตาริกานนท์. (2545). บทบาทและสถานภาพของผู้หญิงไทยในประวัติศาสตร์, ศิลปวัฒนธรรม, 23(7), 62-70.
- ทศพร กรกิจ. (2550). การสร้างความน่าสะพรึงกลัวใน “หนังสือ” อเมริกัน เกาหลี และไทย.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทฤษฎี เสมา. (2541). วิเคราะห์เรื่องสั้นแนวสยองขวัญ ของครูเหม เวชกร.

ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธนัท อนุรักษ. (2555). มนทัศน์และการสร้างความกลัวในสื่อบันเทิงคดีสยองขวัญ.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิคม กองเพชร. (2543). กลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญไทย.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นพพร ประชากุล. (2552). ยอกอักษร ย้อนความคิด เล่ม2 ว่าด้วยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

กรุงเทพฯ: อ่านและวิภาษา.

นิภาพรรณ เจนสันติกุล. (2556). แนวคิดความเป็นเมืองและมิติทางเศรษฐกิจ. วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ. 8(1), 81-95.

ปรเมศวร์ ตั้งสถาพร. (2563). กดซ้ำ กดซ่อน: บรรทัดฐานความรักเพศเดียวกันกับชีรัยวายุ.

(ออนไลน์).สืบค้นจาก <https://spectrumth.com/2020/02/04/กดซ้ำ-กดซ่อน-บรรทัดฐานค/> [4 กุมภาพันธ์ 2563]

ปิลันณ์ ปุณณประภา และ สามินี รัตนยงค์ไพโรจน์. (2559). ภาพยนตร์ผีไทย : ภาพมายาแทนความฝันของผู้ชม, วารสารวิชาการนวัตกรรมการสื่อสารสังคม, 2(8), 8-14.

ปรีชญา สุขมี. (2563). การวิเคราะห์กลวิธีการแตงและแนวคิดในนวนิยายผีชุด “Six Scream” ของภาคนัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ไพบรยา พลศาลทุล. (2549). มายาคติความงามของสตรีไทย พ.ศ.2481-2561.

วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิชยะพัฒน์ นัยสุภาพ. 2561. เรื่องผีของเหม เวชกร : ประวัติศาสตร์สังคมและวัฒนธรรมไทย

(พ.ศ. 2475-2513). วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พีระดา สายบัว. (2559). ญี่ปุ่นในความหลอน: วิฤตอัตลักษณ์ การสูญเสียและการโหยหาอดีตในเรื่อง

เล่าแนว สยองขวัญญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดี
เปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพ็ญวิศา วัฒนปรีชานนท์. (2550). กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร.

วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพโรจน์ คงทวีศักดิ์. (2552). เมืองคืออะไร? ฤๅเป็นเพียงคำถามที่ไร้สาระ. วารสารสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 21(1), 13-42. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2551). นางชฎา. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing .

ภาคินัย. (นามแฝง). (2553). ห้องคลออดมรณะ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2553). ตีตัวไปตาย. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2553). ทำคนเป็นเห็นคนตาย. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2555). ต่อตัดสัมผัสผวา. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2555). บ้านพญาสัตบรรณ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2555). ขนมผสมศพ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2559). ถวิล. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2559). มั่งมีศรีศพ. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภาคินัย. (นามแฝง). (2560). อยู่ดีมีศพ. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : Sofa Publishing.

ภิญญ์สินี (นามแฝง). (2560). ล้อมวงอ่านเรื่องสยองของ ‘ภาคินัย’. ออล แม็กกาซีน. 12(1), 36-38.

วลีรัตน์ สิงหราช. (2528). เรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของจินตวีร์ วิวัณน์. ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

วิภาพ คัญทัพ. (2547). การวิเคราะห์ฉากต้นตอในนวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัณน์.

วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วีรี เกวลกุล. (2552). “ใต้เงาแห่งอดีต”: การศึกษาเปรียบเทียบการสร้างภาพแทนแบบกอธิกในงานเขียน
ของจินตวีร์ วิวัณน์ กับพงศกร จินดาวัฒน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
วรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันชนะ ทองคำเภา. (2564). ลำนํ้าจากปรโลก: เสียงผี สื่ออิเล็กทรอนิกส์และภาวะสมัยใหม่ในเรื่องสั้นผี
ของไทย (ทศวรรษ 2480-2510). ในนันทนัย ประสานนาม (บรรณาธิการ). สุนทรียสหสือ.

กรุงเทพฯ: สยามปริทัศน์.

วราพรณ ทังโคตร และนนทชา คัยนันท์. (2562). การใช้ภาษาสร้างจินตภาพในนวนิยายของขวัญชุด
4 ทิศตายของภาคินัย. วิวิธวรรณสาร. 3(2), 63-80.

ศรัณย์ภัทร บุญสก. (2558). คติชนในนวนิยายของพงศกร. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุทัตตา พาหุมนโต. (2561). เหยื่อการข่มขืน: ความรุนแรงและการเปลี่ยนแปลงของตัวละครหญิงใน
เดอะ เซอร์เจียน. วารสารมนุษยศาสตร์. 25(2), 180-208.

สุพิชญา อารัมมิตร. (2557). การศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกาช่วงทศวรรษ
2000. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุพรรณี วราทร. (2519). ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึง พ.ศ. 2475.
กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

สุภาวดี เจริญวานิช. (2557). พฤติกรรมการติดเกม : ผลกระทบและการป้องกัน. วารสารวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี. 22(6), 871-879.

สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2551). การละเมิดกรอบจารีตสังคมในวรรณกรรมกอธิกไทย: กรณีศึกษาชนชั้น
และเพศ สถานะในปราชญ์มิด. วารสารศิลปศาสตร์. 8(2), 44-111.

สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2559). อ่านเมือง เรื่องคนกรุง : วรรณกรรม วิถีความสัมพันธ์ และภาพแทนของ
พื้นที่. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2560). ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์ตะวันตกในคริสต์ศตวรรษที่ 20. (พิมพ์ครั้งที่ 2).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวรรณี กัลป์ยานสันต์. (2536). การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเรา.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อจินไตย เสงรวมญาติ. (2555). เรือนร่างของผู้หญิงกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์. วิทยานิพนธ์
ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สรณัฐ โตลังคะ. (2560). ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่

ผลงานทางวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อารีย์ ธรรมโศกร. (2555). สื่อกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศกับการปฏิบัติต่อผู้หญิงเสมือนวัตถุทางเพศ.

สงขลานครินทร์ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 18(4), 123-155.

ภาษาอังกฤษ

Gordon, Avery F. (2008). Ghostly Matters: Haunting and the Sociological Imagination. 2nd edition. University of Minnesota Press.

Jen North Supernatural. (2021). Scare VS Psychological Horror In Film, [ออนไลน์]. สืบค้นจาก : <https://medium.com/horror-hounds/types-of-terror-supernatural-scares-vs-psychological-horror-in-film-16267fcbe94f> [3 มิถุนายน 2565]

Jones, Darryl. (2021). Horror: A Very Short Introduction. United Kingdom: Oxford University Press.

Mcllwaine, Cathy. (2013). Urbanization and gender-based violence: exploring the paradoxes in the global South. ENVIRONMENT & URBANIZATION. 25(1), 65-79.

Wannida Kruemane. (2021). ‘ภาคินัย’ ปลายปากกาเรื่องสยองขวัญที่ชวนผู้อ่านสัมผัสความระทึก, [ออนไลน์]. สืบค้นจาก : <https://exoticquixotic.com/culture/pakinai-horror-writer/> [2 กุมภาพันธ์ 2565]

Williams, Linda. (1991). Film Bodies: Gender, Genre, and Excess. University of California Press. 44(4), 2-13.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวสุพธิดา สุวรรณวงษ์

วัน เดือน ปี เกิด

วันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2538

วุฒิการศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชารัฐคดีไทย ภาควิชารัฐคดี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2559

เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปีการศึกษา 2561

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY